

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

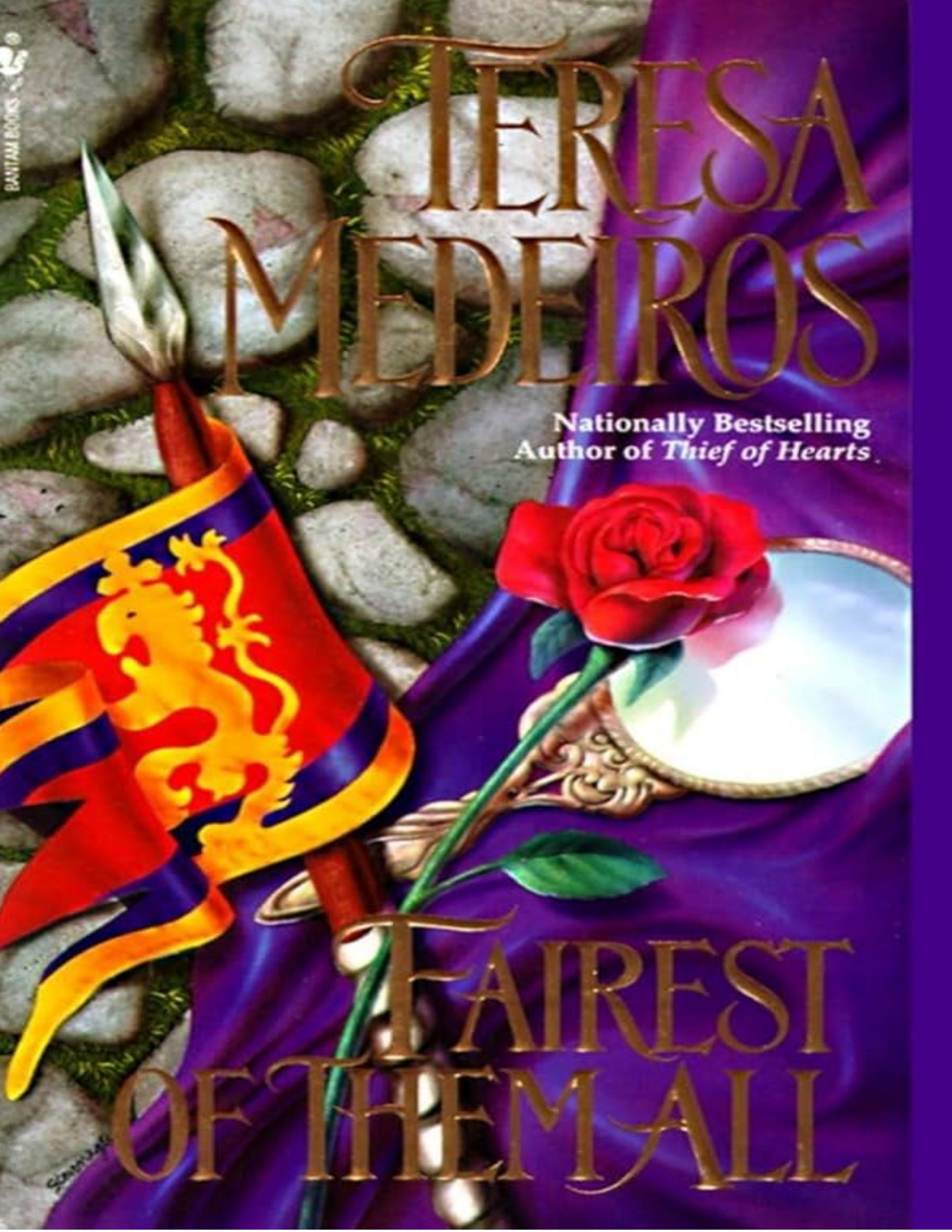
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BANTAM BOOKS

TERESA
MEDEIROS

Nationally Bestselling
Author of *Thief of Hearts*

FAIREST
OF THEM ALL

Bir öpücükle lanetlendi...

"Cadı," diye fısıldadı, bu kez sözcük suçlamadan çok sevecendi.

Dehşetten titreyen Holly başını geriye doğru eğdi. Adamın gözlerinin de geri kalanı gibi karanlık olmasını bekliyordu ama kendini buz mavisi kürelere bakarken buldu. Onu felç eden bu gözlerdeki tehdit yokluğu değildi. Dehşet ve beklentinin acı veren karışımıydı. Şövalyenin iri eli tarifsiz bir şefkatle kukuletasını düzeltti ve yüzünü ay ışığına açtı.

Holly irkilme dürtüsüne direndi. Potansiyel bir talibin önünde kürsüde sergilenirken bile kendini bu kadar korunmasız hissetmemişti.

Yüzünü gördüğünde, altındaki güçlü erkeksi çerçeveyi bir ürperti sarstı. Savunmasızlığının dile getirilmemiş itirafı bilinçli iradesini elinden aldı. Bu adam onu arzusundan korumak için hiçbir maske takmıyordu. Holly içgüdüsel olarak o anda onun da kendisi kadar savunmasız olduğunu biliyordu.

Parmaklarını saçlarının altından kaydırarak nazik bir ustalıkla ensesinden yakaladı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti....

OceanofPDF.com

TERESA MEDEIROS'UN BANTAM KİTAPLARI

SIHIRLI NEFES KALP
HIRSIZI
GÜLLERİN FISILTISI BİR
ZAMANLAR BİR MELEK
FUNDA VE KADIFE HEPSİNİN
EN GÜZELİ GÖLGELER VE
DANTEL BÜYÜNÜN
DOKUNUŞU
GELİN VE ÇIRKIN BÜYÜLEYİCİ
PRENS KİMSENİN SEVGİLİSİ
FETİHÇİ KADIN
HATIRLANACAK BİR ÖPÜCÜK

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

HEPSİNİN EN GÜZELİ
Bir Bantam Kitabı / Haziran 1995

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı © 1995 Teresa Medeiros'a aittir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bilgi için adres: Bantam Books.

eISBN: 978-0-307-78524-4

Bantam Books, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Bantam Books tarafından yayınlanmaktadır. "Bantam Books" kelimeleri ve bir horoz tasvirinden oluşan ticari markası, ABD Patent ve Ticari Marka O ce'sinde ve diğer ülkelerde tescillidir. Marca Registrada. Bantam Books, New York, New York.

v3.1

OceanofPDF.com

DEDİKASYON

Ne kadar cesur olursa olsun, hiçbir parlak zırhlı şövalye, karısı son teslim tarihindeyken market alışverişini yapan ve her zaman "Bu akşam dışarıda yiyelim tatlım" diyen ilk kişi olan bir kocayla kıyaslanamaz. Sen en iyisisin, Michael, ve bu senin için.

Tüm lanetlerimi nimete dönüştürdüğü için Tanrı'ya şükürler olsun.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

İthafı Önsöz

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm II

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

Yazar Hakkında

Hatırlanacak Bir Öpücük'ün Önizlemesi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

WALES

M.S. 518

Vücudu onun için yanıyordu. Savaş meydanında ölümlü düşmanıyla yüzleşirken onu tüketen zafer arzusundan daha sıcak ve daha parlak bir alevle yanıyordu. Hauberk'ine kan pası bulaşmıştı ama yine de iyi yapılmış bir savaşın, iyi öldürülmüş bir düşmanın verdiği tatmin duygusu ondan kaçıyordu. Belindeki kaslar hâlâ bacaklarının arasına sıkışmış canavarla aynı ritmik gök gürültüsüyle kabarıyordu. Onu evine, kollarına taşıyacak olan canavar.

Rhiannon.

Kıvrımlı ve tatlı. Sinsi ve şefkatli. Alaycı ve karşı konulmaz.

Onu, şu anda atını sürdüğü ormana çok benzeyen eski bir ormanda bulmuştu. Huş ağacından söğüt ağacına sıçrayan, saçları altın sarısı bir hırıltıyla parıldayan feyli bir yaratık. Onunla alay etmiş, dalga geçmiş, onu arzuladığı için çıldıracağını düşünene kadar peşinden gitmeye ikna etmişti. Ancak tökezleyip dizlerinin üzerine çöktüğünde, ancak karanlık bir umutsuzluk içinde yüzünü ellerinin arasına gömdüğünde ona gelmişti.

Parmaklarını şefkatle saçlarının arasından geçirmiş, sakallı yüzünü çıplak göğüslerine bastırmış, sert ve tatlı bir sesle onun adını mırıldanmıştı. Ona adını nasıl bildiğini sormaya asla cesaret edememişti. Kalbini nasıl bildiğini. Ruhunun ta kendisini. Parmak uçlarının ikna ediciliği altında sütyenleri düşmüştü ve onun sert esasına binmiş, dudaklarından çıkan adının kükremesi ormanda gök gürültüsü gibi y a n k ı l a n a n a kadar insanlık dışı bir terk edilmişlikle onunla çiftleşmişti.

Rhiannon.

Aygırı mahmuzlayarak ilerledi; hayvanın kabaran böğürlerine, boynunu köpürten tere, alev alev yanan burun deliklerinden fişkıran buhara aldırmadan. Hem kendini hem de hayvanı tahammülün ötesine sürükleyecek ve Rhiannon'un dudaklarının tadından başka bir şey için krallıkların düşmesine izin verecekti.

Kozalaklı ağaçlarla kaplı dik bir tepenin zirvesine ulaştığında, bir kulübenin sazdan çatısı görüldü. Kendisinin ve gizemli hanımının iki hafta boyunca, şehvetli bir büyüünün esiri olmuş yaramaz çocuklar gibi çırılçıplak oynastıkları, birbirlerinin kollarının kozasında bitkin ama asla doymamış bir halde yatana kadar hem doğal hem de doğal olmayan her türlü iştahı tatmin ettikleri kulübe.

Kozalak yüklü dalların arasından bir anlık altın görüntüsü hevesini kamçıladi. Emrindeki adamlar onun karanlık yüzünü bölen neşeli gülümsemeyi asla tanıyamazlardı. Ağaçlar ayrılıp aşağıdaki açıklığı net bir şekilde görmesini sağlayınca bu gülümseme soldu.

Rhiannon başka bir adamın kucağında duruyordu. Rhiannon, başını arkaya atmış, kahkahasının kristal çanları rüzgârda dalgalanıyordu. Bu masum tablo zihninde kendini çarpıttı. Çimlerin üzerine yayılmış solgun, çıplak uzuvlar gördü; kutsal olmayan bir zevkle buruşmuş yüzler; Rhiannon bir yabancıнын üzerine binmiş, cömert vücudu, cazibesıyla kendisinininki kadar şişmiş ve büyülenmiş bir asadan tohum sağıyordu.

Yavaşlamadan, düşünmeden, bu çılgınlığın ruhuna neye mal olacağını hesaplamadan kılıcını kınından çekip başının üzerine kaldırdı. Gözlerindeki kan bulutunun arasından bir adamın şok olmuş gözlerini, bir kadının hem rengini hem de umudunu kaybetmiş yüzünün etrafındaki altın rengi girdabı gördü. Adam kadını arkasına itmeye çalıştı ama kadın insanlık dışı bir güçle direndi, kendini adamın önüne attı, kollarını merhamet dilemek istercesine açtı.

Öfke ve ihanet dolu bir kükreme açıklığı sarsarken, kılıcını indirdi, hain kalbine sapladı ve tek bir güçlü darbeyle hem onu hem de sevgilisini bıçağın üzerine sapladı. İkisi birden çimenlerin üzerine düşerken karlı göğsünden kan fişkırdı.

Şaha kalkmış atı açıklığın kenarında döndürdü, ne yaptığını anladığında buz gibi bir ürperti kalbini ele geçirdi. Keder spazmına karşı dişlerini sıkarak attan indi ve düştükleri yere doğru yürüdü, her adım doğal olmayan sessizlikte bir dehşet fısıltısıydı.

Bir adam çimenlerin üzerinde iki büküm yatıyordu, göğsünün dar boşluğundan bir kılıç çıkmıştı. Hayır, bir adam değil, bir çocuktü; bıyıksız çenesinde hâlâ bir miktar bebek yağı vardı, saçlarının ince altın rengi artık cansız yüzünün etrafında solgun ve sıırıslıklamdı.

Ses arkasından geliyordu, aşağılamayla olgunlaşmış ölümcül bir tıslamaydı. "Kardeşim, seni inançsız aptal. Benim *ölümlü kardeşim*."

Etrafında döndü. Rhiannon birkaç adım ötede duruyordu, parıldayan beyaz cüppeler giymişti, göğsü ölüm öpücüğüyle lekelenmemişti.

"Ölümlü mü?" diye mırıldandı.

"Evet, çünkü ben bir periyim. Ve siz, bayım, katil bir piçsiniz." Açıklıkta ılık bir rüzgâr esti.

Ona doğru bir adım attı. Keşke ona dokunabilseydi. Saçlarının buğday ipeğini okşayabilseydi, dudaklarını boğazının satenine gömebilseydi, diz çökerek affetmesi için yalvarabilseydi. Ellerini uzattı, sessizce ona yalvardı.

"Hayır!"

Kızın ııııııı onu dehşete düşürdü. Dehşet dolu bir feryatla geriye düştü. Rüzgâr şiddetini artırarak saçlarının kıvrımlarını savurdu ve Tanrı'nınki kadar korkunç ve güzel, ama tamamen merhametsiz bir yüzü ortaya çıkardı.

Sanki ona kutsal olmayan bir lütufta bulunacakmış gibi kollarını kaldırdı. Çınlayan sesi, haksızlığa uğramış bir kadının kahredici gazabıyla erkeğin değersiz öfkesiyle alay eden acımasız bir sonlulukla kabardı. "Sana özgürce vereceğim şeyi kılıcınla bağlamaya çalıştın. Kalbimi. Sadakatimi. Aşkımı. Tanrı ruhunu ve tüm torunlarının ruhunu lanetlesin, Gavenmore'lu Arthur. Bugünden itibaren aşk senin ölümcül zayıflığın, güzellik ise ebedi sonun olsun."

Son bir çaresizlik dalgasıyla ona doğru atıldı, ebedi lanetlenmeyi onu bir daha asla kollarına alamama gibi düşünülemez bir ihtimale tercih etti. Dudaklarının ballı nektarını asla içemeyecek ya da

Gecenin karanlığında sesinin boğuk kadifesinin teninde dalgalandığını duymak.

Kavrayan elleri onun etinin yumuşaklığını aradı ama havadan başka bir şeyle karşılaşmadı. Kulaklarında görünmez cam kırıkları gibi çınlayan kahkahalarının alaycı notaları en son kayboldu.

Issızlık onu sarstı. Dizlerinin üzerine çöktü, bir gün güzel bir kraliçe sonunu getirene kadar tüm Britanya'ya hükmedecek olan bu Gavenmore'lu Arthur, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve bir bebek gibi ağladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

*Sabah gibi görünen, ay gibi güzel
olan kimdir?*

SOLOMON'UN ŞARKISI

*Büyük güzellik ve büyük erdem
nadiren bir arada bulunur.*

PETRARCH

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

İNGİLTER

E 1325

Cennetin rüzgarlarından daha tatlı leydimin nefesi,
Sesi bir güvercinin melodik ötüşü.
Dişleri karlı küheylanlar,
Dudakları şekerli gül
yaprakları,
Kalbimden sevgi sözleri koparan.

Ozan udunu tıngırdatıp yeni bir mısra için nefes alırken Holly esnemesini eliyle bastırdı. Boynunun altındaki herhangi bir özelliği övmeye başlamadan önce şarabına dalacağından korkuyordu. Bu da iyi olabilirdi.

Havada duygulu bir akor titreşti.

Her kuğunun gıpta ettiği leydimin zarif boğazı,
Kulakları bir tavşanın pelüş kadifesi
Kuzguni bukleleri bir vizon zevki.
Ama benim gözümde çok daha
güzel-

Holly, samit giysili göğsünün cömert kabarıklığına sinirli bir bakış attı ve umutsuzca *meme uçlarının tavşanla* kafiye olup olmadığını merak etti.

Ozan başını eğdi ve şarkı söyledi, "onun dolgun, baştan çıkarıcı yastıkları-"

"Holly Felicia Bernadette de Chastel!"

Ozanın çevik parmakları udun tellerine uyumsuz bir tını ile dolanırken Holly irkildi. Uzaktan bile, babasının

feryat ahşap masanın üzerindeki baharatlı şarap sürahisini salladı. Hemşiresi Elspeth ona panik içinde bir bakış fırlattıktan sonra pencerenin pervazına öyle bir eğildi ki burnu neredeyse dikmekte olduğu duvar halısına değecekti.

Öfkeli ayak sesleri dolambaçlı merdivenleri tırmanarak güneşe doğru ilerledi. Holly kadehini kaldırarak solgun ozanın şerefine yarım ağızla kadeh kaldırdı. Babasının hoşnutsuzluğuna karşı asla başışıklık kazanmamıştı. Sadece etkilerini gizlemeyi öğrenmişti. Adam hışımla içeri girerken, karşısındaki yüksek arkalıklı bankta uzanan adamın varlığından tamamen habersiz olduğunu bilerek kendini teselli etti.

Bernard de Chastel'in kırmızı teni, inkâr etmekten hoşlanacağı Sakson mirasına ihanet ediyordu. Holly'nin endişesi, adamın iri yumruğuyla metodik bir şekilde yoğrulan balmumu gofretin üzerindeki mührü fark etmesiyle daha da arttı.

Kuzu derisinden yapılmış lanet olası bir demeti ona doğru salladı. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı, kızım?"

Ağızına bir tatlı attı ve masumca göz kırparak başını salladı. Acımasız öğretmeni Nathanael Kardeş ona iyi öğretmişti. Bir hanımefendi asla ağız dilinden başka bir şeyle meşgulken konuşmamalıydı.

Başparmağıyla parçalanmış mührü silen babası mektubu açıp okudu: " 'Büyük bir üzüntü ve kalp kırıklığıyla kızınıza olan talipliğimi geri çekmek zorundayım. Her ne kadar onun cazibesini tecrübelerime göre eşsiz bulsam da' "-şüpheci bir hırıltı için durakladı-" "Tewksbury'ye son ziyaretim sırasında Leydi Holly'nin böylesine canlı ve rahatsız edici ayrıntılarla anlattığı vahim duruma varisimi maruz bırakma riskini göze alamam. " Babası ona ters ters baktı. "Peki bu durum ne olabilir?"

Holly sesli bir yutkunmayla ağızını tatlıdan kurtardı. Kısa bir süre yalan söylemeyi düşündü ama yakında bunu duyacağını biliyordu. Kardeş Nathanael de onu böyle kötü bir masalın içinde yakalamanın neşeli umuduyla duvar halılarının arkasına gizlenmeyi severdi.

"Perdeli ayaklar," diye ağızından kaçırdı.

"Perdeli ayaklar mı?" diye yineledi, sanki onu doğru duymuş olamazmış gibi.

Ona acı dolu bir gülümseme sundu. "Ona her de Chastel kadınının ilk çocuğunun perdeli ayaklarla doğduğunu söyledim."

Elsbeth dehşet içinde nefesini tuttu. Ozan düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Holly onun beyninde *ördek* ile kafiyeli kelimeler aradığını hayal edebiliyordu. Babası, ağarmış saçlarının diplerine kadar kıpkırmızı kesilmiş bir halde mektubu topladı.

"Şimdi, baba," diye yatıştırdı. "Bu kadar öfkelenmene izin vermemelisin. Kendini felç edeceksin."

Konuşacak kadar soğukkanlılığını topladığında sesi sahte ve tehlikeli bir sakinlikle yankılandı. "İki hafta önce Baron Kendall'a dolunayın her nesil de Chastel kadınında ölümcül bir deliliğe yol açtığını söylemişsiniz ama kendi anneniz bir kuzu kadar uysaldı."

Holly başını salladı. Bunun onun en yaratıcı numaralarından biri olduğunu düşünüyordu. Elspeth çılgınca banka doğru işaret ediyordu ama babasının sözünü kesemeyecek kadar çekingendi.

"Bir gece önce," diye devam etti, ısırıldığı her kelimeyle sesi yükseliyordu, "körlük numarası yaptın ve Lord Fairfax'in en sevdiği şapkasının tüylerini alevli bir pudingle ateşe verdin."

"Onun en sevdiği şapka olduğunu nereden bilebilirdim ki? Hiç zahmet etmedi-"

"Ve daha dün," diye kükredi babasının sesi, "yüzüne kırmızı lekeler çizdin ve Sör Henry'ye kötü temizlenmiş bir bahçenin koltuğundan kaptığın talihsiz bir çiçek hastalığının seni kısırlaştırdığını ima ettin!"

Banktan yükselen erkeksi kahkahalar babasının yüzünün rengini soldurdu. Siyah ve gümüş giysiler içindeki ince bir adam kıkırdayarak ve gözlerini silerek ayağa kalktığında teni bulandı. "Leydi Holly'nin sevgisi için rakiplerimin bu kadar hızlı bir şekilde ortadan kaldırıldığını görmek bir lütuf. Açıklaması basit lordum. Büyüleyici kızınız kendini benim için saklıyor."

"Montfort," diye fısıldadı babası, az önce onu en uygun talibinin önünde küçük düşürdüğünün farkındaydı. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Tabii ki. Yine de perdeli ayakların hendekte kürek çekmek için uygun olabileceğini itiraf etmeliyim."

Holly, Montfort baronu Eugene de Legget'i talipleri arasında en çileden çıkarıcı bulmuştu. Toprakları kendi topraklarıyla sınırdaşı ve Holly büyümesinin çoğunu onun delici kara gözleri altında gerçekleştirmişti. İlk olarak, kız henüz on iki yaşındayken babasından onu istemişti. Kont gençliğini bahane ederek onu reddettiğinde, Montfort bir gün ona sahip olacağına yemin etmişti. Bu ateşli yemini, Holly'nin olgunlaşmasını beklerken on üç yaşında bir gelini yatağına almasına engel olmamıştı.

Keskin bir zekâya ve hınzır bir nükteye sahip olan adam, kızın her reddedişini yeni bir güçle savuşturdu. Bir av ustası olarak, kovalamacanın heyecanını neredeyse kutsal olmayan bir zevkle tadıyor gibiydi. Holly ürperdi. Avını köşeye sıkıştırdıktan sonra onunla oynamaktan zevk alacak türden bir adam gibi geldi ona.

"Bize katılmanı isterdim baba," dedi aceleyle, "ama baron tam da vedalaşıyordu. "Öyle değil mi, Elspeth?"

"Tam tersine." Montfort'un yumuşak cevabı Elspeth'in mırıldanarak onaylamasını bastırdı ve Holly'nin ters ters bakmasına neden oldu. Sanki ev sahibi telaşlı babası değil de kendisiymiş gibi, bir bacağını özenle oyulmuş kolunun üzerine asarak bankta arkasına yaslanırken kara gözleri muziplikle parlıyordu. Şarabından tembelce bir yudum aldı ve kadehini boşalttı. "Ozanım, müstakbel Leydi Montfort'un geniş cazibesine bir övgü olarak bestelediğim bir *şansonu* seslendiriyordu." Bakışları Leydi'nin korsajının hizasında geziniyor, onun "cazibesine" şehvet dolu bir saygı duruşunda bulunuyordu.

Holly zarif bir gülümsemenin ardında dişlerini sıktı. "Ozanınız saygılarını sunmadan önce, lordum, sizi biraz daha şarap içmeye ikna edebilir miyim?"

"Çok memnun olurum."

Elspeth ona hizmet etmek için ayağa kalkmadan, Holly öfkeden uyuşmuş parmaklarını gümüş ibriğin narin sapına kapattı. Eugene kadehini güzel bir hareketle uzattı. İbriği kadehin üç santim ö t e s i n e devirerek, kucağına dumanı tüten bir şarap şelalesi döktü.

"Tanrı aşkına, kadın!" Ayağa fırladı, hortumunun yapışan kadifesini boş yere teninden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Ne kadar beceriksizim. Neyse ki şarap biraz soğumuştur." Adamın şişkin kasketine sert bir bakış attı. "Şüpheliyim

kalıcı bir hasara uğrayacaksınız."

Babasının dehşetle kaşlarını çatması, bu sefer çok ileri gittiği konusunda onu uyardı. "Kızımı bağışlayın efendim. Çocukluğundan beri hafif bir felç sorunu var." "Kalıtsal bir şey değil elbette," diye ekledikten sonra saçaklı başörtüsünü bir ateşkes bayrağı gibi barona doğru salladı.

Eugene ikramı elinin tersiyle itti, duruşu kırgın bir asaletle kaskatı kesilmişti. Gözleri ışıltısını kaybetmiş, sönmüş köz gibi soğuk ve düz bir hal almıştı. Holly ilk kez, düşüncesizce yaptığı bu hareketin sadece istenmeyen bir talibin cesaretini kırmakla kalmayıp, kendisine tehlikeli bir düşman kazandırıp kazandırmadığını merak ederek durakladı.

"Görünüşe göre misafirliğimi fazla uzatmışım. İyi günler lordum," dedi pelerinini dar omuzlarına çekerek. Gümüş bir broşu açıp pelerinini sert bir bıçak darbesiyle sabitlerken, gözleri Holly'nin yüzünü sözsüz bir meydan okumayla okşadı. "Tekrar görüşünceye dek leydim."

O gittikten sonra, ozanı azarlanmış bir köpek yavrusu gibi peşinden sürüklenirken, güneşin üzerine dehşete düşmüş bir sessizlik örtüsü çöktü. Holly, sanki bir hareket ekonomisi onu bir şekilde görünmez kılabilmiş gibi koltuğundan kalktı.

"Otur!" diye bağırdı babası.

Holly oturdu. Elspeth pencereye doğru eğildi. Eğer babası önceki bahar eski ahşap panjurları renkli camlarla değiştirmemiş olsaydı, Holly hemşiresinin pencerenin pervazına t ü n e m i ş olacağından emindi.

Kont ocağa doğru ilerledi ve yayvan ellerini ocağın taş kapağına dayadı. Topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu, sanki ata binmemiş olsa bile çömelmiş bacaklarının üzerinden geçen sayısız atın ritmini hissedebiliyordu.

Holly gözyaşlarına boğulmayı düşündü ama bu fikri hemen reddetti. Duru mavi gözlerindeki en ufak bir nem kırıntısının hem şövalyeleri hem de prensleri dizlerinin üzerine çökerttiği biliniyordu ama babası bu tür oyunlara direnmeyi öğrenmeden on sekiz yıl boyunca onunla yaşamamıştı.

Onun sözsüz sitemine daha fazla dayanamayınca, "Tavşan gibi kulaklarım olduğunu söyledi!" diye feryat etti.

Babası arkasını dönüp kükrerken kulakları çınladı: "Montfort kralın gözüne girmiş. Eğer hoşuna gidecekse senin eşek gibi kulakların olduğunu söyleyebilir!"

"Majestelerinin gözüne nasıl girdiğini hepimiz biliyoruz, değil mi? Zavallı köylülerini aşırı vergilendirerek. Sofraları için çürümüş gıda maddeleri ve tarlaları için çorak tohumlar satın alarak. Değerli bayram günlerini yasaklayarak ve elde ettiği kârı kralın kulağını satın almak için harcayarak."

Kızın öfkesinin kendi öfkesine denk olduğunu çok geç fark eden babası yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Bu onun sana kötü bir koca olacağı anlamına gelmez."

"Evlendiği o talihsiz mirasçıyı oldukça kötü bir koca yaptı. Özellikle de çocuğun on sekizinci doğum gününden sadece saatler önce bir kulenin penceresinden yuvarlandığını hatırlarsanız. Evlendiğimi görmek için *bu kadar hevesli* misin?"

Seyrek saçlarını karıştırarak başının tepesini ovuşturdu. "Evet çocuğum, öyleyim. Senin yaşındaki kızların çoğu çoktan evlenmiş ve yatağa girmiştir, ocakta iki ya da üç bebekleri vardır ve bir diğeri de yoldadır. Ne bekliyorsun Holly? Eşini seçmen için sana bir yıldan fazla süre verdim. Ama sen benim sabrımın alay ediyorsun, tıpkı Yüce Tanrımızın sana verdiği güzellik nimetiyle alay ettiğin gibi."

Banktan kalktı, brokarlı kot pantolonunun eteklerini toplayarak taş zemini süpürdü. "Lütuf! Bu bir lütuf değil, bir lanet!" Küçümseme sesini kalınlaştırdı. " 'Holly, güneşe çıkma. Ten rengini bozacaksın.' 'Holly, eldivenlerini unutma yoksa tırnağın kırılır. 'Holly, çok yüksek sesle gülme. Boğazını zorlayacaksın.' Erkekler Tewksbury'ye akın edip sesimin müzikal tınısı için yaltaklanıyorlar ama kimse söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor. Gözlerimin rengini övüyorlar ama asla onlara bakmıyorlar. Sadece kaymaktaşı tenimi görüyorlar!" Saçının bir tutamını öfkeyle çekiştirdi ama saçı tekrar kusursuz bir bukleye dönüştü. "Kuzguni saçlarım!" Elleriyle göğüslerini çerçeveleyerek cömert ağırlıklarını kaldırdı. "Benim dolgun, baştan çıkarıcı-" Kime hitap ettiğini çok geç hatırlayarak ellerini altın işlemeli kuşağının üzerinde düğümledi ve öfkeyle kızarak başını eğdi.

Kızının tiradı içinde bulunduğu korkunç ikilemin altını çizmemiş olsaydı, Kont gülmeye meyledebilirdi. Holly'nin sakinliğı görölmeye değer bir manzaraydı ama Holly'nin tutkulu hali aklı başında erkekleri çılgına çevirebilirdi. Öfke bile profilindeki meleksi ışıltıyı bozamazdı. Siyah saçları bir fırtına bulutu gibi ince sırtından aşağı dökölüyordu. Kalbi, merak ve dehşetin o bildik ikiz acısıyla sarsıldı. Böylesine zarif bir yaratığın kendisi gibi küçük, sade bir trolün belinden çıkmış olabileceğine hayret etti. Böyle bir göreve layık olmadığını kanıtlayacağı korkusu.

Başını öne eğdi, Felicia'yı ölmekle ve erken büyüyen çocuğı kendi bakımına bırakmakla suçlayan acılı şaşkınlıkla savaştı. Holly, gamzeli dizleri ve bukleleriyle büyüleyici bir çocuktan, yetişkin bir kadının söğüt gibi zarafetine doğrudan geçmişti ve orta yaşlarındaki kızlara sık sık musallat olan aval aval bakma hastalığına hiç yakalanmamıştı.

Artık tüm İngiltere'nin, tüm Normandiya'nın, belki de tüm dünyanın en güzel kadını olduğı söyleniyordu. Yabancılar onu görebilmek umuduyla fersah fersah uzaklardan geliyorlardı ama o sadece en zengin ve saygın asilzadelerin onu görmesine izin veriyordu. Onu kale duvarları arasında tutan şey ten rengiyle ilgili endişeleri değil, kaçırılacağına dair duyduğu derin ve kalıcı korkuydu. Gizli inancı, bir adamın onu alıp götüreceğı ve hem kendisinin hem de Tanrısının haklı onayını alma zahmetine girmeden masumiyetini kirleteceğıydi.

Bu saplantı, alacakaranlıkla şafak arasındaki durgun, karanlık saatlerde bayat ter kokarak ve yatağında yaşlı bir adam gibi titreyerek uyanıncaya kadar içini kemirdi. Kendisine acımadan yaşlı bir adam *olduğunu* hatırlattı. Neredeyse ellisinde. Atına bindiğinde kemikleri şikâyet edercesine gıcırdıyordu. Kralın savunmasında hem İskoçlarla hem de Gallerle savaşırken aldığı eski yaralar, yağmur yaklaşırken bir ağıt gibi zonkluyordu. Biricik kızı için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Artık bu yükü başka bir adama bırakmasının zamanı gelmişti. Onunla kale duvarlarının dışında yaygara koparan açgözlü dünya arasında duramayacak kadar güçsüzleşmeden önce.

"Bir turnuva ayarladım," dedi söze girmeden.

Holly başını kaldırdı. Turnuvaların yeterince yaygın olduğunu düşündü. Şövalyeler ve asilzadeler için kaslı kollarını esnetme ve gizlice kılıçlarının boyutlarını karşılaştırma fırsatı. Öyleyse neden önseziyle dolu bir eldiven kalbinin etrafına çelik gibi parmaklarını dolamıştı?

"Bir turnuva mı?" dedi hafifçe. "Peki bu sefer ödül ne olacak? En sevdiğim kokuyla parfümlenmiş bir fular mı? Ayakkabımın ucundan sıcak şarap içme şansı mı? Kuğu gibi boğazımdan bir bülbül şarkısı mı?"

"Sen. Ödül sen olacaksın."

Holly yanaklarındaki güllerin solup öldüğünü hissetti. Babasının bakımsız yüzüne baktı ve onun ağırlığını öfkesinden daha üzücü buldu. Ondaki birkaç santim daha yüksekti ama sevgili karısının ölümünden beri onu hayatın oklarından korumak için giydiği heybetli manto, boyuna birkaç santimden fazlasını eklemişti.

"Ama, baba, ben-"

"Sessizlik!" Kadının yalvarışlarına tahammülünü kaybetmiş gibiydi. "Annene ölüm döşeğindeyken evleneceğine ve evleneceğine dair söz verdim. İki hafta içinde. Eğer kararına karşı çıkarsan, Tanrı'nın sana bahsettiği nimetlere şükretmeyi öğretecekleri bir rahibe manastırına çekilebilirsin."

Holly'yi söylediği cümleyi düşünmesi için bırakırken, sallanarak yürüyüşü her zamankinden daha az neşeliydi.

"Bir rahibe manastırı mı?" diye yankılandı, pencereye doğru sürüklenirken.

"Orada kimse size aval aval bakmaz leydim." Elspeth evinden çıktı kendi kendi kendine dayatılan Sürgün, onu şahin Özellikler yumuşatılmış endişeyle. "Güzel saçlarını bir pelerinle örtebilir ve sessizlik yemini edebilirsin, böylece asla başkasının emriyle şarkı söylemek zorunda kalmazsın."

Holly'nin kalbine korkunç bir ağırlık çöktü. *Bir rahibe manastırı.* Yasakçı taş duvarlar, şimdi onu hapsedenlerden daha aşılmazdı. Bir inziva yeri değil, çayırlar ve masmavi gökyüzüyle ilgili dile getirilmemiş tüm hayallerinin çürüyüp toz olacağı bir zindan.

Taş koltukta dizlerinin üzerine çöken Holly pencerenin mandalını açarak demir parmaklığın ötesine, babasının listelerinin dörtgenlerinin yemyeşil bir satranç tahtası gibi uzandığı dış bailey'e baktı. Yakında aile sancaklarını taşıyan savaşçılar akın akın geleceklerdi.

Her biri, ona adını ve korumasını sunma şansından başka bir şey için hayatını ortaya koymaya hazırды. Ama içlerinden biri ona kalbini sunmaya cesaret edebilir miydi?

Neyi bekliyorsun Holly? diye sormuştu babası.

Bakışları batıya, Galler dağlarının sarp ve karanlık zirvelerine ve ormanın içinden çıkılmaz karmaşasına doğru çekildi. Baharın kokulu nefesi içinden geçerek isimsiz özlemini keskinleştirdi. Gerçek gözyaşları göz kapaklarını dikti.

"Oh, Elspeth. Neyi bekliyorum ben?"

Elspeth başının tepesini okşarken, Holly ağlamak ve feryat etmek için can atıyordu. Ama sadece kendisine öğretildiği gibi ağlayabiliyordu, her bir gözyaşı kusursuz bir elmas gibi yanağının parlak incisinden aşağı süzülüyordu.

"Güzel bir kadın kocasının başına beladır," diye seslendi Gavenmore'lu Sör Austyn omzunun üzerinden, destiyerinin kör toynakları son bahar yağmuruyla ıslanmış çimenlikte çukurlar açarken.

Silah arkadaşıyla felsefe tartışması yapmak ona omzunun üzerinden bir bakış atmak için bir bahane vermişti, Galler ormanının korunaklı çalılıklarını geride bıraktığından beri giderek daha sık yapmak zorunda kaldığı bir şeydi bu. Her nefes alışında bir İngiliz okunun zırhını delip sırtına saplanmasını beklerken, yemyeşil kırsalın güzelliğini takdir edemezdi.

Carey, bir dizi yük atının başında ve Gavenmore sancağının gururla dalgalandığı meşe asayı taşıyarak onun yanına geldi. Bir rüzgâr, solmuş kızıl ve yeşilleri yüzüne çarptı. Onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve kır atından daha sert bir şekilde homurdandı. "Yazıklar olsun sana, Austyn! Güzel bir kadın yerine çirkin bir kadınla yatmayı mı tercih edersin?"

"Yatak ve düğün farklı sırtlara sahip canavarlardır. Biri için bir erkek güzelliğe tahammül edebilir, ama diğeri için yumuşak huylu sade bir kız kocasının tacında bir mücevher olduğunu kanıtlayacaktır. Ne de olsa, 'İyilik aldatıcıdır ve güzellik boştur, ama efendisinden korkan bir kadın övülecektir. "

"Davanızı desteklemek için kutsal metinleri çarpıtmayı bırakın. "Tanrı'dan korkan bir kadın. " Carey'nin sesi temkinli bir mırıltıya dönüştü. "Yine de eğer bir Gavenmore onun efendisiyse, ondan korksa iyi olur."

Atını yavaşlatmak için dizginleri kesen Austyn, arkadaşına kötücül bir bakış fırlattı. Geçtiğimiz sekiz yüzyıl boyunca, kötü şöhretli Gavenmore kıskançlığı pek çok efsaneye yem olmuştu. Kendi büyükbabası, gezgin bir jonglöre gülümsemeye cüret ettiği için büyükannesini on yıl boyunca bir kuleye hapsedmişti. Talihsiz akrobatın akıbeti hiçbir zaman doğrulanmadı, ancak gizli fısıltılarda son performansının, takdir eden ev sahibi için daha ölümcül nitelikte bir ip dansı olduğu söyleniyordu.

"Ben hiçbir kadına el kaldırmadım," diye homurdandı.

"Sen de hiç evlenmedin." Carey, Austyn'in gök gürültüsünü andıran bakışlarından korkmamıştı. Çocukluğundan beri onlara tahammül etmişti ve henüz tehditkâr bir şimşegin kırbacını hissetmemişti. "Bu Tewksbury'li kızın iddia ettikleri kadar adil olduğunu mu varsayalım?"

"Ha! Hiçbir ölümlü kadın iddia ettikleri kadar adil olamaz. Öyle olsaydı babası neden bu kadar abartılı bir çeyiz teklif etsin ki? Bahse girerim at gibi dişleri ve tavşan gibi kulakları vardır." Umutla ekledi, "Tabii ki bir av köpeğinin sadık mizacıyla birleşince."

Carey omuz silkti. "Belki de son derece dürüsttür ama şirret bir mizacı ya da vefasız bir doğası vardır."

Austyn sakalının altında solgunlaştığını hissetti. Eldivenli elleri deri dizginlerin üzerinde, gelininin daha az istikrarlı olması durumunda yapabilecekleri canavarca eylemler konusunda onu uyarmak istercesine esnedi.

Bırak güzellik senin kıyametin olsun.

Gavenmore'lu atası tarafından haksız yere sadakatsizlikle suçlanan peri kraliçesi Rhiannon'un lanetleyici suçlaması kulaklarında çınliyordu. Atını mahmuzlayıp mor kalp gülü ile bezeli bir çayırdaki dörtmala koştururken, bakışları uzak ufukta bulutların arasında sürüklenen kalenin korkuluklarına kaydı.

"O zaman Tanrı ikimize de yardım etsin," diye fısıldadı, silah arkadaşından çok kendi kendine. "Çünkü onu kazanmaya niyetliyim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Holly odasının dışındaki korkulukta volta atıyordu. Açgözlü rüzgârlar pelerinini yırtıyor ve dağınık saçlarını toplamak için alına örttüğü gümüş fileyle alay ediyordu. Başı dökülmemiş gözyaşlarıyla şişmiş gibiydi ve dar bant her adımda daha da geriliyordu. Sonunda pelerini çıkarıp gecenin karanlığına fırlattı ve saçlarının istediği yere savrulmasına izin verdi.

Babasının yarınki turnuvada kendisine eşlik etmeleri için çağırdığı bekleyen hanımların heyecanlı konuşmalarından kaçmak için korkuluğa kaçmıştı. Odasının eski sığınağı şimdi yarım düzine iyi niyetli teyze ve bir sürü Tewksbury kuzeniyle doluydu ve hepsi de en yakıcı haliyle Rahip Nathanael'in yönlendirmesi altında ürküyordu.

Bahar rüzgârı ılıktı ama kuzey gökyüzünde asılı duran kış incisi ay onun ruh halini daha iyi yansıtıyordu. Soluk yıldızlar gökyüzünü kaplamıştı, ısıltıları kale duvarlarının etrafına dağılmış kamp ateşlerinin açgözlü parıltısıyla sönükleşmişti.

Tepenin yamacı rengârenk çadırlar ve dalgalanan flamalar deniziyle çalkalanıyordu. Yarın şafak vakti, Tewksbury Kalesi'nin asma köprüsü indirilecek, kapılar kaldırılacak ve gün bitmeden onu hem ödülü hem de gelini olarak talep edecek adam da dahil olmak üzere tüm meydan okuyanları karşılamak için kapılar ardına kadar açılacaktı.

Rüzgâr kulaklarına bir parça şarkı ve sarhoş eğlencesi taşıırken Holly ürperdi. Erkekler hakkında bir yıl önce ona kur yapmaya başladıklarından çok daha az şey biliyordu. Talipleri dışında, babası onu erkeklerden uzak tutmuş, seyislerin ve damatların aşık bakışlarına maruz kalmasını istememişti. Talipleri ona sadece en güzel yüzlerini gösteriyorlardı ama o, onların nezaket maskelerinin altında gizlenen açlığı

Onlara aldırış etmediğini sanıyordu; yan yan bakıyor, bakışlarını indiriyor, karanlık ve gizemli bir ziyafette iştahlarını doyurma beklentisi içindeymiş gibi dudaklarını ıslatıyordu.

Ellerini sabitlemek için korkuluğun kaba, tanıdık taşını kavradı. Bu gece sadece odasından atılmıştı. Yarın ise kalenin kendisinden sürgün edilecekti. Babasını suçlamanın şüpheli rahatlığını yaşamak istedi ama bunu yapamayacağını anladı. Evliliklerin çoğu, hırslı babalar tarafından kızları daha bebekken ayarlanırdı. Babası ona koca seçmesi için bolca fırsat vermişti ama o ikisini de yüzüstü bırakmıştı.

Dağınık ateşler ona göz kırptıyor, kabaran paniğiyle alay ediyordu. Uzaktan gelen erkeksi bir kahkaha sesi omurgasından aşağıya doğru bir umutsuzluk ürpertisi gönderdi. Yarın Tanrı'nın ve insanların önünde sonsuza dek bir yabancıya bağlı kalacaktı. Bu gece özgürlüğün son değerli tadı olabilirdi.

Odasının mum ışığıyla aydınlanan penceresine kaçamak bir bakış attıktan sonra yüzünü korumak için pelerininin kapüşonunu yukarı çekti ve dış merdivenlerin gölgeleri arasında eridi.

"Oof. Kulağımın dibinde duruyorsun."

"Üzgünüm," dedi Austyn, çizmeli ayağını Carey'nin zarif kafasına dayayarak. "Kıpırdanmayı kesersen, ipi biraz tutabilirim."

"Carey sıkılmış dişlerinin arasından, "Omuzlarında yetişkin bir öküz olsaydı sen de kıvranırdın," diye homurdandı. Ve saldan hendeğe o iğrenç dalışı yapan da sen değildin." Kendi keskin kokusuna karşı burnunu kırıştırdı. "Kont'un muhafızlarının bunu ne için kullandığından artık pek şüphem yok. Ben bunu savunmadan çok saldırı amaçlı buldum."

Austyn zaferle homurdandı, ipin en uçtaki ucu ellerinden kurtulup iç bailey duvarını taçlandıran sağlam taş dişlerden birine takıldı. Ağırlığını taşıyabileceğine kanaat getirdiğinde, ipin uzunluğundan yukarı doğru kaymaya başladı ve Carey'yi nemli çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış bir halde bıraktı. Solgun yüzü ve

Bir asır önce açgözlü bir İskandinav istilacıları tarafından kendisine miras bırakılan saçlar gölgelerin arasından Austyn'e doğru parıldyordu.

Austyn ilk ince ok halkasında duraklayıp tepedeki kamptan gelen sarhoş kutlamalarının ve önemsiz ağız dalaşlarının gürültülü kakofonisinin izinsiz girişlerini bastırıldığından emin olmak istediğinde, "Bu delilik, biliyorsun," dedi içtenlikle.

Kulaklarına kadınsı olduğu her halinden belli olan tiz bir kıkırdama geldi. İngilizler sanki her biri yarın bir eş alacakmış gibi kıkırdıyorlardı, diye düşündü Austyn. Tam teşekküllü bir kuşatma muhtemelen onların şehvet düşkünü ilgilerinden kaçabilirdi. Carey'nin yalvaran duruşunu tam zamanında hatırlayarak, tiksintiyle tükürme dürtüsüne direndi.

"Delilik olabilir," diye seslendi usulca, "ama bu bayanı kendi gözlerimle yargılamalıyım."

"Peki ya söyledikleri kadar adilse?"

Austyn'in buna tırmanmaya devam etmekten başka bir cevabı yoktu.

Carey ayağa fırladı ve bağırışını bastırmak için bir elini ağzına götürdü. "Eğer bir rahibin kutsamasından yararlanmadan güzel kızın yatağının üzerinde dolaşırken yakalanırsan, asılacaksın, biliyorsun."

Austyn bir bacağını duvarın üzerinden salladı ve ipin ucunu toplayarak diğer taraftan aşağı bıraktı. "O zaman zırhımı, kollarımı ve uzun zamandır gözünü diktiğin o küçük, canlı kısrağı alabilirsin."

Carey elini kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Efendim, doğrusu, bağlılığımı kötü değerlendirmeniz beni derinden yaralıyor!"

"O zaman kendini şanslı say." Austyn'in çarpık sırtışı sözlerinin ciddiyetini yalanlıyordu. "Biz Gavenmore'lar genellikle sevdiklerimizi öldürürüz."

Arkadaşını neşeli bir selamla bırakarak duvardan uzaklaştı ve hiçliğin içine düştü.

Holly, annesinin bahçesinin duvarlarla çevrili sığınağına girerken kapüşonunun kıvrımlarını geriye doğru sıyırdı. Karaağaç ve meşenin tomurcuklanan gölgesi, kalenin dışından gelen erkeksi sesleri bastırıyordu

Duvarlar. Kalbi ağır olsa da, havanın büyülü ışıltısı adımlarını hafifletme gücüne sahipti. Besleyici bir nefesi içine çekerken boğazı karıncalandı.

Ay ışığı, zengin, kara toprakta ilerleyen ve doğmayı bekleyen körpe filizleri gümüşleştirdi. Tatlı menekşe ve çuha çiçeğinin açılmakta olan taç yaprakları üzerinde çiy taneleri titriyordu. Holly parmağını dolgun damlacıklardan birinde yıkamak için durakladı, sabırsızlıkla şafağın öpücüğünü bekleyen bir yaprağın kıvrılan kenarını izledi.

İçinden hüznü bir ah çekti. Krem rengi tenini bozacağı korkusuyla güneş ışığından faydalanması yasaklanmıştı ama burada, bu bahçede ay ışığının yarattığı olmuştı. Burada, babasının nedimleri olarak atadığı geveze saksağan sürüsünün kendisinden esirgediği yalnızlığı bulmuştu.

Küçük bir kızken, her çocuğun yapacağı gibi dolambaçlı patikalarda zıplamış ve atlamıştı; yumuşak balçığın, tökezlediğinde aptallığını ele vermeden dizlerini yumuşatacağına güveniyordu.

Bahçede koşuşturmanın verdiği o lezzetli neşeyi, meraklı gözlerden ve beklentilerden kurtulmanın verdiği özgürlük hissini yeniden yakalayabilmeyi diledi. Böyle bir özgürlüğü son kez tadacağını bir kayıp acısıyla fark ederek, genç bir karaağacın dalından sarkan salıncağın geniş tahta selesine oturdu.

Çıplak ayak parmaklarını çimlerde sürükleyerek melankolik bir melodi mırıldanmaya başladı. Burada şarkı söyleyebilirdi, Nathanael Kardeş'in öğrettiği ve babasının taliplerini eğlendirmek için tercih ettiği ayrıntılı turları değil, Galli bir scullion hizmetçisinin yestereve söylediğini duyduğu balad gibi mütevazı melodileri.

Kendisinden başka kimseyi memnun etmeden şarkı söylemenin basit zevkini meydan okurcasına tadarak şarkı söylemeye başladı.

Austyn alçaktan sarkan bir dalı yüzünden silkeleyerek nefesinin altında küfretti. İç bailey'e girmeyi başarmıştı ama kendini görünürde tek bir kapısı bile olmayan kapalı bir bahçede kapana kısılmış halde buldu. Taze çiçeklerle dolu sarmaşıklar yıpranmış taş duvarlara tırmanıyor ve sarkan dallardan sarkıyordu. Dar bir patika

tomurcuklarla tıkanmış bir çalılıktan geçiyordu. Onu takip etti, parlak, julep kokulu yapraklarla ıslanmış dikenli bir kemerden kaçınmak için eğildi.

Bahçe, annesinin baktığını hatırlayabildiği düzenli bitki yataklarına pek benzemiyordu, bunun yerine büyülu bir anarşinin pençesine yakalanmış gibiydi. Galli akrabalarının çoğunu rahatsız eden batıl inançları küçümsemekle övünürdü ama yaramaz bir Booka'nın kendisine lanet okumak için bir kurbağa taburesinin altından çıktığını görse fazla irkilmezdi. Zaten lanetlenmiş olması ne yazıktı.

"Saçma sapan şeyler," diye mırıldandı ama ceketinin üzerine bir çarpı işareti koyarak önlemini aldı.

Melodinin ilk kederli notaları kulaklarına ulaştığında, bu sağduyusu için şükredecekti.

Önce hayal görmüş olabileceğini düşündü. Durdu, dinlemek için başını eğdi. Buz gibi bir anı parmağı omurgasının tabanını okşadı ve tüylerini diken diken etti. Farkında olmadan bir elini kılıcının kabzasına dayadı.

Türkünün sözlerini ezbere biliyordu. Annesi zengin kontralto sesiyle ona uyuması için şarkı söylediğinde öğrenmişti. Bir kadının sevgilisini başını göğsüne yaslayıp uyuması için ikna etmesini anlatan oldukça acımasız bir ninniydi. Bir gece için değil, sonsuza kadar, çünkü ölümü paylaşmak, yaşamaları halinde birinin diğerine ihanet etmesine tercih edilirdi. Keskin bir keder bıçağı Austyn'in kalbini kesti ama kanaması yırtık pırtık bir öfke bandajıyla durduruldu.

"Rhiannon," diye fısıldadı.

Onunla alay eden kesinlikle annesinin gölgesi değil, o hain Galli periydi. Bunu Carey'ye ya da başka birine itiraf etmeden önce öldürdü ama onun varlığını daha önce de hissetmişti, alacakaranlıkta sisle örtülü bir koruda atıyla yürürken ya da annesinin mezarının otlarla kaplı sınırlarından geçerken. Havanın kısa süreli serinliğı, yüzünde uçuşan bir tutam saç, ensesinde bir sevgilinin nefesinin alaycı fısıltısı.

Belki de Carey'nin uyarısına kulak vermeliydi, çünkü bu gerçekten delilikti.

Patikayı geride bırakarak alıllıkların arasına daldı, böylesine kara büyü yapan cadıyı bulmaya kararlıydı. Kadın boğuk bir kontralto ile değil, kusursuz bir akortla akortlanmış, hafif bir soprano ile şarkı söylüyordu. Şarkının son notası havada titreyerek onunla alay ederken, nefesini tutarak dondu kaldı.

Solunda ürkütücü bir gıcirtı duyuldu.

Kısa kılıcını çekti ve bu perili koruluğa izinsiz girenin kendisi olduğunu unuttu. "Oraya kim gidiyor?"

Boğuk talebi, zayıf bir gıcirtı ve alılların hışirtısıyla karşılık buldu. Bir üvez ağacının ince dallarını keserek ilerledi ama kendini tek bir karaağacın koruduğu, ayın gölgelediği bir açıklıkta yalnız buldu. Terk edilmiş bir salıncak, sanki rüzgârın değişkenliği tarafından dürtülmüş gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Austyn'in dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi. Bahçeyi çevreleyen yüksek duvar rüzgârı engelliyordu. Rahatsız ettiklerinin dışında tek bir yaprak bile titremiyordu. Elini salıncağın ahşap oturağına dokundurdu. Nasırlı avucuna belli belirsiz bir sıcaklık yayıldı. Doğruldu, avının bir peri ya da hayalet değil, bir ölümlü olduğunu kanıtlamış olmanın mutluluğuyla.

Ne kadar ölümlü olduğu, çiçeklerin çılgınca hışirtısını narin bir hapsirığın takip ettiği bir sonraki anda kanıtlandı. Kılıcını kınına sokarak yeşilliklerin arasına daldı. Çiçekler hâlâ titriyordu ama onlara sığınmak isteyen her kimse bir kez daha ulaşamayacağı bir yere kaçmıştı. Gülümsemesi soldu. Avı ondan daha çevik olduğunu kanıtlıyordu. O, saldıran bir yaban domuzunun kükreyen meydan okumasını, ormanda bir dişi geyiğin izini sürmenin inceliklerine tercih eden türden bir avcıydı.

Bir dalın ıtirtısı koruluğun kenarındaki hareketi ele verdi. Yaklaşan zaferinin tadını çıkaran Austyn araştırmak için harekete geçti. Arkasındaki salıncağın gıcirtısı onu bir an için çok geç uyardı. Baş döndürücü bir hızla kendisine doğru koşan mekanizmayı görmek için arkasına döndü, sırtına karanlık bir yaratık binmişti. Ayakları göğsüne çarparak onu geriye doğru savurdu. Baş mermer bir bankın kenarına arpmasaydı, sadece gururunu zedeleyerek yere yığılacaktı. Şaşkın beyninde şimşekler aktı.

Bilinci zihninden uzaklaşırken, rüzgârsız havada sürüklenen bir kadın kahkahasının alaycı notalarını duyduğuna neredeyse yemin edebilirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Salıncaktan kayan Holly, düşürdüğü deve baktı, kalbi boğazında çılgınca çarpıyordu. Ay ışığından oluşan bir su birikintisinin içinde yayılmış, bir insandan çok tüylü bir canavara benziyordu. Korkunç bir sakal çenesini gölgeliyor, dağınık saçlardan oluşan koyu bir köpükle b i r l e ş m e k için tırmanıyordu. İki eliyle adamın tendonlarla kaplı boğazını sıkabileceğinden şüpheliydi, gerçi o anda denemek isterdi.

Ayağını muzaffer bir edayla onun paltosunun üzerine koyup babasının muhafızlarına bağırarak ya da kaçıp odasının cennetinden hiç çıkmamış gibi davranmak arasında kaldı. Merdivenlere özlem dolu bir bakış attı.

Şövalyenin hiç hareket etmemesi bakışlarını tekrar ona çevirdi. Güçlü kollarını yalvarırcasına açmış ve kalın, güdük kirpiklerini solgun yanaklarına dayamış olan şövalye, uyuyan bir bebek kadar savunmasız görünüyordu. Ya da uyuyan bir ayı, diye düzeltti. Korkunun nemli parmakları gürleyen nabzını bastırdı.

Ya onu öldürseydi?

Sığınağını istila etmeye cüret ettiği ve onu korkudan aklını kaçırmaya neden olduğu için bu alçağın daha azını hak etmediğini düşündü. Kendini uzaklaştırmaya çalıştı ama ölümcül bir yaralanmaya sebep olmadığından emin olmadan onu terk edemeyeceğini anladı. Onun hareketsiz bedeninin yanında dizlerinin üzerine çökerek, titreyen elini paltosunun üzerine koymaya zorladı ve tırnaklarından b i r i n i n mercan ovalinin hızla yırtıldığını fark etti.

"Nathanael kellemini alacak," diye mırıldandı.

Elleri devin düzenli nefes alış verişleriyle ritim tutarak inip kalkarken dehşeti rahatlamayla yatıştı. Kaşlarını çattı, aniden şaşırmıştı. Ayaklarının göğsüne çarpmasının sarsıcı etkisi

Şövalyenin zincir zırh giydiğine ikna olmuştu ama paltosunun solmuş keten kumaşının altında hiçbir ihanet halkası hissetmemişti. Nathanael Kardeş'in tomurcuklanan heliotroplardan fırlamasını bekler gibi omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atarak, utangaç bir eli hem paltosunun hem de tuniğinin içine soktu ve çeliğin soğuk yapaylığıyla değil, sıcak kasların abartılı genişliğiyle zırhlanmış bir göğüs keşfetti. Kıvrır kıvrır saçlar, araştıran parmak uçlarını gıdıklıyordu.

Elini geri çekti, daha fazla keşfetme dürtüsüyle rahatsız oldu. Başlığını kaldırarak kaçmaya hazırlandı ama yürek parçalayan bir inilti onu durdurdu. Kararsızlık mengenesinde sıkışıp kalan Holly de inlemek istedi. Yani adam ölmemişti. Ama ya ölüyorsa? Onu kemiklerine sızan soğuk nemin insafına bırakmaya cesaret edebilir miydi? Belki de onu canlandırırsa, akli tamamen başına gelmeden ve onu bahçeye getiren uğursuz amaç her neyse onun peşinden gitmeye karar vermeden önce kaçmak için kendini ikna edebilirdi.

Ona doğru eğildi. Saçları burnunu okşadı ve seğirmesine neden oldu. "Efendim?" diye fısıldadı. "Ah, efendim? Yalvarırım efendim, beni duyabiliyor musunuz?"

Dudakları nazik bir horlamayla aralandı, sanki sonsuza kadar uyumaktan memnun olacakmış gibi, onun yalvarışlarına sağırdı.

Yapacak bir şey yoktu, diye düşündü Holly. Ona tekrar dokunmak zorunda kalacaktı.

Bir varlığın bu kadar çok ısı yayabilmesine hayret ederek elini boğazına doladı, gerekirse onu sarsarak uyandırmaya kararlıydı. Saçları parmak eklemlerini okşuyordu. Asi bukleler yumuşak ve temiz hissettiriyordu, beklediği gibi kaba ve karışık değillerdi. Merakla adamın yüzüne baktı ve böylesine zorlu bir saçın ne tür özellikleri gizlediğini merak etti. Bu gizemin büyüüne kapılarak başparmağını sakalının kenarından geçirdi ve çenesinin altındaki güçlü kıvrımı keşfetti.

"Cadı."

Boğuk mırıltıya tepki veremeden iri bir önkol beline dolandı. Güçlü bir el ensesini kavradı ve onu şövalyenin göğsünde hantal bir şokla yayılana kadar aşağı sürükledi.

Holly yüzünü başka tarafa çevirdi, adamın onun narin boynunu bir dal gibi kıracağına inanmıştı.

"Cadı," diye fısıldadı, bu kez sözcük suçlamadan çok sevecendi.

Dehşetten titreyen Holly başını geriye doğru eğdi. Adamın gözlerinin de geri kalanı gibi karanlık olmasını bekliyordu. Kendisini alevin değil, için için yanan ayazın aydınlattığı buzul mavisini kürelere bakarken bulduğunda yaşadığı şok ikiye katlandı. Onu felç eden bu gözlerdeki tehdit yokluğu değildi. Derinliklerinde kaynayan acı dolu korku ve beklenti karışımıydı. Şövalyenin iri eli tarifsiz bir şefkatle kızın ensesinden yukarı doğru kayarak kapüşonunu düzeltti ve yüzünü ay ışığına doğru açtı.

Holly irkilme dürtüsüne direndi. Potansiyel bir talip ve onun aval aval bakan maiyetinin önünde bir kürsüde sergilenirken bile kendini bu kadar açıkta hissetmemişti.

Yüzünü gördüğünde, altındaki güçlü erkeksi gövdeyi bir ürperti sarstı. Savunmasızlığının dile getirilmemiş itirafı bilinçli iradesini elinden aldı. Bu adam onu arzusundan korumak için hiçbir maske takmıyordu. Holly içgüdüsel olarak o anda onun da kendisi kadar savunmasız olduğunu biliyordu. Parmaklarını saçlarının altından kaydırarak nazik bir ustalıkla ensesini yakaladı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Holly daha önce de öpülmüştü -yanağına kondurulan utangaç öpücükler, elinin arkasına bastırılan ateşli öpücükler ve hatta bir keresinde Eugene de Legget'in dudaklarına kondurduğu nemli bir öpücük ona okkalı bir tokat attırmıştı. Ama bu adam onun dudaklarını öpmekten çok, dudaklarına iştirak etmişti.

Eugene'le dudaklarını sımsıkı kenetlemişti ama bu yabancıyla, onun dudaklarının ikna edici aciliyetinin altında ayrılmaları çok doğal görünüyordu. Adamın bıyıklarının alışılmadık gıdıklayıcılığı ve ağzına daldırdığı dilinin ipeksi sıcaklığı, birbirine karışmış tatlarının tadını çıkarıyor gibi görünen karşı konulmaz şefkati tarafından köreltildi. Kadının boğazından yarı dehşet, yarı zevk dolu küçük bir ses kaçtı. Sanki kızın istemsiz iniltisi onu kendine getirmiş gibi, bir yumruğunu kızın saçlarına doladı ve yüzünü kendisinden uzaklaştırdı. Holly'nin gözlerinden kayıp yaşlar akmaya başladı. Yabancı yeniden yüzünü inceledi, gözleri artık korunaksız değildi, koyu renk kirpikleriyle daralmış ve korunaklı hale gelmişti. Holly yardım edemedi ama

O titiz bakışlarını, acımasız ay ışığı ve nefesinin hafif, naneli esintileriyle şişmiş ve kavrulmuş hissedenden dudaklarına indirdiğinde geri çekildi. Dili onları yatıştırmak için dışarı fırladı.

Gırtlaktan bir yemin ederek onu üzerinden itti ve sanki öpücüğü onu zehirlemiş gibi elinin tersini ağzına götürerek sendeleyerek ayakta durdu. O elin açıkça titremesi olmasaydı, Holly gururunun kırıntılarını toplayıp kaçabilirdi. Ona dokunma, aralarındaki sıkıntılı glissando hafifleyene kadar parmaklarını nazikçe onunkilere dolama dürtüsüne kapıldı.

Onun yanında konuşamayan ya da aptallar gibi gevezelik eden adamlar görmüştü ama onu görünce ölesiye hastalanan bir adam hiç görmemişti. Göğsüne bir mızrak yemiş gibi değil de, ayaklarını göğsüne saplamış gibi görünüyordu.

Kadın onursuzca yayıldığı yerden kalkarken, adam karaağacın altındaki gölgelere doğru geri çekildi, ta ki kadın onun gözlerindeki ihtiyatlı parıltıdan başka bir şey göremeyene kadar. Gergin duruşuna bakılırsa, yarı yarıya onun bir haç çıkarmasını bekliyordu.

"Tanrı aşkına kadın, ört üstünü," diye çıkıştı, sarımsak dişlerinden oluşan kolyeyi ona doğru sallayarak.

Saçma bir utanç Holly'nin yanaklarını ateşle doldurdu. Kendisini kale duvarlarının dışında çıplak olarak kilitli kaldığı o korkunç rüyalardan birine yakalanmış gibi hissederek, elleriyle göğüslerini koruma dürtüsüne zorlukla karşı koydu. Bakışlarının sinsi bir hareketiyle mütevazı pelerininin sağlam olduğunu anladı. Bir elini kapüşonuna götürdü, sonra indirdi ve yüzünü ay ışığının cesur okşayışına ve şövalyenin çelik bakışlarına meydan okurcasına gösterdi.

Sesi derinleşerek yankılanan bir hırıltıya dönüştü. "Uyarıma kulak verin, bayan.

Beni şimdi terk edin ya da sonuçlarına katlanın."

Holly'nin kaba aksanından anladığı kadarıyla bir yabancıydı. Eugene'in topraklarının batı sınırlarına sık sık musallat olan o vahşi Galli adamlardan biriydi. Ona doğru çekingen bir adım attı. "Bana zarar vermek mi istiyorsunuz, efendim?"

Cevabından çoktan şüphelenmişti. Eğer onun kötülüğünü istiyorsa, neden bir erkeğin yalnız bir kadına verebileceği en ağır zararı ona vermemişti?

ıssız bir bahçedeki kadın? Ve neden Şimdi bile onu varlığından sakındırıyor olabilir?di?

"Ne yapmak istediğimin, ne yapmaya y6nlendirildiğimle hiçbir ilgisi yoktur."

Holly alçak bir dalın altına eğildi ve karaağacın altındaki g6lgeleri yarararak içeri girdi. "Ah, bilmeceleri seven bir adam! Belki benim için bir tanesine cevap vermek istersin."

Daha fazla geri çekilmeyi g6ze alamayınca, heybetli kollarını g6gs6n6n 6zerinde kavuşturarak daha aşılmaz bir savunma oluşturdu. "Bunu yaparsam beni terk edecek misin?"

S6zleri Holly'nin kabul edebileceğinden daha fazla canını yakmıŐtı. Erkeklerin ona eşlik etme hevesiyle birbirlerini ezip geemelerine alışkındı. Adamın suskunluğu onu aŐađılamaya başlamıştı.

"Nasıl istersen," dedi soğukkanlılıkla. Artık neredeyse ayak parmağına kadar yaklaŐmıŐlardı ve onun bakışlarıyla buluŐmak için başını geriye doğru eğdiğinde, onun ne kadar iri bir adam olduğunu hatırlayınca hisleri titredi. Ve ona yem olmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini. "Neden beni takip ettin?" diye sordu usulca. "Ve beni yakaladıktan sonra, neden gitmeme izin verdin?"

Kalbinin birkaç gergin g6mb6rt6s6 boyunca o kadar hareketsizdi ki, taştan yontulmuş olabilir. Sonra arpık bir g6l6mseme y6z6n6 alaycı bir maskeye d6n6Őt6rd6. "Sevgilimle burada buluŐacaktım. Seni onunla karıŐtırdım. YaklaŐtıđımda katığınızda, sizi o sandım, sadece bazen oynadığımız bir oyunun tadını ıkartıyordunuz."

Holly, kazananı kim olursa olsun, bu oyunun sonucunu hayal etmeyi acı verici bir Şekilde kolay buluyordu. 6p6c6đ6n6n Şefkatli b6y6s6 sadece bir yanılısamadan ibaretmiŐ gibi g6r6n6yordu. Gerçekte, iğrenç bir kaçamağı b6lmekten başka bir Şey yapmamıştı. Sarsıcı bir hayal kırıklığı darbesiyle gafil avlanarak başını eğdi.

Holly onun acı dolu homurtusunu hayal etmiş olmalıydı, 6nk6 başını kaldırdığında y6z6 bir kez daha donuklaŐmıŐtı. Sanki geri d6n6lmez bir sonuca varmış gibi kollarını iki yana açtı. "Bu kadar melankolik g6r6nmeyin leydim. Hen6z erken. Belki leydim gelmeden 6nce yanaklarınıza yeniden neşe getirebiliriz."

Holly geriye doğru bir adım attı. "Sanmıyorum, efendim. ieğimi sizin gibi vefasız bir d6zenbaza vermektense asma 6zerinde solmasını tercih ederim."

Açık bir tehditle ağaç gövdesinden uzaklaştı. "Vefasız bir düzenbaz mıyım ben? Kendi sadakatine ne oldu da öpücüklerini bir yabancıya bu kadar özgürce veriyorsun?"

Sözleri gerçekliği daha derinden kesiyordu. Şimdi takip edilen oydu. Pelerininin eteklerine basıp tökezleyerek adamın kule gibi yükselen formundan uzaklaştı. Adamın onun ahlaksız olduğunu düşünmesine şaşmamalıydı. Böyle düşünmesini engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Ama utancı bile onu bir ayrılık darbesi vurmaktan alıkoyamadı.

"Yine de öpücüklerimi bir yabancıya verebilirim, ama emin olabilirsiniz ki bayım, bir daha asla size vermeyeceğim."

Daha önceki uyarısına kulak vermiş olmayı umutsuzca dileyerek kaçmak için döndü ama acı verici bir şekilde durdu. Adamın saçlarını yakaladığına inanarak gözlerini kapadı ve adamın onu yere fırlatıp acımasız elleriyle eteklerini parçalayacağı anın korkusuyla nefes nefese kaldı.

"En büyük zaferin tarafından ihanete uğradın, ha? Ne kadar da uygun." Alaycı ses birkaç adım arkasından geliyordu ve Holly şövalyenin onu sadece aşırıya kaçan hayal gücünde takip ettiğini fark ederek utandı.

Yukarı doğru bakmaya cesaret etti. Onu ölümlü bir el değil, karaağacın budaklı bir parmağı yakalamıştı. Hain ipi çekiştirdi ama sadece dalın etrafını saran içinden çıkılmaz bir boğum haline getirmeyi başarabildi. Şövalyenin hızlı yaklaşımı karşısında tuzağa düşmüş bir tavşan k a d a r savunmasız bir şekilde orada asılı kaldı.

Adamın gölgesi onu sararken, endişeyle dudaklarını yaladı, sonra da yalamamış olmayı diledi. Hâlâ onun öpücüğünün yabancı ama nahoş olmayan tadını taşıyorlardı; şerbetçiotunun ılık miskiyle birleşen keklikotunun serin nanesi.

Adam kemerinden bir misericorde çıkardığında ağzı kurudu. Küçük ama ölümcül bıçak, adamın gergin parmakları tarafından cüceleştirilmişti. İstemsizce inledi.

"Tanrım, kadın, sızlanmayı keser misin? Boğazını kesmek gibi bir niyetim yok." Saç tutamını avucunun içine alarak kafa derisi üzerindeki acı verici baskıyı hafifletti.

Hançer tutsak ipi ısırduğunda, kızıdan yeni bir dehşet iniltisi yükseldi. Şövalye dondu kaldı, nefes alıp verdiği duyulabiliyordu ve sanki verdiği sözü tekrar gözden geçiriyormuş gibi ona baktı.

Utangaç bir omuz silkme girişimi, zayıf konumu nedeniyle engellenmişti. "Bağışlayın beni, efendim. Sadece saçıma hiç kılıç değmedi. Doğduğumdan beri."

Kızın sağırsını iyice aşan koyu renkli yelesine ters bir bakış attı. "Peki ya tarak? Bir tarak hiç kutsallığına saygısızlık etmez mi?"

"Elbette! Hemşirem her gece yastığa başımı koymadan önce saçlarımı beş yüz kez tarıyor."

Homurdandı. "Ben de senin oturarak uyuduğunu sanıyordum, böylece değerli bir saç telini zedelememiş olursun."

Nathanael ona bu tür çocukça düşkünlüklerin cildinde kalıcı kıvrımlar oluşturabileceğini öğretmemiş olsaydı, Holly ona burnunu kırıştırabilirdi. "Benimle dalga geçmeyi bitirdiyseniz, efendim, devam etmenize izin veriyorum."

Böyle bir adamın yapmasını beklediği gibi dağınıklığı beceriksizce kesip biçmek yerine, acele etmedi ve her bir ipliği sanki altından örülmüş gibi kopardı. Adamın bu özeni, kızın soğukkanlılığını, adamların hiçbirinin yapmadığı kadar sarstı.

Adam işini bitirdiğinde, yarı yarıya açık bir kel nokta bulmayı umarak kafa derisini parmakladı. Avucunun içinde kurbanlık bir sunu gibi duran parlak siyah bukleye imrenerek bakmaktan kendini alamadı.

Avucunu onun etrafında kapattı ve başını salladı. İri, küt parmaklarından biri yukarı doğru kayarak çenesinin narin kavisini okşadı. "Şimdi beni yalnız bırakın leydim, bunu düşünülmüş ama asla yapılmamış bir savaşın hatırası olarak kabul edeceğim."

Adamın gözlerindeki buz gibi parıltıyla büyülenen Holly, bunun kendisine yapacağı son uyarı olduğunu hissederek tereddüt etti. Korku ve beklentinin tuhaf bir karışımı nefesini hızlandırdı ve kısa bir süre için, bu uyarıyı dikkate almazsa onun ellerinde nasıl bir kadere katlanabileceğini merak etti.

Maskesi kısa bir süreliğine, kışkırtıcı bir şekilde düştü ve ona tartışılmaz gerçeği gösterdi. Ondandır korkmuyordu. Oyalanacak kadar aptal olması durumunda ona yapabileceklerinden korkuyordu.

Bakışlarını onunkilerden ayırarak, geriye dönüp bakmaya bile cesaret edemeden merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Öyle yapsaydı, şövalyenin ay ışığında bankın üzerine çöktüğünü, iri bedeninin, kalbini zaten ölümcül hasar veren bir darbeden korumak istercesine kendi üzerine katlandığını görebilirdi.

- - -

"İnsanlar! İnançsız, sefil zavallılar, hepsi!"

Holly, Elspeth'in kendisi için hazırladığı sıcak banyoya gömülürken isteksiz bir memnuniyetle inledi. Mür kokulu sudan yükselen buhar, başının üzerindeki ağır sarmaldan kurtulan saç tutamlarını kıvırdı.

Elspeth omuzlarına sert bir sünger çekti, bu hareket onu gerektiği gibi sakinleştiremedi. "Böyle kaçıp gitmemeliydiniz leydim. Kardeş Nathanael neredeyse kale muhafızlarını çağıracaktı. Etrafta bu kadar *adam dolaşırken tek* başına dolaşmak güvenli değil."

Holly, şövalyenin yüzünde çok kısa bir süre gördüğü çıplak arzuyu hatırlayarak acı acı homurdandı. "Doğru söylüyorsun, Elspeth, çünkü karanlıkta bir kadın diğerlerinden daha iyi iş çıkaracak gibi görünüyor."

Elspeth göğüslerini ve karnını süngerle ovarken başını ahşap küvetin kenarına yasladı. Gözleri kapandığında, "hanımefendisinin" solgun, dolgun kollarına dolanmış şövalyenin beklenmedik görüntüsü tarafından kuşatıldı.

"Gerçekten de hanımefendi!" diye mırıldandı nefesinin altından. "Muhtemelen bir kale fahişesi. Ya da hizmetçilerden biri."

"Eh? Konuştun mu, çocuk?"

"Hayır," diye tersledi gözlerini açmadan, sonra mırıldandı, "Muhtemelen bir yerlerde saklanmış bir karısı da vardır. Yaban domuzu." Gözleri birden açıldı. "Ayı."

Elspeth hanımının asık suratına şaşkın bir bakış fırlattı. Kız kısa bir süre önce sanki vahşi bir canavar tarafından kovalanıyormuş gibi, gözleri ıslıl ıslıl ve yanakları renkten renge girmiş bir halde odaya dalmıştı. Hizmetçilerinin cıvıl cıvıl sorularına ve nefes nefese protestolarına aldırmadan onları odadan kovmuş, hatta kapıyı öğretmenin yüzüne çarpmaya bile cüret etmişti.

öfkeli bir yüz. Hanımlar ihtiyatlı bir şekilde geri çekilmişlerdi ama Nathanael Kardeş hâlâ sürgülü kapının dışında beklemekteydi; volta atışı keskin kapı vuruşları ve buyurgan giriş talepleriyle noktalanıyordu.

Elsbeth süngeri sıkarken içinden mırıldandı. Doğrusu, hemşire bu homurdanan viragoyu, yarın yapılacak turnuvayı öğrendiğinden beri şatoya musallat olan, hanımının solgun, uyuşuk hayaletine tercih ederdi.

Holly süngeri elinden kapıp dudaklarını ovmaya başladığında şaşkınlığı geri döndü.

Elsbeth'in dikkatle incelediğini hisseden Holly, çabalarının boşa gittiğini bilerek süngeri utangaç bir tavırla indirdi. Ne kadar ovalarsa ovalasın, şövalyenin tadı hâlâ damağındaydı. Sanki öpücüğü sadece ağzını değil, ruhunu da istila etmişti. Ellerini yüzüne kapatıp gözyaşlarına boğulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Babasının entrikalarına teslim olmanın eşiğine gelmişti ama şövalyeyle karşılaşması ona bir şeyi hatırlatmıştı. Özgürlüğü için savaşmalıydı. Asla Eugene gibi bir zorbanın uysal süsü ya da daha da kötüsü, ay ışığının aydınlattığı bir bahçede dışisiyle oynasırken onu ocağın yanında çürümeye terk edecek bir adamın malı olmayacaktı.

Oda kapısı ısrarcı bir yumruğun saldırısı altında kaldı. "Beni içeri alman konusunda ısrar ediyorum Holly. Seni yarınki şarkın için henüz hazırlamadım. Bu çocukça somurtkanlık sana yakışmıyor." Bu son söz, boyun eğmeyen kapıya atılan sinirli bir tekmeyle noktalandı.

Holly dişlerini sıktı. Tewksbury rahipliği için başvurduğunda, Rahip Nathanael babasına, açlıktan ölmek üzere olan ruhunu doyurmak için manastırdan hacca gittiğine dair yemin etmişti. Holly, başrahibin bu kibirli genç keşişi, eğer kendisi Tanrı olsaydı, hem kadınları hem de kedi yavrularını çok daha verimli çalışacak şekilde tasarlayacağını söyleme gafletinde bulunduktan sonra kovduğundan şüpheleniyordu.

"Git buradan, Nathanael." Nathanael'in unvanını elinden almaya cüret eden tek kişi oydu ve bunun Nathanael'in sınırsız kibrine dayanılmaz bir darbe indirdiğini biliyordu. "Bu gece kimse için şarkı söylemeyeceğim. Senin için bile."

Ayak sesleri geri çekilmeden önce kapının kalın meşesinden belirgin bir şekilde dinsiz bir mırıltı duyuldu.

"Erkekler!" Holly ayağa fırladı ve yuvarlak küvetin kenarlarından su akıtmaya başladı. "Haydutlar ses güzelliği, yüz güzelliği ve dolgun göğüslerden başka bir şeye önem vermezler. Neden böyle önemsiz şeyleri övüyorlar? Neden hiç kimse zekâmın keskinliği konusunda bana iltifat etmiyor? Ya da nazik tavrıma?" Süngeri uzaktaki duvara fırlattı. Sünger tatmin edici bir sesle yere çarptı ve yere düştü.

Küvetin içinden fırlayarak odanın öbür ucuna geçti ve Elspeth'i, çatlamış ellerinde keten bir havlu sıkarak arkasında bıraktı. "Gelin bakalım leydim. Üşüteceksiniz."

Holly tam boy bir aynanın önünde durakladı, bir o yana bir bu yana dönerek çıplak bedenini eleştirel bir gözle inceledi. Yapacak bir şey yoktu, diye düşündü acımasızca. Her açıdan büyüleyici görünüyordu. Elspeth sırtındaki nem damlacıklarını ürkekçe sıvazlarken, hem öğretmenini hem de babasını alt etmenin bir yolu olup olmadığını merak etti. Eğer planları başarılı olursa, bu gece çarşaflarının arasında çıplak ve yalnız geçireceği son gece olacaktı.

Saçlarını açmak için uzandı ve şövalyenin ödülünü kestiği noktaya kısaca dokundu. Şövalye o kadar özen göstermişti ki bir buklenin bile eksik olduğunu zar zor fark edebildi. Şövalyenin nasırlı avucunda uzanan bir tutam abanozu, parmak ucunun çenesine değdiği o kışkırtıcı fırçayı hatırladı. Onun zarif pençelerinin bu kadar incelikli olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Hüzünle iç geçirerek düşüncesine sordu: "İnsanlar neden bu kadar can sıkıcı yaratıklar?"

"Bilemiyorum leydim," dedi Elspeth, Holly'nin kollarından birini kaldırıp altında kurulandı. "Bana bir an bile sıkıntı vermediler."

Holly'nin bakışları yavaşça Elspeth'in yansımasına kaydı. Hemşiresi ondan sadece birkaç santim kısaydı ama maymunu duruşu Holly'nin ince bedeninin onun üzerinde yükselmesine neden oluyordu. Holly, Elspeth'in görünüşüne ya da görünüşsüzlüğüne hiçbir zaman fazla önem vermemişti. Sadece kadının şaşı gözlerindeki şefkat pırıltısını görüyor, boğuk viyaklamasındaki endişe notasını duyuyor, boğumlu ellerinin dokunuşundaki şefkati hissediyordu.

Hâlâ annesinin hasretini çeken küçük bir kıza cömertçe bahşedilen bu hediyelerle karşılaştırıldığında, Elspeth'in seyrek bıyığı ve

Burnunun yanındaki belirgin siğil önemsizleşmişti. O ana kadar.

Holly hâlâ saçının bir telini tutarken, dudaklarında hesapçı bir gülümsemeyle yansımalarına bir kez daha baktı. Elspeth sırtarak bir sıra kararmış kütüğü gösterdi. " 'Şatoda bir mevki kazansan iyi olur kızım,' derdi babam hep, 'çünkü seni ancak kör bir adam eş olarak alır. " Kıkırdadı, kız gibi bir ses, kendine acımdan yoksun. "Bana küçük gargoye'u derdi. Beni kulübenin sazına oturtmakla ve kötüleri korkutmakla tehdit etti.

ruhlar."

Holly onu nemli bir kucakla sarıp neredeyse yerden kaldırırken, Elspeth irkilerek havluyu bıraktı. "O zaman baban aptalmış, çünkü bence sen dünyanın en güzel kadınısın!"

Holly pürüzsüz yanağını hemşiresinin benekli yanağına bastırırken, Elspeth gözlerini kısarak yansımalarına baktı ve hanımının gözlerindeki yaramazlık kıvılcımını fark etti.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

Sabah havasında keskin bir tantana dalgalandı.

Carey kemirdiği tüy kaleminin tüylerini tükürdü ve bakışları tepedeki kaleye kaydı. İndirilen asma köprünün metalik gürültüsü trompetin tiz davetinin altını çiziyordu.

Sirenin cazibesine kapılmış gibi, Austyn soluk çadırından çıkıp güneşin vurduğu yere geldi. Carey hemen parşömeninin başına oturdu ve tüy kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı, boş zamanını efendisinin zincir zırhını parlatmaya ya da başka bir pratik işe ayırmadığı için azarlanmayı bekliyordu. Austyn'in yüzüne ilk bakışı tüm bu endişeleri aklından kovdu ve onu yarı yoldan ayağa kaldırdı.

Carey sabahtan beri öğren, inleyen İngilizlerden kaçıyor; biraya, kadınlara ve eğlenceye aşırı düşkünlükleri yüzünden solgun kabuklara dönüşen adamlardan ama hiçbir Gavenmore'lu Sör Austyn'inki gibi lanetli bir bakışa sahip değildi. Carey'nin bildiği kadarıyla efendisi bu ahlaksızlıkların hiçbirine bulaşmamıştı. Çadıra erkenden dönmüş, arayışının sonucunu tartışmayı reddetmiş ve tek kelime etmeden çekip gitmişti. Anlaşılan uyumamış, geceyi şeytanlarla güreşerek ve kaybederek geçirmişti.

Alnının derisi solgundu, gözleri çukur çukur yanıyordu. Yine de kara bıyıklarının altındaki ağzı asık suratlı bir kararlılık içindeydi. Carey onun dudaklarının bu şekilde kıvrıldığını daha önce sadece bir kez görmüştü, dokuz yaşındaki Austyn'in annesinin cesedini Caer Gavenmore'un dar, dolambaçlı merdivenlerinden aşağı, topal başını duvara çarpmadan taşımaya çalıştığını fark ettiğinde.

Carey farkına varmadan nefesini tutmuş, uzun yolculuğa başlayabilmeleri için atları hazırlamaları yönündeki sert komutu bekliyordu

Eve.

Austyn tek kelime etmeden onun yanından geçip kaleye doğru ilerledi.

Mürekkep ve parşömen toplamak için acele eden Carey, onun uzun adımlarına ayak uydurmak için koşarak peşinden gitti. "Kalıyor muyuz?" diye cüret etti.

Carey'nin cüreti ona sert bir baş sallaması kazandırdı. "Evet. Sonsuza kadar bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz; turnuvadan turnuvaya koşarak, bize teslim edecekleri her bir İngiliz altını için savaşılar ve pençeleyerek. Ya bir çantamı ya da daha kötüsü bir uzvumu kaybedersem? Ya mızrak dövüşü alanında ölürsem? O zaman Caer Gavenmore'a ne olur?" Başını iki yana salladı. "O çeyiz olmadan buradan ayrılmayacağım. Babam o lanet tarafından yeterince cezalandırıldı. Onun özgürlüğünün ve değer verdiği her şeyin elinden alındığını görmektense cehennemde çürürüm daha iyi." Austyn'in kararlılığı yüz ifadesindeki sertliği yumuşatamadı. Seçiren bir akrobat, daha az tehlikeli bir alan aramak için kuruş ödemesinden vazgeçerek yolundan çıktı.

Austyn'e şüpheyle bakan tek kişi akrobat değildi. Tepeye doğru akın eden İngilizlerin arasından geçişleri ona birkaç ihtiyatlı bakıştan, dürtmeden ve "Gavenmore," diye mırıldanmaktan fazlasını kazandırmıştı. Galli dev, en uzun boylularından bile omuz omuza daha yüksekti. Şu anki tavrı da tehditkâr havasına katkıda bulunuyordu. Hiçbir faydasını görmeden ruhunu Şeytan'a satmak üzere olan bir adama benziyordu.

Carey'nin merakı arttı. "Hanımefendi gerçekten bu kadar güzel miydi?"

Austyn adımlarını hiç kesmeden ürperdi. "Kendi ölümümün yüzüne bakmak gibiydi."

"Gözler mi?"

"İki tane. Neredeyse menekşe rengini andıracak kadar mavi." "Kaş mı?"

"Bakır kar kadar güzel."

Carey parşömenini açmış, mürekkep ve kâğıtla hokkabazlık yapıyordu. "Burun mu?"

Austyn kendinden emin bir şekilde parmağını, bir dümende aldığı çok sayıda darbe yüzünden hırpalanmış olan burnuna götürdü.

"Dümdüz."

Kulağının arkasından tüy kalemi çıkaran Carey, karalamaya

başlamadan önce şakağındaki mürekkep lekesini sildi. "Ses mi?"
"Güneşin ısıttığı bal likörü gibi kulaklarınızda çiseliyor."

"Oh, bu iyi. Bu çok iyi. Peki ya saçı?"

Austyn bir elini kasketinin içine soktu ve dizlerine kadar uzanan samur bir kıvrım çıkardı. Carey zorlukla yutkunarak yazmayı bıraktı. "Yüce Tanrım, Austyn? Ona hiç bıraktın mı?"

Austyn'in hazineyi bir kenara koyarken attığı ters bakış Carey'nin ağzından "Dudaklar mı?" diye çıkmasına neden oldu.

Efendisinin gözlerini acı dolu bir buğu kapladı. "Yumuşak.

Yumuşak. İnsanın aralarına girip ..." Sesi bir iniltiyle kesildi. Carey çılgınca bir şeyler karaladı. Bu umduğundan da iyiydi.

"Mizaç mı?"

Austyn'in istifası tutkuya dönüştü. "Bu ne cüret! Bu ne küstahlık! Şımarık kızın bir lokma akıllı yokmuş. Issız bir bahçede silahlı bir şövalyeden çekinecek kadar aptaldı ama kılıcımı değerli saçlarına dayadığımda bir bebek gibi sızlandı."

Carey tüy kalemi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve düşünceli düşünceli kemirdi. "Demek onu iğrenç buluyorsun, ha? Belki de tiksintiniz sizi-"

Austyn'in yumruğu tuniğinin önünü kapattı ve omuzları kullanışlı bir meşeye çarpana kadar onu geriye itti. Carey efendisinin yüzündeki çaresizlik karşısında titredi. "Tatsız mı? İğrenç mi? Keşke öyle olsaydı! Onu a l t ı m d a yere sürüklemek ve nadasa bırakılmış bir tarla gibi sürmek istedim. Dizlerimin üzerine çökmek, ayaklarını öpücüklerimle yıkamak ve ona sonsuz sadakat yemini etmek istedim. Onu bir yere kilitlemek istiyordum, böylece benden başka hiçbir erkek onu bir daha göremeyecekti."

Carey arkadaşının gözlerinde Austyn'in hayatı boyunca evcilleştirmek için mücadele ettiği canavarı gördü. Bir önsezi titremesi onu sarstı. Yoldan geçenlerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek, "Geri dönmek için çok geç değil," diye fısıldadı.

Austyn onu serbest bıraktı, dalgınca tuniğinde açtığı kırıksıklığı düzeltti. Çocukken bile sorumluluğun ağırlığı omuzlarını eğmek yerine dikleştirmişti. "İşte burada yanılıyorsun delikanlı. Ben doğmadan önce geri dönmek için artık çok geçti." Carey'nin dağılmış tüy kalemini ve kâğıtlarını toplamak için çömeldi ve onları ilk kez fark etti. "Peki bu nedir?"

Carey kıvrınmamaya çalışarak değerli notlarını kurtardı. Bu anı cesaret edebildiği kadar ertelemeyi umuyordu. "Dün gece sen yokken, efendilerinin Normandiya'dan getirdiği bazı ozanlarla vakit geçirdim. Görünüşe göre turnuva bir şövalyelik sınavıyla başlayacak."

"Şövalyelik mi?" Austyn kelimeyi bir sıfat gibi tükürdü.

"Evet. Kontun kızı turnuvayı bir şarkıyla açtıktan sonra, talipleri kısa bir şiir yarışmasına girecekler" -sesini mırıltıya düşürdü- "şiir."

Austyn topuğunun üzerinde döndü ve çadıra doğru yürüdü.

Carey peşinden koştu. "Bu kadar aceleci olma! Bu sadece Kont'un, kızını kazanmaya çalışabilecek eğitimsiz vahşilerle uygarları ayırmak için yaptığı bir hile."

Austyn'in uzun adımları hiç duraksamadı. "O zaman adamı benim adıma tebrik edebilirsin. Bu eğitimsiz vahşi Galler'deki evine dönüyor. Sonsuza dek lanetlenmek bir şeydir, ama rezil olmak bambaşka bir şeydir."

Carey koşarak onun önüne geçti ve Austyn'in inatçı burnunun dibinde kâğıtları salladı. "Seni aptal yerine koymalarına izin vermeyeceğim. Bu yüzden bütün gece uyanık kalıp hanımefendinin güzelliğine övgüler düzdüm."

Austyn durdu, silah arkadaşını ezmesine ramak kalmıştı. Burun delikleri kızgın bir boğanınki gibi alevlendi. "Pekâlâ." Işıl ışıl parlayan Carey'ye bir parmağını sapladı. "Ama bana gülmeye cüret ederse, onu öldürmeyeceğim. Seni öldürürüm."

Tewksbury Kalesi'nin iç avlusundan geçip büyük salonun esneyen çeneleri tarafından yutulurlarken Austyn'in tüyleri diken diken olmuştu.

Paltosunun altına giydiği kundağın sağlam ağırlığı ham sinirlerini yatıştırdı. Böyle silahlı bir İngiliz kalabalığının içinde sırtını korumasız bırakmayı reddediyordu. Antlaşma ya da teslimiyetle gelen hiçbir barış, Galli kemiklerine yüzyıllardır işlemiş olan güvensizliği yok edemezdi.

Kukuletalı bir lordun önderliğindeki abartılı giyimli şövalyelerden oluşan bir maiyet, Carey'nin yıpranmış tuniği ve solmuş çizmeleriyle alay ederek yanından geçti. Carey arkalarından bir yumruk salladı. "Gazabımdan kaçacaksınız, değil mi? Şövalye misiniz yoksa genç kız mı?"

Austyn adamının omzuna dizginleyici bir el attı, kendi kılıcının kabzasını okşamak için can atıyordu. Öfkesinin aceleyle alevlenmesinin kan dökülmesine yol açabileceğini bildiği için bundan kaçındı. Düşmanlığını turnuvanın savaş meydanına saklamak daha iyiydi, orada değerli bir ödül için onurla boşaltabilirdi.

Tabii ki çelik yerine kafiyeyle düello yapmanın aşağılamasından kurtulması şartıyla. Bahçedeki güzelliği, kahkahalarla savrulan kara başını, onun pahasına neşeyle parlayan gözlerini hayal ettikçe ensesine bir sıcaklık yayıldı.

Carey'e bir bakış fırlattı ama çabaları boşa gitti. Kolundaki adam, sanki cennetin inci gibi kapıları onu içeri almak için açılmış gibi gözleri ve ağzı açık bir şekilde etrafına bakıyordu. Austyn gözlerini devirdi. Carey kendisinin yirmi dokuz yaşından sadece iki yaz daha gençti ama Austyn bazen kendini onlarca yıl daha yaşlı hissediyordu.

Aval aval bakma isteğine karşı koydu. Tewksbury Kalesi bir kaleden çok bir saraydı. Tepesinde kaba bir duman deliği olan merkezi bir ocak yerine, sıvalı duvarları üç çift taş kapaklı şömine çevreliyordu. Çizmelerinin altında ezilenler tatlı otlar ve bayat aceleler değil, bereketli Türk halılarıydı. Austyn, Caer Gavenmore'un annesi ölmeden ve vergileri ödemek için hepsi satılmadan önce böyle hazinelerle süslü olduğu zamanları hatırlayabiliyordu.

Tonozlu salonun en ucunda beyaz samitle örtülü yükseltilmiş bir kürsü bulunuyordu. Platformun arkasındaki cumbalı pencere, güneş ışığını renkli camlardan süzerek altında kümelenmiş beklenti içindeki yüzlerin üzerine yeşim ve yakut maskeleri düşürüyordu.

Carey onu dürttü. "Lanet olası bir katedrale benziyor, değil mi?"

"Evet." Austyn acımasızca başını salladı ve katedralin bakir tonuna baktı.

örtülü kürsü. "Bir melek için uygun bir sunak."

Kurnaz kontun soylu ya da köylü hiçbir kadını salona almadığını fark etmeden edemedi. Şüphesiz erkeklerin tüm dikkatinin turnuvanın ödülü üzerinde toplanmasını istiyordu. Austyn

alaycı bir şekilde homurdandı. Bu önlem gereksizdi. Kontun kızı hakkında gördüklerine bakılırsa, Adem'den bu yana dünyaya gelen her erkeğin tatmin edilmemiş arzularını temsil ediyordu. Önlerinde böylesine görkemli bir Havva dururken, başka herhangi bir kadın, doğan güneşin parlaklığı karşısında ay gibi sönük kalırdı.

Platformun yan tarafındaki kemerli kapının üzerindeki kırmızı perde aralandı. Austyn'in nabızı beklentiyle hızlanırken, içi korkuyla düğümlendi.

Çömelmiş bir adam ortaya çıktı. Safran rengi paltosunun üzerinde Tewksbury arması olmasaydı, Austyn bu adamı mumculardan biri sanabilirdi. Bu cüce yaratığın, Austyn'in bahçede karşılaştığı söğüt perisini doğurmuş olması ona anlaşılmaz geliyordu. Adam bir kurbağa taburesinin altında eğlenmeye daha uygun görünüyordu.

Ev sahibinin kimliği coşkulu bir tezahürat ve meydan okuyanlar kürsüye yaklaşırken ön tarafa doğru şiddetli bir baskı ile onaylandı. Austyn'e yeterince geniş bir alan bırakmışlardı ama Carey'nin ezilmesini önlemek için uzanıp onu tuniğinden yakalaması gerekti. Austyn, başlarının üzerinden yeterince net bir görüşe sahip olacağını bildiğinden, ezilmenin sınırlarında oylanmaktan memnundu.

Kürsüye çıkan Kont güdük kollarını kaldırdı. Sarkan kolları vizon astarlı kanatlar gibi açıldı. "Hoş geldiniz! Hepiniz Tewksbury Kalesi'ne hoş geldiniz!"

Austyn irkildi. Kontun boyundan esirgenen tüm heybet ona sesinde bahşedilmişti. Austyn'in başı bir gece önce aldığı darbeden dolayı hâlâ ağrıyordu ve Tewksbury'nin bas sesi gök gürültüsü gibi kafasında çınlıyordu.

Kont tezahüratları ve ayak seslerini başını sallayarak onayladı. "Birçoğunuz bugün davetimi kabul etmek için çok uzaklardan geldiniz ve büyük zorluklara katlandınız. Yarışmaya başlamadan önce size ilham verecek bir vizyon sunmak istiyorum."

Fısıltılar ve "Hanımefendi!" mırıltılarıyla kalabalığın içinde heyecan dalgalanıyordu. Bize bayanı gösteriyor!"

Austyn yumruklarını açmaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Kendini kürsüye çıkıp onu korumaktan alıkoyabilmek için dua etti.

Diğer erkeklerin açgözlü bakışlarından onu koruyordu. Onu süzdüklerini, onun kıvrak vücuduna yapmak istedikleri her şeyi gizlice hayal ettiklerini, *kendisinin* yapmak istediği her şeyi ...

İçinden acı dolu bir inilti kaçtı. Carey ona temkinli bir bakış fırlattı, Austyn'in alnında boncuk boncuk biriken teri fark edince kaşları çatıldı.

"... dileğim artık belirsizliğin içinde acı çekmemeniz," diyordu kont, sesi Austyn'in kulaklarında bir kıyamet kükremesinden biraz daha fazlasıydı. "Sevgili kızım senin asil çabalarını şarkıyla onurlandırmayı seçti."

Kont kürsüdeki yerini aldığı anda, ilanını karşılayan onay yaygarası saygılı bir sessizliğe büründü. Carey önündeki adamın başının üstünü görebilmek için parmak uçlarında bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Austyn zorlukla kazandığı ganimetinin ruhani yumuşaklığını parmaklamak için bir elini zırhının içine soktu; egzotik mür kokusu burun deliklerine doğru süzüldü. Galler ninnisinin ilk feyizli notaları çarpan kafasında yankılandı ama bunların gerçek mi yoksa rüyadan mı oluştuğ u n u söyleyemezdi.

Perde açıldı.

Bir kadın ortaya çıktı.

Carey onun kolunu çekiştirdi. Şaşkın sesi, şaşkın sessizliğin ilk birkaç kalp atışında bir gong gibi çınladı. "Sorduğum için beni bağışlayın efendim ama o bahçe ne kadar karanlıktı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Austyn'in kulakları, büyük salondaki her erkeğinki gibi, bir meleğin melodik vızıltısını duymaya ayarlanmıştı. Bu da kürsüdeki kadın ağzını açıp kararmış dişlerinin arasından neşeyle mırıldandığında ellerini kulaklarına götürme isteğini açıklıyordu:

Hiçbir hanımefendinin böyle kükreyen mızrağı olan
bir şövalyesi yoktu. Kadınları öldürdü,
Ve daha fazlası için yalvardılar,
Ta ki karısı ikinci bir şans
vermeden onu kapı dışarı edene
kadar!

Austyn'in eli kupasından yavaşça çözülde. İyi talihi için Tanrı'ya şükretmesi gerektiğini biliyordu ama saçlarının ipliği gevşek parmaklarının arasından kayarken, sanki hesaplanamaz bir kayıp kalbini şoktan kanatmış gibi sallanıyordu.

"Herhangi biri olabilirdi," diye mırıldandı, bu açıklama karşısında sersemlemişti. "Bekleyen bir leydi. Kontun kız kardeşi. Metresi." Austyn bu dayanılmaz hayalden kurtulmak için başını salladı. "Adını sormak hiç aklıma gelmedi. Sadece tahmin ettim..."

Carey zayıfça gülümsedi, tiksintisini bastırmak için belli belirsiz bir çaba harcıyordu. "Yanıldığınız için şanslısınız. Tam da istediğin gibi biri! Güzel, sade, küçük bir eş."

Kadın coşkulu bir coşku ve berbat bir ses tonuyla şarkının nakaratını söylemeye başladığında Austyn bir ürperti geçirdi. "O sade değil. O... iğrenç."

Etraflarında yükselen uyumsuz uğultuya bakılırsa, bu sonuca varan tek kişi o değildi. Hile ve sahtekârlık mırıltıları

Adamlar birbirlerini dürtükleyip şüpheli bakışlar atarken salonda kızgın bal arıları gibi kaynaşıyorlardı. Büyücülükten çekingen bir şekilde bahsedilmesi birkaç meydan okuyucunun haç çıkarmasına ve kürsüden uzaklaşmasına neden oldu.

Kalabalığın tehlikeli bir güruha dönüşmesini sadece zengin giyimli bir soylunun iç çekişi engelledi. Adam üzüntüyle başını salladı, kocaman şapkasının kötü yanmış tüyleri bir gözünün üzerine sarkıyordu. "Evet, yıpratıcı bir hastalık. Beni bu konuda uyarmaya çalıştı ama güzelliği hala öyle bir şeydi ki ona inanmayı reddettim."

Bu, "perdeli ayaklar", "körlük nöbetleri" ve erkeklerin göğüsleri yerine dizlerini çaprazlamasına neden olan daha da endişe verici bir "çiçek hastalığı" fısıltısı h a k k ı n d a birkaç yeni mırıltı üretti.

Söylentiler büyük salonda yayıldıkça, bilgiççe baş sallamalar da hız kazandı. Sonunda adamlar kontun kızına koca aramakta acele etmesinin ve bu kadar cömert bir çeyiz teklif etmesinin nedenini anlamışlardı. Görünüşü daha fazla bozulmadan onu evlendirmeyi umduğu açıktı. Meydan okuyanlardan birkaçı kürsüye dehşet dolu bakışlar fırlattı, bu ihtimal onların üstün hayal güçlerini bile aşıyordu.

Şarkı merhametli bir şekilde sona erdi. Kont, kızına uzun uzun baktıktan sonra bir adım öne çıktı. Austyn gözlerini kıstı. Hayatta kalması çoğu zaman rakibinin ruh halini değerlendirme yeteneğine bağlıydı ve kontun sıkılı yumruklarının utançtan değil, öfkeden titredigiğine neredeyse yemin edebilirdi.

Ev sahibinin sesi bir kırbaç gibi şaklayarak dedikoduları durdurdu. "Şiir yarışmasıyla devam edeceğiz. Kızıma şiirle ya da şarkıyla ilk övgüyü kim sunacak?"

Sessizlik kabardı ve derinleşti. Kürsünün etrafındaki boş alan kendi kendine yayılıyor gibiydi. Bazı adamlar kıpırdandı. Diğerleri udlarını arkalarına saklamaya ya da flütlerini hortumlarının ön kısmına sokmaya çalıştı.

Austyn olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Carey onun kulağına tısladı, "Sen değil miydin 'güzel bir kadın kocasının başına bela olur' diyen? Tanrı sana kaderi alt etmen için bir şans verdi. Bunu boşa harcama."

Austyn arkasındaki kapının cezbedici heyulasına baktı, sonra da kadının, ortaya çıkışının yarattığı heyecanı anlayamayacak kadar sersemlemiş gibi kalabalığa bakarak gülümsediği kürsüye döndü. Babası parlak alnını koluyla siliyor ve perdeye doğru ilerliyordu.

Austyn'in seçme hakkı Carey'nin omzunu sırtına sıkıca yerleştirip itmesiyle elinden alındı. Yarı tökezledi, yarı öne fırladı, çirkin bir titreme korosu arasında dengesini yeniden sağladı.

Boğazındaki ani tıkanıklığı gidererek omuzlarını dikleştirdi, bir elini kılıcının kabzasına dayadı ve cesurca, "Kadın için geldim," dedi.

Holly mutlu gülümsemesini korumakta biraz zorlanıyordu. Şimdiden zafer hayallerinin tadını çıkarıyordu. Daha önce de performanslarıyla büyülenen seyirciler görmüştü ama hiç bu kadar dehşete düşen bir seyirci görmemişti.

Yanık şapkalı Lord Fairfax farkında olmadan ona anlattığı saçma masalları tekrarlayarak onu savunmaya gelmeseydi, hilesi için korkabilirdi. Geriye kalan tek endişesi, Elspeth'le birlikte Kardeş Nathanael'i kilitledikleri üst kattaki gardıroptan gelen gümbür gümbür seslerdi. Dakikalar ilerledikçe o bile azalıyordu.

Evet, diye itiraf etti kendi kendine, babasının ensesi içler acısı bir eflatun rengine bürünmüştü ve topuklarının üzerinde aşırı kaynamak üzere olan tombul bir kazan gibi sallanıyordu, ama zamanla onu affedecekti. Her zaman affederdi. Gülümsemesi, onu öfkesinden vazgeçirmek için kullanacağı zekice hileleri tahmin ederken hülyalı bir nitelik kazandı.

Önce onun en sevdiği akşam yemeğini hazırlatacaktı: biberiye ile doldurulmuş ve kendi tüyleriyle giydirilmiş taze tavus kuşu, altın sarısı mükemmellikte kızartılmış minik kapari, eritilmiş tereyağı ile gezdirilmiş yumuşak tatlılar ve şekerlemeler. Kendi ağzı da beklentiyle sulanmaya başladı.

Sonra onun en sevdiği cotte'sini giyecekti - menekşe rengi olanını ve altın rengi kumaşla süslenmiş eşleşen wimple'ı. Birdenbire uzanıp saçlarına dokunma isteğine karşı koydu. Zamanla uzayacaktı ve uzayıncaya kadar onu örtecek düzinelerce güzel peçesi olacaktı. Tek umudu kirpiklerinin de aynı hızla uzamasıydı.

Babası ocağın önündeki sırmalı banka yerleştiğinde, ayaklarının dibindeki mindere diz çöker, arından bir melodi koparır ve onun en sevdiği şarkıyı söylerdi - annesinin yeni bir aygırı kırdırmaktan ya da inatçı Gallerle savaşmaktan döndükten sonra onu yatıştırmak için söylediği şarkıyı.

Oh, adeti olduğu üzere biraz surat asar ve homurdanırdı, ama kız şarkısını bitirdikten sonra başını hüznle sallar, nefesinin altında kıkırdar ve uzanıp kızın... şey, pelerinini okşardı. Sonra onu yanında tuttuğu için ne kadar rahatladığını itiraf eder ve ikisi birlikte bir kadeh bal likörüyle onun yaratıcılığına kadeh kaldırırırlardı.

"Kadın için geldim."

Bu nezaketsiz açıklama Holly'yi hoş fantezilerinden uzaklaştırdı. Sırtışı soldu.

Güneşli gözlerini kırıştırdığında ufukta beklenmedik bir gök gürültüsü bulutunun belirmediğini fark etti. Fırtınalı bir rüzgârla batıdan gelen endişe verici boyutlarda bir bulut. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti ama bahçedeki düşmanı gün ışığında ay ışığından bile daha korkutucuydu.

Diğer adamların üzerinde yükseliyordu; uzun, dağınık saçları ve gür sakalları onların Romalılara özgü kırpılmış kafaları ve sarkık bıyıklarıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Farklı bir milletten ziyade farklı bir yaratık türüne benziyordu. Ağırlığını zayıf kalçalarına o kadar kolay yüklüyordu ki, hareketsiz dururken bile çalım atıyor gibiydi.

Holly, böylesine tüylü bir canavarın dudaklarını böylesine baştan çıkarıcı bir şefkatle tatmış olabileceğini aklına bile getiremiyordu. Hatırladıkça hâlâ karıncalanıyorlardı.

İlk şaşkınlığı yerini mantıksız bir öfke patlamasına bıraktı. Demek bu sefil kendini onun taliplerinden biri sanıyordu, öyle mi? Yine de

Holly'nin eli için babasına meydan okumayı planladığı gecedan hemen önce başka bir fahişeyle buluşmuştu. Daha da kötüsü, *hanımı* geç kaldığında Holly'nin iyiliklerini denemeyi düşünmüş, böylece potansiyel gelinine kendisinden başkasıyla ihanet etmişti! Bu paradoks karşısında biraz şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Öne gelin, efendim," diye emretti babası.

Holly hararetli bir "Hayır!" diye yutkundu, çıkan gıcırta babasından, tüm salonun önünde kılık değıştirmesini istediğini ama böyle bir skandalı ateşle me riskine girmeye cesaret edemediğini bildiren bir bakış aldı.

Yabancı hantal adımlarla ilerlerken, kalabalık onun yolundan çekildi ve kılıcının kabzasına kaynaklanmış elini dikkatle inceledi. Esmer olduğu kadar güzel de olan ince bir adam onu takip ediyordu.

"Adınız nedir, efendim?" diye sordu

babası. "Gavenmore'lu Sör Austyn."

Gavenmore adı geçtiğinde spekülasyonlar bir kez daha kalabalığı homurdanan bir köpüğe dönüştürdü. Holly zihinsel olarak sınırlı dedikodu deposunu araştırdı ama kaba saba tavırları ve kaypak bir kalbi olan kibirli bir Galli'ye dair hiçbir şey bulamadı.

"Kızıma saygılarını sunmaya mı geldin?" diye sordu babası.

Şövalye tereddüt etti, bakışları yere kaydı, duman-Lekeli kiriler, arkadaşının hırpalanmış botları, doğrudan ona bakmaktan kaçınmak için her yer. Holly onu suçlayamayacağını düşündü.

Sonunda göğsünü ürkütücü boyutlarda şişiren bir nefes aldı. "Ben aldım."

Holly'nin içini yasak bir ürperti kapladı. Gavenmore bu basit kelimelere acımasız bir kader yüklemiş, iddiasını hem kaçınılmaz hem de geri dönölmez bir hale getirmişti.

Babası bir el salladı ve sandalyesine çökmeden önce, "Devam edebilirsiniz," dedi. Holly'ye attığı dar bakış açıkça, "*Umarım tatmin olmuşsundur, kızım,*" diyordu.

Holly ani titremelerini gizlemek için ellerini önünde kenetledi, tek tesellisi şövalyenin kendisinden bile daha perişan görünmesiydi. Arkadaşı eline buruşturulmuş bir kâğıt tutuşturdu. Kâğıda gözlerini kısarak baktığında, yüz hatlarında az da olsa göröllebilen sert bir kaş çatma ifadesi belirdi.

Boğazını iki kez temizledikten sonra, sesi zar zor duyulacak şekilde okumaya başladı. "Rüyalarda yürüyor, benim tatlı leydim-"

Salonun arkasından gelen bir kahkaha sesi üzerine başını kaldırdı ve elini tekrar kılıcının kabzasına götürdü. Holly kendini diğerleriyle birlikte nefesini tutmuş, onun kılıcını çekip çıkarmasını ve korkunç bir çıldırmış gibi uzuvları ve kafaları kesmeye başlamasını beklerken buldu. Eli bir, iki kez kıpırdadı, sonra tekrar kâğıdı sıkıca kavrayıp siyah saçlarla tozlanmış parmak eklemlerini beyazlattı.

Bu kez, yarım kalan okumasını mükemmel bir sessizlik karşıladı.

Rüyalarda yürür, benim tatlı leydim. Mor gözleri ve zarif ayaklarıyla.

Arkadaşına öyle acı dolu bir bakış fırlattı ki Holly bile ona karşı bir sempati duydu. Sarışın adam cesaretlendirmek için göz kırptı, bir yandan da o iri kolların erişemeyeceği bir yerde durmaya özen gösteriyordu.

Uykularımı kaçırıyor, benim güzel leydim. Karlı alnı ve kıvrıcık-"

Kürsüye belli belirsiz bir bakış atmaya cesaret etti. Holly, çapkın bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifadeyle ceviz rengindeki dişlerini ona doğru uzattı. Bakışları Holly'nin kafa derisini çevreleyen düzensiz saç tutamlarına kendi iradesi dışında sabitlenmiş gibi görünürken, eli dalgınca kukusunun içine daldı.

"-cadı," diye bitirdi. Arkadaşı yüzünü buruşturdu.

Lordlar ve şövalyelerden birkaçı aniden öksürük krizine tutuldu. Salonun arka tarafındaki bir adam kapıdan dışarı kaçtı, kahkaha çılgınlıkları kasvetli sessizlikte yankılandı.

"Saç," diye mırıldandı Gavenmore, sıkılmış dişlerinin arasından kendini düzelterek. Kâğıdı avucunun içinde buruşturdu, o kadar sert duruyordu ki bir taş bloğundan yontulmuş olabilirdi.

Kurtuluşu hiç beklenmedik bir yerden geldi. Kont ayağa fırladı, öylesine coşkuyla alkışlıyordu ki

meydan okuyanların katılmaktan ya da ev sahiplerini gücendirme riskini almaktan başka çareleri yoktu. Gönülsüz bir "Huzzah!" korosunun ortasında Holly'nin babası seslendi,

"Asil bir performans, Gavenmore'lu Sör Austyn! Aranızda hangi adam böylesine etkili bir rakibe meydan okuyacak kadar cesurdur?"

Sessizlik bir kez daha çöktü, yeniden seğirmeler ve kapıya doğru özlem dolu bakışlarla doluydu.

"Pekâlâ o zaman," dedi babası. "Sör Austyn'i şiir yarışmasının galibi ilan ediyorum. Listelere geçelim, olur mu? Belki bazılarınız cesaretini mızrak dövüşü alanında sınamayı tercih eder."

Kapıya doğru çılgınca bir koşuşturma başladı. Holly, adamların çoğunun, aralarındaki donmuş dev gözlerini bile kırpmadan atlarını asma köprüden geçireceklerinden şüpheleniyordu.

Babasına doğru yürümeye başladı ama babasının soğuk tavrı onu durdurdu. Safran rengi bir parıltıyla perdenin arkasından kayboldu.

Onun mızrak dövüşünü iptal edeceğini düşünmüştü. Şimdi güzel planı ters gidiyordu. Hepsi Galli bir hödüğün yenilgiyi kabullenemeyecek kadar inatçı olması yüzünden.

Şövalyeye kötü kötü bakmak için döndüğünde kürsünün önündeki kaldırım taşlarının boş olduğunu gördü. Görünüşe göre şampiyonu da diğerleriyle birlikte sıvışıp gitmişti. Babasının kolu perdenin arkasından fırlayıp onu bileğinden yakalamadan ve peşinden sürüklemekten önce küçümsemesinin tadını çıkarmak için çok az zamanı vardı.

Holly babasının arkasında tökezleyerek ilerliyordu, kıcı şimdiden beklentiyle sızlıyordu. Babası daha önce onun kulaklarını sıkmak için yumruğunu bile kaldırmamıştı ama bu aldatmacanın ona tam bir dayak attıracağından şüpheleniyordu. Ah, şey, diye düşündü felsefi bir şekilde, en iyisi bu tatsızlığı atlatmaktı, böylece onun gözüne tekrar girebilmek için kıvırmaya odaklanabilirdi.

Ama onu oymalı bir paravanın göreceli mahremiyetinin arkasına sürüklediğinde ve onunla yüzleşmek için döndüğünde, yüzünü renklendiren öfkenin kırmızı kızarıklığı değil, korkunun solgun solgunluğuydu. "Nasıl bir adamı kışkırttığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Şimdi, baba, kendini korkutucu bir öfkeye sahip sanıyorsun biliyorum, ama ben hiçbir zaman en ufak bir korkuya kapılmadım-"

"Kendimden bahsetmiyorum," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından. "Gavenmore'dan bahsediyorum."

Holly, Gavenmore'un nasıl bir adam olduğu hakkında açıklamak istemediği kadar çok şey biliyordu. Zoraki bir kahkaha attı. "O aşağılık bir şövalyeden başka bir şey değil. Berbat bir şiir zevki olan kaba saba bir Galli."

Babası başını geriye doğru eğerek yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Gavenmore'lu Sör Austyn tüm Galler'deki en tehlikeli ve güçlü savaşçılardan biridir. Ve en öngörülemmez olanlardan biri. Eğer onun onurunu zedelemeye ya da öfkesini kışkırtmaya cüret edersem, bu İngiltere ile Galler arasındaki düşmanlıkların yeniden başlamasına neden olabilir. Eğer Gavenmore kellemi istemezse, o zaman kral kesinlikle isteyecektir." İnleyerek, kapalı alanı adımlamak için etrafında döndü. "O gülünç kostümle ortaya çıktığın anda seni kürsüden indirmeliydim. Bir aptalın senin için teklifte bulunacağı hiç aklıma gelmemişti. Artık çok geç."

Holly, babasının umutsuzluğundan çok öfkesine dayanabiliyordu. "Aldatıldığımı itiraf edeyim mi?" diye teklif etti küçük bir sesle. "Halktan özür mü dileyeyim?"

"Ve tüm İngiltere'nin önünde kendini rezil mi edeceksin? Hangi namuslu adam utanmaz bir yalancıyı gelin olarak ister ki? Kalan azıcık saçını da kazıtabilir ve kendini bir rahibe manastırına mahkûm edebilirsin." Holly'ninkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir şekilde kendi saçlarını diken diken edene kadar karıştırdı ve mırıldandı, "Sanırım Gavenmore bile hiç kocası olmamasından iyidir."

Holly anlaşmazlığının şiddetini tam olarak ifade edemediği için babasının dağınık saçlarını parmak uçlarıyla düzeltmekle yetindi. "Üzülmene gerek yok, baba. Küstah düzenbaz muhtemelen Galler'e dönmek üzere yolu yarılamıştır. Onu benim için kendini ilan etmeye iten şey sadece bir anlık delilik hissiydi."

Elini savuşturdu ve onu iliklerine kadar donduran buz gibi bir bakışla kıstırdı. "Haklı olman için dua etsen iyi olur kızım, çünkü Gavenmore son beş yılda girdiği her mızrak dövüşünde bütün çantaları aldı. Eğer yanılıyorsan, sen onun en abartılı ödülü olabilirsin."

Aşk ve Güzellik Kraliçesi, ahşap galerinin tepesindeki tahtından turnuvaya hükmederken, unvanının ironisi boşa gitmemiştir.

Holly, Elspeth'in eteğini sarmak için hazırladığı kumaş rulolarından kaçmak için sert koltukta kıpırdandı. Göğüsleri bu kadar sıkı bağlandığı için ağrımaya başlamıştı ve yeni kırılmış başını tırmalama dürtüsüne karşı koymak imkânsız hale geliyordu. Öğle güneşi hassas tenine vuruyordu. Üst dudağındaki teri yaladı, ancak oradaki belli belirsiz kılları bir bıyık gölgesine dönüştürmek için kullandığı kurumdan bir ağız dolusu aldı.

Meydan okuyanların yarısı çoktan kaçmıştı. Geriye babasına sadakat yemini etmiş lordlar ve şövalyeler ile korkaklık söylentileri yüzünden onurlarını kaybetmek istemeyen bir avuç inatçı kalmıştı. Listenin her iki ucunda kümelenmişler, zırhlarını giymek ve asla gerçekleşmeyeceğini bildikleri bir mızrak dövüşü için bineklerini donatmak için yarım yürekle jestler yapıyorlardı.

Meraklı bakışlar da kalabalığa katılmıştı: köyden gelen köylüler, koşuşturan çocuklar, kale hizmetkârları, tepedeki kamptan karmakarışık saçları, az uykudan yarılmış gözleri ve baş döndürücü çeşitlilikte erkeksi ilgileriyle çıkan kadın satıcılar.

Onların tiz kahkahaları, Holly ile birlikte galeride oturan hanımların daha ince ama daha az kötü niyetli olmayan kıkırdamalarıyla yankılandı. Teyzeleri ve kuzenleri Holly'nin arkasındaki sıralarda toplanmışlardı ve sabah uyanıklıklarında kendi kirpiklerinin ve saçlarının yastıklarının üzerinde öbek öbek yattığını görmesinler diye ona geniş bir alan bırakıyorlardı.

Babasının taş gibi profiline bir bakış fırlattı. Babası onunkinin yanındaki tahta tünemişti ve ayakları galerinin zemininden on beş santim kadar sarkıyordu. Daha önceki karşılaşmalarından bu yana kızın tüm zayıf konuşma girişimlerini reddetmişti. Sandalyesinde sefil bir şekilde oturmaktan başka çaresi kalmayan Holly, bu acımasız saçmalığın sona ermesini dilemeye başlamıştı.

Müjdeciler ellerinde pırıl pırıl trompetlerle sahaya çıkarken, dileğinin gerçekleşmek üzere olduğundan şüpheleniyordu. Tek bir meydan okuyucu bile onların küstah savaş davetini kabul etmediğinde

odasına çekilmek ve babasının hak ettiği gazabıyla yüzleşmek için özgürdü. Poposundaki nahoş sızıyı dindirmek için boşuna kıpırdandı.

Müjdeciler trompetlerinin altın çanlarını kaldırdılar. Puslu havada bir dizi nota tınladı.

Holly esnedi ve tembel bir öğleden sonra uykusu bekleyerek başını kaşıdı.

Listenin en sonunda yalnız bir atlı belirdi. Holly daha farkına bile varmadan ayağa kalkmış, nemli avuçlarıyla galeri korkuluğunu kavramıştı.

Galli şövalye geniş kanatlı doru atını dağılan kalabalığın arasından geçirirken, babası mırıldandı: "Şiir ya da kadın zevki hakkında pek bir şey söyleyemem ama delikanlının at eti için müthiş bir kafası var."

Holly tıkanmış boğazından tek bir kelime bile geçirebilseydi, o da aynı fikirde olabilirdi. Gavenmore'un at üzerinde görkemli bir figür çizdiğine şüphe yoktu. Eyerde sanki bunun için doğmuş gibi oturuyordu. Kapitone paltosunun altındaki zırh mütevazıydı, dirseklerinde ve inciklerinde çelik plakalarla güçlendirilmiş basit bir zincir zırh. Gümüş bir miğfer yüz hatlarını gizleyerek onu daha da heybetli gösteriyordu.

Onun yükseldiğini görmediğine dua eden Holly, istemsiz bir heyecanla savaşıarak koltuğuna geri gömüldü. "Neden bir miğferle uğraştığını bilmiyorum. Görünüşe göre kafası alabileceği her darbeyi savuşturacak kadar sert."

Destrier listeden galeriye doğru zıplayarak ilerlerken, dalgalanan örtüsü efendisinin paltosunun koyu yeşil ve koyu kırmızı renklerini yansıtırken, Holly'nin teyzeleri ve kuzenlerinden gelen heyecanlı dedikoduları duymazdan gelmek imkânsız hale geldi.

"Evet, Gavenmore... o kadar kibirli ki yarışmaya sadece tek bir silahlı adam getirdi, ama söylentilere göre ormanda çömelmiş onun saldırı işaretini bekleyen binlerce Galli varmış."

Holly babasının sertleştiğini hissetti.

"... bir vahşiden biraz daha fazlası..." "..." bir zamanlar inanılmaz zengindi..."

"... babası kendi karısını öldürdüğünde kontlukları ellerinden alındı."

"Onu öldürmüş mü? Onu yediğini duydum!"

Holly'nin kulaklarının bile duyamayacağı kadar alçak sesle söylenen bir karşılık, kadınlardan yaramazca kıkırdamalara neden oldu.

Holly'nin göğsünde buz gibi bir korku yumağı sertleşti. Yüce Tanrım, diye düşündü, nasıl bir adamı kışkırtmış *olabilirdi?* Pervasızlığını düşünmek için çok az zamanı vardı, çünkü at ve binici galeriye ulaşmıştı.

Huzursuz canavarı güçlü kalçalarının arasında sabitleyen Gavenmore, mızrağının uğursuz uzunluğunu kızın incelemesi için göstererek eldivenli yumruğunu kaldırdı.

Holly korkudan felç olmasaydı başını eğebilirdi. Gözleri şaşana kadar kalın asaya baktı. Bir an için kendini asanın üzerine atmayı düşündü ama asanın ölümcül ucu törensel bir koronal tarafından köreltilmişti.

Babası kaburgalarına babacan olmayan bir dirsek attı. "Senin şampiyonun olarak, bir haraç istiyor. Ona sunacak bir iyiliğin yok mu?"

"Um ... uh ... şey ..." Holly kostümüne paniklemiş bir bakış attı, yanlış bir şeyi çekiştirirse tüm kılığının gözlerinin önünde çözülebileceğini biliyordu.

Şövalye üzengilerinde sabırsızca kıpırdandı. Holly, belki de bu küstah talibin cesaretini kırmak için çok geç değildir, diye düşündü. Elspeth'ten aşırıldığı çoraplardan birini çıkarmak için kot pantolonunun eteklerinin altına uzandı. Şövalyenin yarık miğferinin altındaki bakışlarının aşağı doğru kaydığını hissederek, hızla eteğini indirdi. İnce ayak bileklerini gizlemek için yapabileceği çok az şey vardı.

Kirli, delikli çorabını mızrağının etrafına güzel bir fiyonkla bağladı. Budanmış kirpiklerini ona doğru savurarak sesini kışkırtıcı bir vıraklamaya indirdi. "Mızrak dövüşünde başarılar, efendim. Kalbim sizinle birlikte."

Cevap niteliğindeki mırıltısı dümen tarafından kutsanmış bir şekilde susturuldu. Atı döndürürken, Holly onun Galler'e ya da belki de Bağdat'a doğru dörtlüye gitmesini bekliyordu. Bunun yerine, galerinin kenarında durdu ve miğferinin ön yüzünü geriye itti. Daralan bakışları kasıtlı olarak ondan uzaklaştı ama arkasındaki kadınların yüzlerini tuhaf bir yoğunlukla inceledi. İncelemesini bir koro halinde gergin twit'ler karşıladı.

Holly tanımadığı bir acıyla başını çevirdi. Bahçedeki randevusu onun sümüklü Tewksbury kuzenlerinden biriyle değildi herhalde?

Ön kapağı son bir çınlamayla kapattı ve aradığını bulup bulmadığını merak etmesine izin verdi.

Kum ve saman serpilmiş listenin sonuna doğru tırıs la ilerlerken, kontun mareşali sahaya çıktı ve "Meydan okuyanlar, yerlerinizi alın!" diye bağırdı.

Yanıdakilerin alayları ve iğnelemeleri arasında, yüzü kızaran Lord Fairfax mızrağını ve kalkanını eline aldı ve benekli bineğini Gavenmore'un karşısındaki sıraya sürdü. Holly onun yanmış tüylerini şapkasından kurtardığını ve miğferine t a k t ı ğ ı n ı fark etti.

Kont ayağa kalktı ve iki kolunu kaldırdı. Bildik hayır duası her zamanki içtenliğinden yoksundu. "Onurunuzla dövüşün beyler ve rakibinize merhamet gösterin."

Atlar kaçınılmaz karşılaşmalarına doğru kükrerken güçlü tezahüratlar ve heyecan çığlıkları yükseldi. Gavenmore bineğinin sırtında alçaktan gidiyor, muhteşem hayvanın hızı ve gürültüsüyle bir oluyordu. Holly galerinin parmaklıklarını sıkıca kavradı, kalbi istemsiz bir gerilimle boğazında hızla ç a r p ı y o r d u .

Gavenmore mızrağını kaldırdı. Lord Fairfax bineğinin sırtından yuvarlanarak yere düştü.

Holly şaşkınlıkla gözlerini kısıtı. Fairfax düşen miğferinin tüylerinin tozunu alarak utangaç bir tavırla ayağa kalkarken, onu karşılayan alay ve yuhalama korosu Holly'nin şüphelerini doğruladı. Gavenmore'un mızrağı ona hiç dokunmamıştı. Mızrağın rüzgârının ılık çalarak geçtiğini hissedecek kadar uzun süre at üstünde kaldığından bile şüpheliydi.

Bir sonraki meydan okuyucuyu bertaraf etmek şövalyenin daha da az çaba göstermesini gerektirdi. Sovermoth'lu Sör Henry, Gavenmore daha mızrağını kaldıramadan kendini atından fırlattı. Holly'nin dehşeti, efsanevi güzelliği onu terk etmiş gibi görüldüğüne göre, eski hayranlarından tek birinin bile onu Galli'nin pençelerinden kurtarmak için boynunu riske atmaya istekli olmadığını fark etmesiyle daha da arttı.

Gavenmore onların korkaklığına ondan daha fazla sinirlenmişti. Üçüncü rakibi daha müjdeciler savaş çağrısı yapamadan atından düşmeyi başardıktan sonra kalkanını savurdu,

miğferini yırttı ve kendi atından aşağı atladı. Silah arkadaşının dizginleyici elini silkeleyerek listenin ortasına doğru ilerledi, ne atı ne de mızrağı olmadan daha az tehditkâr değildi.

Kalabalığın üzerine sert bir sessizlik çöktü, bu sessizliği sadece rüzgârda savrulan siyah saçlarının şaklaması bozdu. Miğferinin ön yüzünü geriye itti ve gözünü budaktan sakınmayan bakışlarıyla hepsini mahkûm etti.

Geniş kılıcını çekerek iki eliyle havaya kaldırdı. "İngiliz pislikleri! Aranızda bana adil bir dövüş teklif edecek kadar erkek yok mu?"

Babası yavaşça ayağa kalkarken, Holly onu tekrar aşağı çekme dürtüsüne direndi. Utanç verici işlemler, onun zayıf bir coşkuyu bile taklit etme yeteneğini tüketmiş gibi görünüyordu. "Eğer başka meydan okuyan yoksa, Sör Austyn'i galip ilan etmek zorundayım-"

Zorba bir ses duyuldu. "Elinizi çekin lordum. Bu Galli vahşiye hanımefendinin eli için adil bir dövüş teklif etmeye hazırım."

Kalabalığın kenarındaki pelerinli bir figür, şamdanla süslenmiş zarif kapüşonunu geriye doğru sıyırdı. Alaycı bakışları Sör Austyn ya da babasına değil, Holly'ye sabitlenmişti. Holly ayağa kalktı ve gözlerindeki güneş ışığını kırıştırarak kendini Montfort Baronu Eugene de Legget'in karanlık ve kötü niyetli gözlerine bakarken buldu.

BÖLÜM 6

Eugene mırıldanan kalabalığın arasından kendine yol açtı, yılankavi zarafeti Gavenmore'un duruşundaki tasmalı güçle sarsıcı bir tezat oluşturuyordu. Titreyen dizlerinin ihanetine uğrayan Holly, Eugene galerinin merdivenlerini tırmanırken sandalyesine çöktü. Toplantıdaki diğer erkeklerin aksine, Holly'nin ayaklarının dibinde diz çöküp buz gibi elini dudaklarına götürürken yüzüne baktı.

"Seni sinsi küçük fingirdek," diye mırıldandı elini öperken. "Bu aptalları mumyalarınla kandırmış olabilirsin ama ben o kadar kolay kandırılmayacağım. Görevimi daha da kolaylaştırdın. Bu Galli veledin hakkından geldikten sonra, sana sadece gelinim rolü ve performansın için de sadece yatağımın sahnesi kalacak."

Dili parmak eklemlerini kırbaçlamak için dışarı fırladı. Holly elini geri çekti ve kasıtlı bir hakaretle eteğine sildi. "Bu gerçekten de bir performans olurdu lordum, çünkü bu görev için gerçek bir duygunun izini bile toplayamazdım."

Eugene'in gülümsemesi soğuklaştı ve kadının omurgasından aşağı bir önsezi ürpertisi gönderdi. Adam her adımında eğilerek geri çekilirken, daha önce hiç bir şampiyona bu kadar ihtiyaç duymamış olmasının ironik olduğunu düşündü.

Çaresiz bakışları tekrar Gavenmore'a yöneldi. Kılıcını hâlâ ellerinde hazır tutarak bu tuhaf alışverişi kısık gözlerle izliyordu.

Babası uzanıp elini iyiliksever bir şekilde okşadığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı: "Montfort'un bizi bu felaketten kurtaracağını bilmeliydim. Seni iyi bir koca yapacak evladım, bak bakalım yapmayacak mı?"

Holly sadece onun zayıf homurtusunu onaylama olarak algılamasını umabilirdi. Eugene'in karısı olarak bir gelecek hayal etmek için çok az hayal gücü gerekiyordu. Bir kez

Yaş ilerledikçe güzelliği solmaya başladı ve on üç yaşında, dolgun göğüslü ve zengin çeyizli bir kız kocasının şehvet dolu gözlerine takıldı.

Mareşal yeni meydan okuyucuyu takdim ederken, üç silahşor Eugene'i, onları şekillendiren demir ocağının ateşini yansıtacak kadar parlak zırhlarla kuşatmak için koşturdu.

Bu kez babasının kutsaması haklı bir inançla çınladı. "Onurunuzla dövüşün beyler ve rakibinize merhamet gösterin!"

Eugene parlatılmış kılıcını Gavenmore'la yüzleşmek için çekerken, Holly güzel tırnaklarını kesmemiş olmayı diledi ve ona bir parmak ekleminin hassas derisini kemirmekten başka seçenek bırakmadı.

Adamlar yeni bir avın kan kokusunu alan kurtlar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Holly, galip gelenin onu bir sonraki lokması yapmak için her türlü hakka sahip olduğunu bilmeseydi, bu gösteri daha çok ilgisini çekebilirdi. Gavenmore, Eugene'den en az iki taş daha ağırdı ama de Legget'in ince zarafeti bu avantajı dengeliyordu. Kılıçları ölümcül bir senfoniyle çarpışana dek şövalyenin her güçlü hamlesini savuşturarak cıva gibi fırladı.

Gavenmore dümenine daha küçük bir adamı sendeletecek bir darbe alırken Holly irkildi. Kalabalıktan bir onay çılgılığı yükseldi. Onlara kaşlarını çattı. Eugene pek sevilen biri değildi ama Galli'yi alt etmeye ve içlerinden hiçbirinin savunmaya yanaşmadığı değerli İngiliz onurunu korumaya gönüllü olsaydı muhtemelen Şeytan'ı da alkışlardı.

Eugene'in bıçağının aşağı doğru bir darbesi Galli'nin hortumunda koyu bir kan lekesi oluşturdu. Adam şaşkınlıkla yaraya baktı.

Eugene miğferinin ön yüzünü geriye doğru eğdi. "Teslim olacak mısın?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. "Seni lime lime doğramanın geliminin hassas duygularını incitebileceğinden korkuyorum."

Holly, Gavenmore miğferini tamamen çıkarıp atana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. Çarpık gülümsemesi, esmer sakalına karşı göz kamaştırıcı bir beyaz parıltısıydı. Gözlerindeki teri silkeleyerek, "Rencide etmekten korkmanız gereken hanımefendi değil, efendim, benim," dedi.

Bu adil uyarıyla birlikte, öfkeli bir boğa gibi kükreyerek saldırdı. Holly kimin daha iyi zapt edildiğini söylemekte zorlanırdı -Eugene mi yoksa kalabalık mı? İşte sonunda hepsinin korktuğu o vahşi çıldırmış adam gelmişti. Şövalyenin şiddetli baskısı Montfort'a geri çekilmek için her hareketini ve devin amansız darbelerini savuşturmak için her salınımını boşa harcamaktan başka seçenek bırakmadı.

İzleyiciler dehşet dolu bir sessizliğe gömüldüler ama Gavenmore Eugene'in kulağına, muhtemelen baronun kendini beğenmiş kulaklarını iki hafta boyunca çınlatacak düz bir darbe indirdiğinde Holly ayağa fırladı ve çılgınca tezahürat yaptı. Birdenbire, kül rengi suratlı babası da dahil olmak üzere herkesin ağzının açık kaldığını fark ederek, kirpiklerinin koruyucu perdesini dileyerek, utangaç bir tavırla geri çekildi.

Şövalye sallamaya devam etti. Eugene geri çekilmeye devam etti. Rüzgârda savrulan bacaklarına takılıp samanların arasına sırt üstü düşerken parlak miğferi havalandı. Kılıcı elinden düştü ve parmak uçlarından sadece birkaç santim öteye indi.

Gavenmore kılıcının ucunu Eugene'in sallanan adem elmasına bastırırken Holly parmaklarını aralayarak baktı ve Galli'ye bunun ölümüne bir yarışma olmayacağını söylemeye zahmet edip etmediklerini merak etti.

"Teslim olacak mısınız, efendim?" Sert sesi, Eugene'in kendi isteğinde sergilediği küçümsemeden yoksundu.

Eugene bir anlık acı dolu tereddütten sonra, avuç içleri açık, eldivenli ellerini kaldırarak teslimiyet işareti verdi. "Teslim oluyorum." Sesi boğuktu, sanki kendi kanında boğuluyormuş gibiydi. Ya da kendi gururunda.

Listenin en ucundan tek bir tezahürat yükseldi. Holly, Gavenmore'un yalnız silah arkadaşının zıplayıp durduğunu ve hırpalanmış şapkasını havada salladığını gördü. Şövalyenin şifreli işaretiyle, efendisinin bineğini almak için çite doğru koştu.

Gavenmore Eugene'e sırtını döndü ve ödülünü almak için galeriye doğru ilerlemeye başladı, yuvarlanan çalımları Holly'nin tahmin edebileceğinden daha fazla yorgunluk gösteriyordu.

Arkasında Eugene'in dirseklerinin üzerinde doğrulduğunu gördü. Gavenmore'un savunmasız sırtına fırlatmaya hazırlanırken güneş ışığı kılıcının ölümcül ağzından parlıyordu.

Holly havada tembelce sürüklenen her bir polen zerresini sayabilecekmış gibi görünene kadar zaman yavaşladı. Bir tarlakuşunun uzaktan gelen şarkısı, kulaklarındaki donuk uğultu tarafından bastırılıyordu. Başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve tek bir kişinin bile onu uyarmayacağını fark ederek dehşete düştü. Yiğitçe ve iyi savaşmaktan başka bir şey yapmamıştı ama sırf aralarındaki bir yabancı olmaya cüret ettiği için katledilmesine izin vereceklerdi.

Birdenbire onun sakallı yüzü değil de, kendi yüzleri yabancıların zalim yüzleri gibi göründü. Babasının eli kıpırdadı, sonra hareketsiz kaldı. Tanıdığı en onurlu adamdı ama o da kendi çıkarı için Galli'yi feda etmeye hazırdı.

Kısa, kışkırtıcı bir an için bu fikri düşünmesine izin verdi. Soğukkanlılıkla hesaplanmış bir vuruşla hem Eugene'den hem de inatçı Galli'den kurtulabilirdi. Eugene'in utancı onu zafer iddiasından diskalifiye edecekti. Ve Galli ölmüş olacaktı, iri vücudu bahçede olduğu gibi samanların arasında uzanmış olacaktı. Kol ve bacaklarındaki canlılık azalıyordu. Kanı susuz kuma sızacaktı. Çarpık sırtışı solgun bir ölüm maskesi içinde sonsuza dek donup kalacaktı.

Eugene kolunu geri çekti.

Holly ayağa fırladı.

Mırıltının üstünde konuşma, Holly. Sesini zorlayacaksın.

Holly neredeyse Nathanael Kardeş'in gardırop hapisanesinden kaçıp kaçmadığını görmek için arkasına bakacaktı ama azarlamanın sadece kafasının içinde olduğunu fark etti. O muhteşem sesini sonuna kadar kullanarak galeri parmaklığının üzerinden eğildi ve bağırdı, "Gavenmore! Arkanda!"

Şövalye içgüdüsel bir refleksle kolunu havaya kaldırarak döndü.

Eugene'in kılıcı çelik eldiveninden sıyrılıp zararsızca yere düştü.

Gavenmore uzun bir süre kılıca baktı, yüzü okunmaz haldeydi, sonra kılıcı kaptığı gibi yere düşen adama doğru yürüdü. Holly,

farkında olmadan Eugene'in idam fermanını imzalayıp imzalamadığını merak ederek irkildi. Eğer isterse, Gavenmore kılıcı

Montfort'un hain kalbine saplamak için her türlü hakka sahip olacaktı.

Bunun yerine silahı ters çevirdi ve Eugene'in kucağına bıraktı, kabzasını davet edercesine uzattı, sanki adamın

Kılıçla, kılıcsız olduğundan daha zordu. Bu herhangi bir darbeden daha ağır bir hakaretti. "Korkak bir ödleksiniz efendim ve bu turnuvarın onurunu lekeliyorsunuz."

Eugene kılıca dokunmak için hiçbir harekette bulunmasa da, tüm vücudu iktidarsız bir öfkeyle titriyordu. "Gelininin tadını çıkarabiliyorken çıkar, Gavenmore. Yakında dul kalacak."

Düşmanın tehdidini savuşturan şövalye bir kez daha adımlarını galeriye doğru çevirdi.

Holly onun yaklaşması karşısında büyülenmiş gibi duruyordu, karaağacın buklelerini yakaladığı andaki kadar iradesinin esiri değildi. İnatçı dizleri bükülmeyi reddediyor, onu en azından rahatça sinebileceği sandalyeye indirmeyi reddediyordu.

Havuç kıvrımlı küçük bir kız iplerin altından geçip tombul avucunda dokuma çan çiçeklerinden bir şapka tutarak dans ederek yoluna çıktığında kısa bir erteleme kazandı. Hediye kabul etmek için durakladı, başını utangaç bir selamla eğerek çocuktan bir sevinç çılgılığı kopardı. Tanımadığı bir el Holly'nin gürleyen kalbini sıktı.

Sonra galeriye çıkan sığ basamakları tırmanıyordu, her kararlı adım ahşap platformu titretiyordu. Derin bir nefes alarak kendini güçlendiren Holly, kendi kendine yaptığı çirkinliğin içinde çırılçıplak, ona doğru döndü. Galeride, listelerde ve bahar gününün kendisinde soluksuz bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı, sonra da keşke buluşmasaydım dedi. Adam Holly'nin gözlerini süzerken, kaşlarında belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Holly hemen başını eğdi. Gözlerinin alışılmadık rengini gizlemek için ne kendisinin ne de Elspeth'in yapabileceği bir şey vardı.

Onun zaferini cesaretle ilan etmesini bekliyordu. Babasından hakkı olan ödülü talep etmesini bekliyordu. Beklemediği şey ise, çiçeklerden oluşan şapkayı alnına yerleştirirken kulaklarına değen çan çiçeği yapraklarının ruhani fırçasıydı; kırılmış başının çirkinliğini bir çocuğun cömertliğinin bozulmamış güzelliğiyle cınlatıyordu.

Adam ayaklarının dibinde diz çöküp, tüylü başını eğip elini dudaklarına götürdüğünde içinden bir utanç titremesi geçti. "Leydim," dedi, basit kelimeler hem haraç hem de yemin niteliğindeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Holly, öğleden sonra güneşinin sıcaklığını, altı metre kalınlığındaki taş duvarların yıl boyunca koruduğu nemli bir serinlik için terk ederek kale şapeline girdi. Buraya kendi öğüdünü almak için çekilmişti ama babasını annesinin mezarının başında, ellerini granitin üzerine yaymış, sanki ondan güç alıyormuş gibi dururken görünce şaşırmadı.

Sessizce onun yanına doğru süzüldü. Annesinin oymalı yüzünde Holly' n i n hatırladığı sıcaklıktan eser yoktu. Felicia de Chastel, kızının sahip olduğu güzelliğe sahip değildi. Cazibesi daha ince bir türdendi, kalkık burnu ve melek gibi ağzı, sanatçı ne kadar yetenekli olursa olsun, taşta yeniden yaratılması imkânsız bir yaşam zevkini ima ediyordu.

"Baba?" Holly cesaret etti.

Babasının zarif parmakları karısının saçlarının oyulmuş dallarını okşadı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

Acısı Holly'yi hiç beklemediği şekilde yaralamıştı. "Tabii ki yapmadın! Annem burada olsaydı, muhtemelen şu anda gülüyor olurdu ve tüm bunların büyük bir şaka olduğunu düşünürdü."

"Öldüğüne sevindim." Holly onun sert sözleri karşısında irkildi. "Böyle bir fiyaskoya tanık olmak zorunda kalmaktansa ölmesi daha iyi. Beni senin güçlü iraden konusunda uyardı, seni kendinden korumak için sert önlemler almam gerekebileceğini söyledi. Ama ona kulak asmadım. Öldüğü andan itibaren, bu iradenin hayatlarımızı yönetmesine izin verdim. Sen ağladığında, neredeyse ben de ağlıyordum. Surat astığında ve somurttuğunda, isteklerine boyun eğdim. Şimdi zayıflığım hepimizi mahvetti."

Tewksbury'deki diğer herkes gibi babası da ona bakmakta zorlanıyor gibiydi. Holly, babasından tanıdık bir tepki almak için çaresizce onun sarkan kolunu tuttu. "Yıkım değil, baba, elbette.

Belki şu Sör Austyn'e ikimiz birlikte gider ve durumu açıklarsak... yeterince makul bir adama benziyor."

Bu sözler Holly'ye bile boş geliyordu. Kendisini kılıç çekerek bir bahçede kovalayan, cadılıkla suçlayan, onu hâlâ ayak parmaklarını kıvrıracak kadar şefkatli bir açlıkla öpen, sonra da sırayla ırzına geçmekle tehdit eden ve fahişre gibi davrandığı için onu azarlayan bir adamdan bahsediyordu.

"Eğer bize çok kızgınsa, onu zindana kapatamaz mısınız?" diye sordu çekingen bir tavırla, içindeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek. "Sadece birkaç yıllığına, öfkesi yatışana kadar?"

Babası ondan uzaklaşırken kolunu parmaklarının arasından çekip aldı. Sesi, büyük bir fırtınanın habercisi olan gök gürültüsünün çatırtıları gibi kırışlerden yankılandı. "Evet, ona birlikte gidelim, şu Gavenmore'a ve güzel şakanın ikimizle de nasıl alay ettiğini açıklayalım! Seni turnuvanın şampiyonuna gelin olarak teslim etme yeminimi bozmaya ve Tewksbury'nin adına sonsuza dek gölge düşürmeye niyetli olduğumu söyleyelim. Peki ya kaleyi kuşatmayı ve seni zorla almayı seçerse, o zaman ne olacak? Seni yine de evlilikle onurlandıracak mı yoksa ona böyle bir şaka yaptığın için seni cezalandırmaya mı çalışacak?" Babası topuğunun üzerinde dönerek bağırışını kızın kansız yüzüne savurdu. "Evet, sen ve ben ona gideceğiz ve bunun gururlu ve güçlü bir savaşçıyı ayaklarının dibinde diz çöktüren zalim, çocukça bir şakadan başka bir şey olmadığını açıklayacağız!"

Holly titremelerini durdurmak için parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Sözleri giderek artan utanç duygusunu yankılamaktan başka bir işe yaramamıştı. Çaresizce başını salladı. "Gerçekten zarar vermek istememiştim."

"Kendi iradeni aramak söz konusu olduğunda asla yapmazsın. Ama bu sefer kaderini mühürledin. Galli adam seni karına götürecekt, tıpkı söz verdiğim gibi." Sonraki sözleri o kadar alçak sesle söylenmişti ki, Holly bunların kendi kulakları için söylenmediğinden şüphelendi. "Herhangi birine sahip olabilirdin. Sana tapacak bir adam. Sadece elbisenin eteğini öpmek için kendini alçaltacak bir adam."

Holly kelimeleri boğazından geçirebilseydi, ona böyle bir adam istemediğini söyleyebilirdi. İçten içe bildiğini

En gizli kalbinde, sadece dış görünüşüyle övülen, kibirli, süslü bir yaratıktan başka bir şey olmadığını. Ona tapacak kadar aptal bir erkeğe asla kalbini veremeyeceğini. Ama bir darbenin daha onu sendeleteceğini hissederek eteklerini topladı ve onu pişmanlıklarıyla baş başa bıraktı.

Kızı, neredeyse tanınmaz hale gelmiş yüzüyle şapelden uzaklaştığında, Bernard de Chastel karısının ölümünden bu yana geçen on üç yıl boyunca yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptı.

Yumruğunu karısına değil, şapelin çatısının ötesindeki uçsuz bucaksız ve kayıtsız gökyüzüne salladı. "Lanet olsun sana, Felicia! Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Gerisi sana kalmış!"

Şapelin tesellisinden kovulan Holly bahçeye kaçtı ve o öğleden sonra gerçekleşecek düğünden sonra sonsuza dek bu sığınaktan mahrum kalacağından korktu.

Uyuşuk bahar günü onun tedirginliğiyle alay ediyordu. Tombul bir yaban arısı, bir çuha çiçeği çiçeğinin üzerinde memnuniyetini mırıldanıyordu. Kelebekler menekşeden heliotrope'a uçuşuyor, dantelli kanatları güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Yaseminin boğucu parfümü keskinleşmiş duyularını okşadı.

Havanın sıcaklığına rağmen, şapelin soğuğu hâlâ üzerine yapışmıştı. Babasının acı kınamasından daha da dayanılmaz olan şey, yüzünde gördüğü tiksintiydi; görünüşünden çok karakterine yönelik gibi görünen bir tiksinti.

Holly parmaklarını salıncağın ipleri boyunca gezdirdi. Babasının merhamet etmeyi reddettiğini, onu bu bahçeyi işgal ettiğinden beri kendisine bir an bile huzur vermeyen iri yarı dev Galli'ye vermeye niyetli olduğunu anlamaya çalışırken, salıncak onun dokunuşuyla hafifçe sallandı.

Bankın yanındaki çimenler hâlâ onun düşüşünden dolayı ezilmişti. Kollarını iki yana açarak nasıl yattığını, aynı anda hem savunmasız hem de heybetli görüldüğünü hatırladı. Parmak uçlarını dudaklarına götürdü, hâlâ onun öpücüğünün imkânsız şefkati canını yakıyordu. Bu öpücük onun için değil, bir başkası içindi.

Sert hatırlatmaya direnerek gözleri kapandı ve o tuhaf anı yeniden canlandırmak için hafızanın ve ay ışığının hülyalı sislerini kışkırttı.

Acımasız bir el ağzını kapattı. Sinsi bir kol belini kavradı.

Holly'nin ilk mantıksız düşüncesi, Gavenmore'un bir şekilde onun hainliğini sezmiş olduğuydu. Ormandan gizemli yordakçılarını çağırmıştı ve şu anda bile Tewksbury'yi yıkıma uğratmak için kale duvarlarına tırmanıyorlardı, uygun olduğu gibi, ondan başlayarak.

Kulağına fısıldanan boğuk sesle hem rahatladı hem de iğrendi. "Şimdi yaptın, değil mi, seni mağrur kız. Küçük zekice planının planladığın gibi gitmediğini tahmin ediyorum."

Holly babasının vicdanının sesi gibi davranmasına tahammül edebilirdi ama Eugene de Legget'in böyle bir tavır takınmasına katlanmak zorunda değildi. Topuğunu sertçe onun kaval kemiğine vurdu.

Onu serbest bıraktı, nefesini öyle bir güçle verdi ki, kadın onun nefesindeki bakırımsı ve vahşi bayat kanın kokusunu alabildi.

Onunla yüzleşmek için döndü. Daha önce ona el kaldırmaya asla cesaret edemezdi ama şimdi kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. İyi ismi mahvolmuş, onuru kendi hainliği yüzünden paramparça olmuştu. Çenesinde bir damla kan kurumuş ve elmacık kemiği şişmiş olsa bile, gözleri öyle bir kötülükle parlıyordu ki, Holly ona acımak yerine sadece küçümseyebiliyordu.

Başını eğerek ona derin bir reverans yaptı. Onları durduracak çok az saçla, mavi-çiçeklerden oluşan şapka bir gözünün üzerinden aşağı kaydı. "Güzelliğime bir kez daha bakmak için mi geldiniz lordum? Ozanınızı parlak saçlarıma övgüler düzmesi için mi getirdiniz? İnci gibi dişlerime?" Lekeli dişlerini sahte bir gülümsemeyle adama doğru uzattı.

Sönük bakışları onu taradı, bağlı göğüsleri ve dolgulu kalçaları üzerinde gezindi. "Gavenmore o gülünç kostümün altında yatan hazineleri keşfedecek hayal gücünden yoksun olabilir ama ben değilim." Gözleri kutsal olmayan bir açlıkla yanıyordu. "Seni ilk gördüğüm anda almalıydım. Onun değerli çocuğunu kirletmiş olsaydım, baban

seni bana vermekten başka seçeneğim olmazdı. Şimdi ise senden kurtulmaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyor."

Gerçek bir merak onu harekete geçirdi. "Beni ifşa etmeden mi?"

Eugene çenesini sıvazladı, düşünceli gülümsemesi bir kaş çatmadan daha tehditkârdı. "Ah, seni düzenbaz küçük bir sürtük olarak ifşa etme fikrini düşündüm ama Galli'yle evlenmenin çok daha uygun bir ceza olacağına karar verdim. Belki de Gavenmore gibi bir canavarla yattıktan sonra, güzel bacaklarının arasında bir erkeği ağırlamaya çok daha hevesli olursun." Ona nazik bir selam verdi. "İyi yolculuklar leydim. Şimdilik." Ayrıldı, taze topallığı ona hak ettiğinden daha fazla saygınlık kazandırmıştı.

Gavenmore gibi bir canavarla yattıktan sonra.... Kaba sözler havada bir lanet gibi asılı kaldı.

Holly ürperdi. Evliliğin gerektirdiği yakınlıkları hiç düşünmemişti. Doğrusu, karısını kocasına bağlayan bu açıklanamaz eylemin tam olarak ne olduğunu da bilmiyordu. Sofistike görünümünü Rahip Nathanael'in duruş takıntısından başka bir şeye borçlu değildi.

Nathanael!

Bakışları odasının bulunduğu kuleye kaydı. Tüm bu heyecan içinde, gardırobunda hapsedilmiş olan rahibi neredeyse unutmuştu. Birkaç saat içinde babası tarafından evlilik yeminini dinlemesi için çağrılacak olan rahibi. Tabii küçük hücresinde havasız kalmamış ve şu anda bile son **n e f e s i n i** veriyorsa.

Eteklerini kaldıran Holly, inatçı bir iyimserlik dalgasıyla neşelenerek dış merdivenlere doğru koştu. Eğer Nathanael'in üstün bilgeliğine ihtiyacı olduysa, bu şimdi olmalıydı.

Holly rahibin gevşek yanağına dokunurken, Elspeth de yüzüne su damlaları çarptı. Gardıroptan yuvarlandığında Holly'nin dönüşmüş suretinin üzerinde gezindiğini gören rahibin kızarmış yüzü bembeyaz kesilmiş ve bayılıp kalmıştı.

Holly'nin planını soluk soluğa anlatmasına yetecek kadar uzun bir süre onu canlandırmışlardı, ama Holly'nin gaf yaptığını itiraf etmesi

sonuç onu yeni bir baygınlığa sürüklemişti.

Holly'nin nazik dokunuşları pek etkili olmamış gibiydi. Diz çöktüğü yerden Elspeth'e baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Belki biraz daha."

Elspeth ibriği devirerek içindekileri rahibin yüzüne boşalttı. Hemşirenin ağzı endişeyle büzülmüştü ama gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. Elspeth, leydisinin uygun şekilde yetiştirilmesi konusunda kibirli rahiple birden fazla kez çatışmıştı.

Bu doğaçlama vaftiz töreninde Nathanael öksürerek ve kekeleyerek oturur pozisyona geldi. Holly'nin yardım teklifini elinin tersiyle iterek ayağa fırladı ve sanki kısa süren baygınlığı dilinin keskin ucunu daha da sivriltilmiş gibi soluk soluğa bir tirat atmaya başladı.

"Ah, vay halime! Böyle bir acıyı hak edecek ne korkunç bir günah işledim ben?" Odayı arşınlarken ev dokuması cüppesi sallanıyor, her adımda Holly'nin dökülen saç demetlerini etrafa saçıyordu. Kumlu saçlarından su damlacıkları uçarak bademliğini çınlattı. "Bir mücevher! Kusursuz bir mücevher yonttum ama onu değersiz bir vahşiye kaptırdım. Bir krala layık bir gelin yarattım ama onu bir paralı askerin ellerine teslim ettim." Gözlerini göğe doğru yuvarladı. "Şüphesiz Tanrı'nın kendisi bile böylesine muhteşem bir kadınlık örneğini kıskandı ve sonsuz bilgeliğiyle Yaratıcı rolünü gasp etmeye cüret ettiğim için beni cezalandırmaya çalıştı. Azarlandım, Lordum! Aşağılandım!" Çaresizlik dolu bir feryatla bir sandığın üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Holly, Elspeth'le şüpheli bir bakış alışverişinde bulundu. Rahibin bitmek tükenmek bilmeyen mırıldanmalarına bakılırsa, hiçbiri onun Elspeth'ten hoşlandığını tahmin edemezdi, hele hele Elspeth'in onu "kadınlığın muhteşem bir örneği" olarak gördüğünü hiç düşünmezdi. Holly, özellikle de Tanrı'yı kendisini kıskanmakla suçlamakta ısrar ettiğinde, onun birdenbire alçakgönüllülüğü benimsemesini şüpheli bulmaktan kendini alamadı.

"Nathanael?" Onun tövbe etmiş haline yaklaştı.

"*Kardeş* Nathanael'den sana," diye tersledi, ses tonu yeniden huysuzlaşmıştı. Bu kez keskin gözleri ondan kaçmadı, eleştirel bir bakışla onu inceledi. "Peki böyle bir çirkinlik görüntüsü yaratmayı nasıl başardın?"

Holly eteğini açtı ve onun incelemesi için döndü, çabalarından dolayı gurur duymasına engel olamadı. "Tarikat değildi. Sadece taliplerimin övmekte ısrar ettiği tüm erdemlerden beni kurtardık. Kuzguni saçlarımdan. Gür kirpiklerimden. Cömert göğüslerim."

"En azından zekân sağlam. Peki kocan seni yatağına aldığında bu maskaralığı nasıl sürdürmeyi planlıyorsun?"

Holly eteğini indirdi, bu hatırlatmayla gururu kırılmıştı. "Bu yüzden seni aradım," diye itiraf etti çekingen bir tavırla. "Gördüğünüz gibi annem yok ve benden ne beklendiği konusunda pek bir fikrim yok."

Bu kez Elspeth ve Nathanael bakiştılar, saflıklarıyla birbirlerinin yoldaşıydılar. Evlilik yatağının cinsel yakınlıkları hakkında bir bakireyi ve açık bir bekârı sorguladığını fark eden Holly, bir şüphe sancısı hissetti.

Ama Nathanael her şeyi biliyordu, diye kendini temin etti. Sadece görevi gereği, neredeyse Tanrı kadar her şeyi biliyordu. Bunu ona yüzlerce kez söylememiş miydi?

Onu hayal kırıklığına uğratmadı. Sanki bir hüküm tahtıymış gibi sandığın üzerinde doğrulurken, gırtlakını gırtlaktan gelen bir kişnemeye temizledi. "Senin tek görevin, çocuğum, kocanın iradesine boyun eğmek olacak."

"Evet, boyun eğ," diye yineledi Elspeth, çeneleri onaylarcasına sallanıyordu.

Rahip kaşlarını çatarak hemşireye baktı. "Tanrı insanı öyle şekillendirdi ki, onun üzerinde ilahi bir araç var. Kudretli ve kutsal bir mızrak."

Galli şövalyenin turnuva sırasında kendisine uzattığı kalın asayı hatırlayınca Holly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elspeth hevesle, "Evet ve sana sokmak isteyecektir," diye katkıda bulundu. "Ve kan olacak. Kovalar dolusu. Ama sen bundan zevk alacaksın."

Holly kendini baygın hissetmeye başlamıştı. Elspeth'in bütün suyu Nathanael için harcamış olması çok yazıktı. Yine de ona ihtiyacı olabileceğinden korkuyordu.

Nathanael hemşireye, "Sessiz ol, kadın," diye emretti. Elspeth gözle görülür bir surat ifadesiyle sustu. "Tabii ki bundan zevk almayacak. Bir kadının yeri, bahçede işlediği günahın kefarecini ödemek için acı çekmektir."

Holly suçlulukla başladı. Rahip gerçekten de bahçede işlediği günahı öğrenecek kadar her şeyi bilen biri miydi? Holly'nin şövalyenin cinsel öpücüğüne karşı en ufak bir mücadele göstermeden teslim olduğunu biliyor muydu?

"Yılanın uzattığı elmayı yememiş olsaydı," diye mırıldandı, "insanlık hâlâ lütuf içinde yaşıyor olabilirdi."

Holly, Nathanael'in kendi günahından değil Havva'nın günahından bahsettiğini fark edince rahat bir nefes aldı.

Hemşiresi ona göz kırptı. "Buna katlanmalısın çocuğum, yoksa bebeğini senin içine koyamaz."

Holly'nin dehşeti bir kat daha arttı. Bir bebek! Onu sonsuza dek Galli'ye bağlayacak bir bebek. Kıvrık pençeleri ve kalkık burunları olan tüylü küçük yavruları hayal ederek ürperdi. Nasıl bir Tanrı böyle cehennemi bir ceza yaratmış olabilirdi?

Çaresizliği onu tıpkı Nathanael'in yaptığı gibi adım atmaya itti. Kendi günahları için azarlanmayı kabul etmeye fazlasıyla istekliydi ama yılanların kurnazlığına karşı şeytani bir zaafı olan uzak bir ata için ceza çekmeden önce gerçekten lanetlenirdi.

Birkaç dakika şiddetli bir şekilde düşündükten sonra dönüp ikisiyle de yüzleşti. "Bu Galli adamla evleneceğim. Başka seçeneğim yok. Ama ona eş olmaya hiç niyetim yok." Holly akıl hocasının önünde eğilmekten nefret ediyordu ama kendini Nathanael'in ayaklarının dibinde diz çökmeye ve onun elini tutmaya zorladı. "O kadar itici kalmam şart ki, bu Gavenmore benimle yatmak şöyle dursun, bana bakmaya bile zor dayanıyor. Bana yardım edecek misin?"

"Kaçmak için çok geç değil," dedi Carey, Austyn'le birlikte yaşlı bir hizmetkârın peşinden Tewksbury Kalesi'nin iç avlusuna doğru ilerlerken. "Gavenmore'a geri dönmemize bile gerek yok. Sen ve ben maceraya atılabiliriz. Neden olmasın, bizimki gibi yetenekli bir çift kılıç silahı satın almak için keselerini boşaltmaya hazır bir sürü lord var."

Austyn ona bir kaşını kaldırdı. "Vicdan azabı **ç e k i y o r s u n**, **ö y l e** mi? Sen değil miydin beni bir dilekçe vermeye zorlayan?"

Kadın mı? Laneti bozmak için bu Leydi Ivy ile evlenmekten daha emin bir yol olmadığını iddia eden sen mi?"

"Holly," diye düzeltti Carey dalgınca. "Ama her sabah o ... o ... yüzle uyanmanın gerçekliğini düşünmek için zaman verildiğinde ..."

Kederli bir sessizliğe gömüldü ve Austyn'in, mihrap yerine darağacına doğru yürüdüğü izlenimini artırdı. Onu geliniyle buluşmaya çağıran kocakarıyı takip ederlerken, güneş kara göbekli bir bulutun ardına dalarak onun ruh halindeki teslimiyetçi kasveti yansıttı. Serin bir esinti alnını okşadı. Tam da böyle bir anda Rhiannon'un alaycı varlığını hissetmiş olabilirdi ama bu öğleden sonra hava boştu, kendisinden başka hiçbir alay yoktu.

Belki de Carey haklıydı. Belki de bu kadınla olan birlikteliğinde sonunda tüm hayaletlerini dinlendirebilecekti. Tuhaf olan, onların yokluğunda huzur hissetmemesi, sadece tuhaf bir boşluk hissetmesiydi.

Austyn'in kararlı adımları taş bir duvara yaklaşıp kadar duraksamadı. Kocakarı bir sarmaşık perdesini kenara iterek demir bir kapıyı ortaya çıkardı, gecenin gölgesinde neredeyse görünmez olacak bir kapı. Taş bir kapının altından geçip gün ışığında büyüünden çok az şey kaybeden vahşi bir bahçe karmaşasına girerken kasvetli bir ironi duygusu onu ele geçirdi.

Carey, "Gece evlenmek isteyeceğini düşünürdünüz," diye mırıldandı. "Karanlıkta."

Austyn ona dirsek attı. "Kendini tut. Kötü muamele görmesi kızın suçu değil."

Kont merhametli bir şekilde tüm eğlence düşkünlerini törenden uzaklaştırmış, sadece kendisi ve mermer kürsünün önünde yeminlerine tanıklık etmek üzere duran badem bıyıklı bir rahip bırakmıştı. Tewksbury, Austyn'in hatırladığından daha da küçük görünüyordu, sanki kızını kaybetme ihtimali onu bir şekilde küçültmüştü. Hizmetçi işini tamamladıktan sonra ayrılmadı ama geri çekilip bir üvez ağacının gölgesinde durdu ve meleyen hırıltılarını dindirmek için bir mendil çıkardı.

Terk edilmiş salıncağa özlem dolu bir bakış atma dürtüsüne direnen Austyn, itaatkâr bir şekilde gelininin yanındaki yerini aldı. Güneş bulutların arkasından sıyrılıp onun ıslıl ıslıl yüzünü aydınlattığında Austyn'in kasveti yerini dehşete bıraktı. Turnuvadan bu yana

algılarının hatalı olduğuna dair gizli bir umutla kendini teselli etmişti. Öyleydi de. Kadın hayal ettiğinden çok daha çirkindi.

"Leydi Ivy," diye boğuk bir sesle selamladı. "Holly," diye nazikçe düzeltti.

Rahibin daveti üzerine, yeminini okumak için utangaç bir şekilde başını eğdi; Austyn rahatladığını gizlemekte zorlandı.

Başının tepesine bakmaktan kendini alamadı, onu süsleyen donuk saç tutamları karşısında büyülenmişti. Avucunu saçlarının üzerinde gezdirmek, kırılmış bir kuzunun yapağısına benzeyip benzemediğini anlamak için duyduğu saçma arzuyla savaştı. Kadının kendini bir pelerin ya da duvakla korumayı seçeceğini düşünebilirdi ama çan çiçeği şapkası onun tek tacı olarak kalmıştı. Sanki temas ettiği her şeyi soldurma gücüne sahipmiş gibi, kırılğan çiçekleri gevşemişti.

Austyn aşağıya doğru alaycı bir bakış attı, bu özelliğin bir varis bulma umutları için kötü bir işaret olabileceğinden korkuyordu. Hortumunun tam oturması, onun sadece varlığının bile böyle bir kötülüğe yol açmayacağını garantisini veriyordu. Siyah saçlı güzelle tam da bu noktada karşılaştığından beri, beli çok garip ama sapkın bir şekilde zevkli bir *duyarlılıkla* dolmuştu.

Bakışları salıncağa kaydı. Bu kadınla evlenmek için adını ve gururunu takas edebilirdi ama bu gizemli güzelliği karısı yapmak için ruhunu bile takas edebilirdi. Tecavüze meyilli bir adam değildi ama onun kollarında bir ömür yerine sadece bir avuç kısacık anın tadını çıkaracağını bilseydi, onu şafak sökene kadar sevebilir, öylesine şefkatli bir ilgiyle ırzına geçebilirdi ki, teslimiyetin gerçekten kendisine ait olduğuna inanabilirdi.

"Yeminlerinizi okumaya hazır mısınız, efendim?" diye sordu rahip, onun tehlikeli düşüncelerini bölerek.

"Söz veriyorum." Austyn, kederden çok pişmanlığa benzeyen bir acıyı görmezden gelerek, son ve en ciddi söze ulaşana kadar duraksamadan ve tonlama yapmadan bunları söyledi. "Sana tapıyorum... Sana tapıyorum..."

Hem kont hem de rahip ona kaşlarını çattı. Carey onu sırtından dürttü. Hizmetçi başörtüsünün içine doğru korna çaldı ve başını salladı.

cesaretlendirdi, haçlı gözleri yaşlarla doldu. Sadece gelini gözlerini kaçırmadı.

Boğazını temizledi ve bu kadına hayatını borçlu olduğunu kendine hatırlatarak tekrar denedi. Diğerleri Montfort'un ihanetine kurban gitmesine izin verecekken, onu uyaran bu kadındı. "Sana tapıyorum..."

Tereddütü onu utandırdı. Bu kadına sevgi gösterisinde bulunamasa bile, en azından bir nebze merhamet gösterebilirdi. Belli ki kötü niyetli biri onun güzelliğiyle ilgili dedikoduları tüm ülkeye yaymayı iyi bir şaka olarak görmüştü. Ve onu düğün için giydiren kişi, kotunun zarif hatlarının beceriksizliğiyle alay etmekten başka bir işe yaramadığını fark etmemiş miydi? Giysi şekilsiz göğsünün üzerinden sarkıyor, onun yerine kalçalarının tıknaz genişliğine yapışıyordu. Elbisenin zümrüt rengi, lekeli tenini hastalıklı bir yeşile boyuyordu.

Onun uzun süren sessizliği üzerine başını kaldırdı ve bakışlarıyla onu büyüledi. Bir tavşanın kirpiksiz bakışlarına sahip olabilirdi ama kızın güzel gözleri olduğunu kimse inkâr edemezdi.

Ürkütücü bir koruma duygusuyla harekete geçen adam, kadının ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı, gözlerinin derinliklerine baktı ve "Sana bedenimle tapıyorum" dedi.

BÖLÜM 8

Şövalyenin boğuk vaadi, sahiplenici dokunuşuyla birleşince Holly'nin içinde ipeksi bir şimşek çaktı. Bunu bir dehşet dalgası izledi. Adamın kaslı vücudunun ne kadar sert ve acımasız olabileceğini, ayaklarının altındaki çimlerin üzerinde yaşadığı tehlikeli deneyimlerden öğrenmişti. Elspeth'in evlilik eylemini korkunç bir şekilde tarif ettiği düşünülürse, böyle bir saygı duruşundan sağ çıkabileceğinden içtenlikle şüpheliydi.

Nathanael, Gavenmore'un kararlılığını sınamak istercesine, "Gelinini bir öpücükle onurlandırabilirsin," dedi. Rahibin dudakları muziplikle kıpırdadı. Alçak herif neden eğleniyordu ki! Holly ona ters ters bakarak düşündü.

Şövalye, boyları arasındaki hatırı sayılır mesafeyi daraltmak için eğildi ve dudakları hâlâ kızın yüzüne bir metre uzaktayken gözlerini kapattı.

Holly'nin omurgasında uygunsuz bir beklenti titreşimi dans etti. *Öpücüklerimi bir yabancıya bahsedebilirim, ama emin olabilirsiniz ki bayım, bir daha asla size bahsetmeyeceğim.* Kendi sözlerinin anısıyla alay edercesine dudaklarını büzdü, onun iknası altında eriyerek kendisine ihanet edeceklerinden korkuyordu.

İhtiyatlı davranması gereksizdi. Nathanael'in dudakları onun alnına en iffetli dokunuşlarla değdi. Yanaklarının sızlamasını Nathanael'in onları fırçaladığı ısırgan otlarına bağlayarak beceriksiz bir reverans yaptı. "Beni onurlandırdınız, efendim."

Yüz ifadesi ciddiye ama kaba değildi. "Ben artık senin kocanım. Sen bana Austyn diyebilirsin, ben de sana Ivy diyeceğim."

"İstersen yapabilirsin," dedi ama adam çoktan babasıyla çeyizinin dağıtılması konusunu görüşmek üzere arkasını dönmüştü. Küçümsenmiş olmanın verdiği yabancı duyguyla şaşkınlık içinde, belli belirsiz, "ama bu benim adım değil," diye ekledi.

Holly, kocasının bir saat içinde Tewksbury'den ayrılmak istediğini öğrenince dehşete kapıldı. Dügün gecesini babasının koruması altında geçirmeyi umuyordu. Onun merhamet çığlıklarına kulak vermeyebilirdi, diye düşündü kindarca, ama en azından onları duymak için acı çekmesi gerekecekti.

Austyn, karısının hem hemşiresinin hem de rahibinin kendilerine eşlik etmesini beklediğini öğrenince dehşete kapıldı. Her ne kadar gelininin bu tür hoşgörüler için biraz yaşlı olduğunu düşünse de hemşireye katlanabilirdi ama rahip başka bir konuydu. Yolculuk için mütevazı bir eşeğe bindiğinde bile, adamın üst dudağında belirgin bir küçümseme belirdi. Gavenmore'da yirmi yılı aşkın bir süredir rahip bulunmuyordu ve bu eksiklik Austyn'e çok iyi gelmişti. Lanetlilerin Tanrı'nın merhametine dair boş vaatlere ne ihtiyacı vardı ki?

Carey, kontun dikkatli bakışları altında hayvanlarını dış bailey'e götürürken, Austyn'in gelini, "Bir yavruya ihtiyacım olacak," dedi.

Austyn silah arkadaşıyla alaycı bir bakış alışverişinde bulundu. Babası kuşkusuz alay edilmesin diye onu perdeli bir çöp arabasıyla kırlarda dolaştırmıştı ama artık karısı olduğu için hiçbir erkek onunla alay etmeye cesaret edemezdi. Hem dişlerini hem de hayatını riske atmadan olmazdı.

"Korkarım bu imkânsız," diye sabırla açıkladı. "Çöp taşıyacak kimse yok. Sadece adamım ve ben." Memleketinin sarp tepeleri ve sık ormanları üzerinde böylesine anlamsız bir aletin sallanıp durduğu görüntüsü onu neredeyse gülümsetiyordu.

Holly gözlerini gökyüzüne çevirdi ve kocasının, yakındaki ormanın ilk ihanet belirtisinde koşup boğazlarını kesmek için can atan Galli ordularıyla dolu olmadığına dair inatçı tavrını daha ne kadar sürdüreceğini merak etti.

"O zaman nasıl seyahat etmemi istersin?" diye sordu, sanki bir çocuğa hitap ediyormuş gibi her kelimeyi tam olarak telaffuz ederek.

"At sırtında, tabii ki," diye yanıtladı, onun küçümseyici tonunu yankılayarak.

Holly atlara şüpheli bir bakış attı. Sör Austyn ve adamına ait olan devasa küheylanların yanında otlayan dört yük hayvanı vardı ve çantaları babasının altınlarıyla şişmişti. Babasının kendisine sadece silahlı bir refakatçi eşliğinde, bir tahtirevanın boğucu sınırları içinde seyahat etmesine izin verdiğini açıklamakta güçlük çekiyordu

potansiyel kaçırانların şehvet dolu bakışlarından korunmak için. Zonklayan göğüslerini birkaç değerli saatliğine serbest bırakabileceği böyle bir aracın mahremiyetini ummuştu.

Babasına yalvaran bir bakış fırlattı. Soğanlı burnunu gökyüzüne doğru çevirdi ve ona o bölgeden yardım gelmeyeceğini açıkça bildirdi.

Zorla küçümseyici bir koklama yaptı. "Ben ata binmem."

Gavenmore kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman benimle gelebilirsin."

Holly en yakındaki yük atına doğru koşmaya başladı. "Öğreneceğim."

İlk kez bir ata binme ihtimalinden bile daha endişe verici olan, kocasının heybetli göğsüne sarılarak saatler geçirme ihtimaliydi. Onun keklik üzümü kokulu nefesinin çıplak ensesini okşadığını hissetmek ya da daha da kötüsü, zavallı, işkence görmüş göğüslerinin hassas tepeleri bağlarına karşı gerilirken onu arkadan kucaklamak zorunda kalmak. Böyle bir yakınlık kılık değiştirmesini neredeyse imkânsız hale getirecekti. Ya da erdemini.

Bineklerin en küçüğüne dikkatle yaklaştı. Gavenmore'un ateş saçan ejderhasıyla kıyaslandığında, doru at ufacık görünüyordu ama Holly yaklaştıkça, namlulu göğsü korkutucu boyutlarda şişiyor gibiydi.

Elini dizginlere doğru uzattı, keşke parmaklarının etli cazibesi yerine bir elma ya da havuç olsaydı diye düşündü. "Al bakalım, atçık," diye mırıldandı. "Güzel at."

Arkasından gelen homurtu kesinlikle atlarınkine benzemiyordu.

Dizginleri ele geçirdiğinde, at bir uyarı kişnemesiyle karlı yelesini savurdu ve ondan birkaç adım uzaklaştı. Hantal etekleri tarafından engellenen Holly, zorlukla kazandığı dizginleri bırakmayı reddederek atın peşinden tökezledi.

Atın deri kulpunu kavrayıp kendini eyere atmaya çalışırken hanımefendiye yakışmayan bir homurtu duydu. At şaha kalktı, onu toprağa düşürdü ve yastıklanmış arka tarafına şükretmesi için bir neden verdi. Arkasından gelen şüpheli sesleri duymazdan gelerek ayağa kalktı ve kığını fırçaladı.

Tekrar ata yaklaştı ve kararlılıkla çenesini kavuşturdu. Büyüleyemeyeceği ya da alt edemeyeceği bir erkek doğmamıştı ve buna bu huysuz iğdiş de dahildi. Onun zıplayarak geri çekileceğini tahmin ederek, atın kulpundan tuttu ve kendini onun sırtına attı.

At bir santim bile kıpırdamadı. Holly eyerin üzerine yüzüştü düştü, bu da ona atın alt kısmının şaşırtıcı bir görüntüsünü verdi. Hem cazibesinin hem de zekâsının onu hayal kırıklığına uğratmasına şaşmamalıydı. At bir iğdiş değil, bir kısraktı -kendisi gibi işbirlikçi bir dişi. Mavi çiçeklerden oluşan şapkayı, hayvanın kararsız toynaklarının altında ezilmeden önce yakaladı.

Nathanael'in kuru alkışını tahmin etmişti. Beklemediği şey ise beline dolanan güçlü ellerdi, onu eyerin üzerine yanlamasına oturana kadar kaldırdılar, etekleri kısrakın yanlarından güzelce akıyordu. O eller belinin görece inceliğinde oyalanırken nefes almayı unuttu.

Gavenmore kaşlarını çatarak ona baktı, gözleri donuk yarıklar halinde kısılmıştı. "Göründüğünüzden daha hafifsiniz leydim. Bir dededenkinden daha ağır değilsiniz."

Onun dokunuşundan öyle bir telaşla kaçtı ki neredeyse atın diğer tarafına yuvarlanacaktı, Holly aynı çaresizlikle kulpuna ve aklına tutundu. "Sadece sizin üstün gücünüz öyle görünmesini sağlıyor, efendim."

Gavenmore onun iltifatlarından pek ikna olmamış görünüyordu ama bu onu şimdilik yatıştırmışa benziyordu.

Eşyaları kalan atlar arasında paylaştırılırken Holly eyerin üzerine sertçe tünedi. Yanına çok az şey almış, sadece Elspeth'in öğleden sonra çılgınca değiştirdiği elbiseleri getirmişti. Ne de olsa amacı kocasını geri püskürtmekse, alnının krem rengini süslemek için altın filetolara ne gerek vardı? Belinin inceliğini vurgulamak için işlemeli kuşaklara? Saçlarının kuzguni ipeğini ehlileştirmek için fildişi taraklar? Gözlerinin rengini tamamlayacak ametist broşlar? Özlemle iç çekti.

Gösterişe verdiği tek ödün, çorabının içine sıkıştırdığı küçük mür şişesi, duygusallığa verdiği tek ödün ise annesinin ona beşinci yaş gününde hediye ettiği yaldızlı el aynasıydı.

Hazinelerini terk ettiği için duyduğu pişmanlık, babası ona veda etmek için yaklaştığında daha keskin bir kederle köreldi.

Adam onun bileğini kavradı. Eğildi, kendini tıslayan bir azarlamaya, onları bu acımasız geçide getiren aptallığın son bir kınamasına hazırladı.

Ağzını kızın kulağına dayadı, heybetli sesi komplocu bir gümbürtüye dönüştü. "Onu püskürtmek için sadece kılık değiştirmene güvenme kızım. Sadece kendin ol."

Bu esrarengiz öğütle birlikte, bineğinin sağırsına bir tokat atarak onu akıllıca bir tırısı kaldırdı. Holly oturduğu yerde kalabilmek için hem dizginleri hem de kulpları tutmak zorunda kaldı ama omzunun üzerinden babasına özlem dolu son bir bakış atmaktan da kendini alamadı. Babası çömelmiş kolunu selam vermek için kaldırdığında, onun buğulu gözlerine yansıyanın o eski tanıdık pırıltısı mı, gözyaşlarının parıltısı mı, yoksa belki de her ikisinden bir parça mı olduğunu bilmek için değerli mür şişesini bile verebilirdi.

Holly kaşlarını çatarak kocasının sırtına baktı ve onun devasa bineğinin üzerinde rahatça oturmasını kıskandı. Atın toynaklarının omurgaları sarsan her sarsıntısında eyerde amaçsızca sallanmak yerine, eski efsanevi bir sentor gibi hayvanın sallantılı adımlarıyla bir bütün halinde, akıcı bir zarafetle at sürüyordu. Kaşlarını çatı, Nathanael'in öğretilerinden sentorların perileri büyüleyip büyülemediğini hatırlamaya çalıştı. Yoksa satirler miydi?

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra bir bacağını doru atının sırtına geçirerek ata bindi. Kimse onun pozisyon değişikliği hakkında yorum yapmadı.

Holly kendisine bakılmasına o kadar alışkındı ki, herkesin gözlerini ondan kaçırmaması tuhaf bir özgürlük gibi görünüyordu.

Elsbeth d ü m d ü z önüne bakıyor, Galli'nin hilelerini fark ederse hepsinin kellesini uçurup cesetlerini ormanda çürümeye bırakacağına inanıyordu. Gavenmore ve adamı muhtemelen onu görmeye dayanamıyorlardı.

Sadece Nathanael ona kaçamak bir bakış attı ve yüzünü öğleden sonra güneşinin kalan ışınlarına doğru eğmesini hatırlatmak için çenesinin alt tarafına dokundu. Nathanael ona, bütün erkeklerin tenlerinin

Güneş ışığıyla renklenmiş, kaba ve iğrenç. Holly itaatkâr bir şekilde başını geriye eğdi. Gelecekte hassas cildine ısırgan otlarıyla işkence etme zorunluluğundan kaçınmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı. Yüzündeki alışılmadık sıcaklık hissini şaşırtıcı bir susuzlukla emdi.

Güneş batarken ve ay yükselirken, çayırları çiyden bir telkari ile kaplarken, Holly'nin yorgunluğu arttı. Kışındaki karıncalanma uzun zaman önce uyuşukluğa dönüşmüştü. Bağlı göğüsleri bineğinin her ağır adımında ağrıyordu. Yine de Gavenmore partilerini gece için durdurma belirtisi göstermedi. Göz kapakları destekleyemeyeceği kadar ağırlaştığında, kırılmış küçük kafasının üzerine yuvarlanıp yuvarlanmayacağını umursayacak bir gurur hayaleti bile toplayamayarak kulpun üzerine yığıldı.

Gavenmore ve onun Carey diye hitap ettiğini duyduğu adam, atının burnu neredeyse bineklerinin sağırsına değene kadar yavaşlamışlardı. Carey'nin mırıltısını sersemlemiş bir halde duydu.

"Tanrı aşkına, Austyn, bütün gece at mı süreceğiz?"

Kocasının cevabı daha düşük perdeden, merhametli bir şekilde duyulamazdı. "... en iyisi eteklerini kaldırıp bu işi bitirmek."

Holly

Adamının sert cevabının onu telaşlandırması gerektiğini biliyordu ama nedenini hatırlayamayacak kadar yorgundu. "... bütün kadınlar... karanlıkta aynıdır..."

"İşte burada yanıliyorsun, delikanlı. Başka bir kadınla asla karıştırmayacağım en az bir kadın tanıyorum. Bin yıl geçse bile. Kör olsam bile."

Holly iç çekti, kocasının sesindeki karşılıksız açlık kendi melankolisini harekete geçirdi. Babası onu, Gavenmore gibi bir adamda şevk uyandırabilecek türden bir kadın değil, zarif bir kupadan biraz daha fazlası olarak yetiştirmişti. Uykuya dalmak için başını salladığında, kocasının uçarı kalbine talip olacak kadar cesur olan bu kadına karşı isteksiz bir kıskançlık duygusu hissetti.

Ay ışığında uyuyan gelinine bakarken Austyn'in dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Bineği yaklaşık yarım saattir çalılıkların altında kök salıyor olmasına rağmen, hala yere yığılmıştı

burnunun ucundan sarkan buruşuk çan çiçeği şapkası.

Hayranlık ve suçluluk duygusu bir arada ona saldırdı. Kadın onu ata binmediği konusunda uyarmıştı ama yine de kararlılığı sayesinde hepsini zorladığı bu zorlu yürüyüş boyunca yerinde kalabilmişti. Onu durmaya iten onun zayıflığı bile değil, yaşlı hizmetçisinin bineğinden düşüp bir kemiğini kırabileceği korkusuydu.

Kızın sert parmaklarını dizginlerden ayırmak için uzandı. Belki de onun dizginleri tutmasını sağlayan şey kararlılık değil, korkuydu, diye düşündü pişmanlıkla. Belki de onun kendi çadırını paylaşmaktan korktuğu kadar o da kendi çadırını paylaşmaktan korkuyordu. Ah, şey, artık bunun için çok az yardım vardı. Austyn diğer atlarla ilgilenirken, Carey çadırı çamlığın ortasına kurmuş, sonra da hizmetkârlarıyla birlikte kamp kurmak için dikkat çekmeyecek bir mesafeye çekilmişti.

Austyn onun topallayan bedenini eyerden indirirken, yorucu yolculuğun bir yerinde atın sırtına binmeyi seçerek sadece kararlı değil, aynı zamanda mantıklı olduğunu da kanıtladığını eğlenerek fark etti. Belki de sade, küçük gelini sandığından daha fazla övgüye layıktı. Tanrı biliyordu ki, batıl inançları olan halkının sağduyuya ihtiyacı vardı.

Onu uzanmış kollarının arasına aldı ve hafifliğine bir kez daha hayret etti. Kalçalarının ve poposunun süngerimsi genişliği onu olması gerektiği gibi sıkıyordu. Adam çadıra doğru ilerlerken, kız yanağını adamın çenesinin altındaki çukura soktu. Austyn bir kez daha o açıklanamaz koruma, barınma ve kendisine ait olanı savunma dürtüsüne kapıldığını fark ederek kaşlarını çatı.

Kukuletalı rahip tüylü dalların arasından çıkıp yollarına dikilince tutuşu korumacılıktan sahiplenmeye doğru sıkılaştı.

"İyi akşamlar, efendim." Adamın kavuşturduğu ellerinin dindar niyeti, gözlerindeki kurnaz parıltıyla yalanlanıyordu. "Hanımımın akşam dualarını dinlemeye geldim. Bu onu çok rahatlatan bir gece ritüeli."

Rahiplerin gösterişli tavırlarından asla korkmayan Austyn, kucağındaki sıcacık bohçaya başını sallayarak baktı. "Gördüğünüz gibi, *hanımınız bu* haliyle oldukça rahat." Rahibi yolundan çekilmeye zorlayarak ilerlemeye devam etti. Çadıra varmadan hemen önce döndü ve yumuşak bir sesle, "Bu geceden sonra kendini rahatsız etme kardeşim. Artık onun kocasıyım. Akşam vakti ona ihtiyacı olan tüm konforu sağlayacağım."

Austyn çadıra doğru eğildi ama kendini başka bir tuzağın kurbanı olarak buldu. Carey'ye ve şair ruhuna lanet olsun! Silah arkadaşı kendisine ayrılan az zamanı, mütevazı çadırı, cıvıl cıvıl gelinlerden oluşan bir haremın bekaretini bozmaya kararlı bir sultana yakışır şehvetli bir kuleye dönüştürmek için kullanmıştı.

Tek bir meşale, derme çatma yatağı aydınlatmaya yetmeyen tereyağımsı bir ışık birikintisi yayıyordu. Austyn alaycı bir tavırla Carey'nin bu etkiyi gizemli bir hava yaratmak için değil, çıplak gelinini görmesini engellemek için yarattığından şüphelendi.

Onu çam iğnelerinden oluşan cömert bir tabakayla yastıklanmış kıpkırmızı örtünün üzerine yatırmak için diz çöktüğünde, arkadaşının serin samitin üzerine yabani kalp otu yaprakları serpme zahmetine girdiğini fark edince neredeyse inleyecekti. Baş döndürücü aromaları onunla alay ediyordu. Bahçedeki güzelliğe iradesi dışında kendini adadığından beri kalbi çok az rahatlamıştı.

Bu gece kollarındaki kadın o olsaydı, çadır gerçekten de şafak sökene kadar büyümlü bir zevk bahçesi olurdu. Saatler önce yolculuklarına ara verir ve güneşin batan ışınları çadırın duvarlarında pembe ve altın rengi oynarken onu ilk kez severdi. Onun terden nemlenmiş teninden dişleriyle gönül rahatlığının kırılğan yapraklarını koparacak, altındaki etin her bir etli santimini tadacak ve okşayacaktı.

Onun nefessiz zevk çığlıklarını ağzıyla yakalayacak, diliyle mumyalayacaktı. Kendini onun bakire bedenine sıkıştırarak, güzel dudaklarından başka hiçbir erkeğin asla edemeyeceği bir yemin çıkarana kadar derin ve sert bir şekilde itecekti.

-

Austyn vahşi bir yemin ısırıldı. Onu köleleştiren şehvetli büyümlü kaçınılmaz olarak sahip olacağı daha güçlü bir hatırlatıcıya ihtiyacı var mıydı?

yıkımına mı yol açtı? Hayallerinde bile ruhunu kemiren kıskançlıktan kurtulamıyordu. Tutuşunun ani şiddetini hissetmişçesine, gelini kollarında kıpırdandı, huysuz yüzünde endişeli bir kasılma geçti.

Uyarılmışlığının talepkâr zonklamasını acımasızca görmezden gelerek onu ipek yuvanın üzerine yatırdı. Dudakları uykulu bir memnuniyet iç çekişiyle aralandı. Şaşkınlık içindeki Austyn öne doğru eğildi ve havayı k o k l a d ı . Dişleri bu kadar iğrençken nefesi nasıl bu kadar tatlı olabiliyordu? Dilini kendi d i ş l e r i n i n düz ve küt kenarlarında gezdirdi, dişlerini temizlemek için oyulmuş bir dal hediye etse kızın gücenip gücenmeyeceğini merak ediyordu.

Seyrek kirpiklerinin gölgelediği lekeli yanakları, görünmeyen bir saldırıyı savuşturmak istercesine kıvrılmış küçük yumruklarıyla korkunç derecede savunmasız görünüyordu. Çabucak ısırılmış tırnakları vicdanını sızlatsa da saçlarının tuhaf cazibesine karşı koyamadı. Elini uzattı, sonra kararsız olduğunu görünce şaşırarak geri çekti.

"O senin karın, seni aptal," diye mırıldandı. "Ona dokunmak için her hakka sahipsin."

Ona dokundu, avucunu kafatasının sık kırılmış hatlarında gezdirdi ve saçlarının bir kuzunun kırılmış yapağlarından ziyade yavru bir ördeğin tüylü tüyelerine benzediğini öğrendi. Bu keşiften tuhaf bir şekilde etkilenen adam kıkırdadı ve tüylü bir tutamı başparmağı ile işaret parmağı arasında ovuşturdu.

Hafif bir sıkıntı iniltisi onu uyardı. Yavaşça bakışlarını indirdiğinde gelinin kendisine baktığını ve suçlu elinin altında bir geyik yavrusu gibi titrediğini gördü.

BÖLÜM 9

Holly yeni kocasının tehlikeli bir adam olduğunu zaten tahmin ediyordu, ama onun saklamadan gülümsediğini görene kadar ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Alnına oyulmuş sığ oluklar çocuksu bir zevkle kırıştı. Bıyıklarının kaba kılları bile bu hareketle yumuşuyor gibiydi. Elini uzatıp onlara dokunmak için duyduğu tedbirsiz dürtüyle savaştı. Parmak uçlarını yabancı dokularında gezdirmek, ta ki altındaki dudakların pürüzsüz sıcaklığını aramak için cesaretini toplayana kadar.

Adam kızın gözlerinin içine bakarken gülümsemesi soldu, yüz ifadesi kızın şaşkın özlemini yansıtacak şekilde değişti. Sonra yüzü tıpkı bahçede olduğu gibi sertleşti ve onu omuzlarından tutup hafifçe sarsarak kaldırdı.

İhanetinin ortaya çıktığına inanan Holly gözlerini kapadı ve adamın ona yapabileceği en kötü şeyi hayal etmemeye çalıştı.

"Kız kardeşin var mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Tuhaf soru karşısında hazırlıksız yakalanınca, "Hayır," d i y e g e v e l e d i .

"O zaman bir kuzen? Ya da bir teyze? Gözlerinizdeki sıra dışı tonu paylaşabilecek bir kadın arkadaşınız var mı?"

"Teyze mi? Kuzen mi?"

Hâlâ uykunun ve güçlü bir erkeğin göğsüne yaslanmanın ve bir bebek gibi attan yatağa taşınmanın verdiği lezzetli hissin etkisinde olan Holly'nin, adamın ne sorduğunu anlaması biraz zaman aldı. Adamın, randevusunu bölen sinir bozucu kadının kimliğini arıyor olabileceği aklına geldiğinde, rahatlama ve telaş karışımı bir telaş Holly'nin adamın pençesinde kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Oh, evet! Bir sürü kuzenim ve onlarca teyzem var! Yeğenlerim de, her biri mor gözlü. Bu çok yaygın bir özellik

de Chastel'ler arasında."

Tek bir kaşını kaldırdı ve sert yüzünü yasakçı haline geri döndürdü. "Turnuvada öyle bir kadın görmedim."

Ona aradığı cevabı vermesine rağmen hâlâ karşı çıkmaya cüret etmesine sinirlenen kadın, "Belki de babamın altınlarının parlaklığı seni kör etmiştir," diye karşılık verdi.

Bıyıklı çenesini ovma için onu serbest bıraktı. "Belki de. Ya da belki de güneşin yüzüne çok uzun süre bakacak kadar aptaldım."

Topuklarının üzerinde geriye doğru yerleşti, heybetli cüssesi dar alanı daha da sıkışık gösterdi. Holly dizlerini göğsüne çekti, gergin bir alışkanlıkla yukarı uzanıp şık bir bukleyi döndürmeye çalıştı, ancak onu ve tüm arkadaşlarını Tewksbury'deki yatak odasının zemininde bıraktığını kabaca hatırladı. Parmak uçları kırılmış başını okşarken şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Rüya mı görüyordu yoksa uyandığında Gavenmore o iğrenç dağınıklığı okşuyor muydu?

Gözlerini indirdi, onu ele verenin lavanta rengi değil, derinliklerindeki belirsizlik titreşimi olabileceğinden korkuyordu.

Austyn gelininin utangaç bir şekilde geri çekilmesinden rahatsız olmuştu. Uyanırken de uykuda olduğundan daha az savunmasız görünmüyordu. Beyazlamış parmak eklemleri, sanki aşılmaz bir kale dikmek istercesine kıvrılmış dizlerini kavırıyordu. Nasıl bir babanın kızını bir yabancıya ellerine teslim edeceğini ilk kez merak etmiyordu. Carey'nin çok açık bir şekilde önerdiği gibi, kızının kırılğan savunmasını kuşatmaktan, "eteklerini savurup işini bitirmekten" çekinmeyecek bir yabancıya.

Karanlık bir ayartma ipliği vicdanını yakaladı ve onu kısa süreliğine uzak tuttu. Bu kadını kendine eş olarak almıştı, değil mi? Kabaran iştahını neden onun istekli kalçaları arasında doyurmasındı ki? Başka hiçbir şey olmasa bile, ona işkence eden şehvetten kısa bir rahatlama dalgası verebilirdi. Belki de ona uzanırken gözlerini kapalı tutarsa, hayal kurmaya cesaret edebilirdi ...

Austyn tüm hayaletlerinden kurtulduğuna inanmıştı ama bahçedeki kadın hâlâ peşini bırakmıyordu. Parmak eklemlerine dolanan saçlarının alaycı yumuşaklığını neredeyse hissedebiliyor, açık tenindeki egzotik mür kokusunu koklayabiliyor, kadının

Dudaklarının yumuşaklığı, onun ikna çabalarının altında utangaçça çiçek açıyordu. İçinden acı dolu bir inilti kaçtı.

Holly ses üzerine başını kaldırdı. Kocasının gözleri sanki ölümcül bir acı çekiyormuş gibi kapanmıştı.

Koyu renk kirpiklerine duyduğu kıskançlık nöbetini görmezden gelerek, ilk kez Hristiyan ismini kullanmaya cesaret ederek adamın kolunu çekti. "Sör Austyn? Hasta mısınız? Yaranız ağrıyor mu?"

Gözlerini açtığı anda Holly tehlikede olanın kendisi değil, kendisi olduğunu anladı. Eugene'le olan mızrak dövüşü, o gözlerin aldatıcı kışının ardında verilen savaşın sadece solgun bir gölgesiydi. Ayazın değil, maviyi yakacak kadar sıcak bir alevin aydınlattığı gözler, eğer çatışma kendi lehine sonuçlanmazsa, kılık değiştirmekten daha fazlasını kaybedebileceğinin farkına vararak onu kavurdu.

Onun üzerinde ayağa kalkarak meşale ışığını engelledi. Holly gölgelerin hem müttefiki hem de düşmanı olmasını ironik buluyordu. Sert dizlerini ayırmak için uzandığında, eteklerine dikilmiş dolguları göremeyecekti. Yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarını da göremeyecekti.

Ondan şefkat ya da sabır dilemeye cesaret edemiyordu. Eğer ona şehvetini öpücükler ve okşama larla yumuşatmak gibi bir lütufta bulunursa, arayan ellerinin onun hilesini ortaya çıkarması ve acımasız ve cezalandırıcı olması sadece birkaç dakika sürerdi. Yapabileceği tek şey onun gölgesinde titreyerek, taze bir geyik etine saldıran bir ayı gibi üzerine çullanmasını beklemektir.

Sesinin tutkusuz tınısı onu öylesine ürkütmüştü ki, rahatlamak için neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. "Sizinle sahte bahanelerle evlendim leydim."

Sözleri kafasına dank edince rahatlaması yerini paniğe bıraktı. Adamın öfkesini merhametle yumuşatabilecek tüm silahlardan mahrum kaldığını dehşetle fark etti. Dalgalanacak ipeksi kirpikleri, savrulacak samur bukleleri, pişmanlık gözyaşlarını çerçeveleyecek kremsi yanakları yoktu.

Bacağını yakaladı ve yalvarırcasına sarıldı. Hortumunun altındaki baldır kasları, adamın geri kalanı gibi çelik gibi ve kararlıydı.

Ağzından çılgınca kelimeler dökülüyordu. "Niyetim asla sizi kandırmak değildi, efendim, gerçekten değildi. Sadece zararsız küçük bir yalan diğerine yol açtı ve ben bile farkına varmadan gerçeği gözden kaçırdım." Yalvaran yüzünü onunkine çevirdi, gölgelerin gözlerindeki yaşların ışıltısını gizlememesini umuyordu. "Gerekirse beni cezalandırın efendim, ama Nathanael ve Elspeth'i gazabınızdan uzak tutmanız için size yalvarıyorum. Nathanael'in gururlu ruhunun sağlam bir dayaktan fayda görebileceği doğru ama Elspeth yaşlı bir kadın, dayağın zorluğuna dayanamayacak kadar zayıf."

Austyn gelininin pençe gibi tutuşunu çözmeye çalıştı ama öyle bir dirençle karşılaştı ki parmaklarını yaralamaktan korktuğu için durmak zorunda kaldı. Bacağını salladı ama kadın hâlâ tutunuyordu.

"Ne saçmalıyorsun be kadın?" diye sordu, kuduz bir kirpinin inatçılığını da ilgi çekici özellikler listesine ekleyerek. Kadından uzaklaşarak onu serbest bırakmaya ya da çadırın zemininde sürüklenmeye zorladı.

Diz çökme pozisyonuna geçti. "Gevezelik mi? Gevezelik mi ediyordum?"

"Bolca. Rahipleri ve yaşlı kadınları dövmeyi günahlarım arasında saydığımı gerçekten inanıyor musun?"

"Günahlar mı? Günahlarım mı?" diye papağan gibi tekrarladı. Güzel bir sırıtış yüzünü aydınlattı. "Ah! *Senin* günahlarını tartışıyorduk!"

Austyn kaşlarını çattı. Böyle sırtıttığında o kadar çirkin oluyordu ki neredeyse güzel görünüyordu.

"Peki bu gece hangi günahın kefareti ödüyor olabilirsiniz, efendim? Bir tahminde bulunayım mı? Benden gerçekten hoşlanmıyorsunuz. Sadece çeyizim için beni kazanmaya çalıştınız." Kadının neşeli kahkahası onu şaşırttı. "Sen ve turnuvadaki diğer tüm yarışmacılar."

Austyn çadırın kapağını geri itmek için hareketlendi ve gözlerini mürekkep gibi karanlığa dikti. "Keşke günahlarımdan bu kadar kolay kurtulabilseydim."

Holly'nin rahatlamış neşesi soldu. "Tanrı'nın bile affedemeyeceği bu korkunç suç nedir?" diye sordu usulca.

Kocasının profilinde ayın gölgesinden bir ağ örülmüştü. "Kalbim çoktan bir başkasına bağlanmışken sana yemin ettim."

Holly rahatlamak için çabaladı ama soluksuz kahkahası garip bir

şekilde uyumsuz geliyordu. "Belki de saray aşkı âdetlerini bilmiyorsunuzdur, efendim. Bir erkeğin yemin etmesi uygun değildir.

kendi karısına bağılılık." Evli erkeklerden aldığı ve bir kenara attığı sayısız övgü ve bağılılık vaadiyle onu eğlendirmeyi göze alamazdı. "Eğer sevgilinle evli olsaydın, bir turnuvada onun kurdelelerini mızrağına takıp gösteriş yapmanın gizli heyecanı ne olurdu? Ya da ona olan iffetli sevginizi onurlandırmak için güzel bir şiir yazmanın?"

Sakallı çenesi sıkılarak, Holly'ye bu gizemli kadına karşı olan duygularının pek de iffetli olmadığını bildirdi. Ceketinden küçük bir nesne çıkardı, yüzündeki acı dolu ifade Holly'nin merakını uyandırdı. Bu, sevgilisinden bir armağan mıydı? Aşklarının değerli bir hatırası mıydı? Şüphesiz bu kaba saba adam kalbinin yanında böyle bir hatıra taşıyacak kadar duygusal değildi.

"Bağışlayın leydim," dedi kısık sesle, "ama bu gece size kocalık yapamam. İngilizlerin gelenekleri ne olursa olsun, ben başka bir kadını düşünürken bir kadınla yatacak türden bir adam değilim."

Sözcükler Holly onları durduramadan ağzından kaçtı. "Karin olsa bile mi?" Yüce Tanrım, ne yapıyordu? Onu yatmaya mı teşvik ediyordu?

Nesneyi paltosunun içine geri koyarak doğrudan ona baktı, bakışları hem kararlı hem de ihtiyatlıydı. "*Özellikle* de o benim karımsa." Bu şifreli sözle birlikte onu yalnız bırakarak gecenin içine daldı.

Holly paletin üzerine düştü, vücudu çelişkili duygularla kemiksizleşti. Austyn'in onu terk etmesi korkularını hafifletmiş olmalıydı ama yine de rahatlmasına rahatsız edici bir hoşnutsuzluk karışmıştı. Aldatmacasının ortaya çıktığına inanmıştı ama kocasının da sırlar sakladığını keşfetmişti. Kocasının açık itirafı kendi küçük aldatmacasıyla alay ediyor, kendisini her zamankinden daha sefil hissetmesine neden oluyordu.

Kendini karnına attı. Serin samit, ısırğan otunun yaktığı yanaklarındaki ateşi düşürmeyi başaramadı. Kocasının vicdanıyla barışıp geri dönmesinden korktuğu için elbisesini çıkarıp çıplak uyumaya cesaret edemedi. Tüylü bir kalp otu yaprağı burnunu gıdıkladı. Sinirli bir şekilde koparıp aldı ve meşale ışığına tuttu.

GörünüŖe göre kocasının kalbi, tıpkı bahçedeki ateŖli öpücüğünün bir başkası için tasarlanmış olması gibi, bir başkasına bağlanmıştı. Yabancı bir spazm midesini yırttı. Holly bunu tanımlayamıyordu. Küçük tombul ellerini yalvarmak için uzatacak kadar büyüdüğünden beri, her kalp onun olmuştu.

Huzursuzca sırt üstü yuvarlandı, karnındaki bitmek bilmeyen kemirmeyi açlığa bağlamaktan başka çare bulamadı. Körü körüne çadırın tavanına baktı ve gergin parmaklarının, gönöl rahatlığının narin çiçeklerini parçaladığının farkına bile varmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

"Elspeth!"

Keskin ığlık üzerine Austyn sıkıntılı uykusundan doğruldu. ömelerek ayağa fırladı, kılıcını kınından çekip çıkardı ve yakındaki çadırı bir İngiliz sürüsünden ya da bu doğaüstü çığlığı atmış olması daha muhtemel olan başka bir korkunç düşmandan korumaya hazırlandı.

"Elspeth!"

ığlığın çadırın içinden geldiğini fark ettiğinde kılıcının kolu rahatlayarak gevşedi. Bu kana susamış bir ölüm perisi değildi, sadece hizmetçisi için feryat eden karısıydı.

Carey ve rahip çamların arasından sisli şafağa doğru tökezleyerek çıktılar, rahip doğaüstü bir tehdidi savuşturmak istercesine bir ha tutuyordu, Carey ise yayına bir ok yerleştirmek için uğraşıyordu.

Austyn onlardan birini şişleyemeden yayı daha az ölümcül bir açığa itti. "Geri çekil Carey. İngilizlerin saldırısı altında değiliz."

Carey bir elini dağınık saçlarında gezdirdi, hâlâ nefes nefese kalmıştı. "İngilizler mi? Üzerinize bir sürü kuduz köpek üşüştü sandım."

Rahip ürperdi, bakışları çılgınca bir çalıdan diğerine savruluyordu. "Köpekler mi? Ben iblisler olduğunu sanıyordum."

"Elspeth!"

Ne kadar güvence verseler de bu çığlığın yeniden canlanmasıyla hepsinin gözlerinin dolmasına engel olamadılar. Austyn'in eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına gitti.

Austyn'in karısı kafasını çadırdan çıkarınca Carey istemsiz bir çığlıkla geriye doğru sendeledi. Çadırın kapakları

Boğazını sıkıca sarmış, sade yüzü tuhaf bir şekilde bedensiz görünüyordu.

"Hemşiremi çağırmanızı rica edebilir miyim, efendim?" diye sordu tatlı bir sesle, Austyn'e sanki hayatından on yıl çalmamış gibi gözlerini kırıştıtararak. "Bugünlük giyinmek için onun yardımına ihtiyacım var."

Austyn sıkılmış dişlerinin arasından, "Şeref duyarım leydim," diye homurdandı. Doğrusu, onun cehennemi ciyaklamalarını durdurmak için Beelzebub'ı bizzat çağırabilirdi.

Kambur hizmetçi, pelerininin altında bir giysi bohçası olduğunu tahmin ettiği bir şeyi tutarak ağaçların arasından telaşla çıkınca bu görevden kurtuldu. Elleri kılıç kabzasında çadırı koruyan Austyn'i görünce telaşlı bir ciyaklama koptu ve neredeyse yükünü bırakacaktı.

Çenesi titreyerek hantal bir reverans yaptı. "Sizi fazla rahatsız etmeyecekse geçebilir miyim efendim? Leydimin müzikal sesinin beni çağırdığını duyduğumu sandım-"

İnce bir kol çadırdan dışarı fırladı ve onu içeri çekti.

Carey ayaklarının dibindeki katlanmış pelerini fark etmeden önce onun durduğu yere baktı. Başını üzüntüyle sallayarak çıplak ayak parmağıyla onu dürttü. Carey'nin, Austyn'in sevgiyle hazırladığı sevinç çiçeğini paylaşmadığını üzüntüyle fark etmesi, Austyn'in öfkesini rahibin dar yüzünde beliren zafer sırtışı kadar artırmadı.

Holly sırtını dikleştirdi, avuçlarının içiyle bağlanmamış göğüslerine masaj yaparken memnun bir kedi gibi tüylerini dikleştirdi. Sabah güneşi çadırın duvarından süzülüyor, çıplak bedenini karıncalanan sıcaklık parmaklarıyla okşuyordu.

"Ah, Elspeth," diye inledi. "Buna bir gün daha dayanabilir miyim bilmiyorum."

Holly sabahı uyuyarak geçirmekten başka bir şey istemezdi ama hemşiresi nöbet tutarken birkaç özgür an çalmanın cazibesi çok güçlü gelmişti.

Elspeth'in buruşuk palete doğru alaycı bir şekilde başını sallaması Holly'nin masum zevkini azalttı. "Küçük göbeğinle sana bir bakış

ve geri kalanınız hepiniz dışarı çıkın ve kocanızın sizi bir gece daha yalnız uyumaya bırakmayacağına yemin edeceğim."

Sanki Elspeth'in sözleriyle çağrılmış gibi, Austyn'in heybetli gölgesi çadırın duvarına düştü. Holly kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, ani ve acı verici bir utangaçlıkla kuşatılmıştı. Kocasını bir saatten fazla bir süredir çadırın etrafında sabırsızca volta atıyor, her birkaç devrede bir durup geçen zamanı hatırlatan bir şeyler homurdanıyordu.

Kısa süreli özgürlüğünün sona erdiğini bir kızgınlıkla kabul eden Holly kollarını açarak Elspeth'i göğüslerinin doğal taşkınlığını mumyalamaya davet etti. Bu iş bittiğinde, Elspeth ateşten kaçırdığı soğuk külleri getirdi ve metresinin saçlarına sürerek abanoz parlaklığını köreltti. Elspeth el aynasını tutarken, Holly de üst dudağına bir parmak dolusu kül sürerek kılık değiştirmesine son dokunuşu yaptı. Holly, güneş cildini kabalaştırdığında böyle bir kurnazlığa gerek kalmayacağını umuyordu.

Çadırın dışından, erkeksi bir gırtlak bir gök gürültüsü şiddetiyle gümbürdedi. Ayna Elspeth'in titreyen elinden kayarak demir tencerenin kenarına çarptı.

Austyn'in sesi abartılı bir sabırla yankılanıyordu. "Biz çadırı kaldırırken bir şeyler yemek isterseniz leydim, hazırlıklarınızı bir an önce bitirseniz iyi olur."

Kalelerine saldırabileceğinden ya da çadırı başlarına yıkabileceğinden korkan Holly tısladı, "Çabuk ol Elspeth. Önlüğüm!"

Holly kombinezonunun dar tüpünü kalçalarından aşağı indirirken, Elspeth de kotunu başının üzerine düşürdü. Dolgulu eteklerinin boğucu cüssesini yüzünden uzaklaştırdı, sonra da sarkan korsajdan pençeleriyle sıyrıldı. Üstündeki tunik, bir zamanlar doğal allığını şeftali rengine kadar ısıtan kayısının ince bir tonuydu. Hatırladıkça iç geçirerek eteği kalçalarının etrafında bir o yana bir bu yana çekti, sonra omzunun üzerinden arkasına sıkıntılı bir bakış atmak için döndü.

Elspeth boğumlu ellerini sıktı. "Bu biraz eğri, leydim. Çok az zamanım vardı."

Holly aynayı kaparak, "İşe yaramak zorunda," diye cevap verdi.

Orucunu bozma ihtiyacından çok eteğinin bedenine oturması onu endişelendiriyordu. Sadece karnındaki o garip sancı onu hâlâ rahatsız etmekle kalmıyordu, aynı zamanda Nathanael'in yardımını olmadan, kendini şişmanlatacak kadar yiyebilirse, kılık değiştirmesini sağlamak için dolgulu eteklere gerek kalmayacağı s o n u c u n a varmıştı.

El aynasında kendini eleştirel bir gözle inceledi ve camının düşerken çatladığını dehşetle fark etti. İnce bir yarık, harap olmuş yansımalarını ikiye bölmüştü.

Austyn'in gölgesi bir kez daha çadırın duvarında belirdi. Holly aynayı bir kenara bıraktı, meydan okurcasına boğazının çukuruna bir damla mür yağı damlattı ve hesaplanmış bir kötülükle, "Geliyorum lordum," diye seslendi.

Austyn gelini çadırdan çıkarken geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Parlak sabah güneşi ona yumuşak öğleden sonra güneşinden bile daha az merhamet göstermişti. Acıma duygusu, bekletilmekten duyduğu öfkeyi bastırdı. Süslenmek için harcadığı sonsuzluğun daha hoş sonuçlar vermemesi o n u n için korkunç bir darbe olmalıydı.

Kadının tam tersine, kendinden son derece memnun görüldüğünü fark edince şaşırdı. Ona attığı gülümseme neredeyse utangaçtı. "Yemekten bahsettiniz mi efendim? Çok açım. Belki de beni aç bırakmaya çalışıyorsunuzdur diye korktum."

"Tabii ki hayır. Durduğumuzda çok geç olmuştu..." Austyn bir önceki geceki itirafından şimdiden pişmanlık duyarak sözlerini yarıda kesti. Sırrını açıklamak konusunda isteksizdi ama sadece görünüşünün bile onu yatmaktan caydırdığına inanırsa bunun kızın hassas duygularını incitebileceğinden korkuyordu.

Küçük burnunu havaya kaldırdı ve kızarmış etin kokusunu hevesle içine çekti. "İştahınızı şımartmak için asla geç değildir, efendim. Ne de çok erken." Cüssesini taşıyamayacak kadar narin olması gereken bir çift ince ayak bileğini ortaya çıkarmak için eteklerini kaldırarak hızlı adımlarla yemeğin olduğu yöne doğru yürüdü.

Austyn kadının kalçalarındaki şımarık salınımı incelerken bir tedirginlik duygusuna kapıldı. O çirkin çıkıntının dün kızın sağ böğründe olduğuna neredeyse yemin edecekti. Bu düşünceden uzaklaşmak için

burun deliklerinin seğirmesi. Onları kışkırtan kızarmış tavşan kokusu değil, havada dolaşan daha anlaşılabilir bir kokuydu. Başını sallayarak bu saçmalığı reddetti. Tewksbury'nin adını ilk duyduğu günden beri aklı onu terk etmiş gibiydi.

Austyn, Carey ile karşılıklı ağaçlara yaslanmış, gelininin üçüncü soğuk etli turtayı paketlemesini asık suratla izlerken o güne bir kez daha hayıflanacaktı. Carey alçak bir kütüğün üzerine oturmuş, dizlerini iyice açmıştı ki eteği dikkatinden kaçan herhangi bir lokmayı yakalayabilsin. Şimdiye kadar sadece çok az kırıntı toplamıştı. Austyn onun böylesine narin bir bedende bu kadar etkileyici bir çevreye nasıl ulaştığını anlamaya başlamıştı.

Carey'nin vurup kızarttığı tavşan çoktan acınası bir iskelete dönüşmüştü. Austyn onun yemesini izlerken isteksiz bir hayranlıkla başını eğdi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama onun oburluğu belli bir tensel zarafete sahipti. Ya mutlu bir kayıtsızlıkla ya da başkalarının eleştirel incelemesini açıkça küçümseyen birinin çökmekte olan terk edilmişliğiyle yemek yiyordu. Her parmağındaki yağı sırayla büyüleyici bir titizlikle emerken bakışları kızın büzülmüş dudaklarına kaydı.

"Aman Tanrım," dedi Carey, yüzünü başka bir turtaya daldırırken onu hayalinden kopardı. "Hiç böyle domuzluk görmemiştim. At gibi yiyor."

"Atımı yiyeceğinden korktum. Şanslıyız ki Caer Gavenmore'a akşam olmadan ulaşacağız yoksa hepimiz açlıktan ölecektik."

"Ya da yenilmek," diye mırıldandı Carey karanlık bir sesle.

Yolculukları başladığında ve karısının yanında geçirdikleri saatler ilerledikçe, böyle bir kaderle karşılaşma ihtimali Austyn'e daha az acımasız geliyordu. Sadece birkaç fersah yol aldıktan sonra, Austyn kindar bir Booka'nın gece çadıra girdiğinden ve dünkü cefakâr eşinin yerine çekilmez bir cadaloğ getirdiğinden şüphelenmeye başladı.

Sızlanmadığı zamanlarda, mevsimsiz sıcaklardan şikayet ediyordu. Sıcaktan şikayet etmediği zamanlarda

başka bir yemek için durmalarını talep ediyordu. Ya da taze akan bir dereden su içmelerini. Ya da çalıların arasında biraz yalnız kalmayı. İmkânsız taleplerde bulunmadığı zamanlarda, dar patikadaki Allah'ın belası çukurlardan yakınıyordu. Ya da kötüleşen arazinin engebelerinden. Ya da Galler manzarasının artan kasvetinden.

Durmadan melemesi Austyn'in dişlerini sıkarak kalmıyor, aynı zamanda oldu Çıra herkes başkasının öfke olarak İyi. Ne zaman "Daha ne kadar y o l u m u z var?" şarkısını üçüncü kez söyledikten sonra yanlışlıkla ona " Ivy" diye seslenince, ürkek hemşiresi de dahil olmak üzere tüm grup eyerlerinde dönerek ona "Holly!" d i y e b a ğ ı r d ı . Adam kaşlarını çatarak sakinleşmişti. Hâlâ esen rüzgârda dolaşan mür kokusunun yarattığı sürekli uyarılma hali, eyerdeki rahatlığını ciddi biçimde engelliyordu. Rhiannon'un hayatından çıktığını düşünmüştü ama belki de kinci cadı sadece daha şeytani bir işkence yöntemi bulmuştu.

Dik, kayalık bir yamaçtan yukarı doğru ilerlerken Carey bineğini Austyn'inkinin yanına çekti. "Zavallı küçük zorba, değil mi? Babasının neden onun arkadaşlığından kurtulmak istediği artık bir sır değil. Doğruca Tewksbury'ye dönmeli ve daha fazla altın talep etmelisin."

Austyn hissettiğinden çok daha neşeli bir omuz silkme hareketi yapmaya zorladı. Korkunç bir hata yaptığından korkmaya başlamıştı. "Karakteri şekillendirmek hassas bir iştir. Babası muhtemelen görünüşünün laneti yüzünden onu teselli etmek için her hevesinin üzerine titriyordu."

Carey omzunun üzerinden karanlık bir bakış fırlattı. "Ne yazık ki çabalarının karşılığında çirkin bir veletten başka bir şey alamadı."

"Belki olgunluk onun öfkesini yumuşatır."

"Tabii önce onu boğmazsan." Carey'nin yüzünün kızarması için Austyn'in alaycı bir bakış atması yetmişti. "Tanrım, Austyn, özür dilerim. Düşünemedim."

Austyn onu rahatlatmak için gülümsedi. "Özür dileme. Senin de bildiğin gibi, bir Gavenmore'u cinayete teşvik etmek için biraz dırdırdan fazlası gerekir."

"Sör Austyn? Sör Austyn, diyorum ki, yolculuğumuzun sonuna yaklaştık mı? Yakında öğle vakti olacak ve ben büyüyorum

"Açlıktan bayılacak gibi oluyorum."

Austyn'in gülümsemesi, titrek sesiyle birlikte yüzünde bir burukluğa dönüştü. "Belki de erken konuştum..."

Holly hayatı boyunca hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

Dağlık arazi her türlü konforu imkânsız kılıyordu. Israrlı kıvranırları, atın toynaklarının her işkenceli şakırtısında omurgasını dürtmekten kötü niyetli bir zevk alıyor gibi görünen bir kumaş yığınının şişirmekten başka bir işe yaramadı. Saatler geçtikçe yüzünü itaatkâr bir şekilde güneşe doğru tutmuştu; şimdi öğleden sonra esintisinin her yalayışı yanaklarına alevden diller sokuyordu.

Oburca kendini şişirme çabaları karnını şişirmekten ve onu uykulu hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Yine de yemekler midesindeki boş ağrıyı dindirememişti ve sinirleri lir telleri gibi gerilmişken uykunun rahatlıktan daha da ulaşılmaz olduğunu fark etti.

Yolculuğun yarısını diken üstünde geçirmiş, her tepenin arkasından katil Galli bir sürünün çıkmasını beklemiş, diğer yarısında ise Gavenmore'un böyle bir takviyeye sahip olmadığına dair daha da korkunç bir kuşku beslemişti. Babası onu bir hiç uğruna, hiç sızlanmadan teslim etmişti.

Nathanael öğle yemeğinden kısa bir süre sonra eşeğini yanına çağırdığından beri kimse onunla konuşmaya cesaret edememişti. "Harika bir strateji çocuğum," diye mırıldandı Nathanael, uzun bacakları hayvanın böğürleri üzerinde sallanırken. "Bir erkek cadaloz bir eş kadar iğrenç bir şey bulamaz."

Holly ona en sert bakışını yöneltti. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bakışlarını kocasının sırtının geniş, yasaklayıcı düzlemlerinden uzak tutamıyordu. Kocasına karşı sabrın ta kendisi olmuştu ama yine de hoşgörüsünün uzun sürmeyeceğinden korkuyordu. Özellikle de aldatmacasını fark ederse. Ormanlık bir yamacın kapısı olan budaklı bir dal kemerinin altından geçerlerken, Elspeth'in öldürölüp bir dağın altında çürümeye terk edileceğine dair korkunç kehaneti

Liken örtüsü, İngiltere'nin inişli çıkışlı çayırlarında olduğundan daha az saçma görünüyordu.

Holly'nin bakışları ağaçtan ağaca savruluyor, kendi uğursuz düşüncelerinden kaçmaya çalışıyordu. Galler'in manzarası, farkında olmadan içine düştüğü koşullar kadar yabancıydı. Başlarının üzerinde yükselen kadim meşeler, Tewksbury'nin canlı huş ve karaağaçlarına pek benzemiyordu. Ağır gölgelikleri güneş ışınlarını solduruyor, nemli gölgeler ve eğrelti otlı oyuklardan oluşan sonsuz bir alacakaranlık yaratıyordu. Bir yosun halısı atlarının nal seslerini cızırtılı bir sese dönüştürüyordu.

Holly'nin hayal gücü hızla ormanın karanlık büyüüne yenik düştü. Bilinmeyen bir kuşun gırtlaktan gelen cıvıltısı yerine, içinde bulunduğu durumla alay eden perilerin sinsi kıkırdamalarını duydu. Taşların üzerinde yuvarlanan bir şelalenin müzikal ritmi, bir kızı mahvına sürükleyen keçi Pan'ın boru seslerine dönüştü. Karaçalı ve kızılağacın bükülmüş gövdeleri, bu kutsal ormanı kirletecek kadar aptal olan diğer yolcuların tutsak ruhları, ıstırap içinde donmuş yüzler gibi ona bakıyordu.

Yokuş dikleştikçe paniği arttı ve diğerlerinin ne kadar gerisinde kaldığını fark etti. Yollarının üzerinde uzanan bir derenin bulanık kazanını çoktan geçiyorlardı. Hâlâ düz bir zemindeyken bacağını kısrağın boynundan geçirecek kadar ileri görüşlü olmayı dileyen Holly, atını ileri doğru hızlandırdı ve zayıf koltuğunu korumak için ellerini hem dizginlere hem de yeleye doladı.

Kısarak girdaplı suyun içine sıçrayıp ön bacakları toynaktan tırnağa kaybolurken, tül gibi bir iplik Holly'nin çıplak ensesine değdi. Dehşet onu yakaladı. Teninde buz gibi bir tüy püskürdü. Dizginleri bıraktı ve eyerde iki büklüm oldu, çığlık atarak başını ve omuzlarını çılgınca savurdu.

Ürkmüş olan at şaha kalktı ve onu önce sağrısından soğuk suya bıraktı. Holly'nin aklını başına getiren şeyin inişinin sarsıcı darbesi mi yoksa eteğine dolan suyun buz gibi şoku mu olduğunu söyleyemezdi. Bir an histerik çığlıklar atarken, bir an sonra ağzı açık bir şekilde, zehirli bir örümceğin sıçrayan pençesi olduğuna inandığı zararsız dala ve onun sığınağı olmasından korktuğu söğüt yaprağına bakıyordu.

Beklenti dolu sessizlik büyüdü. Holly başını çevirdiğinde diğerlerinin yamaçta donmuş bir halde, sanki attan değil de gökyüzünden düşmüş gibi ona baktıklarını gördü.

Carey'nin gizlice kaldırdığı eldivenin arkasına saklamaya çalıştığı sırtışını görmezden gelebilirdi. Nathanael'in kıs kıs gülmesine, hatta Elspeth'in -sadık, sevgili Elspeth'inin- dudaklarını o kadar sıkımişti ki havasızlıktan benek benek kırmızı bir renge bürünmüştü. Tahammül edemediği şey ise kocasının gözlerinde ne eğlence ne de sitem vardı. Gözlerde sadece, kendisini olduğundan daha da aptal hissetmesine neden olan temkinli bir acıma vardı.

Yırtık tırnakları çamurlu dere tabanına batarken, vatan hasreti acı dalgaları halinde üzerine çöktü. Tewksbury'deki yatağına geri dönmekten başka bir şey istemiyordu. Saçlarını, kirpiklerini, kusursuz tenini istiyordu. Babasını istiyordu. Ve en çok da annesini istiyordu. Bu ilkel bir özlem, o kadar uzun yıllar bastırılmıştı ki boğazını kapatma ve gözlerinden yaşlar akıtma gücünü unutmuştu.

İlk gözyaşının taşıp paha biçilmez bir inci gibi yanağından aşağı dökülmesini beklerken, kaba bir hıçkırığı bastırırken, artık güzelce ağlama sanatını icra etmesine gerek kalmadığı aklına geldi. Gözyaşlarını kurutmak için hazır bekleyen talipleri, burnunu kızarttığı için onu azarlamaya cüret edecek bir öğretmeni, mutsuzluğuna özgürce ve bencilce hükmettiği için onu azarlayacak bir babası yoktu.

Gavenmore leydisi ve İngiltere'nin en güzel kadını Holly Felicia Bernadette de Chastel, bu özgürleştirici farkındalıkla başını geriye eğdi ve kulakları yırtan bir feryat kopardı.

BÖLÜM 11

"Yüce Tanrım, onu durduramaz mısın?"

Austyn'in Carey'nin yalvarışına bir cevabı olsaydı bile, ki yoktu, Carey'nin bunu duymak için ellerini kulaklarından çekmesi gerekirdi. Austyn ve arkadaşları atlarının üzerinde felç olmuş bir halde oturuyor, farklı derecelerde dehşet ve inançsızlıkla gelinine bakıyorlardı. Atlar kaçmak için çaresizce huzursuzca kıpırdandılar.

Austyn onları pek suçlayamazdı. Kendisi de aynı şeyi yapmak istiyordu. Yeni karısının bir yardımcı olabileceği, kaygılarını ve sorumluluklarını paylaşacak ve böylece onları azaltacak biri olabileceği gibi safça bir umut beslemişti. Ama görünen o ki, kendine sadece bir yük daha kazandırmıştı. Hem de sağır edici bir yük.

Başını geriye atmış ve yeni doğmuş bir buzağı gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Yağlı gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Austyn insan teninin onun güneş yanığı yanaklarından daha parlak kızarmasının imkânsız olduğuna bahse girerdi ama burnu olgun bir kiraz kırmızısına dönüşmüştü. Öfke nöbeti geçiren küçük bir trolde başka bir şeye benzemiyordu.

Kızın çocuksu gösterisinin onu öfkelendirmesi gerekirdi ama Austyn kızın feryadındaki ağlamaklı notayı görmezden gelemedi. Sanki bir ömür boyu çektiği acıyı böyle bir an için biriktirmiş gibiydi.

"Tanrı aşkına, Austyn, bir şeyler yap," diye yalvardı Carey. "Onu rahatlat. Ona bir mendil ver. Git omzunu okşa... omzunu" - vücudunun uygun bir yerini bulmaya çalıştı- "omzunu".

Austyn harekete geçmeye fazlasıyla hazırды. Bir bacağını atının üzerine attı ve kesin bir kararlılıkla atından indi. "Diğerlerini de al ve önden git. Ne duyarsanız duygun geri dönmeyin."

Rahip ve hemşire dehşet dolu bir yaygara kopardılar.

Elsbeth tehlikeli bir şekilde ağlamak üzereymiş gibi görünerek, "Lütfen, nazik efendim," dedi. "Ona karşı çok sert olmamalısınız. Hanımım oldukça hassastır."

Austyn şüpheci bir kaşını kaldırdı. *Narin* hanımı şu anda iki yumruğuyla dereye vuruyor, havaya büyük su fişkırmaları gönderiyordu.

"Demek istediği," dedi rahip, Austyn'in eldivenli yumruklarına sinirli bir bakış fırlatarak, "hanımefendimizin bünyesi dayaktan sağ çıkamayacak durumda; bu nedenle size yalvarıyoruz-"

"Yeter!" Austyn kükredi.

Hepsi geri çekildi, Carey bile.

"Burada döveceğim tek kişi, beni birini dövmekle suçlamaya cüret eden bir sonraki kişidir. Şimdi sana söylediğim gibi git." Carey'e döndü. "İçlerinden biri geri dönmeye kalkarsa, ona bir ok sapla."

Carey ve hemşire ona itaat etmek için çabaladılar ve atlarını dik yamaçtan tepeye doğru sürdüler. Sadece rahip geri çekildi ve omzunun üzerinden dalgın bir bakış fırlattı. Austyn onun ardından ters ters baktı. Adamın karısına karşı *takındığı* tescilli tavır sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Ulumalarının müdahale edilmeden kesileceğine dair pek bir işaret olmadığına karar veren Austyn botlarını ve eldivenlerini çıkardı, doğruca dereye girdi ve dirseklerini dizlerine dayayarak ondan birkaç metre uzağa çömeldi. Serin su hortumunu yaladı.

Holly gözlerini kısmış ve taze bir uluma için nefesini çekmişti ki yakınlarda birinin olduğunu hissetti. Sıradan biri olmadığını fark etti, tıkalı burnundan nane kokulu bir nefes çekti. Kocasıydı.

Gavenmore'lu Sör Austyn'in akan bir derenin ortasında sakın bir şekilde çömelmiş olan ilginç görüntüsüne şiş göz kapaklarının arasından bakarken, nefes veriş boğuk bir hıçkırığa dönüştü.

Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Daha iyi misin, Ivy?"

Adamın soğukkanlılığı onu tahammül edemeyeceği kadar aşağılamıştı. Mutsuzluğu öfkeye dönüştü. "Benim adım Holly, seni aptal! *Holly!* Kendi karının adını hatırlayamayacak kadar aptal mısın?"

Sonuçlarını düşünemeyecek kadar öfkelenen kadın, elinin içindekileri, ki bunlar çamurdan oluşan koca bir kürecikti, doğrudan adamın kendini beğenmiş suratına fırlattı.

Holly kendini daha iyi hissettiğini fark edince hemen şaşırdı. Son derece daha iyi. Sanki taştan bir gargoyle'un ezici ağırlığını göğsünden itmiş gibiydi. Ama iyileşmesi çok uygunsuz bir anda olmuştu. Kocasının çamura bulanmış sert yüzünü gördüğünde kıkırdamasını susturabilirdi ama gözlerini kırıştırırken yüzünde beliren şaşkın ifade onu tamamen çözdü. Hıçkırıkları kahkaha çığlıklarına dönüşürken onu işaret etti.

Adam sudan fırladı ve ölümcül bir niyetle ona doğru yürümeye başladı. Gözlerinde cinayet ışıltıları parlayan on beş taşlık bir Galli'nin hayali bir çirkin yaratıktan daha önemli bir tehdit olduğunu fark ederek telaşlansa da, Holly ağlamamak için kendini zor tuttuğu gibi gülmemek için de kendini zor tutuyordu.

Bir tatlı su yengeci gibi geriye doğru sıçradı, adamın onu hak ettiği gibi boğazlamasını bekliyordu.

Bunun yerine onu kollarının beşiğine aldı. Ağır eteklerinden su akıyordu ve kollarını adamın boynuna dolamak ya da dereye geri dalma riskini almak zorunda kaldı.

Adam kıyıdaki düz tepeli bir kayanın üzerine çöküp, onu kucağına bağlayan amansız kavrayışıyla şoku daha da arttı. Eteğindeki ıslak kumaş parçalarını fark edeceğinden korkarak kıpırdanmayı düşündü ama kıpırdanmanın böyle bir riski artırdığını hemen fark etti. Adamın göğsüne yaslanmaktan başka çaresi yoktu, kucağı kabul etmek istediğinden daha rahat bir tünekte.

Soğukkanlı bir sessizlik içinde tünekten kuru bir mendil çıkardı ve dereye daldırdı. Holly onun kendi alnındaki çamuru silmesini bekledi ama onun yerine yüzünü şaşırtıcı bir şefkatle yıkadı. Holly şişmiş gözlerini istemsiz bir zevk iniltisiyle kapattı, serin su güneşten haşlanmış yanaklarına ilahi bir abdest gibi geldi.

Onları açtığında Austyn küçük deri bir çantadan yapraklı bir bitki çıkarıyordu. Bir tutam yeşili kızın dudaklarına götürdü.

Geri çekildi ve saklamaya zahmet etmediği bir şüpheyile onun teklifine baktı. "Bu zehir mi?"

Çarpık gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. "Zehir Gavenmore'ların damak tadına göre biraz hafif kalır." Otun bir yaprağını ısırarak kopardı ve bariz bir zevkle çiğnedi. "Dene bakalım," diye meydan okudu, sapı kadının ayırık dudaklarına değdirerek.

Holly onun rahatsız edici sataşmalarına bir son vermek için baldıran otunu bile deneyebilirdi. Bir yaprak kopardı, adamın parmak uçlarını zar zor kaçırdı. Çiğnerken, yabancı bir karıncalanma ağzını kuşattı. Yabancı ama bir o kadar da tanıdık. Bu adamın nefesinin boğazındaki kokusu kadar tanıdık. Bıyığının üst dudağına değmesi kadar tanıdık. Öpücüğünün tadı kadar tanıdık, sıcak dil ve soğuk nanenin baştan çıkarıcı kontrastı.

Bu anıyla kafası karışan Holly bakışlarını adamın dudaklarına indirdi ve sakal maskesinin altında nasıl bir yüzün yattığını bir kez daha merak etti.

" 'Bu keklik üzümü. Nefesi ve dişleri temizlemek için."

Adamın gerçekçi sözleri onu gerçekliğe geri döndürdü. O, bahçede öptüğü kadın değildi. Dişleri artık Eugene'in kasidesindeki karlı küheylanlar değil, benekli bir nag sürüsüydü.

Dudaklarını birbirine kenetlemişti, hafızasında ilk kez ortaya çıkan görüntüsü karşısında sessiz bir utangaçlığa sürüklenmişti.

"Demek adın Holly, ha?" diye sordu nemli mendiliyle kendi yüzündeki çamuru silerken.

"Evet. Şatonun bahçesindeki çobanpüsküllerinin altında gebe kaldığım fısıldanıyor."

Austyn karısının bu ilkel açık sözlülüğüne sırtıttı. Görünüşe göre bahçenin büyüüne kapılan tek erkek o değildi. "Huysuzluğuna bakılırsa, çobanpüskülü çalılarında olabileceğini düşünmüştüm."

Ona asık suratlı bir bakış fırlattı. "Dikenlerden doğmak, duygusuz meşeden yontulmaktan daha iyidir."

Gözlerinin güzelliği onu sessizliğe gömdü. Altında bir elmas bulmak için yosun kaplı bir kayayı devirmek gibiydi. Farkında olduğundan bile şüpheliydi, ama bir kolunu denge için onun boynuna dolamıştı ve şimdi saçlarıyla oynuyordu, önce bir kolunu

Bir tutam, sonra bir tane daha, ince parmaklarına doladı. Bu hareketin mahremiyeti ensesinde garip bir ürperti yarattı.

"Neden beni duygusuz buluyorsun? Seni sudan çıkarıp dizlerimin üzerine çöktürmediğim ve hak ettiğin dayacağı atmadığım için mi? Yoksa çaresizce arzuladığın ilgiyi sana göstermediğim için mi?"

Dümdüz önüne baktı, narin çenesi isyankâr bir açıyla dikilmişti. "Sen çok huysuz bir adamsın. İlginiz hiç umurumda değil."

"Ve sen de çok sahtekâr bir kızsın." Gözlerinde tuhaf bir şey parladı. "Şimdi neden bana seni bu kadar mutsuz eden şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?"

Başını öne eğdi. Austyn neredeyse eğmemesini dileyecekti. Yüzü saklı olduğundan, düşünecek sadece çıplak ensesi vardı. Yanaklarının lekeli teninin aksine, ensesi bebek işi ince tüylerle tozlanmış soluk krem rengindeydi. Dudaklarını ensesinde gezdirmek için duyduğu karşı konulmaz arzu dikkatini dağıttı. Rahatsız edici dürtüsünden sıyrıldı, peçe ve peçe için ince ipekler sipariş etmeyi aklına not etti.

"Mutsuzdum çünkü annemi istiyordum," diye itiraf etti usulca.

Austyn kaşlarını çattı. Annesinin kollarından böylesine aniden koparıldığı için yas tuttuğu için onu suçlayamazdı. "Dün kontesten hiçbir iz görmedim. Hasta mıydı?"

"Hayır. O ölmüştü. Beş yaşımdan beri ölü." Holly yine o çarpıcı gözlerini ona dikti. "O halde bir hayaletten başka bir şeyle ilgilenmediğim için beni son derece gülünç buluyor olmalısın."

Austyn onu kabul edebileceğinden çok daha az gülünç buldu. "Onu hatırlıyor musun?"

"İstediğim kadar iyi değil. Bazen sanki zaman anılarımı eritiyormuş gibi geliyor."

"Zaman bana pek nazik davranmadı. Annem öleli neredeyse yirmi yıl oldu ama onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Sesini. Gülüşünü. Şarkı söylerken başını hangi açıyla eğdiğini." Gözlerini, acısını tam olarak göstermeden önce indirdi. "Keşke unutabilseydim."

Holly parmaklarını adamın saçlarında gezdirmeye devam etti, dokunuşu tehlikeli bir şekilde okşamaya yakındı. "Sana karşı kaba mıydı?"

Ne kadar teselli ederse etsin, Austyn'in kendisine izin veremeyeceği bazı kuruntular vardı. Holly'nin bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Asla."

Onun merhametini iğrenç ve şefkatini şüpheli bulabilirdi ama kadının elindeki mendili çekip şakağındaki çamur lekesini temizlerken gösterdiği zarafete karşı koyamadı. Kendini onun perişan saçlarına ya da seyrek kirpiklerine değil, dudaklarının büzülmüş cazibesine bakarken buldu.

Dinmek bilmeyen ateşine, gelininin kucağında olmasından daha iyi bir çare olamayacağına inanıyordu ama karısının şefkatli jesti karşısında, sanki bir yıldırım çarpmış gibi beli büküldü.

Austyn ayağa fırladı ve kız tekrar dereye yuvarlanmadan önce dirseğini yakaladı.

Birbiriyle çelişen dürtülerinin onun dikkatini çekeceğinden korkarak, hızlı adımlarla atlara doğru ilerledi ve onu da yanında sürükledi. "Daha fazla oyalanmayalım leydim. Eğer Caer Gavenmore'a gece çökmeden varmak istiyorsak acele etmeliyiz."

"Çok iyi, efendim," diye cevap verdi, sesine mağrur bir ısırik geri gelmişti. "Belki de ben besinsizlikten bir deri bir kemik kalmadan önce kalenize ulaşabiliriz."

Austyn ve Holly özel görüşmelerinden çıktıklarında Holly kocasının arkasına binmiş, kısarak da bir ipin üzerinde peşlerinden gidiyorken şaşırان birileri olduysa bile, fikirlerini kendilerine saklayacak kadar akıllıydılar. Alacakaranlık hızla yaklaştığından ve rüzgârlı bir yamaç için ormanın sığınağından ayrıldıklarından, kimse Nathanael'in yüzünü korumak için pelerinini çekmesini olağandışı bulmadı.

Holly, kocasının geniş sırtının her türlü tatsızlıktan koruduğunu keşfetti. Kollarını kocasının zayıf beline doladığı için, artık dolgulu eteklerinin ortaya çıkmasından endişe etmesine gerek yoktu. Babası

Ona avlanmanın, şahin avlamanın ya da sadece kırlarda gezinmenin zevklerini yasaklamıştı ve kırılmış saçlarını okşayan esintinin rustik cazibesine karşı koymak imkansızdı. Yanağını Austyn'in sırtına yaslayarak uyuklamaya bile izin verebileceğini fark etti.

Uyandığında atın rahatlatıcı sallanışının kesildiğini fark etti. Havayı kokladı, metalik ısırganlığı ilgisini çekmişti. Bir nehre tahmin ettiğinden daha yakın olmalıydılar. Güneş batmış, havayı mor bir pusla renklendirmiş ve hem gölgeyi hem de maddeyi grinin sessiz tonlarına yumuşatmıştı.

Daha net görebilmek için Austyn'in omzuna yaslandı ve onu uykusundan uyandıranın nehrin olgun tınısı değil, kocasının bedenini saran gerginlik olduğunu fark etti. Koyu renk saçları rüzgârda savruluyor, üzerinde durdukları taş yığını kadar uzak bir ifadeyi ortaya çıkarıyordu.

Bakışlarını adamın gümüşü su kuşağı üzerinde çıkıntı yapan sivri bir burna doğru takip etti. Gözlerini açtı, sonra hızla kırıştırdı. Böylesine görkemli bir görüntüyü ancak bir rüya yaratabilirdi! Elspeth'in hayret dolu ifadesi kendi yüzünde yankılanmasaydı, gözlerindeki uyku tozunu silmeye çalışabilirdi.

Bir kale, harçlı kumtaşından yapılmış geniş bir perde duvarla havadan ayrılmış olan burnu taçlandırıyor. Crennelated kuleler, savunma amaçlarını yalanlayan kıvrak bir zarafetle güçlü surlarını kuşatıyordu.

"Evin mi?" diye mırıldandı, boğazı açıklanamaz bir şekilde kurumuştı. "Evet," diye cevap verdi suratsızca.

"Ve sizin de leydim."

Holly yutkundu, bir kez daha şaşkına dönmüştü. Beklediği gibi kaba bir kale değildi.

"Tanrım," diye nefes aldı Nathanael, tövbe edemeyecek ya da küfre düştüğünü fark edemeyecek kadar dehşete kapılmıştı. "Bu, kralın babasının bir nesil önce katır kafalı Galli vahşileri evcilleştirmek gibi boş bir umutla inşa ettirdiği eşmerkezli kalelerden biri..." Austyn'in düz bakışları altında çöktü, ani bir dürtüyle pelerininin eteğiyle haçını parlatmak zorunda kaldı.

Holly alçakgönüllü bir şövalyenin nasıl olup da böyle bir mucizeye sahip olduğunu anlayamıyordu. Turnuvadaki dedikodulardan kesitler

Bir zamanlar *inanılmaz zengindi... Kontluğu elinden alınmıştı... Cinayete kurban gitmişti.*

"Hie!" Austyn hiç uyarmadan bağırdı ve altın mahmuzlarını savurarak destiyeri dörtlale koşturdu.

Holly onun beline sarıldı, küçük dedikoduları ata binme arzusuyla unutmıştu. Diğerleri de onların hızına uyabilmek için sarsıcı bir yürüyüşe geçmek zorunda kaldılar. Kocasını eve doğru teşvik edenin heves değil, tatsız bir şeyle uğraşma kararlılığı olduğuna neredeyse yemin edecekti.

Alacakaranlıkta hızla ilerlerken beklenmedik bir coşku onu ele geçirdi. Belki de sadece havadaki sisin sarhoş edici etkisi ya da canavarın yürüyüşünün heyecan verici ritmiydi, ama Holly kocasının sırtına yaslanmış, ellerini onun kundağının soğuk çelik halkalarına kenetlemiş olmaktan başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordu. Austyn onu koruduğu için, korkmadan yüzünü rüzgâra dönebiliyordu.

Yamaçtan aşağı inerek, burna kara tarafından yaklaştılar. Rüzgâr Holly'nin gözlerinden yaşlar akıtıyordu ama gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı, bakışlarını kireçtaşından bir bulutun üzerine göksel bir saray gibi tünemiş olan Caer Gavenmore'dan ayırmak istemiyordu.

Burnun yarısına geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Korkunç derecede yanlış. Devasa perde duvar, hazinesini korumak için daire çizmek yerine, kalenin ön tarafındaki moloz yığının dönüşmüş ve onu saldırıya karşı savunmasız bırakmıştı. Yarım bir kule, kararan gökyüzüne karşı hayalet bir siluet halinde çıkıntı yapıyordu.

Görünüşe göre kale aslında zaptedilemez bir kale değil, tamamlanmadan çok önce terk edilmiş bir hayalperestin çılgınlığıydı. Holly'nin kalbi onun boşa harcanmış güzelliğine ağladı.

Austyn, uzun tepeyi aşip demir bir kapıya ev sahipliği yapması gereken boşluğa doğru ilerlerken gruplarını yavaşlattı. Bir kapı evinin orantısız bir yarısı, boş pencereleri görmeyen gözler gibi aralık duran, kurumuş bir hendeğin üzerinden geçen asma köprünün üzerinden onları izliyordu. Terk edilmiş havayla üşüyen Holly, farkına varmadan Austyn'in belini sıkıca kavradı.

İç bailey olması gereken yere girdikten sonra görmesi gereken ilk şeyin dış bailey olması çok uygundu.

tamamlanmış bir mezardı. Yabani otlar ve sarmaşıklardan oluşan bir örtü taşlık tepeyi boğmuştu. Austyn ona bir bakış bile atmadı ama Holly dönüp baktı, böylesine önemli bir yere kimin gömülmüş olabileceğini merak ediyordu ama aile şapelinde ebedi uykuya dalması reddedilmişti.

Austyn'e sormak için can atıyordu ama adamın sert duruşu onu da çevreleri kadar yasaklayıcı gösteriyordu. Onu kucağına alıp şefkatle gözyaşlarını yüzünden silen adama pek benzemiyordu.

Yine de ona sormak için cesaretini topluyordu ki kulağının yanından bir ok geçti ve bir şey onu mancınıkla fırlatılmış bir taşın gücüyle yere çarptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Holly hırıltılı bir nefes aldı, zihni düşen bir kereste tarafından mı yoksa bir geyik sürüsü tarafından mı ezildiğini anlayamayacak kadar bulanıktı. Yıldızlar görüşünde parıldıyor, yavaş yavaş sönerek yamalı otlardan oluşan bir gökkubbeye dönüşüyordu. Ancak o zaman yüzünü yere sabitleyen devasa nesnenin kocasının bedeni olduğunu fark etti. O n u n kırılğan kemiklerini toza çevirmeden böyle bir manevra yapmış olması hem keskin reflekslerinin hem de muhakeme yeteneğinin bir göstergesiydi.

Nefesinin baştan çıkarıcı nane şekeri ensesini yaktı. İlk çaresiz içgüdüğü onun altından sıyrılmak oldu. Bu dürtüsü, adamın zayıf kalçalarının kızın sırtına yaptığı amansız baskı tarafından bastırıldı. O anda eteklerinin düşerken büküldüğünü ve adamın belini kalçasının çıplak kabarıklığından ayıracak, narin kombinezonu ve hortumunun ince çileği dışında hiçbir şey olmadığını fark etti. Gözleri şokla irileşti. Austyn sadece dolgulu bir pelerin giymiyordu; buna hiç ihtiyacı yoktu. Yanağını serin çimlere bastırdı, nefes almaktan bile korkuyordu.

Tepelerindeki kulelerden birinden titrek bir kükreme yükselince irkildi. "Lanet olası sülükler! Lanetli fahişe taciri vergi tahsildarları! Piç orospu kralınızın oğluna geri dönebilir ve İngiliz kasasını doldurmak için bir kuruş bile katkıda bulunmayacağımı söyleyebilirsiniz. Burası Galler toprağıdır ve bu yaşlı adamın nefesi yettiği sürece de Galler toprağı olarak kalacaktır!"

Austyn başını kaldırdı ve seslendi, "Oklarını ve dilini tut, ihtiyar! I-"

Bir ok daha ıslık çalarak geçti. Austyn ağzını Holly'nin kulağına dayadı ve nefesiyle kulağını ısıttı. "Yerde kal. Ne olursa olsun, karnının üzerinde düz dur."

Bu kadar saçma bir fantezi olmasaydı, Holly onun dudaklarının, tek bir hareketle ayağa fırlamadan önce bir okşayışın hayaleti olarak ensesine dokunduğuna neredeyse yemin edecekti. Onu tekrar aşağı çekme isteğine güçlkle karşı koydu. Onu korumak için mi yoksa kendini korumak için mi, bilemiyordu. Adamın vücudu onu korumazken kendini çıplak hissediyordu ama adam cesurca avlunun ortasına doğru ilerlerken daha da savunmasız görünüyordu ve kuledeki okçuya kalbini korumasız bir hedef olarak sunuyordu.

"Baba, ben Austyn," diye bağırdı reddedilemez bir otorite tonuyla. "Eve geldim." Nathanael'in arkasına saklandığı yük beygirinden altın yüklü yüklerden birini çekip aldı ve muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "Ve Edward'ın vergi tahsildarlarından bir daha asla korkmak zorunda kalmayacağın kadar altın getirdim!"

Avlu sessizlikle gerilmişti. Holly nefesini tuttu, bir sonraki okun onu dul bırakacağından duyduğu korkunun derinliğine şaşırdı.

Ama kuleden sadece utangaç bir "Harrumph" sesi ve ardından geri çekilen ayak sesleri geldi. Carey Elspeth'in diz çöktüğü yerden kalkmasına yardım ederken, Nathanael yük atının arkasından sürünerek çıktı. Austyn tulumu yere indirdi, omuzlarındaki ani çöküş rahatladığını gösteriyordu.

"Baban tüm misafirlerini böyle coşkuyla mı karşılar?" Holly ayağa kalkarken sormaktan kendini alamadı. Nathanael ona çılgınca bir bakış fırlattı ve Holly, Austyn arkasını dönmeden önce isyankâr eteklerine boyun eğdirdi.

"Gitmeden önce kaynatmak için yağı sakladığıma şükret." Austyn elini yorgun bir şekilde sakalının üzerinde gezdirdi.

Sazdan ve çalıdan kulübeler ve müstemilatla çevrili eski bir taş kalenin ana avlusunda duruyor gibiydiler. Eşmerkezli kalenin baş mimarı açıkça kaleyi, eserinin hareketli kalbi olarak korumayı ummuştu. Şimdi ise tüm burnu esir alan, yerine getirilmemiş vaatlerin aynı trajik büyüü altında uyukluyordu.

Tam karanlık çökmüştü ve yarasalar merlondan korkuluklara uçuşuyordu. En azından saçlarına dolanmalarından korkmasına gerek yoktu, diye düşündü Holly pişmanlıkla, Austyn'e birkaç adım daha yaklaşırken.

Demir çivili bir kapı gıcırdayarak açıldı ve kale sakinlerinden oluşan tereddütlü bir topluluk ortaya çıktı. İçlerinden birkaçı meşaleleri beyaz yumruklarıyla kavırıyordu. Yirmi dört bacaklı ve on iki döner kafalı ürkek bir ejderha gibi hep bir ağızdan ayaklarını sürüyerek kaleden çıkarken, meşale ışığı yüzlerinde titreyerek tüyler ürpertici dehşet ifadelerini ortaya çıkardı.

Holly istemsiz bir adım atarak kocasından uzaklaştı ve onun acımasız profilinden çekindi. Kendi hizmetkârlarında böylesine dehşet uyandıran bir adamla evli olmaktan nasıl kurtulacaktı? Omurgasında ilkel bir korku titreşimi dans etti.

Kafa derisi yeni doğmuş bir bebeğin kıcı kadar tüysüz ve pembe olan bir adam kendini titreyen kitleden ayırdı. "Evinize hoş geldiniz, efendim. Görünüşe göre yolculuğunuz başarılı geçmiş."

Austyn hiç irkilmeden onun omzuna vurdu. "Evet, Emrys. Sana yeni bir metres getirdim. Zamanı çoktan geçti, sence de öyle değil mi?"

Holly'nin şaşkınlığı artmıştı. Hizmetkârlar Austyn'in etrafında kümelenmiş, sanki onu korumaya çalışıyorlardı. Her biri ona dokunmaya ya da bir hoş geldin veya cesaretlendirme sözü söylemeye çok hevesli görünüyordu. Korku dolu bakışları, zayıf bir şekilde gizlenmiş dehşet bakışlarını alan oydu. Neden Austyn'den korkmadıklarını bir anda fark etti. Ondandır korkuyorlardı!

Austyn onu gölgelerin arasından çekip çıkarmak için uzandığında şüphesi doğrulanmıştı. Yardakçılarından birkaçı kendi ayaklarına takılarak geriye doğru aceleci adımlar attı. Hatta yaşlı bir adam kötülüğü uzaklaştırmak için evrensel bir işaret olarak iki parmağını ona doğru sallamaya cüret etti.

Acımasız meşale ışığı yüzüne vurup onu neredeyse kör ederken, Holly elleriyle yüzünün ıssız halini koruma dürtüsüne direndi. Bunun yerine kendini dik durmaya zorladı ve görünüşü karşısında gösterecekleri iğrenme duygusuna karşı kendini hazırladı. Austyn iri bir kolunu Holly'nin beline doladı.

Toplu bir nefes alma sesi yükseldi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı bir kadın sesi. "O çok değerli!"

"Evet," dedi bir adam, tüylü şapkasını saygıyla çıkararak. "Hiç bu kadar mükemmel bir kadın görmemiştim. Küçük bir bebek gibi!"

Holly şaşkınlıkla sadece gözlerini kırıştıracabildi, onların tepkisi karşısında tamamen şaşmıştı. Etrafına üşüşüp, kesik saçlarına, çamurlu elbisesine, su toplamış burnuna huşu ve zevkle dokunurlarken, Austyn'i iterek uzaklaştırdılar. Hatta ona parmak sallayan yaşlı adam dizlerinin üzerine çökerek eteğinin nemli kenarına bir öpücük kondurdu. Nathanael ve Elspeth şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

Holly kısa hayatında payına düşen övgüden fazlasını kibarca kabul etmişti ama hiç bu kadar çocuksu bir coşkuyla tapınılmamıştı. Onların bu tuhaf davranışlarını anlayamıyordu. Hepsi kör müydü?

Austyn'e kızgın bir bakış fırlattı. Yanakları üzüntüden gerilmişti ama gözleri gizli bir eğlenceyle parlıyordu. "Hepinize gelinimi ve Gavenmore'un yeni hanımefendisini takdim edebilir miyim -Leydi-duraksadı, etrafın potansiyel füzelerden arınmış olduğundan emin olmak istercesine etrafına bakındı - "*Holly.*"

Gülümsemesindeki alaycı samimiyet Holly'nin kalbinde beklenmedik bir kıpırdanmaya yol açtı. Şaşkın bir kahkaha dalgası ondan kaçtı.

"Gwyneth? Gwyneth, sen misin?"

Bu ağlamaklı soruyla birlikte Austyn'in yüzüne bir gölge düştü ve gülümsemesi soldu. Avluyu gergin bir sessizlik kapladı. Köşedeki kulelerden birinden çıkıp Holly'ye doğru ilerleyen bitkin bir figürle birlikte hizmetkârlar dağıldı. Saldırganın geldiklerinde sergilediği kabadayılık eriyip gitmiş gibiydi.

Yanağına dokunmak için titreyen elini kaldırdı. "Gwyneth?" diye tekrarladı. "Sen misin?"

Holly kendini gri kirpikli gözlere bakarken buldu; bu gözlerin soğuk alevi geçmişin gölgeleri tarafından söndürülmemiş olsaydı Austyn'in ikizleri olabilirlerdi. Gümüş rengi saçlardan oluşan bir yele adamın çatık yüzünü çevreliyordu.

Austyn bir elini onun omzuna koydu. "Hayır baba, o Gwyneth değil. O benim gelinim."

"Bir gelin," diye yineledi adam hüznle, küçülmüş duruşu ve sesindeki titrek tonla yaşının ötesinde yaşlanmıştı. Holly o anda Austyn'in babasının sadece eksantrik değil, deli de olduğunu fark etti.

Austyn'in temkinli bakışları babasına değil, Holly'nin yüzüne yöneldi. Holly'nin bu küstah yabancıyı sert bir azarlamayla tokatlayıp uzaklaştıracığından korkuyordu.

Yaşlı adamın soğuk elini tuttu ve avuçlarının arasında derisinin zayıf parşömenini ısıttı. "Benim adım Holly, efendim," dedi ona nazik bir gülümsemeyle. "Size 'Baba' dememe izin verirsiniz, belki zamanla beni kendi kızınız gibi görmeye başlarsınız."

Holly bu kez babasının eğilmiş omzunun üzerinden Austyn'in bakışlarıyla karşılaştığında, kocasının gözlerindeki gizemli saygı kalbini neredeyse acı veren bir şiddetle burktı.

"Evet, efendimiz sinsî biri, öyle. Britanya'nın en güzel kızına kur yapmak için kaçarak hepimizi ölümüne korkutuyor. Eğer benden beş taş daha ağır olmasaydı, delikanlıyken yaptığım gibi kulaklarını sıkardım. Bana sebep verirse hala yapabilirim!"

Holly, Emrys Ab-Madoc'un karısı Winifred'i, sonunda odasına ulaşacak olan geçitlerin gölgeli labirentinde takip etti, ufak tefek kadının Austyn'in kulakları şöyle dursun, çenesini kutulamak için bir taburenin üzerinde durmak zorunda olduğunu belirtmek istemedi. Holly, onun okçunun yanaklarını aynı şiddetle öpüp çimdiklediğine ve açık teninde pembeye çalan bir kızarıklık yarattığına tanık olmasaydı bile, kadının soluk keten saçları onun Carey'nin annesi olduğunu ele verirdi. Kadın bir serçe gibi cıvıldıyor ama tonozlu dar koridorlarda tombul gri bir güvercin gibi salınıyordu.

Holly onun gevezeliği için minnettardı. Elspeth ve Nathanael mutfak ateşinin başında oyalanarak doyurucu bir yahni yemişlerdi, bu yahniyi görmek bile Holly'nin midesini bulandırmıştı ve Austyn'in karısı olarak geleceğini düşünürken Winifred'in gevezeliğini kendi dişlerinin gıcirtısına tercih ediyordu.

"Ailemiz nesiller boyu Gavenmore'a hizmet etti. Emrys'im efendinin kâhyasıdır ama anahtarları taşıyan benim." Dolambaçlı bir taş merdiveni tırmanırken çıkan hafif bir şangırtı onun övünmesini doğruladı.

"Sör Austyn'in babasından ne haber?" diye sordu Holly. "Efendiniz dediğiniz kişinin baba değil de oğul olduğunu fark etmeden edemiyorum."

Winifred üzüntüyle başını salladı ve işaret parmağını şakağına vurdu. "Hanımefendisi öldüğünden beri yaşlı efendinin aklı başında değil. Sanırım hiçbir zaman da olamayacak. Günlerinin yarısını krala lanet okuyarak, diğer yarısını da kalede sevgili Gwyneth'ini arayarak geçiriyor."

"Ne kadar trajik," diye yanıtladı Holly, kendi babasının kederin deliliğine yenik düşmesinin ne kadar kolay olabileceğini düşünerek.

Caer Gavenmore'un kendisi de aynı karanlık yas büyüsunün etkisi altına girmiş gibiydi. Holly, Tewksbury Kalesi'nin geniş koridorlarında ve havadar odalarında, camla kaplı pencereleri ve cömert mazgallarıyla gezinmeye alışmıştı. Bu eski kalenin panjurlu pencereleri ve sıkışık ok halkaları gölgelerin arasından kötü niyetli gözler gibi belirliyordu. Örümcek ağları asılı apliklerin üzerini kaplamış, görünmez bir iç çekişin karıştırdığı yırtık pırtık örtüler gibi sürükleniyordu.

Carey'nin annesi engebeli kaldırım taşları üzerinde yollarını aydınlatmak için bir mum taşıyordu ama mum her sallandığında Holly nefesini tutuyor, bir sonraki soğuk hava akımının onları karanlığa sürükleyeceğinden korkuyordu. Karanlığa doğru kıvrıla kıvrıla yükselen bir merdiven boşluğundan geçerken, Winifred onun içini rahatlatacak şekilde alevi avuçladığı eliyle korudu.

Bir kadının alçak ve tarifsiz bir ıstırapla dokunaklı iniltisi küflü havayı deldi. Holly duraksadı, kafasındaki her bir saç teli alarmla karıncalandı.

Winifred omzunun üzerinden neşeli bir gülümseme atarak, Holly'nin hayal gücünün bir kez daha sağduyusuna galip geldiğine dair güvence verdi. Holly avucunu dörtmala atan kalbine bastırdı ve ayaklarını hareket ettirmeye zorladı, Winifred'in doğaüstü uğultunun sadece harçtaki dar bir çatlaktan ısılık çalan rüzgâr olduğuna dair açıklamasını hevesle bekliyordu.

"Gürültüye aldırma, çocuğum. Bu sadece efendinin büyükannesi."

"Büyükannesi mi? Hâlâ hayatta mı?" Holly gergin bir bakış attı merdiven boşluğuna dönmüş, kadının yaşını hesaplamaya çalışıyordu. Klasik edebiyata hayrandı ama Nathanael onun küçük beyninin erkeksi matematik bilimi için uygun olmadığını söylemişti.

Winifred havalı bir el salladı. "Tabii ki hayır. Zavalıcık, kocası onu bir ozanla flört ettiği için hapse attıktan sonra kendini kulenin penceresinden aşağı attı." Holly'ye bilmiş bir göz kırptı. "Bazıları onu buna umutsuzluğun sürüklediğini söylüyor ama ben daha çok can sıkıntısından olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa on yıl kendi arkadaşlığına katlanmak için uzun bir süre."

Bir köşeyi döndüklerinde kulakları sağır eden zincir şakırtılarına maruz kaldıklarında Holly hâlâ bu korkunç vahyi düşünüyordu. Ellerini kulaklarına götürdü ve ancak yaygara hayalet gibi bir yankıya dönüştüğünde ellerini çekti.

İçindeki korku yumağını yuttu ve umutla Winifred'in sakın yüzüne baktı. "Asma köprüde gevşek bir zincir mi? Çan kulesinde yarasarlar mı var?"

Winifred başını salladı ve hüznle dilini gıdıkladı. "Bu, efendinin büyük büyük büyükbabasının gelini olmalı."

Holly'nin Gavenmore'lu kadının hâlâ hayatta olmasının matematiksel olasılığını hesaplamak için Pisagor olmasına gerek yoktu, "Kadının uykusunda doğal nedenlerle öldüğünü sanmıyorum," dedi kısık bir sesle.

"Ben öyle demezdim. Yaşlı Gavenmore'lu Caradawg onu kalenin avlusunda kazığa bağlayıp yaktırmıştı." Winifred'in sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Onun bir cadı olduğunu iddia etti, ama söylentilere göre dikkatsiz herif çöpüne tırmanırken ayak bileğini biraz göstermiş. Ah, işte geldik! Odanızı hazırlamaları için hizmetkârları önden gönderdim."

Kadın büyük bir meşe kapıyı açtı ve Holly'yi içeri aldı. Onu çenesinin altından sevgiyle kucaklayarak, "Beyaz Leydi'ye aldırma canım. Dolunay olmadığı sürece genelde kimseyi rahatsız etmez."

Winifred bu şüpheli teselli sözleriyle kapıyı Holly'nin yüzüne kapattı. Holly birkaç dakika boyunca şaşkın şaşkın kapıya baktı, iskelet parmaklarından mezar toprağı damlayan bir hortlağın kendisini karşılamasından korktuğu için arkasını dönmeye korktu. Gallerlilerin batıl inançları olduğunu hep duymuştu. Şimdi nedenini anlıyordu.

"Sakin ol kızım," diye fısıldadı kendini odaya dönmeye zorlamadan önce.

Ayın tombul kayısısı karşı duvardaki ok halkasından nazlı nazlı bakıyordu. Holly bir ılığı bastırmak için elini ağzına kapattı. Hangisinin onu daha çok korkutacağından emin değildi: "Gavenmore'un Beyaz Leydisi "nin gece ziyareti mi yoksa kocasının katil atalarından biri mi?

Rushlight, odanın sıradan neşesi üzerinde titreyerek korkularıyla alay etti. Buharlı su dolu bir leğen, alçak bir sandığın üzerinde keten bir havlunun yanında duruyordu. Az sayıdaki eşyası bir köşeye yığılmıştı. Sıvalı tavandaki resimler yontulmuş ve solmuştu, ama Holly orada burada koşuşturan yavruları ve boş boş otlayan koyunları gösteren pastoral sahneleri seçebiliyordu. Pileli ipekle örtülü sayvanlı yatak Holly'nin özlemle iç çekmesine neden oldu. Sanki her türlü konfor, yorgun gezgini dinlenmeye çekmek için bilinçli olarak tasarlanmıştı.

Holly yenik düşmeyi arzuluyordu. Neden olmasın ki? diye sordu kendi kendine. Ne de olsa kocası onun yatağını paylaşmak istemediğini açıkça belirtmişti. Karısının cinsel bilgisi yerine, güzel leydisinin geçici anısını tercih ettiğini söylemişti. Kocasının gözlerinin, bu ilişkinin gizemli hatırasını, kendi hayranları tarafından sunulan sevgilerin sadece tutkunun soluk yankıları gibi görünmesine neden olan bir açlıkla okşadığını görmüştü. Austyn ona eğlenen bir hoşgörüyü, hatta nezaketle davranabilirdi ama kalbine ve yatağına musallat olan, sevgilisinin hayaletiydi.

Saçma bir melankoli dalgasıyla savaşı Holly, cotte ve kombinezonu başının üzerinden çekip çıkardı ve gece havasını meydan okurcasına onları okşamaya davet ederek göğüslerini açmaya başladı. Su dolu leğene birkaç damla mür yağı damlattıktan sonra saçlarındaki külü duruladı, yüzünü ve vücudunu yıkadı, sonra el aynasını çıkarıp kırık camdaki yansımalarını inceledi.

Neredeyse saçlarının parlak ipeğinin uçlarından kıvrılmaya başladığına yemin edecekti. Dilini dişlerinin kenarında gezdirdi. Lekeler kesinlikle soluyordu. Yarın Elspeth ve Nathanael'i daha fazla ceviz bulmaları için ormana göndermesi gerekecekti. İç çekerek aynayı bir kenara bıraktı. O artık

Kendini yansıması kadar bölünmüş hissetmeye başlamıştı; kocasının aşk dolu taleplerinden kurtulduğu için rahatlamıştı ama kocasının kendisine değer vermemesinden dolayı da aşağılanmıştı.

"Ne bekliyordun, puding kafa?" Holly aceleleri boğduktan sonra pelüş ayı postu halının üzerinden geçerek yatağa doğru ilerlerken kendi kendine sordu. "Senin küçük çirkin maskeni kaldıracığını, gerçek iç güzelliğini keşfedeceğini ve sana olan sonsuz aşkını ilan edeceğini mi?"

Cızırtılı keten çarşafların arasında çırılçıplak kayarken, kendini yeniden kendisi gibi hissetmenin unutulmuş hazzını yaşarken, kendini küçümseyen bir kıkırdama duydu. Kuş tüyü yastığa sokuldu, en gizli korkusunu dile getirmeyi reddetti - Austyn maskesini kaldırabilir ve altında hiçbir şey bulamayabilirdi.

Ertesi sabah Holly, Emrys'in ona Austyn'i bulacağını söylediği çimenli kayalığa doğru yürüdü ve Winifred'in tüyler ürpertici hikâyeleri hakkında kocasıyla yüzleşmeye kararlıydı.

En azından ağzının tadı artık ocak taşlarını yalıyormuş gibi gelmiyor, diye düşündü. Uyandığında cildindeki acı verici pembeliğin, bir sütçü kız yerine bir hanımefendiyi tercih eden her erkeği tiksindireceği kesin olan yanık bir kızıla dönüştüğünü fark edince, üst dudağına külden bir bıyık yapmayı reddetmişti.

Holly uçurumun tepesine vardığında kristal bir havuzun kıyısında diz çökmüş bir adam gördü. Üzerinde pardösü ya da tunik yoktu. Gün çoktan ısınmıştı ve terden oluşan parlak bir parlaklık, omuzları ve sırtındaki iyi tanımlanmış kas ve kasık çizgilerini bronzlaştırıyordu. Holly bu manzara karşısında kendi alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu hissetti. Garip bir şekilde nefessiz kaldığını hissederek eliyle kendini yelpazeledi.

Küçük bir ses çıkarmış olmalı ki adam ayağa kalkıp dönmeye başladı. Bu adamın sakalı ya da bıyığı olmadığını çok geç fark etti ve bir yabancıyı süzerken yakalanma ihtimalinden dolayı telaşlanarak, "Bağışlayın efendim. Bana Sör Austyn'i bulabileceğim söylendi..."

Adam yüzündeki sabun köpüğü maskesini silerken sesi sözsüz bir iç çekişe dönüştü ve tüm hayatının acımasız ve gaddar bir yalandan başka bir şey olmadığını anladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Holly'nin en eski anısı, beşiğinin üzerinde gezinen anne ve babasının hayranlık dolu yüzleriydi.

"Annenin b-o-o-oootifiil bebeğine bir bak," diye mırıldanırdı annesi, ipeksi bir bukleyi parmaklamak için aşağı uzanırken.

Babası, "O babamın minik meleği," diye peltek peltek cevap verir, Holly'nin çenesinin altındaki satenimsi deriyi gıdıklar, Holly de onu keyifli bir kıkırdamayla ödüllendirirdi.

Kısa süre sonra onlara başkaları da katıldı, soluk aylardan oluşan koca bir galaksi ona dikkatle bakıyordu, hepsi de onun pembe yanaklarını çimdiklemeye, kalkık burnunun ucunu cimciklemeye, tüylü karnının tombul mükemmelliğini dürtmeye hevesliydi. Annesi onu adet olduğu üzere kundaklamayı reddetmiş, böylesine zarif küçük kolları ve bacakları saklamanın Tanrı'nın sanatına hakaret olduğunu söylemişti.

Her ibadet töreninin sonunda annesi döner ve misafirlerine ciddiyetle sorardı: "Holly'miz Tanrı'nın yarattığı en güzel varlık değil mi?"

İzleyicileri, Holly'nin gül goncası ağzından bir gülümseme koparmak umuduyla beşiğin üzerine eğilip gıdaklayarak ve mırıldanarak hayranlıkla gözleri parlayarak, hayretle onaylıyorlardı.

"Yalancılar," diye mırıldandı Holly, uçurumdaki adamdan uzaklaşırken. "Her biri. Sefil, kalpsiz yalancılar!"

Gözlerinin ışıltılı donukluğu şaşkınlıkla kısıldı. "Leydim? Ne oldu? Bir sorun mu var?" Keten havluyu indirdi ve nemli saç tutamlarının gölgelediği kaslı bir göğüs ortaya çıktı. Holly parmak uçlarının altındaki o keskin hissi çok iyi hatırlıyordu. Adam ona doğru bir adım attı.

Onu uzaklaştırmak için bir elini uzattı ve adam durdu, ani bir hareketinin korkunç sonuçlara yol açabileceğini hissetmiş gibiydi. Kendini uçu rum un kenarından güröl güröl akan nehre atması gibi.

Holly'nin talipleri ona yalan söylemişti. Babası ona yalan söylemişti. Sevgili annesi bile ona yalan söylemişti. Gavenmore'lu Sör Austyn yaşadığı sürece asla Tanrı'nın yarattığı en güzel yaratık olamayacaktı.

Onunki ne Eugene de Legget'in güzelliğı ne de sarı saçlı silah arkadaşının çocuksu çekiciliğıydi. Onunki tamamen erkeksi bir güzellikti, gözlerini ona diken her ölümlü kadının kalbinde Efendisinin sevgisinin yerini almaya cüret ettiğı için cennetin kapılarından kovulan Tanrı'nın kendi meleklerinden birinin yüzü kadar karanlık ve zorlayıcıydı.

Kirli sakalları gitmişti, artık onu bir yanağındaki şeytani gamzenin ipucuyla yumuşatılmış sert çenesinden korumuyordu. Onu usta bir sanatçının öpüşme zevkleri ve Holly'nin sadece hayal edebileceğı diğer şehvetli zevkler için yonttuğı dudakların asık suratlı kıvrımından koruyan kıllı bıyık da gitmişti.

Acıması saflığıyla onu babasının yaşına kendi yaşından daha yakın sanmıştı ama elindeki damlayan misericorde onun yaşından onlarca yıl eksiltmişti. Kılıcını onun gürleyen kalbine saplamış olsaydı, onu daha derinden yaralayamazdı.

Kadının solgunluğu yaşadığı şoku yansıtıyor olmalıydı ki, adamın gözlerindeki kuşku endişe derinleşti. "Hasta mısınız leydim?"

Evet, hastaydı! Kendi aptallığı onu hasta etmişti. Kalbinin ihanetinden bıkmıştı. Haksız olduğu kadar saçma da olduğunu bildiğı bir öfkeyle hastalanmıştı. Kendini o piçin göğsünün güneşten yaldızlanmış düzlemlerine fırlatmak ve yumruklarıyla ona vurmak istiyordu. Elbisesinin korsa j ını indirip göğüslerini tüm ihtişamıyla ortaya çıkarmak ve "Ha!" diye bağırarak istedi.

Yanaklarının nemli, yeni tıraş edilmiş düzlemlerini avuçlarının arasına almak ve ağzını, hem lanet hem de kurtuluş vaat eden o enfes ağzı, uzun, susuz bir içki için kendi ağzına çekmek istedi.

Aptallığını ortaya çıkaracak bir şey yapmamak için tek bir sert hareketle ona sırtını döndü, ama gözlerini sımsıkı kapaması bile onun o kayalığın kenarında, masmavi gökyüzünün çerçevelediği ve nehirden esen rüzgârın okşadığı saçlarının alaca samur rengi görüntüsünü görmesini engelleyemedi.

Austyn karısının dar omuzlarına bakarken içini bir pişmanlık kapladı. Daha önce hiç bu kadar katı ama bu kadar kırılgan bir şey görmemişti. Sanki parmak ucunun en ufak bir dürtüşü karısının ufalanmasına ve rüzgârda dağılmasına neden olacaktı. Ne kadar da aptalmış! Tıraş olmadan önce aklına gelmeliydi ki, yüzündeki lanet olası güzellik, kadının eksikliğinin daha fazla farkına varmasına neden olacaktı.

Arkasına geçti, kadının ensesindeki kül rengi kırılganlık onu azarlıyordu. Bir elini omzuna attı ama kız dokunuşundan kaçtı.

Austyn'in parmakları çaresizce kendi üzerine kıvrıldı. "Beni affedin leydim. Niyetim sizi yaralamak değildi."

Ona doğru döndü. Göz kamaştırıcı bir an için, teninin kayısı rengine karşı gözlerinin parıldayan menekşesi Austyn'i s ı r m a saçları ve benekli dişleri konusunda kör etti. "O halde niyetiniz neydi, efendim? Beni kalenin avlusunda kazığa bağlayıp yakmak mı? Kuzey kulesinin altındaki kaldırım taşlarına sıçrayan kalıntıları mı temizlemek mi?"

Sakalını ovmak için uzandı, sonra sadece pürüzsüz bir çeneyle karşılaşıncı elini indirdi. "Demek Winnie sana Gavenmore'un tarihini anlatıyor, ha?"

"Sadece eşlerini öldürmeye ya da intihara sürüklemeye eğilimli bir aile. Huzursuz ruhumun Caer Gavenmore'un koridorlarında dolaşıp kurumuş bir çan çiçeği şapkasını sallayarak bir sonraki Gavenmore gelinine uyarıda bulunması ne kadar sürer?"

Austyn bu görüntü karşısında ürperdi. Holly'nin hırıltısının ne kadar rahatsız *edici* olabileceğini herkesten iyi biliyordu. "Kendi iyiliğin için endişelenmene gerek yok. O talihsiz olayların hepsi suçtu-" Aniden durdu, sıradan sözlerinin onun duygularını yeniden parçalayabilecek sivri dikenler içerdiğini fark etti.

Ama artık çok geçti. Düşüncelerini saklayan sakalının maskesi olmadan, hain yüzü ortaya çıkmıştı.

"Tutku mu?" diye sordu usulca. "Kıskançlık mı?" Gözlerindeki ışıklı vahalar şimdi kuru ve çoraktı. "O halde aramızda hiçbir şey olmayacağını bilmek beni rahatlattı, efendim."

Ona sırtını dönerek tepeden aşağı, şatoya doğru inmeye başladı, kırılgan saygınlığı kırılğan bir kalkandı. Austyn onun gidişini izledi, paytak paytak yürümesinin sevimli beceriksizliği karşısında kalbi tuhaf bir acıyla doldu.

Carey'nin bir elinden sallanan bir dizi balıkla nehirden patıkaya doğru hışırdarak geldiğini duyamayacak kadar pişmanlık içindeydi. "Dostum, Sör Aus'u gördün mü?" Balık parmaklarından çimenlere düştü. *"Yüce Tanrım, dostum, ne yaptın sen?"*

Austyn dalgın bir ifadeyle, "Kendime tam bir hödük olduğumu kanıtladım," diye cevap verdi, yakındaki bir kayadan tuniğini kurtarmak için misericorde'u ve havluyu bir kenara bırakarak. "Karımın narin kalbini toprağa gömdüm."

"Ve daha öğle vakti bile değil. Ama ben sakaldan bahsediyordum." Carey, Austyn'in yanağındaki sabun köpüğü izini sildi. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum, yoksa seninle kendim evlenebilirdim!

Austyn onun çenesine hafifçe vurdu. "Yüzüm hiçbir zaman kaçınmaya çalıştığım türden kadınların ilgisini çekmekten başka bir işe yaramadı."

Carey hüznle içini çekti. "Ah! Güzel kadınlar. Yumuşak, kremsi elleri ve yemyeşil, pembe dudakları olan zarif kadınsı yaratıklar..." Hayallerinden sıyrıldı.

Austyn tuniğinin üzerine kıpkırmızı bir pardösü geçirdi. "Artık bir karım olduğuna ve böylesine tehlikeli ayartmalardan korunduğuma göre, tıraş olmanın güvenli olduğunu düşündüm."

Carey homurdandı. "Gelininizin gazabına uğrayan fahişeye Tanrı acısın. O küçük sürtük şüphesiz onu -" Gözlerini indirdi. "Özür dilerim."

Austyn ay ışığının aydınlattığı bahçedeki o geceden beri kalbinin yanında taşıdığı hatırayı eline aldı ve sıkıntılı gözlerle inceledi. "Karım çok meraklı bir kızdır. Kıskanç birine benzemiyor. Sanki kendini sadakate layık görmüyor gibi." Hâlâ onun kaçan görüntüsünden rahatsız olan adam elini kapattı ve

unutulmuş hazineyi umursamazca avucunun içine aldı. "Ona kalbimin bir başkasına bağlı olduğunu söylediğimde-"

"Ona böyle bir şey mi söyledin? Aklını mı kaçırdın sen? Kadınlar a ç ı k s ö z l ü l ü ğ ü hor görür."

Austyn kaşlarını çatı. "Yalan söylemek ona karşı onursuzluk olurdu. Ve ona gerçeği söylemeseydim, onu" -gözlerini indirme sırası ondaydı- "tatsız bulduğumu düşünebilirdi."

"Ah, ama şimdi telafi etmek mi istiyorsunuz?"

Austyn'in dilediği şey sakalının, sıkılmış çenesine doğru süzöldüğünü hissettiği kızarıklığı gizlemesiydi. Gönöl meselelerinde Carey'nin üstün bilgeliğine boyun eğmekten başka çaresi y o k t u . Austyn, istemeden de olsa ruhuna mal olabilecek karışıklıklardan kaçınmak için, zevklerinin çoğunu pazarlıkla elde etmeyi seçmişti. Bir kadını titreterek kendinden geçirmeyi daha delikanlıyken öğrenmişti ama bir kadına kur yapmak konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Parası her zaman yeterince ikna edici olmuştu.

"Eğer düşündüğün buysa, onun erdemlerini ballı dizelerle övmeyeceğim," diye hırladı. "O fiyaskoyu tekrarlamaktansa beni kendi kılıcımle deşmesini tercih ederim."

Carey dalgın dalgın misericorde'u eline aldı, kabzasını büzölmüş dudaklarına değdirerek sofistike tavrını en iyi nasıl sergileyebileceğini düşündü. "Kadınlar, özellikle de yeni gelinler hediye almaya bayılırlar. Ve erkek arkadaşlarının üzerine titremek için her türlü bahaneye bayılırlar. Kıza sevginizi gösteren bazı simgeler sunun. Ona tamir etmesi için biraz zaman verin."

"Tamir mi? Ama bunu gerektirecek bir şeyim yok. Annen her şeyi yapar.

-" Carey misericorde'u böğrüne saplayıp paltosunun dikişini yararak kaburgalarını zar zor ıskalayınca Austyn irkilerek geri sıçradı. Silah arkadaşına inanmayan bir bakış fırlattı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Derimi dikme zevkini ona mı tattıracaksın?"

"Sadece son çare olarak, eminim yığının üzerine koyacak birkaç giysi daha bulabilirsin." Carey onun omzuna vurdu. "Cesur ol dostum. Kız muhtemelen hayatında yeterince kur yapmamıştır. Bahse girerim kızın gönlünü tekrar kazanmak için bir avuç güzel ıvır zıvır yeterli olacaktır."

Holly Austyn'in sunduklarına baktı ve aciz bir öfkeyle köpürdü.

Blöften ve kocası kılığındaki muhteşem yabancından kaçtıktan sonra saatlerce şatoda huzursuzca dolaşmış, sadece perili kuleye çıkan gölgeli merdiven boşluğuna göz atmıştı. İki kez arkasından gelen adım sesleri duyduğunu sanmış ama dönüp baktığında kendini yalnız bulmuştu. Belki de bunlar sadece farelerdir, diye düşündü acı acı ya da kendi aptallığının karmakarışık hayaleti.

Öğle vakti odasına çekildiğinde sandığın üzerinde gümüş bir tepsi bulmuştu. Gümüş tepsinin içinde bir dizi zarif sunu vardı: en küçük parmağından daha büyük olmayan, tahta bıçağı narin bir noktaya oyulmuş küçük bir misericorde kopyası; kış kokusu burun deliklerini sızlatan taze kesilmiş otlarla dolu kalaylı bir kutu; hüzünlü örümceklerin hayallerinden daha önemli bir şeyden dokunmuş olabilecek kadar ipeksi bir örtü.

Holly her bir parçayı sırayla eline aldı ve acımasız bir samimiyetle inceledi. "Lordumun yüzümü görmesini engelleyecek bir peçe. Nefesimin pisliğini tatlandırmak için otlar. Ve çürümüş dişlerimi temizlemek için bir kazma. Ne kadar düşünceli."

Kapı çalındı. Holly küçük kürdanı en ölümcül hançer gibi sallayarak kapıya doğru yürüdü. Onu kocasının küstah kalbine saplamak için çok hevesliydi.

Winifred eşikte durmuş, bir yığın giysinin altında sallanıyordu. Sendeleyerek yatağa doğru ilerledi ve rahatlamış bir homurtuyla yükünü bıraktı. "Efendiden, leydim. Babanın senin iğne işinde usta olduğunla övündüğünü hatırladı."

"Yetkin mi?" Holly sertçe yankılandı. İngiltere'de, kendisine sonsuz bağlılığını ilan etmeyi bitirmeden önce bir adamın dilini çenesine dikebileceği söyleniyordu. "Teşekkür ederim Winifred," dedi uyarıcı bir sesle ve küçük kadını kapıdan dışarı çıkardı.

Zararsız görünen giysi yığınının kötücül bir bakış fırlatmak için arkasını döndü, öfkesinin korlarını körüklemek için yeni bir kızgınlık rüzgârı bulduğu için minnettardı.

"Tüm o erkeksi kibir! Bu kibir insanın aklını başından alıyor! Onun yüce hizmetinde parmak uçlarımı çiğnemenin benim için en saygın ayrıcalık olduğunu düşünüyor olmalı!"

Yığının en üstünden kıpkırmızı bir pardösü kaptı ve sanki Austyn'in kalın boynuymuş gibi ellerinin arasında sıktı. Burnuna acı verici derecede tanıdık bir koku geldi. Yüzünü giysinin içine gömdü ve sarhoş edici deri, at ve keskin nane kokusunu derin derin içine çekti.

Umutsuz bir inilti duyuldu. Ayı postundan halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ giysiyi tutuyordu.

Nathanael, içinde bulunduğu durumu öğrenmesine izin verse nasıl da gülerdi, diye düşündü. Nathanael kaç kez, tek suçu ipeksi kirpiklerinin titremesi ya da kışkırtıcı bir dudak büküşüyle kalbinin onun tuzağına çekilmesine izin vermek olan zavallı bir adamın kederli yüzüne alay ederek onaylamıştı?

Yine de, bir adamın sert çenesindeki beklenmedik bir gamzenin ipucundan, yontulmuş dudaklarının alaycı kıvrımından başka hiçbir şeyin kendisini kandırmasına izin vermemişti.

Dudaklarından yarı kahkaha, yarı kederle karışık kuru bir hıçkırık döküldü. Şu anda bile kendine yalan söylüyordu. Gerçekte, Sör Austyn'e duyduğu aşkın ilk kıpırtılarını daha turnuvanın başlarında, mızrak dövüşü alanındaki yiğitliği onun onurlu bir adam olduğunu kanıtladığında hissetmeye başlamıştı. Gavenmore'a olan yolculuğunda en iğrenç velet gibi davranmıştı ama Sör Austyn onu hak ettiği şekilde cezalandırmak yerine sabır ve şefkatle ödüllendirmişti.

Bir yabancıyla evlenmek ve oğlunun yaptığı fedakârlığı tam olarak takdir edemeyecek kadar kederli bir babayı korumak için hem özgürlüğünden hem de gerçekten sevdiği bir kadınla gelecek umudundan vazgeçmişti. İşin tuhafı, Austyn'in o meçhul hayalet sevgiliye olan sadakati bile Holly'yi en az acı verdiği kadar heyecanlandırıyordu.

Ceketinin yıpranmış samitini yanağına sürterek kendi aldatmacasının ağına düştüğünü fark etti. Bir zamanlar Austyn gibi erkeksi bir adamın kalbini zarif bir tırnağın kıvrımından başka bir şey yapmadan ele geçirebilirdi. Ama şimdi tırnakları paramparça olmuştu ve Austyn'in kalbi

bir başkasına bağılıydı. Babası, sonsuza dek kendi yolunu aramanın korkunç sonuçları konusunda onu çok geç uyarmıştı.

"Ah, baba," diye fısıldadı. "Ne yaptım ben?"

Onu uzaklaştırmak için sadece kılık değiştirmene güvenme, kızım. Sadece kendin ol.

Babasının esrarengiz öğüdü zihninde beklenmedik bir şekilde yükseldi. Kalbinde vahşi bir umut yeşerdi. Eğer Austyn'i şirret öfkesiyle geri püskürtebilirse, davranışlarının tatlılığıyla da onun beğenisini kazanamaz mıydı? O zaman hayatında bir kez olsun, birinin onu güzelliğinden başka bir şey için sevdiğinden emin olabilirdi.

Ve kocasının beğenisini kazandıktan sonra, önemsiz aldatmacasını itiraf etmekte özgür olacaktı. Güzelliğinin vaadiyle gözleri kamaşan adam, onu kollarının arasına alacak ve sonsuz bağıllık sözünü öpücüklerin en şefkatlisiyle mühürleyecekti.

Holly iç geçirdi, bu mutluluk verici görüntü karşısında büyülenmişti. Ceketin parlak kıvıllı renginin tekrar netleşmesi birkaç sersemleme anı aldı. Bunu başardığında ayağı fırladı ve giysiye hızlı bir hareket verdi. Eğer bir Gavenmore'un sahip olabileceği en tatlı, en özenli eş olacaksa, yapması gereken çok iş vardı.

Kapıyı açmadan önce ağzına bir avuç keklik üzümü attı. "Elsbeth!" diye bağırdı, şiddetle çiğneyerek. "Elsbeth, hemen dikiş kutumu getir!"

BÖLÜM 14

Austyn bakışlarını büyük salona inen merdivenlerden, kalesini vezirini korumak için oyma tahtanın enine doğru kaydıracak kadar uzaklaştırdı.

"Ha! Şah mat!" diye bağırdı babası, Austyn'in bahtsız kralını avucunun içine alarak. "Seni kaç kez uyardım oğlum, bir kadının eteklerinin peşinde koşarken efendini korumasız bırakma diye? Narin görünebilir ama o hain kaltak kendi başının çaresine bakabilir."

Neredeyse yaşlı adamın sevincine şahit olmak için onu yenmesine izin vermeye degecekti ama Austyn babasının adil seksin kötülükleri üzerine verdiği abuk sabuk derslerden birine katlanacak havada değildi. Yine de babasının düşünceli sessizliğine geri dönmesini engelleyecek kadar zorlayıcı başka bir konu olduğunu biliyordu.

Austyn bankta arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını uzattı. "Nasıl olsa beni yenecektin baba. Kralınızın stratejisi benimkinden çok daha üstündü."

Austyn'in ihtiyacı olan tüm dikkat dağıtıcı şey buydu. Gavenmore'lu Rhys çok sevdiği Gal krallarının -Llewelyn ap Gruffydd, Büyük Llewelyn, hatta kudretli Arthur- zaferlerini hararetli bir şekilde anlatmaya başladı; o kadar anlaşılmaz bir savaşçıydı ki, hiçbiri onun etten kemikten mi yoksa zafer hayalleri kuran asil bir hayaletten mi ibaret olduğunu tam olarak bilmiyordu. Babası oradan İngiliz hükümdarı Edward'ı kötülemeye başladı.

Hangi Edward olduğu önemsizdi. Babasının çarpık hayal gücüne göre, tahtta hâlâ ilk Edward oturuyordu. 1304'ün sonbaharında tam da bu kaleyi ziyaret ederek hepsini mahveden Edward. Üç kısa yıl sonra onları kontluklarından, vasallarından ve diğer tüm Gavenmore mülklerinden mahrum bıraktıktan sonra ölen Edward,

Geride Wye nehrine bakan çorak bir burun üzerinde yıkık dökük bir harabe ve bir kadının kahkahasının solan yankısından başka bir şey bırakmadılar.

Austyn, kendi kaprisli akıl sağlığını korumak için uzun zaman önce öğrenmek zorunda kaldığı bir numarayla, babasının gevezeliklerini acımasızca duymazdan geliyordu. Öfkesi her geçen dakika daha da artıyordu. Merdivenlere doğru gözlerini dikmiş, küçük, sade gelinini bir an olsun görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Eğer akşam yemeği için onlara katılmayı tercih etmezse, hediyelerinin onun yaralı duygularını yatıştırmakta başarısız olduğunu varsaymak zorunda kalacaktı.

Carey sırtını salonun ortasındaki dairesel taş ocağa dayamış, boş boş udunun tellerini koparıyordu. Rahip Nathanael köşeye çekilmiş, tahta bir kâsede ceviz kırıyordu. Bir rahip için ilginç bir uğraş, diye düşündü Austyn, adamın ağzının etrafındaki kin belirtisi karşısında şaşırmişti. Bu ısrarlı *çıt çıt* sesi Austyn'in gergin sinirlerini babasının vızıltısından ya da Carey'nin uyumsuz koparışından daha fazla yıpratmaya başlamıştı.

Parmaklarını masaya vurarak toz tabakasını rahatsız etti. Tewksbury Şatosu'nun ihtişamında büyüdükten sonra Holly'nin burayı bir harabeden biraz daha fazlası olarak görmesinden korkuyordu.

Crack-crack.

Bayat bir acelecilik tabakası kaldırım taşlarını kaplamıştı. Ocağın üzerindeki tonozlu çatıda açılmış dairesel duman deliğinden emilemeyecek kadar iğrenç olan, kaba fenerlerin dumanı salonun üzerinde süzülüyordu.

Crack-crack.

Austyn ellerini büktü, eğer çanağın içine bir tane daha çürük ceviz girerse koşup rahibin kafatasını kıracağından korkuyordu.

Kardeş Nathanael, hanımının merdivenlerde belirmesiyle bu korkunç kaderden kurtuldu. Austyn farkına varmadan ayağa kalktı. Babasının hiddetli tiradı hüzünlü bir notayla yatıştı.

Leydi Holly merdivenlerden muhteşem bir zarafetle indi, geniş kalçaları sallanıyor, yüz hatları tüllü ipekten bir örtüyle gizleniyordu. Elbisesinin kuyruğu arkasından dalgalanıyordu.

hemşiresinin sadık elleri tarafından taş basamaklara yerleştirildi. Son basamağı yanlış değerlendirip narin ayağını havaya emanet edene kadar ağır adımları ona ihanet etmedi.

Austyn öne doğru devrilmeden önce onu yakalamak için ileri atıldı, peçenin karanlık ışıktaki görmeyi imkânsız olmasa da zorlaştırdığını fark ederek kaşlarını çatı. Kızın çıplak dirseklerini yırtık kollarının arasından kavrayıp ipeksi dokusuna hayran kaldı. Yüzü ne kadar güzel olursa olsun, dirsekleri güzel olan bir kadınla henüz tanışmamıştı.

"İyi akşamlar leydim. Birlikte yemek yiyelim mi?"

Sesini bir gülümseme ısıttı. "Nasıl isterseniz lordum."

Masadan yana döndü ve Austyn'i omuzlarından tutup onu nazikçe doğru yöne yönlendirmeye zorladı. Peçeyi kaldırıp kızın o tüylü ensesine bir göz atmak için saçma bir dürtüyle savaştı. Masaya yaklaştıklarında babası geri çekilip soluk duvar halısına sarıldı, hâlâ tutsak kralını kucaklıyordu.

Holly bankın üzerine kayarken Carey'ye başıyla selam verdi. "İyi akşamlar, Winifred. Umarım geç kalmam yemeğin soğumasına neden olmamıştır."

Carey ağzını açtı ama Winifred o anda elinde bir tepsi siperle içeri daldı. Kaba kahverengi ekmek kaseleri, dumanı tüten koyun eti ve pırasa parçalarıyla dolup taşıyordu. "Efendimizin en sevdiği, leydim," dedi ve Austyn ile Holly'nin arasına bir hendek yerleştirdi. "Umarım sizi memnun eder."

"Eminim öyle olacak, Winnie," dedi Holly yumuşak bir sesle. "Beni memnun etmek için çok az şey gerekir. Umarım bunu görevleriniz arasında en az yorucu olanı olarak görürsünüz."

Diğerleri sehpa masasının uzak ucunda toplanırken Austyn karısına şaşkınlıkla baktı. Dün onu memnun etmek neredeyse imkânsızdı. Peçeye içerlemeye başlamıştı. Holly'nin ruh halini burnunu eğdiği o buyurgan açıdan değerlendirmeyi özlemişti. O olağanüstü gözlerdeki mor ateşin ilk kıvılcımlarına tanık olmayı özlemişti. El yordamıyla parmakları tuzluğu kavrayıp içmek için dudaklarına götürdüğünde, nefesinin altından homurdanarak peçeyi yüzünden uzaklaştırdı.

Tuzluğu kadehle değiştirdi, gözleri şaşkınlıktan nemlenmişti. "Kıyafetim sizi rahatsız mı etti, efendim? Sadece sizi onurlandırmayı düşünmüştüm.

cömertlik."

Austyn geri çekildi, gözleri yaşardı. Nefesi kesinlikle keklik üzümü kokuyordu, nanenin keskin kokusu pırasanın keskin aromasını bile bastırıyordu. Doğal nefesinin tatlı, hafif çiçeksi kokusunu tercih ettiğini öğrenmek onu daha da sinirlendirdi.

"Evet, beni memnun ediyor," diye yalan söyledi. "Bu örtü büyükanneme aitti."

İçinden çekici bir kıkırdama geçti. "Umarım ödünç almadan önce ondan izin istemişsindir. Gece yarısı odama dalıp ağlamasını ve kaybından yakınmasını tercih etmem."

Austyn'in dudakları kıpırdadı ama gülümsememek için kaşlarını çattı. Daha önce hiçbir kadın ailenin hayaletleriyle alay etmeye cesaret edememişti.

Ama hiçbir kadın davet edilmeden onun siperini paylaşmaya, Caer Gavenmore'un kırsal cazibeleri hakkında parlak konuşmalarla ruh halini yatıştırmaya, parmak uçlarından ona yumuşak koyun eti parçaları yedirmeye cesaret edememişti. İşin tuhafı, onu en çok heyecanlandıran Holly'nin dizginleri çatlamış avuç içleri ve ısırılmış tırnaklarıyla elleri olmuştu. İki narin kemikli kuş gibi etrafında kanat çırpıyor, zarafetleriyle onu baştan çıkarıyor, dile gelmeyen memnun etme arzularıyla onu baştan çıkarıyorlardı.

Kardeş Nathanael'in gölgesi üzerlerine düştüğünde sustular. "Seni daha önce aramıştım çocuğum ama Elspeth uyuduğunu söyledi."

"Öyleyse öyleydim." Holly, Austyn'e eğlenen bir gülümseme vermeden önce rahibe anlaşılmaz bir bakış fırlattı. "Benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu unutarak bana 'çocuk' diyor."

Kardeş Nathanael, Austyn'in onun alaycı tavrı karşısında kızarmış olabileceği gibi kızardı. Kolunun altına sıkıştırdığı kâseyi gösterdi. "Sabahı ormanda ceviz toplayarak geçirdim leydim. En sevdiklerinizden."

"Hayır, teşekkür ederim kardeşim," diye yanıtladı tatlı tatlı. "Onlara karşı olan zevkimi kaybetmiş gibiyim."

Rahip kaseyi masanın üzerine koydu, ceviz lekeli tırnakları Holly'ninkilerden daha yırtıktı. "Bunlardan yemeniz size büyük fayda sağlayacaktır. Hiç bu kadar yumuşak, bu kadar lezzetli bir et görmemiştim." Holly'nin eline bir ceviz sıkıştırmak için uzandı.

Austyn'in kolu dışarı fırladı ve kaseyi yere süpürdü. "Onları istemiyor, lanet olsun! Sağır mısın sen?"

Kükremesinin yankısı azalırken, Austyn şok olmuş bakışların ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Babası, sanki kendisini ipliklerine dokuyacakmış gibi duvar halısına doğru sinmişti. Şoktan daha da kötüsü, Emrys, Winifred ve Carey'nin yüzlerine yansıyan kel endişeydi. Olması gerektiği gibi kendi iyilikleri için değil, onun için bir endişe.

"Beni affedin efendim. Sizi rahatsız etmemeliydim." Rahip sert bir selamla geri çekildi, sandaletli ayaklarının altında ceviz parçalarını eziyordu.

Holly, Austyn'in patlamasından alınmak yerine şaşkın görünen tek kişiydi. "Nathanael'e aldırmayın. O sadece bugün dualarımı dinleme ayrıcalığından mahrum bırakıldığı için kendini küçümsemiş hissediyor."

Austyn ellerini kadehinin etrafında sabitledi, beklenmedik öfke patlaması karşısında diğerleri kadar şaşkındı. "Peki siz ne için dua ederdiniz leydim? Daha makul bir koca mı?"

Parmaklarının tersiyle çenesini sıyırdı ve şefkatiyle onu sarstı. "Sizin için dua edeceğim, efendim."

Artık tüm alaycılığından sıyrılmış olan gözlerine baktı ve sözlerinin ne kadar kehanete dayalı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Gavenmore'un soylu ismi için son kurtuluş umudu pekâlâ o olabilirdi. Kendi yorgun ruhu için son kurtuluş umudu.

"Güzel bayan."

Austyn önce boğuk sesin kendi dudaklarından geldiğinden korktu. Ama başını kaldırıp baktığında babasının saklandığı yerden çıkıp utangaç bir tavırla Holly'nin omzunda durduğunu gördü.

"Güzel bayan," diye tekrarladı yaşlı adam, budaklı parmaklarını kadının ipek peçesinin üzerinde gezdirerek.

"Teşekkür ederim baba." Holly, Austyn'e fısıldamadan önce omzunun üzerinden bir gülümseme attı, "Merdivenlerde dikkatli olmalı. Zavallıcık görme yetisini kaybediyor olmalı."

Austyn bu kez sırtışını bastırmayı başaramadı. Belki de babası, kendisi gibi, gelininin güzelliğinden değil de

utanmaz bir eksiklik.

Holly ayağa kalkarak Elspeth'e şifreli bir işaret verdi. Hemşire Austyn'e katlanmış bir giysi sunmak için yaklaştı.

"Eğer çabalarım seni memnun ederse, kocacığım," dedi Holly, ellerini küçük tombul karnının üzerinde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturarak, "belki yarın karılık görevlerimi daha fazla üstlenebilirim."

Austyn onun merdivenleri tırmanışını izledi ve şehvet düşkün zihnini, ondan yerine getirmesinin beklenmeyeceğine dair güvence verdiği tek eş görevinden uzak tutabilmeyi diledi. Babası Elspeth'in gölgesinde gizlenerek onun arkasından sessizce yaklaştığında zar zor fark etti.

"Hadi şu kızın eserine bir bakalım, dostum," dedi Carey, kendisi ve ailesi hevesle Austyn'in etrafında toplanırken. "Sana ne demiştım? Bir kadına senin üzerinde titremesi için bir şans ver, çok geçmeden kucağında bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya başlar."

Carey'nin annesi onu tahta kaşıkla dövdü. "Sen kadınlar hakkında ne bilirsin ki? Ayak bileklerine *sürtünen* bir kadın görmüyorum."

Austyn silah arkadaşını daha fazla aşağılamamak için giysiyi kaldırdı. Ceketı önünde kıpkırmızı bir sancak gibi açıldı.

Carey dikişini incelerken zafer sırtışı yerini ç a t ı k kaşlara bıraktı. "Anlamıyorum. Hiç tamir etmemiş. Neden hâlâ yumruğumu yırtığın içine sokabiliyorum?" Demek istediğini kanıtlamak için öyle yaptı.

Palto titremeye başladı, sonra da boğuk boğuk sesler çıkarmaya başladı.

Onlar endişeli bakışlar atarken, Austyn giysiyi çevirerek hepsinin görebilmesi için arkasını gösterdi.

Giysinin geniş omuzları boyunca zarif bir işçilik ve daha da büyük bir sabır gerektiren narin dikişlerle dikilmiş, parlak yeşil sarmaşıklardan oluşan karmaşık bir bordür vardı.

Austyn akan gözlerini silerken hayıflanarak kıkırdadı. "İğne işi tanımlarımızın bu kadar farklı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Tanrım, bir eşe sahip olmanın bu kadar eğlenceli olacağını bilseydim, uzun zaman önce bir eş arardım!"

Giysiyi göğsüne bastırarak başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi.

Diğerleri de, Austyn'in sıkı bir kontrol altında tuttuğı o meşhur Gavenmore öfkesini dışa vurmasına tanık olduklarında hissettiklerinden çok daha keskin bir şokla sessizliğe gömülmemiş olsalardı, onlara katılabilirlerdi. Daha önce de nadiren öfke patlamaları görmüşlerdi ama efendilerinin dizginlenemez neşesinin müziğini duymayalı yirmi uzun yıl olmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

O günden sonra Sir Austyn, omuzlarına cesurca işlenmiş narin sarmaşık zinciriyle süslü kıpkırmızı paltosundan başka bir paltoyla nadiren görüldü. Winnie'nin üzüntüsüne rağmen, yırtık dikişi onarmasına izin vermeyi reddetmiş, gelinini gücendirmektense altındaki tuniği ortaya çıkarmayı tercih etmişti.

Holly'nin el emeğine olan abartılı övgüsü o kadar ikna ediciydi ki, bir hafta içinde tuniklerinin, pardösülerinin ve hatta çoraplarının çoğunda anlamsız papatya zincirleri, tombul çiçek demetleri ve paçadan paçaya uçuşan minik pembe kelebekler vardı. Sonunda Carey'e savaşta giydiği paltoyu saklamasına yardım etmesi için yalvarmış, çalışkan karısının o uyurken paltosunun yastıklı göğsüne gülhatmi çayırları işleyebileceğinden korkmuştu.

Kocasının şatosunun hanımı olmanın göz korkutucu zorluğuyla karşı karşıya kalan Holly, bir eş değil, bir gelin olmak için eğitildiğini fark etti. "Sumer is Icumen In "in karmaşık bir turunu mükemmel bir ses tonuyla söyleyebilir ve tökezlemeden neşeli bir ilahide dans edebilirdi, ancak mutfak ateşinde bir somun ekmek pişirmenin inceliklerini öğrenmekte çaresizdi. Alevli pudingleri köpürdü. Sıcak şarabı ekşidi. Kreması pıhtılaştı.

Winifred, çabalarının tutuşturduğu günlük alevleri söndürmek için ocağın yanında bir kova kuyu suyu bulundurmaya başladı. Emrys bahçede onun peşinden gidiyor, adaçayı ve kekik sıralarının arasına yanlılıkla ektiği baldıran otu ve itüzümünü kazıyordu.

Austyn, beceriksizliği yüzünden onu a z a r l a m a k yerine, tüm ev içi trajedilerini derin bir ilgiyle ve burnunu sevgiyle çekerek karşıladı.

Kocasının birkaç çift hortumunu kaynar su dolu bir fiçıda ısıtıp sosis kılıfı boyutuna indirdikten sonra, Carey'nin inanmayan bir kahkaha atmasını sağladı ve ona özlem dolu bir iç çekişle, "Efendiniz gerçekten bir aziz olmalı. Hiç öfkesi yok, değil mi?"

Sonunda Holly'nin hevesli ellerine tahta bir kova ve bir avuç paçavra tutuşturan, bir erteleme için çaresiz olan Winifred oldu. Başarılı olabileceği bir iş bulmanın sevinciyle Holly yazın o ilk altın günlerini Caer Gavenmore'u eski ihtişamına kavuşturmaya adadı. Pirinç meşale tutucularını pırıl pırıl parlayana kadar cilaladı, her köşedeki örümcek ağlarını yırttı ve kaldırım taşlarını süpürerek temizledi.

Perili kuleye çıkan merdivenlerin dibindeki gölgeli sahanlığa saldıracak cesareti toplaması için tam iki hafta geçmişti. Neredeyse elli yıldır kasveti kapatan çürümüş panjurları kırıp sahanlığı güneş ışığıyla doldurduktan ve bayat havayı yaz nefesiyle tatlandırdıktan sonra görevi önemli ölçüde aydınlandı. Toz zerreciklerinin arasından geçerek ilerledi, sonra dizlerinin üzerine çöküp tahta döşemeleri fırçaladı ve babasının "küçük meleğini" şimdi görse nasıl kıkırdayacağını düşündü.

Günleri artık önemsiz eğlenceler ve can sıkıntısıyla değil, sıkı çalışma ve tatmin edici sonuçlarla doluydu. Geceleri yatağında huzursuzca dönüp durmak, isimsiz özlemlerle boğuşmak yerine, kocasını kalbini teslim etmeye ikna edeceği günün hayaliyle derin uykulara dalıyordu. Artık kendini yaldızlı bir kafese hapsolmuş bir kanarya gibi değil, gün batımında Wye nehrinin üzerinde süzülen, hayallerinin peşinden gitmekte özgür, zarif bir kırlangıç kuşu gibi hissediyordu.

Austyn ona, kara Galler toprağının yaz güneşine ısınması kadar yavaş ama inkar edilemez bir şekilde ısınıyordu. Çocuksu sırtıtları sıklaşmış, sessizliği daha az düşünceli hale gelmişti. Ve daha da umut verici olanı, neredeyse bir gecedir onun elini tuniğinin içine sokup leydisinin aşkının o ele avuca sığmaz işaretini parmağına götürdüğünü görmemişti.

Kıpkırmızı tırnağının etrafında sarmal bir kıvrım oluşturmadan ya da pürüzlü dudaklarını davetkâr bir surat ifadesiyle büzmeden bir erkeği etkilemek, balmumu mumlarını şekillendirmekten bile daha zor bir işti

ilk alev öpücüğünde gevşemeyen bir kadındı. Yine de Holly meydan okumayı benimsemiş, her küçük zaferin - kocasının çenesinin sert açısını yumuşatan gamzenin her kısa anlık görüntüsünün - daha kalıcı bir zaferin habercisi olarak tadını çıkarmıştı.

Alnındaki bir damla teri silmek için kalçalarının üzerine çöktü. Efor onu ısıtmış ama ensesindeki buz gibi sızıyı daha da belirginleştirmişti. Merdiven boşluğunun esneyen ağzına bakmak için döndü. Hiçbir güneş ışığı, dar merdivenlerden bir gözyaşı havuzu gibi dalgalanarak inen umutsuzluk havasını yok edemezdi.

Holly ayağa kalktı ve kendine sert bir şekilde huzursuzluğunun sadece çocukça bir kuruntu olduğunu hatırlattı. Caer Gavenmore'un efsanevi hayaletlerinden birini çoktan kovmuş, güney koridorundaki ürkütücü tıkırtının, aydınlatma kolaylığı için zincirler üzerinde kaldırılıp indirilmek üzere tasarlanmış demir bir şamdanın yaramazca sallanmasından başka bir şey olmadığını kanıtlamıştı. Giderek artan tedirginlik duygusundan korkmayı reddederek merdiven boşluğuna doğru süzüldü.

Ayağını yavaşça ilk basamağa dayayarak yukarıya, gölgelere doğru baktı, duvarın kıvrımının hemen ötesinde bir kapının saklı olması gerektiğini biliyordu. Hafif bir kazıma sesi ona ulaştığında omurgası karıncalandı

-Tırnakların tahta üzerindeki umutsuz tırmalaması gibi. "Fareler," diye mırıldandı.

Bir basamak daha tırmanarak örümcek ağlarından oluşan bir perdeyi kenara fırçaladı. Bir kadının iç çekişi kadar kırılgan olan küflü bir nefes yüzüne çarptı ve irkilmesine neden oldu.

"Başboş bir cereyandan başka bir şey değil," dedi, dişlerini takırdamasınlar diye sıkarak.

Ayağı üçüncü basamağa değdiğinde, etrafından alçak perdeden bir ağıt yükseldi ve Holly'nin hassas kalbini kesip atacak kadar keskinleşti. Tutulmayan sözlerin ve paramparça olan umutların kederli uyarısını duymamak için ellerini kulaklarına kapatarak kaçtı ve giderken kovayı tekmeledi.

Holly kapının önünden uçarak geçip gittiğinde Austyn güneş odasında yaşlılık ve bakımsızlıktan sararmış bir parşömen tomarını inceliyordu, yüzü

O kadar solgundu ki, Gavenmore'un uğrak yerlerinden biri olabilirdi. Sandalyesinden kalktı, sonra kendini zorla geri indirdi.

Babası gibi kafayı bulmaya başlamıştı, diye düşündü, genç gelininin peşinden bir koyun buduna vurulmuş av köpekleri gibi koşmak istiyordu. Dış perde duvarının tamamlanması için hazırlanan küflü planlara kaşlarını çatarak baktı. Gelininin bitmek tükenmek bilmeyen coşkusu onu da etkilemiş olmalıydı. O soğuk, yağmurlu 1304 sonbaharından beri Caer Gavenmore'u bitirmek için tek bir taş bile kaldırılmamıştı ama o burada oturmuş, bulutlardaki şatoları hayal etmeye cesaret ediyordu.

Huzursuz bakışları kapıya kaydı. Belki de Holly'yi takip edip bugün ne saçmaladığını görmesi iyi olacaktı. Daha dün sabah Emrys'le hesapları gözden geçirirken, sanki Hristiyanlık âlemindeki bütün iblisler başlarına toplanmış gibi tiz bir kakofoni hepsini güney koridoruna doğru sürüklemişti. Oraya vardıklarında Holly'yi paslı bir şamdanın üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, baş döndürücü her yükselişte neşeyle ciyaklarken bulmuşlardı.

Austyn, kolunun erişebileceği bir yere geldiği anda onu aşağı çekmiş ve böylesine pervasız davranışların tehlikeleri hakkında sert bir ders vermek için kalbini boğazından çıkarmıştı. Burnu pişmanlık duymayan bir açıyla eğilmiş, kötü niyetli yaşlı haydut onu kazıkta yakmamış olsaydı, büyük büyük büyükbabasının gelininin hayaletini kovmak zorunda kalmayabileceği gibi nazik bir öneride bulunmadan önce daha dikkatli olacağına yemin etmişti.

Parşömeni kapatan Austyn ayağa kalktı. Gizlenmeyi seven biri değildi ama Holly'nin zorlu bir işe konsantre olurken küçük pembe dilini dişlerinin arasına sıkıştırma alışkanlığını incelemek için onu takip etmiyordu. Ya da sabah güneşinin bir kuzgunun kanadı gibi parıldayan ve ele avuca sığmaz saçlarında uyandırdığı parıltıyı incelemek için.

Ya kovayı kale kuyusundan aşağı sürmeyi düşündüyse? Ya da mancınığın çanağına kıvrılıp kestirmeye? Austyn, karısının iyiliğini düşünmenin casusluk sayılamayacağından emin bir şekilde, Holly'nin hızlı adımlarını takip etmeden önce iki tarafa da bakarak güneşlikten kaydı.

İçgüdüsel bir sığınma arzusu Holly'yi kalenin şapeline götürdü. Tozlu mihrabın önünde diz çöktü ve titreyen ellerini kavuşturarak Austyn'in büyükannesinin huzursuz ruhu için sözsüz bir dua sundu. Görünüşe göre, zavallı kadının kuzey kulesinin penceresinden atlaması, kindar kocasının ondan esirgediği özgürlüğü geri getirememişti.

Bir el omzuna indiğinde Holly şiddetle irkildi. "Pagan kocanın ruhu için dua mı ediyorsun çocuğum?"

"Yüce Tanrım, Nate," diye küfrederek ayağa kalktı ve rahibin arkasında gizlendiğini gördü. "Beni çok korkuttun. Burada ne işin var?"

Sorduğu sorunun aptallığını anlaması için gözlerini sertçe devirmesi yetti. "Beni aramaya gelmediğini bilmem gerekirdi. Neredeyse benden kaçtığından şüphelenecektim."

Adamın zayıf, sıırım gibi vücudu geri çekilmesini engellerken, Holly'nin tek yapabildiği başını eğerek adamın gözlerinden kaçmaktı. "Lütfen bana ders verme. Ruhuma yük olacak daha fazla suçluluk duygusuna ihtiyacım yok."

"Son iki hafta içinde vicdan azabı çektiğinize dair yeterince kanıt görmedim. Aksine, davranışlarınız oldukça ... utanmazcaydı."

Holly başını kaldırdı, suçlamanın haksızlığı karşısında incindiğini gizleyemedi. Pencerelerden süzülen güneş ışıkları adamın perişan halini ortaya çıkarınca, Holly'nin cevabı da söndü. Cübbesi buruşmuş, bademciklerinin etrafındaki saçlar dağılmıştı. Koyu renk gözlerinin altında gölgeler vardı.

İçgüdüsel olarak Nathanael'in koluna uzandı, yünün altındaki kemiklerin keskin açıları onu bir kez daha rahatsız etti. "Hasta mıydın, Nathanael? Korkunç görünüyorsun."

"Ah, ama sen bilmiyorsun, değil mi çocuğum?" Yardımsever gülümsemesi onu ürpertti. "Kirpiklerin uzuyor. Saçların kıvrılmaya başlıyor. Dişlerin, efendine sunduğun her ateşli gülümsemeyle daha da parlaklaşıyor." Bakışları kadının bedenine kayd ve yüzünü ısıtacak kadar uzun süre kaldı. "Sanırım körpe göğüslerinin bile tomurcuklanmaya başlaması an meselesi."

Holly elini geri çekti. "Saçmalama. Yeni görevlerim dikkatimi tüketti. Dişlerimi karartacak vaktim olmadı."

ya da kirpiklerimi kırmak ya da... ya da-"

" 'Yalan yere tanıklık etmeyeceksin! " diye gürledi Nathanael. "Bu yüzden, tövbe etmek için Galli bir pagana duyduğun kutsal olmayan şehvetten daha fazlasına sahip olmadan önce yalan söylemeyi bırak!"

Holly'nin ilk içgüdüğü olan saldırının altında büzülme dürtüsü, daha güçlü bir saldırma dürtüsüyle yer değiştirdi, onu incittiği gibi onu da incitmek istedi. "Sen şehvet hakkında ne bilirsin ki *kardeşim*? Ya da bu konuda aşktan? Bir kadını bir erkeğe bağlayabilecek şefkatli bağlılığı? Bir kadını kocasına?" Holly asla bu kadar çok şeyi açığa vurmak istememişti ama gerçek, taşan bir gözyaşı damlası gibi döküldü ve kalbini açıkta ve çiğ bıraktı.

"Ah, korktuğumdan da kötüyümüş. Tek arzun onun açgözlü ellerinin çıplak bedenini mıncıkladığını hissetmekken, kendini o herife aşık sanıyorsun. Onun hayvani şehvetinin aşağılamalarına boyun eğmek!"

Holly'nin eli fırladı ve Nathanael'in yüzündeki alaycı ifadeyi açık avuçlu tek bir darbeye sildi. Yanaklarındaki renk kanadı ve geriye sadece Holly'nin el izi kaldı. Gözleri şaşkın bir acıyla bulanıklaştı. Elleri iki yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı. Dindar zırhının parçalanması onu sadece savunmasız değil, aynı zamanda korkunç derecede genç gösteriyordu.

"Ah, Nathanael," diye fısıldadı Holly, acıma ve pişmanlık duygularıyla kuşatılmıştı. Sanki parmak uçlarının okşayışı verdikleri zararı bir şekilde silebilecekmiş gibi bir elini onun yanağına götürdü. "Lütfen beni affet. Çok özür dilerim."

İkisi de şapelin arka tarafından Tanrı'nın huzurundan kovulmuş bir melek gibi süzülen adamı görmedi.

BÖLÜM 16

Austyn sürdü.

Bir adamın azarlamasının gök gürültüsü. Şiddetli, ateşli sözler, kulaklarının deşifre edemeyeceği kadar alçak perdeden. Bir kadının cevabı, yalvarışı anlaşılmazdı ama ateşli bir inançla titriyordu. İnsan etine vuran bir elin kusursuz çatırtısı.

O anda ileri atılmıştı, hanımefendisi uğruna savaşmaya hazırdı, ama Holly'yi, *kendi* Holly'sini, avucunu şefkatle bir adamın yanağına bastırmış halde bulmuştu. *Onun* Holly'si, bir adamın affetmesi için nazıkçe yalvarıyordu. Belki bir Tanrı adamı, ama her şeyden önce ve her zaman bir erkek.

Gözlerinin üzerine karanlık bir perde inmişti. Ve kendini atının çıplak sırtına atıp atını sürdü.

Austyn, ciğerlerine hapsolmuş sessiz öfke feryatları hırıltılı pantolonlara dönüşene kadar atını sürdü. Yumrukları ilkel zarar verme ihtiyacından kurtulana kadar atını sürdü. Bir ömür boyu üzerinde çalıştığı akıl sağlığı duvarını her seferinde bir ağır taşla parçalamak, sakatlamak ve tamamen yok etmek için baştan çıkarıcı cazibeye teslim olana kadar. O kadar kalın ve yüksek bir duvardı ki, kendisini içine hapsettiğini çok geç fark ettiğinde çoktan tamamlanmıştı.

Yorgunluktan bitap düşmüş bineğinden kayarak inmekten ve nehrin kenarındaki uzun, kaba otların üzerine dizlerinin üzerine çökmekten başka bir şey yapamayana kadar at sürdü.

Yükselen rüzgâr saçlarını cılgınca savuruyor, yanan gözlerini yakıyor, kulaklarındaki hışırtının üzerine kederli bir nakarat söylüyordu. Batıdan gelen gri bulutlar, onları doğuran denize d a i r hüznü bir ipucu getiriyordu. Austyn küçük bir çocukken tam da bu kayalıkta yattığını, annesinin eteklerine başını yasladığını ve annesinin ona hayran olduğu epik şiirlerden birini ezberden okuduğunu hatırlıyordu. Savaş hikâyeleri. Yiğitlik hikâyeleri. Onur hikâyeleri.

Saçlarını alnından taradı ve ona gülümsedi, gözleri sevgiyle parlıyordu. "Bir gün oğlum, sen de böyle bir adam olacaksın. Bir şövalye. Bir kahraman. Gavenmore'ların gururu."

Austyn iki büklüm oldu, hatırladıkları yüzünden midesi bulandı. Ruhunu kemiren zehirden iğrenmişti. Holly'nin -komik, sade küçük Holly'nin- onu bu zehirden arındıracak kişi olduğunu düşünmüştü. Gavenmore erkeklerinin kalbinde nesiller boyu yara açmış olan zayıflatıcı kıskançlığın bir gölgesini bile kışkırtabilecek olması tamamen gülünçtü.

Bir elini kalbine bastırdı ve tuniğinin altında, Tewksbury bahçesinde karşılaştığı güzelliğin ona istemeyerek de olsa miras bıraktığı simgenin dış hatlarını hissetti. *İşte* şimdi bir erkeğin kalbinde delilik uyandıracak bir kadın var! diye düşündü. Uğruna ruhunu teslim etmeye degecek bir kadın vardı! Ama onun yüzünü gözünün önünde canlandırmak için gözlerini kapadığında, zarif yüz hatları eriyerek, muzip bir sırıtışa ve bir çift hareketli menekşe rengi göze dönüştü. Samur buklelerden oluşan yelesi yok oldu ve bir yılan yavrusu yuvası gibi sallanan, ancak dokunulduğunda şaşırtıcı derecede ipeksi bir his veren yaylı tutamlara ayrıldı.

Austyn inledi. Tanrı aşkına şimdi ne yapacaktı? Şatoya geri dönüp o küstah rahibi şapelden cüppesinden tutup sürükleyecek ve adamın karısıyla olan ateşli tartışmasının mahiyetini öğrenmek mi isteyecekti? Holly'yi köşeye sıkıştırıp suçunu itiraf etmesi için zorlayacak mıydı?

Ayağa kalktı, dudaklarını kararlılıkla sert bir çizgiye oturttu. O hain cadı Rhiannon'a ikisini de yapma zevki n i tattırmayacaktı. Bu, Holly'nin beceriksiz sevgileri ve onu memnun etmek için yaptığı kurnazca girişimlerle yıktığı, etrafındaki duvarın tek bir taşından başka bir şey değildi. Kayıtsızlık harcıyla kolayca onarılabilirdi. Ve hangi erkek bu kayıtsızlığın korkunç bedelini hesaba katmayı reddettiği için onu yargılamaya cesaret edebilirdi?

Austyn ata atlayıp onu şatoya doğru sürerken, yağmurun ilk soğuk taneleri annesinin gözyaşlarının vaftizi gibi yüzüne çarptı.

Gök gürültüsü kara dağların üzerinde dev bir kedinin mırıltısı gibi gümbürdüyordu. Serin bir esinti güneşlik penceresinden içeri süzülüyor, balkondaki yağmurun hafif pıtırtılarını da beraberinde getiriyordu. Yağmurun yedinci günüydü ve kasvet ile rutubet Holly'nin sinirlerini fena halde bozmaya başlamıştı. Rahat odasında volta atıyor, ocaktaki ateşin meydan okuyan çıtırtıları huzursuzluğunu daha da artırıyor.

Carey pencere kenarında oklarını bileylerken Emrys, Winifred ve Elspeth köşede mum gibi bir zar oyunu oynuyorlardı. İki sarı tazı ateşin önünde uyukluyordu. Holly yanlarından geçerken, geniş başlarını kaldırıp ona kederli bir bakış attılar.

Masanın önünde aniden durdu ve avuçlarını yeni cilalanmış yüzeye sıkıca yerleştirdi. "Efendim, büyük salonun zeminine yeni çalılar ve kurutulmuş otlar serptim - tatlı kokulu solucan otu ve lavanta, fesleğen ve kış tuzu, hatta bir tutam keklik üzümü."

Övünmesi ona masanın arkasındaki adamdan sadece suskun bir homurtu kazandırdı. Neredeyse bir yığın defterin ve parşömenin ardına gömülmüş bir adam. Bir gecedir onunla neredeyse hiç konuşmayan ve sadece kaçış yolu bulamadığında onun arkadaşlığına katlanan bir adam.

Holly ezberden söyleyecek başka başarılar bulmak için beynini zorladı. "Zindandaki tüm kelepçelerin pasını temizledim."

"Çok çalışkansınız," dedi, ona bir bakış atma lütfunda bile bulunmayı reddederek. Sesi, nehrin üzerinde yaylanan gümüşü şimşek ağı kadar soğuk ve mesafeliydi.

Elspeth sempatik bir kaşını çarptı. Winifred ve Emrys sabit bir şekilde zarlara baktılar. Carey kaşlarını çatarak Austyn'in arkasından baktı.

Holly doğruldu, sırtı kaskatı kesilmişti. Artık kocasını memnun edemiyorsa, belki onu kızdırabilirdi. Yüzünün vurdumduymaz güzelliği üzerine herhangi bir duygu damgası hoş bir değişiklik olurdu.

Uzayan bir bukleyi çekiştirmek için uzandı, gözleri sadece Elspeth'in tanıdığı bir öfkeyle kısıldı. "Winifred'den bu akşamki yemeğiniz için lamprey turşusu hazırlamasını istedim."

Hiçbir şey. Yılan balığı turşusu tehdidi bile çarpık sırtışının gölgesini, yontulmuş dudaklarında huysuz bir seğirmeyi tetikleyemedi. Dudaklar ki

bir zamanlar onun en küçük çabasını bile abartılı bir hayırseverlikle övmüştü.

Holly kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayağını yere vurdu. "Korkarım bu sabah yulaf lapana yanlışlıkla baldıran otu kattım. Akşama kadar sarsıntılı bir ölümün sancılarına yenik düşmelisin."

"Bu çok hoş," diye mırıldandı. Defteri kapattıktan sonra tek bir hareketle ayağa kalktı ve sözlerini Carey'ye yöneltti. "Yağmurun otları biçmeyi ne kadar geciktireceğini görmek için kuzeydeki tarlalara gidiyorum. Akşamüstü döneceğim." Sanki görünmezmiş gibi Carey'nin yanından geçip gitti ve onu masanın önünde eli boş ve kalbi kırık bir halde bıraktı.

Carey pencere kenarından kalktı. "Leydim, onun kara kara düşünmesine aldanmamalısınız. Gavenmore lordları her zaman karanlık ruh hallerine yatkın olmuşlardır. Kalplerini katılaştırırlar ve-

Holly onu susturmak için bir elini kaldırdı ve titrek bir gülümsemeye zorladı. "Korkarım ki bir kalbi katılaştırmak için önce ona sahip olmak gerekir."

Carey'nin merhametinin, incinmişliğini ve hayal kırıklığını gözyaşlarına dönüştüreceğinden korkarak arkasını döndü ve güneşten körlemesine kaçtı.

Holly şatoda huzursuz bir hayalet gibi dolaşıyor, Austyn'in ilgisizliğiyle geçecek otuz yıla nasıl dayanacağını düşünüyordu. Başından beri ona böylesine duygusuz bir ilgisizlikle davranmış olsaydı, çirkin görünüşünü ya da kaba davranışlarını suçlamanın rahatlığını yaşayabilirdi. Ölüm onları ayırana kadar böyle kalmaya mahkûm iki yabancının evliliğine razı olabilirdi.

Ama Austyn ona daha fazlası hakkında alaycı bir fikir vermişti. Yorucu ama heyecan verici bir iş gününün ardından ateşin önünde paylaşılan hikâyeler. Çarpık bir gülümseme ve derin bir kahkaha gümbürtüsü, bu kadar nadiren bahşedildikleri için daha da değerli hale geldi. Güçlü, erkeksi bir elin uzanarak onun katledilmiş saçlarını sanki görkemli buklelerden oluşan bir çağlayanmış gibi okşaması. Ona tüm bunları vermiş, sonra da onun iyiliğini kaybetmek için hangi korkunç günahı işlediğine dair bir ipucu bile vermeden elinden almıştı.

Hangi günahı itiraf edeceğini bilseydi, gururunu ayaklar altına alıp Nathanael'in kulağına bile gidebilirdi. Rahip tartışmaları için özür dilemiş, patlamasına neden olan şeyin sadece onun ruhu için duyduğu endişe olduğuna yemin etmişti ama aralarındaki ilişki gergin ve temkinli kalmıştı. Günlerinin çoğunu bir şapelin mahzeninde bulduğu küflü Gavenmore tarihçelerini inceleyerek geçiriyordu.

Holly bir ok halkasını geçerken, sulu bir güneş ışığı ona yağmurun nihayet durduğunu haber verdi. Ruhundaki kasveti dağıtmak için çok geç görünüyordu. Her köşeyi döndüğünde, Austyn'e uygun bir eş olduğunu kanıtlamak için yaptığı zavallı girişimler onunla alay ediyordu: tereyağlı duvarların çatlak sıvalarını kaplayan taze badana, ayakkabılarının altında çıtırdayan otların keskin kokusu, mazgallar boyunca tünemiş kırmızı gelincik fiçileri. Kalenin her odasına neşeli damgasını vurmuş, sadece kuzey kulesini örümcek ağlarına ve hayaletlere terk etmişti.

Holly buna daha fazla dayanamadı. Yün bir şal kaptı ve dışarıdaki merdivenlerden şatodan kaçtı. Kapalı avludan kaçarak, iç bailey'in ıslak çimenleri arasında ilerledi ve arkasındaki utangaç ayak seslerinden çok, güneşin üzerinde süzülen bulutlara dikkat etti.

"Gwyneth."

Holly yorgunca iç çekti. Ölü ya da değil, kimsenin karısıyla karıştırılacak havada değildi. "Hayır, Peder Rhys," dedi omzunun üzerinden ona bakarak. "Ben Gwyneth değilim. Ben Holly'yim." Sesindeki hüznü tınıdan tam olarak kurtulamamıştı. "Austyn'in Holly'si."

Başını iki yana salladı. "Gwyneth," diye tekrarladı sert bir inançla, hemen ötesindeki tepeciği işaret ederek.

Bir ürperti hayaleti ensesini okşadı. Sarmaşık ve yabani otlardan oluşan bir örtüyle neredeyse boğulmuş olan taş kayalığa doğru sürüklenirken esinti kollarındaki tüyleri diken diken etti.

İşaretsiz mezarın kenarında durdu. "Gwyneth?" diye fısıldadı, şalına sıkıca sarılmıştı.

Rüzgâr Austyn'in baritonunun yankısını taşıyordu, sert tınısı bir özlemle yumuşamıştı. *Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Onun*

Sesini. Gülümsemesi. Şarkı söylerken başını eğdiği açt.

Gwyneth. Rhys'in karısı. Austyn'in sevgili annesi. Holly, boğazına kadar gelen yumru karşısında yutkundu.

Şaşkınlık içinde kaşlarını çatarak kaleye baktı. Kalenin, bakımını üstlenecek bir hanım olmadan neden bakımsız kaldığını anlayabiliyordu ama bu bakımsız mezarın utancını kavrayamıyordu. Kendi annesinin mezarı tozlu ve cilalı tutulur, gece gündüz pahalı balmumu fenerlerle aydınlatılır, her bahar ölüm yıldönümünde kucak dolusu güzel kokulu sarı jonquillerle süslenirdi.

Holly'nin yüzüne vuran başıboş bir güneş ışığı günlerdir ilk kez içini ısıtmıştı. Belki de kocasının beğenisini kazanmak için çok geç değildir, diye düşündü. Belki de onu etkilemeye çalışmıştı. ile önemsiz EV İÇİ Başarılar ne zaman hepsi o bağlılığını gösteren basit bir jestti. Kalpten gelen bir hediye. Dönerek yaşlı adamın budaklı ellerini kendi elleriyle kavradı.

"Peder Rhys, bana yardım etmek ister misiniz?"

Adam hevesle başını salladı, gülümsemesinin eğimi tanıdıklığıyla kadının yüreğini burktu. İkisi de dizlerinin üzerine çöküp sarmaşıkları çardaktan uzaklaştırmaya başladıklarında bir rüzgâr bulutları dağıttı.

Holly yanağındaki toprak lekesini temizlemek için kalçalarının üzerine çöktü. Kir, tırnaklarının kısaltılmış hilallerini kaplamıştı. Sırtının alt kısmı ağrıyordu. Rüzgâr yüzünü çatlatmıştı. Sırıttı, öğleden sonraki çalışmasından yorulmuş olduğu kadar keyifliydi de.

Şalı yanındaki çimenlerin üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Birkaç metre ötede, bir meşalenin dokunması için yalvaran yabani otlar ve sarmaşıklar yığılmıştı. Nakledilmiş anemonların bolluğu, mağaranın düzgünce yığılmış taşlarının etrafına cesurca doluşmuştu. Holly son bitkiyi de nazikçe toprağa gömerken, Austyn'in babası elinde yeni kesilmiş bir kucak dolusu kırmızı sümbülle tepenin zirvesine doğru yürüdü. Bunlar Holly'nin kocasına özel hediyesi olacaktı; Gavenmore'lu Gwyneth'in ebedi uykusunu koruyacak güzel kokulu bir battaniye.

Bir adımla diğeri arasında yaşlı adamın hevesli gülümsemesi soldu. Ayakları sendeledi. Çiçekler kıpkırmızı bir yağmur halinde kollarından düştü. Holly dönüp a r k a s ı n a baktı, gözlerini alçalan güneşe karşı gölgeledi. Güneş. Güneş. toprak altında onu dizler Titreşimli ile yaklaşan toynak seslerinin gürültüsü. Kalbi hızla atmaya başladı. Çılgın ritme ayak uydurarak.

Austyn atı tamamen durmadan önce atından kayarak indi ve ölümcül bir zarafetle ona doğru ilerledi. Kadın içgüdüsel bir savunmayla ayağa kalktı. Görünüşe bakılırsa kocasından bir karşılık koparma çabaları en çılgın umutlarının ötesinde başarıya ulaşmıştı. Adam öldürücü bir öfke içindeydi.

Ona bir adımdan daha az bir mesafede durdu, geniş göğsü kabarıyor, burun delikleri her hırıltılı nefeste alevleniyordu. "Bu ne cüret? Çocuksu ilgilerinle, gülünç çiçeklerinle hayatımın fırçalamayacağın, süpürmeyeceğin ya da kirletmeyeceğin bir köşesi var mı?"

Bir öfke çılgılığı, onun alçak sesle hor görmesinden daha az yaralayıcı olabilirdi. Ona aşağılık bir şeymiş gibi bakıyordu - üzerinde durdukları kutsal zemine bir saygısızlık.

Holly, Nathanael'in ona öğrettiği kraliçe soğukkanlılığını toplamaktan başka bir şey yapamadı. Ellerini önünde kavuşturarak başını geriye eğdi ve, "Sadece seni memnun etmeye çalıştım. Baban bana sevgili Gwyneth'inin burada gömülü olduğunu söyledi."

"Gwyneth," diye tükürdü. Öfkesi için yeni bir hedef arıyormuş gibi, kızın yanından hışımla geçti ve babasını tuniğinin önünden yakaladı. "Ona söyledin mi, ihtiyar? *Sevgili* Gwyneth'inin ne yaptığını ona anlattın mı? *Sevgili* Gwyneth'ine ne yaptığını ona *söyledin* mi?"

Çaresiz bir yaratığın bu şekilde istismar edildiğini gören Holly'nin korkusu yerini pervasız bir öfkeye bıraktı. Austyn'in kolunu yakaladı ve sert kaslarını tüm gücüyle çekti. "Kes şunu! Onu korkutuyorsun!"

Austyn babasını serbest bıraktı ve Holly'nin üzerine yürüdü. Korkunç bir an için Holly onun kendisine vuracağını düşündü. Fiziksel bir zarar beklentisiyle değil, böylesine dikkatsiz bir darbenin kalbine vereceği onarılamaz zararı düşünerek geri çekildi. Onun bariz ürkekliği karşısında, adamın gözlerinde neredeyse kendinden nefret edecek kadar yoğun bir utanç parıldadı.

Holly bu kez şefkatle ona uzandı, ama o kolunu onun uzanamayacağı bir yere doğru salladı ve kayalığa geri döndü. Dizlerinin üzerine çökerek eldivenlerini çıkardı, sonra çıplak elleriyle yumuşak anemonları parçalamaya başladı, olgun toprak parçalarını gidebildikleri kadar uzağa fırlattı.

Holly, kırılğan köklerin her kopuşunda kalbinin göğsünden söküldüğünü hissetti. Mezarın karşı tarafına gelip diz çöktü ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını silme zahmetine katlanmadı.

"Onun anısını nasıl kirletebildiğini anlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "O senin annendi."

Austyn başını geriye atıp kükrerken gözleri soğuk mavi ateşle parlıyordu, "O inançsız bir fahişeydi!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

"Evet, daha hain bir fahişe hiç yaşamadı! Havva kadar kurnaz. Jezebel kadar ahlaksız. Namuslu, Tanrı'dan korkan erkekleri bal küpüne giden arılar gibi yatağına çeker."

Holly'nin bu kınamanın Austyn'den değil de babasından geldiğini anlaması sersemlemiş bir anını aldı. Yaşlı adam mezara doğru yürürken vurgulamak için kollarını salladı, adımlarındaki tüm belirsizlik izleri silinmişti. Romatizmalı gözlerine yeniden ateş gelmişti. Akli derinlikleriyle flört ediyordu, bir şekilde onu çoğu zaman meşgul eden belirsiz delilikten daha tehlikeliydi. Onun bir seferde iki kelimedenden fazla konuştuğunu hiç duymamış olan Holly, sadece hayretle bakabildi.

"Benim Gwyneth'im zayıf, inatçı bir kadındı, bedeninin günahlarına teslim olmuştu. Doymak bilmeyen arzularını giderecek tek bir ölümlü erkekle asla tatmin olamazdı. Ne de iki erkekle. Ne de ..."

Sanki sessizliğin kapakları açılmış ve bir nehir gibi akmaya başlamıştı. O söylenmeye devam ederken, Holly doğaçlama vaazının bir dinleyici topladığının farkına vardı. Emrys, Carey ve beyaz yüzlü Winifred bahçe kapısında kümelenmişlerdi. Nathanael şapelin kapısından onu izliyordu. Diğer şato sakinleri bira fabrikasından, ahırdan, demirciden, merakları korkularının önüne geçmiş bir halde sürünerek çıktılar. Holly gözlerini Austyn'den kaçırdı, onun kendisini acısına tanıklık eden başka bir zavallı olarak yargılamasından korkuyordu.

Carey öne çıktı ve yaşlı adamı nazikçe kolundan tuttu. Holly onun bunu ilk kez yapmadığından şüpheleniyordu. Sonuncusu da olmayacaktı.

"Gelin efendim," dedi Carey. "Akşam yemeğinizin vakti geldi. Salamura lamprey, bilirsiniz. En sevdiğiniz yemek." Diğerleri aniden geri çekildi.

Sanki Carey'nin basit nezaketi onları utandırmış gibi.

Gavenmore'lu Rhys, silah arkadaşının yanında yürürken kınayan parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Sürtükler, her b i r i ! Kızıışmış orospular gibi bir adamın sert asası için nefes nefese kalıyorlar. Kalçalarını açmaya ve Tanrı'nın verdiği son damlasına kadar onu sağmaya çok hevesliler-"

Bir kapı gümbürtüyle kapandı ve canlı resitali merhametli bir şekilde kesti. Holly daha önce kocasına bakamadıysa, şimdi de kesinlikle bakamazdı.

"Seni daha önce hiç kızarıırken görmemiştim. Çok yakışıyor."

Austyn'in sessiz sözleri kafasını karıştırdı. Annesinin mezarının uçurumunun üzerinden birbirlerine baktılar. Onun sürekli bakışlarından rahatsız olan Holly başını eğdi ve alt dudağını dişlerinin arasında sıktı. Adam ona bakmak yerine *içinden* bakmaya başladığından beri, görünüşünü bozma konusunda oldukça dikkatsiz davranmaya başlamıştı.

"Sizi daha önce hiç çiçek atarken görmemiştim, efendim. Hiç yakışık almadı."

"Seni uyarmalıydım. Bütün Gavenmore erkekleri lanetlidir" - ne kadarını açıklayacağından emin değilmiş gibi duraksadı

- "öngörülemeyen öfkeler. Gavenmore standartlarına göre, bu hafif bir öfke nöbetiydi."

"O zaman ağır bir tane görmekten nefret ederim."

"Ben de öyle." Austyn ayağa kalktı ve tepenin zirvesine doğru yürüdü. Ellerini kalçalarına dayamış, yıkık dökük perde duvarının üzerinden kabarmış nehre bakıyordu. Alacakaranlığın morarmış lavantası sert profilini çerçeveliyordu.

"Babamın Galler'e olan bağlılığı her zaman onun iddia ettiği kadar saf değildi," dedi. "İngiliz kralı Edward'ın Galler nehirleri ve stratejik geçitler boyunca birkaç kale inşa ederek çekişmeli komşularıyla barışı sağlamaya çalıştığını duyduğunda, Gavenmore'u bir yer olarak gönüllü oldu. Kralın böyle bir girişime sadakat yemini eden her lorda abartılı toprak ve servet ödülleri vereceğini biliyordu."

"Nathanael bana böyle şatoları öğretti." Nathanael'in ona Edward'ın rüyasının hiçbir zaman gerçekleşmediğini de öğrettiğini eklemedi.

tamamen farkına vardı. Gallerliler, Edward'ın oğlunun egemenliğine karşı bugüne kadar ara sıra isyanlar düzenlemeye devam ettiler.

Austyn'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. " 'Dokuz yaşında bir çocuk için büyülmüş bir zamandı. Her yer gece gündüz inşaat ustaları, marangozlar ve kazıcılarla dolup taşardı. Carey ve ben kendimizi bazı iğrenç yaramazlıkların içine sokmayı başardık. Edward'ın kraliyet ziyaretiyle bizi onurlandıracağını öğrendiğimizde yaşadığımız heyecanı tahmin edebilirsiniz. Daha önce hiç gerçek bir kral görmemiştik."

Austyn'in ifadesi karardı. " 'O ve maiyeti geldiğinde yağmurlu bir sonbahar arifesiydi. Edward'ın yaşı ilerlemişti ama hâlâ güçlü bir adamdı. Ben oldukça tombul bir delikanlıydım, ama o beni bir tüyden daha ağır değilmişim gibi kaldırdı."

Holly bu görüntü karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Austyn'in iyi bilenmiş fiziğinde kesinlikle bebeklikten kalma bir yağ izi yoktu.

"Gece geç saatlere kadar oturdular - babam, annem ve bu İngiliz kralı. Gülüyor, konuşuyor, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Kral, annemin şarkı söylemesinden çok etkilenmişti."

Holly, uzun zamandır unutulmuş bir melodinin hayalet gibi yankılanan sesi sınırları üzerinde oynasırken ürperdi.

"Emekliye ayrıldıklarında neredeyse gece yarısıydı. Babam daha sonra uyandığında yanındaki yatağı boş buldu."

Birden Holly onun devam etmesini istemedi. Onu durdurmak için her şeyi yapabilirdi. Hatta kollarını onun boynuna atıp, sözlerini ağzıyla boğabilirdi. Ama felç olmuştu, uzuvları olacakların korkusuyla ağırlaşmıştı.

Austyn'in sesindeki tüm duygular uçup gitmiş, yerini soğuk ve mesafeli bir sese bırakmıştı. "Kalede Gwyneth'ini aradı, tıpkı hâlâ yaptığı gibi. Ama o gece onu buldu. Kralın yatağında."

"O ne yaptı?" Holly fısıldadı.

Austyn omuz silkti. "Ne yapabilirdi ki? Hırslı bir lordun, karısının lütuflarından yararlanmasına izin vermesi alışılmadık bir şey değildi. Sadece kapıyı kapattı ve kendi yatağına döndü.

"Ertesi sabah şafak vakti, Edward'a sonsuz sadakat yemini ederek nazikçe veda etti. Sonra merdivenleri tırmandı ve annemi boğarak öldürdü."

Austyn'in profilinin sade güzelliği insanlıktan sıyrılmıştı, o kadar nüfuz edilemezdi ki bir mezarın üzerine kazınmış olabilirdi. "Onları o yatakta, başka bir adamla yattığı aynı buruşuk çarşafların üzerinde buldum. Babam onun cansız bedenini kollarının arasına almış, ileri geri sallanıyor ve ağlıyordu. Yüzünü öpmeye devam ediyor, uyanması için yalvarıyordu. Bu sırada kızın gevşek boynu şişmiş ve parmaklarının izleriyle morarmıştı, yüzü ise ölümden simsiyah olmuştu." Holly titreyen elini ağzına kapattı, Rhys'in savunmasına geldiği için dehşete düşmüştü. Onun zararsız bir köpek yavrusu gibi şatoda kendisini takip etmesine izin vermişti. Onun çelimsiz ellerini nazıkçe kendi ellerinin arasına almıştı.

Austyn'in annesi.

"Edward onun ölümünü duyduğunda," diye devam etti Austyn, "inşaatçıları ve lütfunu geri çekti. Babamın unvanını ve tüm mülklerini elinden aldı, en iyi savaşçıları onu terk etmeye zorladı ve geriye sadece en sadık köylüleri kaldı."

Holly listede neden hiçbir süvari ya da şövalyenin eğitimine tanık olmadığını şimdi anlıyordu. Kalenin neden yetenekli silahşorlar tarafından değil de çiftçiler, fırıncılar ve arıcılar tarafından korunduğunu.

"Edward'ın oğlu peşimizi bırakmıyor, bu çorak kayayı bile teslim etmekten başka çaremiz kalmayana kadar bizi vergiye bağlamak istiyor. Hepsi bir kadının ihaneti yüzünden. Çünkü o bize ihanet etti." Holly onun acı fısıltısında yaralı bir çocuğun, erkekliğin ağır sorumluluklarını taşımak için çok erken zorlanan bir çocuğun yankısını duydu. "Bizi terk etti."

"*Seni* terk mi etti?" Ayağa fırladı, şefkati çalkantılı duyguların girdabında boğuldu. "Sanmıyorum efendim, çünkü onu terk eden sizsiniz."

BÖLÜM 18

Austyn karısının acımasına katlanmak zorunda kalsaydı hiç şaşırılmazdı. Ya da iğrenerek ondan kaçsaydı. Ya da ailesinin utancı karşısında başını öne eğseydi. Ama ona meydan okumak için ayağa fırlayan minyon bakire karşısında şaşkına dönmüştü. Mızrak dövüşü alanında daha az ürkütücü rakiplerle karşılaşmıştı. Eğer kız bir kedi olsaydı, onun şaşkın suratına tıslayıp tüküreceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Seni terk mi etti?" diye tekrarladı. "Gördüğüm kadarıyla zavallı kadının bu konuda çok az seçeneği vardı."

Kadının saldırısının büyüklüğü Austyn'i daldığı düşüncelerden uyandırdı. Sesini onunkiyle eşleşecek şekilde yükseltti. "Kocasının yatağında kalmayı seçebilirdi! Evlilik yeminini onurlandırmak için!"

"Ve baban onu boğarak öldürmemeyi seçebilirdi! Değerli kralını boğmamış olması dikkatimden kaçmadı."

Austyn iyi yerleştirilmiş bu darbe karşısında bir adım geriledi. Caer Gavenmore'daki herkes on yıllardır annesinin ölümü konusunun etrafında dolanıp duruyordu. Bu olay hepsinin hayatını kan rengine boyamıştı ama yine de kimse bundan bahsetmeye cesaret edememişti. Holly'ye kadar. Çirkin, cesur küçük Holly.

Merhameti yoktu Holly'nin. "Babanın suçu, annenin sadakatsizliğinden daha mı az korkunç bir günahtı? Babanı bir hastaymış gibi şımartıyorsun ama annenin anısını onurlandıracak mütevazı bir çiçekten bile mahrum bırakıyorsun. Dinlendiği yeri işaretlemek için sadece soğuk kayaları var."

Austyn Holly'ye doğru yürüdü ve onu omuzlarından yakalayarak sert vücudunu kendi vücuduna doğru sürükledi. "Her biri oraya benim elimle yerleştirildi!"

Menekşe rengi gözleri onunkileri aşan bir tutkuyla parlıyordu. Onun sert kucağında gevşemek yerine, kollarına yapıştı,

korkutulmayı reddediyordu. Kızın sert yüz ifadesinde en ufak bir ürkeklik belirtisi bile yoktu. Austyn bunun onu ne kadar memnun ettiğini anlatamazdı.

"Ne kadar cömertsin," dedi, sesini yumuşatarak sert bir şekilde azarladı. "Söylesene, kendi annenden gerçekten bu kadar nefret ediyor muydun?"

"Ona tapıyordum!" Yirmi yıldır içinde bastırdığı bu ifade bir patlama gücüyle göğsünden fırladı. Bakışlarını Holly'nin birdenbire yumuşayan, davetkârlaşan dudaklarına dikti ve fısıldadı: "Ona tapıyordum."

Holly, Austyn'in öfkesinin yükünü taşımaya çok istekliydi ama gözlerindeki şaşkın özlem onu eritmekle tehdit ediyordu. Onun kollarında erimek istiyordu. Başını yavaşça göğsüne doğru çekmek ve ...

Başının göğüslerinin besleyici yumuşaklığıyla değil, bağlarının sert şeritleriyle karşılaşacağını acı verici bir şokla hatırladı. Bunun farkına varınca paniğe kapılarak adamın göğsünü itti. Baş döndürücü bir kalp atışı boyunca, adam onu bırakmayı reddedecekmış gibi tuttu, sonra kolları itiraz etmeden çekildi.

Daha da tehlikeli başka bir cazibeye kapılmamak için ondan uzaklaştı. "Yani annen babanın çizdiği gibi bir fahişe değil miydi?"

Austyn'in çatık kaşları çelişkili anılarını yansıtıyordu. "Güzel bir kadındı, evet ama aynı zamanda alçakgönüllü ve dindardı. Benden sonra başka çocuk doğuramazdı, bu yüzden benim onun tek oğlu ve babamın tek varisi olacağımı biliyordu. Bana okuma yazma öğretti, beni bir şövalye ve bu toprakların efendisi olmaya layık kılacak erkeklik becerilerini geliştirmeye teşvik etti. Bana dua etmeyi öğretti." Koyu renk kirpikleri gözlerini perdelemek için aşağı doğru indi. "O öldüğünden beri dua etmedim."

Holly şalını topladı ve omuzlarına sardı. "O zaman belki de bunu yapmanın zamanı gelmiştir."

Döndü, onu anılarıyla barışması için yalnız bırakmaya kararlıydı.

"Holly?"

Durakladı. "Efendim?"

Başını alaycı bir merakla salladı ve kadının göğsünde kalan nefesi sıktı. "Beni baştan çıkarmaya yetiyorsun

kalbimi bir kadının bakımına emanet etmek."

Holly'nin ona vereceği, kendisini sefil bir yalancı olarak mahkûm etmeyecek hiçbir cevabı yoktu. Sadece kaleye doğru adımlarını hızlandırabilirdi.

Yükselen ayın ışığında geriye bakmaya cesaret ettiğinde, Austyn annesinin mezarının yanında diz çökmüş, iri, küt elleriyle bir anemonun eğik gövdesinin etrafındaki toprağı nazikçe okşuyordu.

Holly kaybolmuştu. Gölgelerle dolu bir ormanda, sis ve gözyaşlarıyla kör olmuş bir halde koşuyordu. Hayır, fark etti. Kendisi kaybolmamıştı. Birisi onun için kaybolmuştu. Çok sevdiği biri. Budaklı dallar yüzüne vuruyor, elbisesini pençeliyor, aradığı kişiyi bulmasını engellemeye çalışıyordu.

Çılgınca kaçışı demir bantlı bir kapıya çarpmasıyla son buldu. Yumrukları kan içinde kalana kadar kapıya vurdu ama kapı yine de teslim olmadı. Umutsuz bir yığın haline geldi, ağlıyor ve kapının karşı tarafındaki meçhul tutsağından merhamet diliyordu. Sıcak, tuzlu gözyaşları elbisesinin eteklerinde küçük bir alev tutuşturdu. Eliyle onu söndürdü ama yerine bir başkası, sonra bir başkası, ta ki tüm eteği alev alana kadar.

Üzerine bir gölge düşerek sadece alevleri değil, son kurtuluş umudunu da söndürdü. Karanlığın içinden bir adamın yüzü çıktı, aşığılama ve suçlamayla sertleşmişti. Bir zamanlar şefkatle okşadığı, hem dudakları hem de kalbiyle taptığı bir yüzdü bu.

En kötüsü de o yüzü hâlâ seviyor olmasıydı, onu seviyordu. Güçlü elleri boğazına dolanırken bile onu kucağına çekmek için uzandı.

Holly dört direkli yatakta dimdik otururken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Ay, onu iğrenç karanlığa terk ederek ok halkasının altına düşmüştü. Titreyen parmak uçlarını yanaklarına dokundurdu ve gözyaşlarıyla ıslanmış olduklarını görünce şaşırdı.

Karmakarışık çarşafı bir kenara atarak, yatağının başucundaki donyağı izmaritini yakmak için uğraştı. Cılız titremesi, ruhunu tamamen kovamadı.

Diğer Gavenmore gelinlerinin hayaletleri, ama en azından onları sıvalı duvarlar boyunca kıvranan gölgelere geri götürmüştü. Hayaletlerin onu uyarmaya mı geldiklerini, yoksa gördüğü rüyanın kendi vicdanının azap dolu saçmalıklarından başka bir şey olup olmadığını bilemiyordu.

Yataktan kaydı ve sandığa doğru ilerledi. Dizlerinin üzerine çökerek annesinin el aynasını aldı ve yansımasını yakalamak için yavaşça çevirdi. İçindeki rahatlama kalp atışlarını yavaşlattı. Kendi kurnazlığının zehrini onu kılık değiştirdiğinden daha da korkunç bir şeye dönüştürmüş olabileceğinden korkmuştu. Onun yerine bir yabancıya yüzüne baktığını fark ettiğinde kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasını izledi.

Yüz hatları mağrur ifadesini kaybetmişti. Ağzının etrafındaki gerginlik yumuşamıştı. Gözlerindeki özlem, onları buğulu menekşe havuzlarına derinleştirmişti. Bir elini güneşten yanmış boğazına götürdü, aşağıya doğru kaydırды, ta ki yayılmış parmakları bağlanmamış göğüslerinin karıncalanan kabarıklığıyla karşılaşana kadar. Ayrılmış dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Artık aynaya yansıyan İngiltere'nin en güzel kadınının yüzü değildi. Kocasına aşık bir kadının hüznü yüzüydü.

Yansımasının şeffaflığına daha fazla dayanamayarak aynayı bir kenara bıraktı. Şimdi Austyn'e gitmeye cesaret edebilir miydi? Her şeyi itiraf edip kendini onun merhametine bırakmaya? Onu yatağından geri çevirir miydi? Kalbinden? Hayatından? Tıpkı annesinin babasına ihanet ettiği gibi, onun da kendisine ihanet ettiğine inanır mıydı?

Belki de yalvarışını sözcüklerin tutarsızlığına bırakmasa daha iyi olurdu. Karanlıkta onun yatağına girse. Göğsünün gevrek kürküne gömülse ve onun büyük, sıcak bedenini kendi bedenini örtmesi için ikna etse. Bu görüntü onu nefessiz bıraktı, dehşete düşürdü, heyecanlandırdı.

Sevişmelerinin ardından yumuşayan kalbiyle onun aldatmacasını affedecekti.

Ama neyi kanıtlamış olacaktı? diye sordu kendine. Dokunuşuyla bir erkeği baştan çıkarabileceğini mi? Teninin kadifemsi yumuşaklığıyla onu büyüleyebileceğini mi? Göğüslerinin görkemli dolgunluğuyla onu büyüleyebileceğini mi? Evlenmeden önce bu güçlerinden emindi.

Austyn. Hâlâ özlemini çektiği meçhul sevgilisi de ona daha azını teklif etmemişti.

Kalbimi bir kadının ilgisine emanet etmem için beni ayartmaya yetiyorsun.

Gerçekte, Austyn'in savaşın kanlı sonrasında boğazından kopup gelen boğuk itirafı, onun için karanlıkta fısıldayabileceği ballı sözlerden daha anlamlıydı. Gölgeleleri kalkanı, güzelliği kılıcı yaparak onun çarşaflarının altına girseydi, bu cazibeye kapılıp kapılmayacağını asla bilemeyebilirdi. Kalbini ona tapan tıknaz, düz göğüslü, kırpık kıvrımlı küçük bir fahişeye emanet etmeye cesaret edip edemeyeceğini.

Bir gün, Holly kendi kendine yemin etti. Ona bir gün daha verecekti. Eğer ondan evlendiği kadına karşı bir şefkat jesti koparabilirse, yarın gece ona gidecekti. Diğer Gavenmore gelinlerinin uyarılarıyla alay edecek ve kalbini onun ayaklarına serme riskini alacaktı.

Kararlılığı daha da güçlenen Holly yatağa doğru dans etti, kendisini engelleyen dolgusu olmadan Galli bir peri kadar kıvrak hissediyordu.

"Günaydın Winnie," diye seslendi Holly avludaki çamaşır leğeninin üzerine eğilmiş kadının yanından geçerken. "Nehir kıyısından biraz kır çiçeği toplamaya gidiyorum."

"Size de iyi günler, Leydi Holly." Winifred belini ovmak için doğruldu ve genç hanımının adımlarındaki çevikliğe imrendi.

Holly koluna doladığı sepeti neşeli bir ritimle sallıyor, nefesinin altından umut dolu bir melodi mırıldanıyordu. Masmavi gökyüzünde kasımpatılar kadar beyaz ve kabarık bulut çiçekleri filizleniyordu. Sanki yağmur yeryüzünü vaftiz etmiş, sonra da kurtuluş vaadini yerine getirmesi için güneşi üzerine göndermişti.

Havadaki keskin ışıltı, kale sakinlerinin çoğunun yeteneklerini kale kovanlarından bal toplamak ya da sakin bir eşeğin toynaklarını düzeltmek gibi kalenin kasvetinden uzakta yapılabilecek işlere yönleltmelerini sağlamıştı. Holly geçerken ona neşeli selamlar ve utangaç gülümsemeler sundular. İkiz sarı

Tazılar, açık ateşte pişirilen jambonun kokusu tarafından uzaklaştırılmadan önce birkaç adım boyunca onun peşinden koştu.

Holly, Gavenmore'lu Rhys'i görünürde bulamadığı için rahatlamıştı. Böyle güzel bir günde Austyn'in babasıyla ilgili çelişkili duygularını çözmeye hiç niyeti yoktu.

Listenin yanından geçerken Carey'ye el salladı ve dikkati dağıldığı için okunu küflü bir saman balyasının üzerine çizilmiş hedefe isabet ettiremeyince neşeyle güldü. Carey ona sahte bir öfkeyle yumruğunu salladı, sonra da alaycı bir öpücük kondurdu.

Holly, Austyn'in annesinin mezarının yanından geçerken adımları yavaşladı. Mezarı çevreleyen toprağın büyük bir kısmı hâlâ savaşın izlerini taşıyordu ama düzensiz aralıklarla, dağınık anemon bitkileri kurtarılmış ve kıpkırmızı ve mor renklerin beceriksizce sıçramasıyla toprağa gömülmüştü.

Holly büyük, yassı bir kayanın üzerine kararsız bir el tarafından kazınmış *Gavenmore'lu Gwyneth, Sevgili Anne* sözcüklerini görünce boğazı düğümlendi.

Nathanael, yumruğunda yuvarladığı bir tomar kâğıtla, büyümüş bir karga gibi kanat çırparak peşinden geldiğinde, o an neredeyse bozuluyordu.

Adımlarını hızlandırarak yamaçtan nehre doğru inmeye başladı. "Bu sabah kefaret için yalvarmana ihtiyacım yok, Nate. Dualarımı odamın mahremiyetinde Tanrı'yla paylaşmayı seçtim ve sana söz verebilirim ki ruhum yeni bir para kadar parlak." Ya da yakında öyle olacaktı, diye sessizce düzeltti, Austyn'e ikiyüzlülüğünü itiraf ettikten sonra.

Nathanael onun arkasından kaydı, sandaletleri kayalık toprakta çok az yer buluyordu. "Beni dinlemelisin Holly. Beni ilgilendiren senin ruhun değil. Seni ilgilendiriyor. Tehlikedesin. Korkunç bir tehlike."

"Topuklarıma basmayı kesmezseniz bu tepeden aşağı yuvarlanıp boynumu kırma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Bu eteklerle dolaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

Nazıkçe küçümsemesi onu caydıramadı. Kâğıtları sallayarak açtı. Kıvrımlı esintide kendilerine has bir hayatla hışırdadılar. "Gavenmore tarihi üzerine yaptığım kapsamlı araştırmada, kocanızın pekâlâ lanetli olabileceğine dair reddedilemez kanıtlara ulaştım."

Holly iç çekti. "Lanetli, ha? Sonsuza dek lanetlenmiş ve tüm bu çürümüşlük? Söylesene, dolunayda boynuzları ve ayakları çıkıyor

μ ?

İblislerle cilveleşmek ve kanlı bir sunakta kızları şehvetine kurban etmek mi?"

"Daha kötüsü. Şunu bir dinleyin. Bunların, Austyn'in atalarından biri tarafından haksız yere sadakatsizlikle suçlanan peri kraliçesi Rhiannon'un sözleri olduğu iddia ediliyor." Okurken engebeli çimlerin üzerinde tökezledi, " 'Aşk senin ölümcül zayıflığın, güzellik ise ebedi kaderin olsun. "

Bu melodramatik sözlerin muhteşem yaz gününü gerçekten de ürpertmesi Holly'yi daha da öfkелendirdi. "Tanrı aşkına, Nathanael, sen bir rahipsin! Herhalde pagan lanetlerine inanmaya başlamamışsındır."

"Lanet bir pagan laneti olmayabilir. Rhiannon'un Tanrı'nın gazabını talihsiz adamın başına indirdiği yazıyor."

"O zaman sana Austyn uyurken üzerinde haç sallaman için izin veriyorum." Holly parmaklarını oynattı. "Ya da yulaf lapasına biraz kutsal su serp."

Rahip, teslim olmasının açık bir takipten daha etkili olacağını anlamışçasına durdu. "Gavenmore gelinlerinin çoğunun kocalarının ellerinde korkunç bir sonla karşılaşmış olması sizce de tuhaf değil mi?"

Holly durdu ve elleri kalçalarında uzun bir süre bekledi. Sonra dönüp Nathanael'e doğru yürüdü ve bir parmağını göğsüne sapladı. "Sen istediğin batıl inanç saçmalığına inanabilirsin kardeşim, ama ben sana neye inandığımı söyleyeyim. Gerçek aşkın kutsamasıyla bozulamayacak hiçbir lanet yoktur."

Kadın onu orada öylece bıraktı, yüzünde kederli bir ifade vardı, cübbesi rüzgârda savruluyordu. Kadim parşömenler elinde parçalanırken, "Tanrı seninle olsun Holly, sonsuz merhametiyle seni haklı çıkarsın," diye fısıldadı.

Nehir bugün durgun ve sakindi ama Austyn'in karısı öyle görünmüyordu. Bir karaağacın yayılan dallarının altından, uyluk yüksekliğindeki yabani otların arasından geçerken, koparıp

bir sepeti rengârenk kır çiçekleriyle doldururken, bir yandan da nefesinin altından mırıldanıyordu.

Austyn sırtıttı. O kadar komik, o kadar çekici ve o kadar cesurdu ki. Zarif değildi ama yine de o kadar zarafet doluydu ki ona bakmak bile gözlerini yakıyordu.

Yestereve solmakta olan alacakaranlıkta gözleri menekşe rengi ateşle parıldarken ve ağzı meydan okumayla gerilmişken neredeyse alımlı görünüyordu. Güneş ışığı bu yanılsamayı pişmanlık duymadan yok etti. Bacakları olan kahverengi küçük bir balkabağı gibi paytak paytak yürüyor, sadece cansız saçlarından başıboş bir çekirge koparmak için duraklıyordu. Austyn başını salladı ve onu hâlâ bu kadar çok isteyebildiğine hayret ederek kıkırdadı. Karısı olmasını. Çocuklarını doğurmasını. Yatağını ısıtmasını.

Dün ona farklı türden bir güzelliğin anlık görüntüsünü vermişti. Cesaret ve acımasız dürüstlükten oluşan bir güzellik. Son yirmi yılını küçümseyerek geçirdiği annesinin sevgi dolu anılarını ona geri verecek kadar bencil olmayan bir güzellik. Kremsi bir tenle ya da yatmadan önce beş yüz tarak darbesi gerektiren samur bukleler çağlayanıyla pek ilgisi olmayan bir güzellik.

Austyn elini tuniğinin içine soktu ve saklandığı yerden hatırasını çıkardı. Artık onun ne olduğunu biliyordu; hiçbir zaman gerçekten tanımadığı bir kadına olan boş aşkının bir simgesiydi. Holly'nin onun kurtuluşu olduğunu kanıtladığı gibi, şüphesiz onun laneti olduğunu kanıtlayacak olan bir kadın.

Onu dikkatsizce tuniğinin içine geri soktu ve nehir kıyısından hevesli adımlarla karısına doğru ilerlemeye başladı.

Holly, arkasından alaycı bir ses, "Umarım ben de o çiçeklerden biriymişim gibi davranmıyorsundur," dediğinde, kin dolu bir memnuniyetle bir küme kadife çiçeğinin başını koparıyordu.

Diz çöktüğü yerden başını kaldırdı, kalbi hızını iki katına çıkarmıştı. Austyn bir söğüdün gövdesine yaslanmış, kıpkırmızı paltosu dışında tamamen siyah giyinmişti. Gözlerinin etrafındaki güneşten bronzlaşmış deri çekik bir sırtışla kırışmıştı. O anlamsız gamze çenesiyle flört ediyordu. O kadar yakışıklıydı ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Kadife çiçeklerinden birini sinirli bir şekilde parçaladı. "Aslında, tanıdığım sinir bozucu bir rahipmiş gibi davranıyordum."

Austyn'in ses tonu dikkatle ölçülmüştü. "Peki sen ve genç Kardeş Nathanael yine tartışmaya mı başladınız?"

"Gerçekten de kardeşim! Hiç sahip olmak istemediğim bir ağabey gibi başımın etini yiyor. Adam çekilmez biri. Bir zamanlar öğretmenim olduğu için hayatımın geri kalanında bana ders verme hakkına sahip olduğunu düşünüyor."

"Peki Kardeşiniz Nathanael size ne öğretti?"

Holly Austyn'in ani yakınlığı ve gözlerindeki tuhaf ışıkla irkilerek başını kaldırdı - yarı istifa, yarı eğlence. Holly cevap veremedi, Austyn'in nasırlı avuçları Holly'nin kollarını kavradı ve onu ayakta durmaya yönlendirdi. Sepet kolundan kaydı, çiçek hazineleri kıpkırmızı ve altın kokulu bir yağmur halinde ayaklarının üzerine döküldü. Hantal kılığına rağmen Holly onun yanında kendini çok küçük hissediyordu, söğüt ağacının gövdesine sarılmış ağaç sümbülleri kadar narin ve kırılgandı.

Sesi kendi kulaklarına sanki fersahlarca öteden geliyormuş gibi zayıf geliyordu. "Bana her lokmayı elli kere çiğnemeyi öğretti."

Austyn kaşlarını çattı ve Holly, Tewksbury'den gelirken soğuk etli turtaları nasıl mideye indirdiğini hatırlayarak kızardı.

"Bana asla kibar bir mırıltının üzerinde konuşmamayı öğretti." Kocasının anlamlı kaşları yukarı kalktı.

Holly çok fazla şeyi çok erken açığa vurduğunun farkındaydı ama Austyn'in sıcak elleri kollarında gezinirken, yırtık kollarının altındaki çıplak teni ararken düşünmekte zorlanıyordu.

"Dirseklerinizin ne kadar büyüleyici olduğunu söylemiş miydin leydim?" diye mırıldandı kulağına doğru.

Sesi mantığından daha hızlı azalıyordu. "Nathanael bana kesilmiş limonları onlara sürmeyi öğretti," diye fısıldadı. "Ve bana asla ağzım dilimden başka bir şeyle meşgulken konuşmamayı öğretti."

Austyn öne doğru eğilerek dudaklarını onunkilere bir nefes kadar yaklaştırdı. "Peki ya kocanın dili?"

Dudakları bir kelebeğin kanadı gibi tüylü ve baştan çıkarıcı bir şekilde Holly'nin dudaklarına dokundu. Holly yumuşakça inledi, daha fazlası için istekliydi. O da ödüllendirdi.

Daha sert, daha tatlı bir baskıyla, dudaklarını kendi dudaklarının altında şekillendirerek, sanki onların yumuşak hatlarını kendi zevki için yeniden şekillendirebilirmiş gibi. Onu içeri çağırmak için ayrılmaları uygun görünüyordu. Dili onun utangaç davetini kabul etti, kaba sateni titiz bir ustalıkla onun teslimiyetçi ağzını ele geçirmek için derinlere indi.

Holly aynı şekilde karşılık vermek için dilini döndürdüğünde, adam onun ensesini avucunun içine aldı, boğazının derinliklerinde acı dolu bir zevk hırıltısı yükseldi. Holly konuşamaz hale gelene kadar onu öptü. Ya da nefes alamayana. Ya da beline dolanan kollarının desteği olmadan ayakta duramayana kadar. Bahçedeki öpücüğünden farklıydı nedense. Daha az çekingen. Daha sahiplenici. Daha az doruk noktası, daha enfes bir coşkunun başlangıcıydı. Adam nihayet uzaklaştığında, kadın ona yapışmış, aralarında yükselen arzudan tamamen bunalmış, sıcak ve kırılgan bir haldeydi.

Gözleri saf bir şeytanlıkla parlıyordu, ama yine de onun iri bedeninin bir titremeye savaştığını hissedebiliyordu, sanki ayaklarının altındaki toprak, kendisinininkinin altındaki topraktan daha sabit değildi. "Bu gece leydim," diye fısıldadı alnına doğru, "size öğretecek olan kocanız olacak."

Bu boğuk yeminle dudaklarını kızın burnunun kenarına değdirdi, sonra gitmek için döndü ve onu gevşek, titreyen, arzuyla ıslanmış bir halde bıraktı. Bir mutluluk seli içinde, adamın tuniğinden bir tutam abanozun yuvarlanıp çimenlere savrulduğunu gördü.

"Efendim?" diye seslendi arkasından, çimenleri göstererek. "Bir şey düşürdünüz."

Başını sallamadan önce yüzünden hesaplanamayacak kadar kısa bir hüznün geçti. "Önemli bir şey değil."

Holly elleri ve dizleri üzerinde uzun otları eşelemeye başlamadan önce tepeyi ancak aşabilmişti. Arayan parmakları aradıklarını bulduğunda, mırıltılı bir zafer çığlığı attı. Siyah iplikten dokunmuş bir broştı bu, neredeyse ipek gibi inceydi. Meraklı nesneyi şaşkınlıkla güneşe doğru tuttu.

Önce bir ipliği, sonra diğerini çekti. Broş çözülüp de elinde bir zamanlar tek bir parlak bukile olan şeyi bıraktığında kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Kibri yüzünden sahibiyile alay eden asık suratlı bir şövalyenin dengesiz elleri tarafından koparılmış bir bukile.

takıntıya varan bir özenle bu tek hatırayı korumaya çalıştı. Holly, yüzünün böyle bir cömertlikle okşanmasının nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuş bir halde, parıldayan dalı yanağına doğru kaldırdı.

Şaşkınlık onu felç etti. Başından beri kocasının sevgisi için tek rakibi oymuş gibi görünüyordu - Tewksbury'li Lady Holly, kendininkinden farklı bir aksanla konuşmaya cesaret ettiği için onu kaba bir barbar olarak damgalayan o sığ, bencil kız. O ay ışığının aydınlattığı bahçede oyalanıp kendi arzularıyla yüzleşmektense, korkmuş bir tavşan gibi onun yanından kaçmıştı.

Holly'nin ruhu yükseldi. Haftalardır hayallerindeki kadınla evli olduğunu öğrendiğinde Austyn'in yüzünde belirecek şaşkınlığı ancak hayal edebiliyordu. Kocasının öpücüğü şimdiki sevgisinin, broş da geçmişteki bağlılığının kanıtı olunca, kalbi gelecek için umutla dolup taşı. Başlamak için bu geceyi bekleyemeyeceği bir gelecek.

Dağınık çiçeklerini toplamak için çabalarken, mutluluğu sözsüz bir melodiyle taşı. Mırıldanması neşesini daha fazla bastıramadığında, şarkı söylemeye başladı ve dalgın bir şekilde, Gavenmore'lu Sör Austyn'i yanına ilk çağıran unutulmaz türküyü mırıldandı.

Austyn bitmemiş perde duvarın yanında yürüyor, tatlı karısının bir nehir kıyısındaki yabani otların arasında gürültülü bir yuvarlanmadan daha fazlasını hak ettiğine aç bedenini ikna etmeye çalışıyordu. Pileli ipekle örtülü bereketli bir sayvan üzerinde kabarık kuştüyü bir yatağı hak ediyordu. Genç kızlık utangaçlığını hafifletmek için baharatlı şarapla dolu gümüş kadehleri hak ediyordu. Sarmaş dolaş uzuvlarının üzerine titrek ışıklar saçan kokulu fenerleri hak ediyordu.

Austyn yüksek sesle inledi. Görünüşe göre huysuz bedeni ikna edilemiyordu. Kendini kaptırmış beyninden çok daha ısrarla ve çok daha kurnazca bağıırıyordu. Ne de olsa, Tanrı'nın yeşil toprağının cömertliği a l t l a r ı n d a seriliyken karı kocanın ipek ve tüylere ne ihtiyacı vardı? Onu nazikçe yatağına yatırabilirdi.

çıplak bedenine sümbül ve kalp gülü yaprakları serpiştirin.

Onu zevkle sarhoş etme, parmak uçlarının çevik bir dokunuşundan başka bir şey yapmadan çekingenliğini atmasını sağlama becerisine sahipken, utangaçlığını hafifletmek için şaraba ne gerek vardı? Ve kadehler Tanrı'nın güneşinin ihtişamının soluk bir yansımasından başka bir şey değil miydi? Gelininin balmumunun solgun ışıltısında yatmasının, Tanrı'nın güneşinin ihtişamının soluk bir yansımasından başka bir şey olmadığını ima ederek Tanrı'nın kendisine hakaret etmeye cüret edebilir miydi?

Güneşin iyiliksever ışınları altındaki masumiyetinin?

Austyn ani bir dönüş yaparak nehre doğru ilerlemeye başladı.

Melodinin ilk unutulmaz notaları yasemin kokulu bir esintiyle kulaklarına ulaştığında neredeyse tepenin zirvesine varmıştı. Sıcak yaz günü, en derin kış gecesi kadar soğuk ve siyah bir hal aldığı anda adımları duraksadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Holly sepetindeki son çiçeği de henüz atmıştı ki tepeden karanlık bir siluet süzülerek geldi. Nathanael'in yaklaşan kıyametle ilgili açıklamalarıyla onu daha fazla rahatsız etmek için peşine düşmüş olmasından korkarak gözlerini güneşe karşı gölgeledi. Kocasının heybetli omuzlarını ve siyah saçlarından oluşan yelesini fark edince dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre o da geleceklere başlamak için en az kendisi kadar istekliydi.

Ölüm kadar hareketsiz bir yüzdeki tek yaşam belirtisi olan yanan gözlerine bir an için baktığında gülümsemesi kayboldu. İstemsizce geriye doğru bir adım attı. Austyn gelmeye devam ediyordu, bir zamanlar çok sevimli görünen hantal zarafet şimdi korkunç ve acımasız bir şeydi. İlkel bir hayatta kalma içgüdüsüyle ondan uzaklaştı. Tökezledi ve çamurlu kıyıdan aşağıya, nehri çevreleyen sığıklara doğru son birkaç metrede kaydı.

Akıntı açgözlülükle eteklerini emdi, yine de soğuk su ayak bileklerinin, baldırlarının ve titreyen dizlerinin etrafında dönene kadar geri çekilmeye devam etti. Kadının korkaklığı onu caydırmadı. Peşinden suya daldı ve iki sıçrama adımıyla aralarındaki mesafeyi kapattı. Yumruğunu kadının seyrek saçlarına dolayarak başını geriye doğru çekti ve tıpkı uzun zaman önce bahçede geçirdiği o gece yaptığı gibi yüzünü acımasız incelemesine maruz bıraktı.

Adam yüz hatlarını incelerken korku onu ele geçirdi. Gözleri kızın hassas tenini yakıyor, aldatmacasının katmanlarını gerçeğin aleviyle kavuruyordu. Açık bir öfke, onun buz gibi soğukkanlılığına tercih edilebilirdi. Sessizliği onu herhangi bir öfke çılgılığından daha çok korkutuyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Onun yalvarışlarına aldırmadan çenesini yakaladı ve dudaklarını ayırmaya zorladı. Sadece birkaç dakika önce acıyla öptüğü dudakları

kibarlık. Başparmağı kızın ağzına girdi ve gıcırdayan dişlerini sert bir şekilde ovdu.

Sonuçları inceledikten sonra, diğer elini incelemek için saçlarını serbest bıraktı ve sonunda avucunu kaplayan donuk kül tabakasını en iğrenç pislikmiş gibi paltosunun üzerine sildi.

Holly kendine sarıldı ve vücudunu saran titremeleri yatıştırmaya çalıştı. "Lütfen, Austyn, seni asla kandırmak istemedim. Sana söyleyecektim. Yemin ederim söyleyecektim. Açıklamama izin verirsen-"

Adam onu güçlü elleriyle yakalayıp başını nehrin yüzeyinin altına ittiğinde, kırık dökük sayıklaması kısa kesildi. Nemli su ağzına ve burnuna hücum ederek umutlarını boğdu. Adamın onu boğmak istediğine inanan Holly'nin ruhu küçük bir ölümle can verdi ama bedeni mücadeleyi bırakmayı reddetti. Adam onu sudan çıkardığında hâlâ pençeliyor ve çırpınıyordu.

Çaresiz ciğerleri hava almak için çırpınırken bile, adamın gözlerinin için için yanan uçurumunda bir kuzgunun kanadı kadar siyah ve parlak, ıslak buklelerden oluşan bir başlığın yansıdığını gördü.

Adam belindeki zincirden misericorde'u çıkardığında Holly, adamın onu öldürmeye niyeti olmadığını anlayacak kadar akıllanmıştı. Onu öldürmek hızlı ve merhametli olurdu ve bu adamın ruhunda bir damla bile merhamet kalmamıştı. Hiçbir işe yaramayacağını bildiği için yalvarışlarını bastırdı ama parçalanmış gururu bile yanaklarından pişmanlık nehri gibi akan gözyaşlarını durduramadı. Eteklerinin dolgulu kumaşını parçaladı, onları kopardı ve onu ince kombinezonunun içinde titrerken bıraktı. Hançer korse ü z e r i n d e daha da hızlı çalışmış, bağcıklarını keserek bağlarının kaba ketenini ortaya çıkarmıştı. Holly bir heykel gibi kaskatı dururken, soğuk bıçak alaycı bir okşayışla boğazının çukurunda çırpınan nabzın üzerinde kayıyordu. Sonra Austyn -kibar, sevgi dolu, sabırlı kocası- aşağı doğru tek bir h a m l e y l e bağlarını çözdü ve çıplak göğüslerini tavizsiz güneş ışığına ve bakışlarında cehennem parlıyordu.

Holly'nin gururu kırıldı. Acı dolu bir hıçkırıkla kendini örtmeye çalıştı ama Austyn bileklerini yakaladı ve kollarını ayırmaya zorladı, gözleri sanki kutsal haklarıymış gibi onu doyasıya seyrediyordu. Aşağılanmışlıktan titreyen kadın, Austyn'in olağanüstü güzelliğine baktı.

İnsanlığıyla ziyafet çeken kudurmuş canavardan kaçabilecek bir merhamet kırıntısı bulabilmek için yüzünü buruşturdu.

Aramaları sonuç vermeyince hıçkırıklarını bastırarak tekrar denedi. "Austyn, bana bir görüşme lütfunda bulunmalısın. Niyetim asla seni kızdırmak değildi. Ya da seni incitmek. Ben sadece-"

"Gevezeliğini kes, kadın!" diye kükredi.

Austyn onun azarlaması karşısında Holly'nin vücudunu saran titremeyi hissetti ama zorbalığından utanç duyabilecek bir yanı Holly'nin ihaneti yüzünden kavrulmuştu. Annesinden, büyükannesinden, çağlar boyunca ailesini ve adını mahveden tüm güzel kadınlardan daha iyi olmadığını düşündü acı acı.

Bir zamanlar çirkinliği yüzünden acıdığı yaratığın o olduğunu anlamakta güçlük çekerek göğüslerinin solgun, zarif kürelerine baktı. Cömert göğüsleri en yumuşak şeftali halkalarıyla taçlandırılmış ve gözlerinin acımasız okşaması altında çakıllaşan olgun meme uçlarıyla taçlandırılmıştı. Arzuyla değil, içgüdüsel olarak biliyordu, ama korkuyla.

İnce vücudunun her bir kabarıklığına ve çukuruna yapışan geceliği, suyun hain öpücüğüyle neredeyse şeffaf hale gelmişti. Bakışlarını indirdi ve kasıtlı bir küstahlıkla kalçalarının birleştiği yerdeki gölgenin alaycı ipucunda oyalanmasına izin verdi. Kadın inledi; yumuşak, kırık bir sestti ve onu ikna etmekten ziyade baştan çıkarıyordu.

Austyn, çocukluğundan beri öfkesi üzerinde uyguladığı tüm kısıtlamaları alaya alacak kadar çaresiz bir şehvet ve öfkeyle savaşıırken b i l e k l e r i n d e k i tutuşunu sıkılaştırdı. Onu nehir kıyısına sürüklemek, otların arasında diz çökmeye zorlamak ve bir erkeğin hiçbir namuslu kadına yapmayacağı şeyleri ona yapmak istiyordu. Bir fahişeye bile yapmayacağı şeyleri.

Ama öfkenin şehvetini yenmesi ne kadar sürerdi? Ellerini kızın narin boğazına dolaması ve içindeki yaşamı ezmeye başlaması ne kadar sürerdi...?

Austyn tek bir damla gözyaşının elinin arkasına sıçramasıyla ırkildi. Bakışlarını Holly'nin yalvaran gözlerine kaldırdı. Yakında gür samur kirpiklerle saçaklanacak olan menekşe rengi gözlere. Karısının gözleri.

Austyn onu kolundan tutup kaleye doğru sürüklemeye başladığında, Holly'nin çıplak göğüslerinin üzerindeki korsesinin parçalarını umutsuzca tutarak onun arkasında tökezlemekten başka seçeneği yoktu. Bir çift çoban delikanlının yanından geçtiklerinde, efendilerinin perde duvarındaki bir yarıktan açık saçık giyinmiş bir yabancıyı çekip çıkarmasını merakla izlemekten başka bir şey yapamadılar.

Annesinin mezarına yaklaştıklarında Austyn'in adımları hiç duraksamadı. Onu mezarın kayalık yüzeyine doğru sürükledi ve yumuşak anemonları botlarının altında ezdi.

Amansız adımları onları Caer Gavenmore'un diğer sakinlerinin yanından geçirdi, şaşkın yüzleri Holly için bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, ta ki ilk hayret dolu çığlık yükselene kadar.

"Yüce Tanrım, bu Leydi Holly!"

Sonra bir kâbusun acımasız berraklığıyla her şey netleşti. Austyn'in arkasında tökezleyerek ilerleyen olağanüstü güzellikteki hortlağın gerçekten de metresleri olduğunu fark ettiklerinde attıkları dehşet dolu çığlıklar, Austyn'in kararlı yüzüne attıkları endişeli bakışlar, bakışlarının Austyn'in yüzünde, açıkta kalan bedeninde yarattığı ürpertici yanık.

Solmuş yaşlı bir adam bağırdı, "Bu karanlık büyü de ne? Belki de o bir cadıdır!"

Bundan sonra bazıları ondan korkarak, bazıları da Austyn'in gazabından çekinerek ondan uzaklaşmaya başladılar. Onların sözsüz kınamalarından daha kötüsü, Holly'nin Winifred'in yuvarlak yüzünde gördüğü şaşkın incinmeydi. Kendi aldatmacasından utanarak ilk kez başını eğdi.

Tazılar peşlerinden koşarak havlamaya başladılar. Emrys ve Carey ellerinde kılıçlarla, kargaşanın kaynağını bulmak için listeden koşarak çıktılar. Carey çıplak bir şok içinde çenesi düşerek durdu. Babası da onu takip etti, kendi kırmızı yüzü dehşetle kararmıştı.

Acımasız alayları şapele yaklaşırken, bir adam kapıdan kayarak yollarına dikildi. Holly spazmodik bir şekilde küfürler ve dualar mırıldanmaya başladı. İlk başta Austyn'in Nathanael'in üzerinden geçip onu da çiğnemeye zorlayacağından korktu ama kocası birkaç adım ötede durarak onu kendine çekti

Önünde bir kalkan gibi duruyordu. Bir kolunu kızın beline doladı, kucaklamasının sahte şefkati kızın dayanamayacağı bir hakaretti.

"Kenara çekil, rahip," diye emretti Austyn, "eğer kendi son ayinini dinlemek istemiyorsan."

Nathanael'in gözleri karanlık ve çukurdu, ama sesi Holly'nin Candlemas ayinlerinde ya da Yükseliş dualarında hiç duymadığı bir inançla çınılıyordu. "Kenarda durup bu bayana kötü davranmanıza izin vermeyeceğim."

"O bir hanımefendi değil. O benim karım. Yoksa bizi kutsal olmayan bir evlilikte birleştirenin sen olduğunu unuttun mu?"

"Yeminini unutmuş gibi görünen ben değilim, sizsiniz bayım." Nathanael her zamanki gibi dindar kibri içinde dimdik durdu.

"Sabrımı sınıyorsun, *kardeşim*." Austyn hırladı, kolu Holly'nin belini neredeyse havasını kesecek kadar sıkıyordu. "Karımın iyiliğini gerçekten düşünüyor musun yoksa sadece sevgilini mi koruyorsun?"

Holly'nin nefesi böyle bir küfür karşısında yükselen tek nefes değildi. Austyn onun hakkında böyle korkunç bir şeye gerçekten inanabilir miydi? Ve neden olmasın? diye çılgınca merak etti. Ona sadakati konusunda yeterince kanıt vermemiştir. Nathanael'in bakışları Austyn'in yüzünden kendi yüzüne kaydı. Holly'nin mırıltıları çılgınca bir mırıltıya dönüştü: "Tanrım, Nathanael, bunu yapma. Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz," diye mırıldanmaya başladı, çünkü Austyn'in gözlerinde ilk kez alçakgönüllülük görmüştü ve bu alçakgönüllülük her zaman bildiği ama kendisine bile inkâr ettiği tehlikeli bir bilgiyle birleşmişti.

Kalabalık

Onun cevabını beklerken nefesini tuttu. "O benim sevgilim değil," dedi usulca.

Holly rahat bir nefes aldı.

"Ama onu seviyorum!"

Çaresizlik içinde inleyen Holly, Austyn'in kolunun üzerine yığıldı.

"Bu Tanrı'nın gerçeği!" Nathanael bağırdı. "Onu seviyorum! Zeki, güzel, yetenekli ve çekici biri ve sen, Gavenmore'lu Sör Austyn, onun terliklerinin tabanlarını yalamaya bile layık değilsin!"

Holly yavaşça doğruldu ve kendini Austyn'in tepkisine hazırladı. Sonunda o tepki geldiğinde, zayıf hayal gücünün yaratabileceği her şeyden çok daha kötüydü. Başını geriye attı ve

güldü. Holly'yi sıkıca arkasına yerleştirip Carey'nin kılıcını elinden alırken bile avluda neşesiz dalgalar halinde yuvarlanan kara bir sestir bu.

Austyn elinde geniş kılıcıyla ona doğru ilerlerken Nathanael'in cesareti kırıldı. Sesinin çanı biraz daha az gayretle çaldı. "Senden korkmuyorum, o yüzden korktuğumu düşünmene gerek yok." Austyn'in her adımına karşılık vermek için geriye doğru iki adım attı ama Austyn gelmeye devam etti. Uygun bir ayet bulmaya çalıştı. " 'Bedeni öldüren ama ruhu öldüremeyenlerden değil, ruhu ve bedeni cehennemde yok edebilecek olandan korkun. "

Holly cüppesinin üzerinden tökezleyerek geçerken yüzünü buruşturdu ve aniden kaldırım taşlarının üzerine oturdu. Austyn'in gölgesi bir ölüm habercisi gibi üzerine düştü. Holly ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendini ileri atarken bile bunun hem yapabileceği en kötü şey hem de yapabileceği tek şey olduğunu biliyordu. Her iki adamın da ruhunu kurtarmaya çalışarak Nathanael'in aptalca cesaretini ödüllendirmekten başka çaresi yoktu.

Austyn, Nathanael'in bedeninin üzerine düştüğünde kılıcını geri çekmeye başlamıştı bile, hâlâ bedenini tutuyordu ama boştaki kolunu Havva kadar eski bir koruyucu hareketle açmıştı. Nathanael onu dürttü ama Austyn kıpırdamayı reddetti.

Kocasına dik dik baktı ve gözlerindeki ilk meydan okuma kıvılcımının doğuşuna tanık olmasına izin verdi. "Hayatınızı bir kez kurtardığımı hatırlatmama gerek var mı efendim? Karşılığında bu mütevazı rahibin hayatını istiyorum."

Pırlıl pırlıl parlayan bıçak üzerlerinde asılı dururken, ürpertici bir an için adamın bıçağı göğsüne saplayacağını ve ikisine de neşeyle iyi yolculuklar d i l e y e c e ğ i n i düşündü.

Sonra dudakları gülümsemekten çok küçümseyen çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Gerçekten de alçakgönüllü. Ne kadar dokunaklı! Keşke bir kadının kalbinde böyle bir bağlılık uyandırmayı umabilseydim!"

Aşağı uzandı, bileğini yakaladı ve tek eliyle onu kenara fırlattı. Yumruğu Nathanael'in çenesine büyük bir gürültüyle çarpınca dizlerinin üzerine çöktü. Rahip kaldırım taşlarının üzerinde eriyerek bir su birikintisine dönüştü.

Holly, şok ve rahatlamaadan oluşan bir bulanıklık içinde, Carey'nin yanında diz çöktüğünü ve hünerli elleriyle onu nazikçe muayene ettiğini fark etti.

Austyn'in sesi kulaklarında bir kırbaç gibi şaklamasaydı, ona sadece kalbinin yaralandığını söyleyebilirdi.

"Ondan uzaklaş."

Kocası başlarında duruyordu, yüzündeki tüm acımasız mizah izleri silinmişti. Kalabalık ölüm sessizliğine bürünmüştü, gerilim o kadar sıcak ve yoğundu ki bir kılıç bile onu kesemezdi.

"Düştü," dedi Carey. "Ben sadece arıyordum-"

"Ellerini ondan çek."

Carey ona inanamayarak baktı.

"Şimdi," dedi Austyn, Carey'nin kılıcının ucunu arkadaşının boğazına dokundurarak. Holly'nin ıstırabı böyle bir şeye sebep olduğu için bin kat artmıştı.

Ağzı kızgınlıkla gerilmiş olan Carey ayağa kalkarak onu kocasının merhametine teslim etti.

Austyn o anda bakışlarını ondan çektiğinde, Holly bir şekilde bunu son kez yaptığını hissetti. Bu, Tewksbury'deki bahçede ondan uzaklaştığı ya da turnuva sırasında onun çirkin yüzüne bakmaktan kaçındığı zamanlardan çok daha kötüydü. Hatta onun ihanetine karşı duyduğu buz gibi nefrete katlanmaktan bile daha kötüydü. Bu, hem kutsal hem de dünyevi tüm bağların çözülmesiydi, ölümden daha mutlak bir ayrılıktı. Keder kalbini delip geçti ve gözyaşları yeni bir akışa bıraktı.

"Fahişe! Jezebel!" Zafer çığlığı gökyüzünden yükseldi, deliliğin kanatlarında taşındı. "Tanrı, doğru insanı ayartmaya cüret eden fahişeyi cezalandırsın!" Gavenmore'lu Rhys korkulukta durmuş, kollarını açmış, Tanrı'nın gazabını onun zavallı, nemli, buruşuk başına indirmesini istiyordu.

Holly'nin canına tak etmişti. Bu kez Austyn ona uzandığında Holly direndi. Austyn'in tutuşu artık şiddetle karışık değildi, ama bileğine kenetlenmiş demir bir kelepçe kadar amansızdı. Holly'nin canhıraş çırpınışlarına aldırmadan onu şatonun içine, hıçkırarak ağlayan Elspeth'in yanından geçirdi ve dolambaçlı merdivenlerin ilkinden güneş ışıısıyla ıslanmış bir sahanlığa çıkardı.

Holly onun kendisini nereye götürmek istediğini anladığında, ciddi bir şekilde dövüşmeye başladı, yumruklarıyla onun geniş sırtına vuruyor, kollarının güneşten bronzlaşmış derisini pençeliyordu. Adam Holly'ye karşı

Taştan bir golem gibi darbeler. Panik onu ele geçirdiğinde küfürleri çılgınca çığlıklara dönüştü, o kadar karanlık ve tüketiyordu ki deliliğin eşiğine gelmişti. Eski meşe kapıya vardıklarında yalvarıyordu, kendinden nefret ediyordu ama yine de yalvarıyor, onu o korkunç yere kapatmaması için her şeyi vaat ediyordu.

Kapıyı iterek açtı ve onu içeri sürükledi. Gölgeler yüz ifadesini maskeliyordu. Daha önce ondan kaçmak için çırpınırken, şimdi ona yapışmış, gitmemesi, onu yalnız bırakmaması için yalvarıyordu. Kollarını boynundan çekerek onu kendisinden uzaklaştırdı.

Holly tökezleyip düştü ama kapı yüzüne çarptığında çoktan kapıya doğru yalpalıyordu. Bir sürgü, bir ölüm çanının kesinliğiyle yerine düştü. Ellerini iki yana açarak kendini destekleyen Holly kapıdan aşağı kaydı, artık bağırp çağırarak ve yalvaracak gücü kendinde bulamıyordu. Tek yapabildiği dizlerini göğsüne çekip, kendini yeterince küçük bir top haline getirirse tamamen yok olması için dua etmektir.

BÖLÜM II

*Ve başka bir Helen gibi,
başka bir Truva'yı ateşledi.
Ruhu öfkeyle kabartabilir ya
da yumuşak bir arzuyu
ateşleyebilir.*

JOHN DRYDEN

Cesur olanlardan başkası fuarı hak etmez.

JOHN DRYDEN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Holly'nin delilik ve sersemlik arasındaki o karanlık cehennemden çıkması için karanlık bir sonsuzluk gerekti. Kendini hâlâ hayatta bulduğu için belli belirsiz bir şaşkınlık yaşadı. Hırpalanmış kalbinin hiçbir şey olmamış gibi atmaya devam etmesi onun için akıl almaz bir şeydi. Sanki Austyn onu hâlâ seviyormuş gibi.

Kaskatı kesilmiş bacaklarını açtı. Kurumuş gözyaşı lekeleri yüzünün yumuşak derisini sertleştirmişti. Buna aldırmadı, ifadesiz maskesini keder ya da umudun boşuna seğirmesine tercih etti. Uyuşukluğu mutluluk verici bir rahatlama olarak görüyordu, özellikle de bunun kemiklerine kadar işlediğini fark ettiğinde.

Yüzünü odaya dönmek için ayağa kalktı. Austyn onu zifiri karanlığa terk etseydi şaşırmayacaktı ama menteşelerinden sarkan ahşap panjurların çatlaklarından ay ışığı sızıyordu.

Dairesel kule beklentilerine meydan okuyordu. Taze bir leşi kemiren bir fare sürüsü bulamadı. Takırdayan bir dans için yükselen ağarmış kemikler de yoktu. Uyarılarını dikkate almadığı için onunla alay eden Gavenmore gelinlerinden oluşan bir koro bile yoktu. Bir zindanın sade dehşetini beklemişti ama bunun yerine kendini tüm şatodaki en lüks şekilde döşenmiş odada buldu.

Onlarca yıllık bakımsızlık çürümenin izlerini bırakmıştı ama yine de oda, kırılğan güzellik illüzyonunu korumak için kadifelerine ve ipeklerine sarılan yaşlı bir kadının solmuş zarafetine sahipti. Örümcek ağlarının kalın dökülüğü, tonozlu tavanın kirişlerinden ermin tülleri gibi dalgalanarak onun doğaüstü havasını daha da artırıyordu.

Holly odanın içine doğru ilerlerken, duvarları çevreleyen ağır duvar halıları ayak seslerini bastırıyordu. Devasa bir dört direkli

Yatak, odanın ortasındaki yaldızlı bir kaideyi talandırdıyordu. Askılarının güve yemiş hali bile brokarlı ihtişamını gizleyemiyordu. Kalın, oymalı karyola direklerinin her birinden yırtık kadife kurdeleler sarkıyordu. Holly, amacını merak ederek dalgınca birini okşamak için uzandı. Yatağın ayakucunda, dört oyma penenin üzerinde duran muhteşem bir sandık duruyordu.

Parmağınını tozla krklenmiş yüzeyinde gezdirdi. Gümüş bir tarak ve boş bir koku şişesinin yanında duran kuru, ufalanmış bir ruj kabı, Holly'ye bu zengin hapishanede bir zamanlar başka bir kadının yaşadığını tüm açıklığıyla hatırlatıyordu. Kocasını tarafından sadakatsizlikle suçlanan, sonra da acımasız bir kesinlik içinde kocasıyla ilişkisini kesen ve ona sadece kocasının eski sevgisine dair bu alaycı hatıraları bırakan bir kadın.

Alçak gümüş bir kutunun kapağını kaldırdı, yarı yarıya kopmuş bir parmak ya da buna benzer bir dehşet bulmayı bekliyordu. Ay ışığı bir kralın fıdyesi kadar altın ve mücevherin üzerinde parıldarken nefesi kesildi. Parmaklarını karışık hazinenin içine gömdü, zümrüt işlemeli bir filetoyu, elmas bir broşu, en küçük parmağından daha kalın bir altın zincir üzerindeki yakut kaplı bir kolyeyi eledi. Tanrı aşkına, Austyn bunları Edward'ın ağzl vergi tahsildarlarını doyurmak için neden satmamıştı? Zavallı ölmüş büyükannesine duyduğu saygıdan değildi elbette.

Mcevherleri bir yılan yuvasıymış gibi bırakarak pencereye gitti ve panjurları yırtarak açtı. Burada cimri bir ok halkası yoktu, taş pencere oturaklarıyla çerçevelenmiş cömert bir dikdörtgen pencere vardı. 'Büyük bir pencere olmalı, diye düşündü acı acı, bir kadının kendini fırlatabileceği kadar büyük.

Rüzgâr Holly'yi hırpalıyor, gözlerindeki çorak kuruluğu kavuruyordu. Baş döndürücü yükseklik ona ay ışığının gümüşi yorganıyla yıkanan çevredeki kırsal alanın panoramik manzarasını sunuyordu, ancak aşağıdaki yalnız avlunun bir diliminden daha fazlasını sunmuyordu. Parke taşlarına baktı, çukurlu yüzeylerini lekeleyecek herhangi bir kan izi kalıp kalmadığını merak etti.

Bir i çekiş ensesini sıyırdı, belli belirsiz ama oradaki ince yapağıları dikleştirecek kadar duyulabilirdi. Hayalet gibi yankılanan sesin onu uyuşuk halinden uyandırmasından korkarak gözlerini kapattı. İ çekişin şiddeti

bastırılmış kederini o kadar iyi yansıtıyordu ki, sesin kendi boğazından geldiğinden korktu.

Panjurlar menteşelerinde çılgınca çırpınmaya başladı. Holly dehşet içinde pencereden geri çekildi. İnilti delici bir feryada, haksızlığa uğramış masumiyetin ağlamaklı bir protestosuna dönüştü. Topuğu kapüşonlu ocağın kenarına takıldı ve sertçe sırt üstü düştü. Ellerini kulaklarına götürdü ama ağıt, kemiklerinin iliklerine kadar titreşip canını acıtıncaya kadar yükseldi. Ellerini kulaklarından çekerek,

"Kesin şunu!" diye bağırdı,

Lanet olsun sana! Kes şunu dedim!"

Panjurlar çarparak kapandı. Uğultu başladığı gibi aniden kesildi ve onu sessizlik içinde bıraktı. Bir fındık faresi gibi titreyerek, daha da korkunç bir ziyaretten korkarak gölgeleri aradı.

Panjurlar bir gıcırtyla açıldı. Nemli bir nefes saçlarını karıştırdı. Dönüp şömineye baktı ama soğuk küller ve talihsiz bir kemirgenin minik iskeletinden başka bir şey bulamadı.

Tiz bir ıslık kulaklarını tırmaladı ve şöminenin ağzından küf kokulu bir hava akarken acı dolu bir çığlığa dönüştü.

Holly donuk bir şaşkınlıkla, "Rüzgâr," diye fısıldadı. "Bu sadece bacadan aşağı doğru ıslık çalan rüzgâr."

Utanç dolu bir kıkırdama duyuldu, sonra bir tane daha. Bir eliyle ağzını kapattı ama neşe seli dinmek bilmedi. Kısa süre sonra yüksek sesle gülmeye başladı, yanakları ağrıyana ve gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar güldü.

Artık tamamen yalnızdı. Austyn olmadan. Sürgününü paylaşacak büyükannesinin hayaleti bile olmadan. Holly iki büklüm oldu, nefes nefese kaldı, kahkahalarının kırık hıçkırıklara dönüştüğünü bile fark etmedi.

Carey, Austyn'i perde duvarının tamamlanmış bir bölümündeki mazgalların tepesinde durmuş, ay ışığında nehrin erimiş kalayını seyrederken buldu. Ilık rüzgâr saçlarının koyu renkli örtüsünü yüzünden savurarak bir kâfirinki kadar ruhsuz ve yabancı yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Carey'nin aradığı adama çok az benziyordu.

Güneşli günler ve fırtınalı savaşlar boyunca arkadaş ve çocukluğundan hatırladığı hazır gülümseme ve şamatalı kahkahalarla parlak gözlü çocuğa hiç yok.

"Rahip güvende," dedi Carey yumuşak bir sesle, iki merlonun arasında oturur pozisyona geçerek. "Ama hemşiresini ağlamasını durdurması için ikna edemiyorum. Korkarım kadının gözyaşları daha bitmeden salonu dolduracak."

"Bırakın yapsınlar," dedi Austyn, yüzünde en ufak bir acıma belirtisi bile yoktu. "Babam mı?"

"Sonunda uyudu. Oldukça heyecanlıydı. Onu sakinleştirmek için birkaç kaşık bal likörü içmek gerekti."

Carey "Sana nedenini söyledi mi?" diye sormaya cesaret edene kadar ikisi de birkaç dakika sessiz kaldı.

Austyn sert bir kahkaha attı. "Sorunun 'Sormaya zahmet ettim mi' olması gerekmiyor mu? "

Carey bunun cevabını zaten biliyordu. "Onunla ne yapacaksın?"

"Neden? Onu istiyor *musun*?" Carey önce arkadaşının şaka yapmadığından korktu, sonra Austyn'in dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi. "Benim seçeneklerim neler? Ondan kurtulmak için bu kadar zahmete girmemiş olsaydı, onu babasına geri gönderebilirdim. Mumyacılık konusundaki yeteneğini göz önüne alırsak, onu yoldan geçen bir grup ozana satabilirim. Ya da saçları ağarana ve inci gibi küçük dişleri birer birer dökülene kadar onu kuzey kulesinde kilitli tutabilirim."

"Peki ya büyükannenin yaptığı gibi esaretten kaçmayı seçerse?"

Austyn omuz silkti. "O zaman bir kez daha karısız kalacağım. Yine

de çok yazık olur." Sesi yumuşayarak düşünceli bir mırıltıya dönüştü, onun gözleralaraküzerinde a spekülatif parıltı

Carey yaptı tanıyamadım. "Onu kilit altında tutmazsam bana her şeyi vaat ettiğini biliyor musun? Özgürlüğü için çok güzel yalvardı. Hayal gücünü ateşliyor, değil mi? Bir güzelliğe sahip olmanın cazibesi gibi o üzerinde onu dizler önce Sen, istekli içinyap senin teklif ..."

"Kesin şunu!" Carey, Austyn'in alaylarına daha fazla dayanamayarak ayağa fırladı. "O hâlâ senin karın dostum, Londontown'lı bir fahişe değil. Hiç utanman yok mu senin?"

Austyn'in buz gibi kayıtsızlığı bir kükremeyeyle paramparça oldu. "Evet, utanç duyuyorum! Onunla yanıyorum. Böyle bir aptal olduğum için utanıyorum! Cazibesine kapılıp onun gülünç kılığının ardını göremediğim için utanç duyuyorum! O hilekâr küçük yaratığa aşkımlı sunmaya hazır olduğum için utanç duyuyorum." Austyn arkasını döndü ve parmak eklemleri beyazlayana kadar taş merlonu kavradı.

Carey arkadaşının omzuna uzandı, sonra tesellisinin ne hoş karşılanacağını ne de kabul göreceğini hissederek elinin yanına düşmesine izin verdi. "Sen de hepimizden daha aptal değildin," dedi.

Carey'nin yumuşak ayak sesleri kaybolduğunda, Austyn başını geriye attı ve kulaklarında rüzgârın uğultusunun tadını çıkardı. Rüzgârın vahşi uğultusunun Holly'nin yakarışlarının unutulmaz yankılarını, onu terk etmemesi, bunun için korkunç bir bedel ödeyecek olsa bile yanında kalması için yalvarırken attığı acınası çığlıkları bastırabileceğini ummuştı. Boynuna yapışan kırılğan kollarının ağırlığını, göğsüne bastırıldığı göğüslerinin pelüş yumuşaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Kaybından dolayı ulumak için duyduğu ilkel dürtüye karşı dişlerini sıktı. Ona gitmek istiyordu. Çıplak yumruklarıyla aralarında duran kapıyı kırmak istiyordu. Onu altına çekmek ve kudurmuş bir canavar gibi tekmelemek, sanki ikisine de olabileceği tek şeyin bu olduğunu kanıtlamak istiyordu. Herhangi bir Gavenmore erkeğinin olabileceği tek şey.

En karanlık utancını Carey ile paylaşmamıştı; karısını cezalandırmak için değil, onu kendisinden korumak için eve kapatmıştı.

Çivit mavisi gökyüzüne baktı, yıldızlarla dolu gökyüzünde sıcaklık değil, sadece iliklerine kadar üşüten soğuk bir güzellik buldu.

"Seni kalpsiz orospu," diye fısıldadı kısık sesle, Rhiannon'a mı yoksa karısına mı küfrettiğini söyleyemiyordu.

Kapının dışından gelen gürültülü bir sesle Holly uykudan çok ölüme yakın bir sersemlikten uyandı. Yatağa doğru süründüğünü ya da yırtık pırtık kürklü örtünün üzerine kıvrıldığını hatırlamıyordu. Kaskatı kesilmiş bacaklarını açtı, hareketleri bir toz bulutu yaratırken hapşırdı.

Ses tekrar geldi, birinin sürgüyü kurcalarken çıkardığı kusursuz gümbürtü. Holly doğruldu. Bazı alaycı iblisler

Austyn'in ev halkını toplayıp arkasına bile bakmadan çekip gideceğine ve onu açlıkla baş başa bırakacağına çoktan ikna olmuştu. Ama kapı açıldığında, kalbi küçümsediği ama engel olamadığı bir umutla çarptı.

Keten örgülü bir taç belirdiğinde nabızı beklentiyle atmayı bıraktı ama Winifred'in tanıdık yüzünü görünce hayal kırıklığı sevinçle bastırıldı. Yataktan aşağı atladı ve ona doğru koştu.

"Oh, Winnie, seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Beni terk etmeyeceğini biliyordum."

Winnie'nin dolgun yanakları kırmızı ışıltısını kaybetmişti. Taşıdığı tepsiyi bir masanın üzerine koyup kapıya doğru dönerken gözlerini et pufları saklıyordu.

Holly gideceğine inanamıyordu. Bir bakış bile atmadan. Tek kelime etmeden.

Dilsiz kadının peşinden gitti, çaresizliği artıyordu. "Lütfen Winnie. Austyn benimle konuşmanı yasakladı mı? Konuşursan seni cezalandıracağından mı korkuyorsun? Onu buraya gelmeye ikna edebilirsen. Açıklayabilmem için bana birkaç dakikasını ayırması için..." Winnie kapının koluna uzandı. Holly onun kolunu tuttu, bir insan dokunuşunun sıcaklığına hasret kalmıştı. "Eğer Austyn gelmeyi reddederse, o zaman Carey'yi gönder. Austyn Carey'yi dinleyecektir. Dinleyeceğini biliyorum!"

"Aklını mı kaçırdın, kızım?" Winifred tıslayarak kolunu Holly'nin elinden çekti. Holly, Winifred'in gözlerindeki yaralı vahşetten irkildi. "Oğlumu o aceleci genç rahibinle birlikte zindana mı attırmak istiyorsun?"

Holly, Nathanael'in durumunu düşünmek için bir an bile duraklamadığı için utanç duydu. Tek bildiği, Austyn'in avluya dönüp onun şişirilmiş kafasını koparmış olabileceğiydi.

"Elbette hayır," diye cevap verdi. "Carey'ye asla zarar vermek istemem. O benim için bir dosttan başka bir şey olmadı."

"Evet, ona borcunuzu nasıl ödediğinizi görüyorum. Hepimize nasıl ödediğini." İyi kalpli Winifred'in alaycılığına katlanmak daha da zordu.

Austyn'in. Holly'nin alt dudağı titremeye başladı; gözleri yaşlarla doldu.

Winifred Holly'nin buruşuk kombinezonuna, keçeleşmiş buklelerine, kirli, gözyaşı lekeli yanaklarına bakarken, kadının geniş yüzü dehşet içinde yavaşça buruştu. "Tanrım," diye fısıldadı, "çok güzelsin." Sendeleyerek bir tabureye uzandı, yere çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Holly ona yaklaştı, titreyen omzunu okşamak istiyordu ama reddedilmekten korkuyordu. Kadının ayaklarının dibinde bir dizinin üzerine çöktü. "Lütfen ağlama, Winnie. Seni asla ağlatmak istemedim."

"Ne kadar korkunç bir şey yaptığının farkında değil misin?" Winifred başını kaldırdı; Galler aksanı kederden kalınlaşmıştı. "Senin farklı olduğunu düşünmüştük. Sonunda laneti bozacak kişi sen olabilirsin diye." Holly sonunda onların Austyn'in yeni gelinini kucak açarak karşılamalarını, çirkinliğinden utanmadan zevk almalarını anlamıştı. "Ve şimdi her şey yeniden oluyor. Yalanlar. Kıskançlık. Suçlamalar. Yarıları sana şekil değiştiren cadı diyor ve efendiye seni kazıkta yakması için yalvarıyor. Diğer yarıları ise seni kilit altında tuttuğu için onu suçluyor."

"Ne düşünüyorsun? Sence ben bir cadı mıyım? Bir canavar mı?" Holly, Winnie'nin cevabının kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu söyleyemezdi.

Winifred nemli kirpiklerinin altından onu inceledi, sonra başını salladı. "Bence sen kendi oğlum kadar değer verdiğim bir adama kötü bir oyun oynayan aptal bir kızsın. Benden sana yardım etmemi isteme. Çünkü etmeyeceğim."

Winifred yanından geçerken Holly doğruldu. Kapı kapanmadan önce meydan okurcasına, "Onu hâlâ seviyorum," dedi.

Winifred kapıyı kapatıp sürgüyü yerine bırakmadan önce, "O zaman Tanrı ruhuna merhamet etsin," diye mırıldandı.

Winifred o günden sonra günde iki kez, güveç ve taze pişmiş ekmekten oluşan doyurucu yemekler, yıkanmak için buharlı su kapları ve temiz çarşaflarla geldi ama Holly bir daha asla gözyaşı dökmedi ya da tek bir yardım ricasında bulunmadı. Tepsilerin çoğuna dokunmadan geri gönderdi ve temiz çarşafları sandığın üzerine yığarak bıraktı, her gece güve yeniği örtünün üzerine kıvrılmayı tercih etti.

Winifred stımy ona, "Efendi rahatınız için başka bir şeye ihtiyaınız olup olmadığını bilmek istiyor - ekstra battaniye ya da belki geceleri sizi ısıtacak bir ateş" dediğinde, Holly neşeli kakhahalara boğuldu, tiz sesleri kadının kuleden kaçmasına neden oldu.

Çünkü Holly hiçbir battaniyenin onu ısıtamayacağını biliyordu. Hiçbir ateş ruhundaki soğuğu kovamazdı. Austyn'in büyükannesinin arkadaşlığından mahrum kalmış olabilirdi ama yine de kadınla arasında keskin bir yakınlık hissediyordu. Sonunda onu o pencereye srkleyenin haksız yere suçlanmak ya da kendi arkadaşlığının sıkıcılığı olmadığını anlamıştı. Sevdıği adamın kollarından koparılmanın ıstırabıydı. Onun arpık gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğini ya da gözlerinin onu gördüğünde nasıl ısındığını izleyemeyeceğini bilmek.

Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Çünkü Austyn'in büyükannesi susuzdu ve Holly kendisinin suçlu olduğunu, zalimce bir aldatmacanın suçlusunu olduğunu biliyordu. Austyn onu bir ay ya da bir yüzyıl boyunca orada bıraksa bile, cezasını daha az hak etmeyecekti.

Dakikalar saatlere, saatler günlere karışırken, yıpranmış kombinezonu içinde kulede dolaşıyordu. Rüzgâr melankolik nakaratını mırıldanıyordu ve kendini çoğu zaman kulenin penceresinde durmuş, zleme benzer bir duyguyla aşağıdaki avluya bakarken buluyordu.

Cesedini orada, kaldırım taşlarının üzerinde solgun ve kırık bir halde hayal etmeye ve bunu fark ettiğinde Austyn'in tepkisinin ne olacağını merak etmeye başladığında neredeyse iki hafta geçmişti. Onu kucağına alıp babasının yaptığı gibi acımasızlığından pişmanlık mı duyacaktı, yoksa kraldan fesih talebinde bulunma utancından kurtulup ondan bu kadar temiz bir şekilde kurtulduğu için rahatlayacak mıydı?

Holly önce pencere kenarındaki koltuğa, sonra da dar pervaza çıktı ve avuçlarını açıklığı çevreleyen kesme taşlara dayadı. Ilık rüzgâr, kanatlarında yazın, hayatın ve özgürlüğün olgun kokularını taşıyarak, ince giysisini titreyen bedenine yapıştırdı. Gözlerini kaldırım taşlarından kaldırdı ve Galler kırsalına baktı, engebeli güzelliğini içti. O kadar vahşi ve tatlı bir güzellikti ki, ona bakmak gözlerini acıtıyordu, ama bir o kadar da

gözlerini kaçırmaya ve yarın için verdiği tüm sözlerden vazgeçmeye dayanamıyordu.

Holly'nin dizleri çöktü. Pencere kenarındaki koltuğa geri süründü, bir elini ağzına kapattı, zorba rüzgâr onu umutsuzluk sersemliğinden kurtarmasaydı neler yapabileceği düşüncesiyle hastalandı. Büyülü bir uykudan yeni uyanmış gibi hissederek kuleye baktı ve ilk kez kristal berraklığında gördü. Babası onu bencil ve asi olarak tanımlamış olabilirdi ama böylesine kalpsiz bir cezaya çarptırılmasını istemezdi. Kocasını neye inanmak isterse istesin, o aptallıktan suçluydu, zinadan değil.

Rüzgâr bacadan aşağı doğru uğulduyordu, artık rahatlatıcı değil, rahatsız ediciydi Holly pencere kenarındaki koltuktan fırladı, sandıktan bir tomar tertemiz çarşafı kaptı ve bacaya tıktı. Midesi onaylarcasına homurdandı. Masaya doğru yürüdü, el değmemiş bir somun ekmek aldı, sonra yere bağdaş kurup oturdu. Tombul ekmek parçalarını koparıp ağzına atarken, karnında bir şeyin alev alev yandığını hissetti. Açlıktan çok daha tehlikeli ve harika bir şey.

Öfke.

Winifred o gece kuleye akşam yemeği ve yıkanmak için temiz su götürmeye geldiğinde, Holly ona sadece iki şeye ihtiyacı olduğunu söyledi: kalem ve kâğıt. Her ne kadar kızın, Sir Austyn'in okumayı reddedeceği, gözyaşlarına bulanmış bir mektup karalamasından korksa da, Winnie ertesi sabah her iki şeyi de itaatkâr bir şekilde teslim etti.

Alacakaranlıkta geri döndüğünde, Holly ona rahat etmesi için efendisinden istediği on sayfalık bir liste sundu. *Efendi* ve *rahatlık* kelimelerinin altı sert bir şekilde çizilmişti.

Winnie ve gözleri faltaşı gibi açılmış iki hizmetçi ertesi sabah küvet, havlular, çarşaf, nakış çerçevesi, iplik, güzel kokulu yağlar, taze elmalar, arp, balmumu şamdanlar, süpürge, yatak örtüleri, kitaplar ve diğer çeşitli yüklerinin altında sendeleyerek içeri girdiler.

Holly'nin esaretini hoş olmasa da katlanılabilir kılacak hazineler.

Winifred onları kovup kapıyı yüzlerine kapatırken bile kızlar ona bakmaya devam etti. Winnie beceriksizce boğazını temizledi. "Efendimiz dirseklerinize sürmek için limona ya da yatmadan önce saçlarınızı beş yüz kez tarayacak Nubyeli bir köleye ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Holly tombul kırmızı bir elmadan gevrek bir ısırık aldı. "Ona saçlarımın şu anki uzunluğuna bakılırsa, iki yüz elli vuruşun yeterli olacağını söyle."

Winifred gittiğinde, Holly yağmaladıklarını hesaplı bir gözle inceledi. Kocasına karşı silah olarak kullanamayacağı çok az eşya seçmişti. Yatağın ayakucundaki sandığı zırhı için çoktan yağmalamıştı; samit ve altın kumaştan dokunmuş çuhalar, en yumuşak samurdan astarlanmış ikiz pelerinler, bir soylu kadının yatak odasından çok bir hareme yakışacak kadar şeffaf sendal kombinezonlar. Çoğunun sadece küçük onarımlara ve sağlıklı bir havalandırmaya ihtiyacı vardı.

Holly pelerinleri, ipliği ve iğneyi pencere kenarındaki koltuğa taşıdı ve güneş ışığında kıvrıldı. Dudaklarında şeytani bir gülümseme oynayıyordu. Austyn onu bir yere kapatıp varlığını unutacağını düşündüyse, rakibini fena halde hafife almıştı. Burada savaşa hazırlanırken en ölümcül silahını kullanacaktı.

Başını geriye eğen Holly şarkı söylemeye başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Holly şarkı söyledi.

Mobilyaların üzerindeki tozları temizlerken ve ahşap zemini süpürürken şarkı söyledi. Güve yeniği örtüyü, pelüş samurdan davetkâr bir yuva yaratarak evlilik pelerinleriyle değiştirirken şarkı söyledi. Winifred ve hizmetçiler banyo yapması için kovalarla buharlı su taşıırken şarkı söyledi. Yorgun kaslarını küvette ıslatırken ve sonrasında bakımsız cildine mür yağı sürerek inci gibi parıltısını geri kazandırırken şarkı söyledi. Güzelleşen buklelerini tararken şarkı söyledi ve her gece yastığına uzandığında uyumak için usulca şarkı söyledi.

Neşeli Mayıs şarkıları ve hüznü baladlar söyledi. Farklı şarkıcıların rollerini değiştirerek heyecan verici Haçlı Seferi marşları ve karmaşık turlar söyledi. Çocuk tekerlemeleri ve müstehcen şarkılar söyledi. Ayin ilahileri, dönen şarkılar, ağıtlar ve ağıtlar söyledi. Ve bir akşam gün batımında kulenin penceresinde durup öyle gür ve görkemli bir ilahi mırıldandı ki, zindan hücreesindeki Nathanael bile gözlerini göğe kaldırdı ve göksel meleklerden oluşan bir koro aradı.

Austyn böyle kuruntulara kapılmamıştı. Bu melodi belası ilahi bir ziyaret değil, şeytani bir istilaydı. Her nota, Lucifer'in yabasının bir ucu gibi işkence gören bedenine batıyordu. Holly'nin sesinin zorlayıcı büyüünden kaçmak için kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Dünyanın öbür ucuna kadar gidebilirdi ama yine de peşini bırakmayacaktı.

Kızın uykusunda şarkı söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama Tanrı şahidim olsun ki kız *onun* uykusunda şarkı söylüyordu. Ateşli rüyalarında, onu kusursuz bir ritim ve mükemmel bir ses tonuyla doruğa çıkarırken sadece onun için şarkı söylüyordu.

Onu en çok rahatsız eden onun yüksek sesle söylediği ilahiler değil, geceleri sesi yorgun düştüğünde boğuk bir vıraklamayla söylediği basit ninnilerdi. Onu en çok o zaman baştan çıkarıcı bulmuştu. O zaman, sirenlerin sadece Ulysses'i kesin bir sona sürüklemeye çalıştıklarını kendine acımasızca hatırlatmak zorunda kaldı.

Sonra bir alacakaranlık arifesinde, tıpkı Ulysses'in kendi direğine bağlandığı gibi, Carey'ye kendisini avludaki sütunlardan birine bağlaması için yalvarmak zorunda kalacağını düşünürken, şarkılar kesildi. Aynen böyle. Ses kısıklığı yoktu. Solma yok. Sadece kesildi.

Sessizlik herkesin tahmin ettiğinden daha korkunçtu. Kalenin üzerine kara bir bulut gibi bir keder çökmüştü. Austyn büyük salona adımını attığında tüm konuşmalar durdu ve salondaki herkesin bakışlarının kendi üzerinde toplandığını hissetti. Son bir ay içinde onların ağırlığına alışmıştı. Carey'nin kaçamak bakışlarına, Winnie'nin gergin bakışlarına, Emrys'in "Şimdi ne gibi bir canavarlık yapacak?" şeklindeki sözsüz sorusuna alışmıştı. Ona korku yerine gurur ve hayranlıkla baktıkları günler geride kalmıştı.

En kötüsü de karısının hemşiresinin şişmiş gözleri ve sürekli kızarmış burnuydu. Austyn yaşlı kadının, hanımını onun merhametine bırakmaktan korkmasaydı çoktan yardım için kaçmış olacağından şüpheleniyordu.

Korkuluktaki konuşmasından beri tek kelime etmemiş olan babası bile bir çocuğun geniş ve korkmuş gözleriyle ona bakıyordu. Ruhu kısa süre önce melodiden arınmış olan Austyn, onların araştırmacı bakışları altında kendini çıplak ve çiğ hissediyordu. Birdenbire buna daha fazla dayanamadı.

"Neyiniz var sizin?" diye bağırdı ve dönüp onlara dik dik baktı. "Bir daha hiç gülümsemeyecek misiniz? Bir daha gülemeyecek misiniz? Allah'ın belası bir fısıltının üzerinde konuşmayacak mısınız?"

Elsbeth yürek burkan bir hıçkırıkla önlüğünü yüzüne attı ve gözyaşlarına boğuldu. Ama Austyn onun gözlerinden kendini görmeden önce değil; bir insandan çok bir dev olan devasa bir canavar.

Sağır edici sessizlik sadece Holly'nin sesinin müziğini daha net, daha baştan çıkarıcı hale getirdi. Kristal sessizliğiyle onu çağırıyordu,

Onu böyle bir canavara dönüştüren büyücü kadınla yüzleşmeye kararlı bir şekilde merdivenlere doğru kör adımlarla yürümeye itti.

Austyn'in adımları kuzey kulesine yaklaştıkça yavaşladı. Sessizlik artık bozulmamıştı ama Holly'nin onu ayaklarının altındaki dolambaçlı merdivenlerden yukarı sürüklerken attığı çığlıkların ve yalvarışların yankılarıyla doluydu. Sanki eski taşlar onun acıklı çığlıklarını emmişti. Bileklerinde ve kollarında hâlâ Holly'nin çiziklerinin soluk izleri vardı ama Holly'nin ihanetinin ve kendisinin onu terk edişinin derin yaralarının asla iyileşmeyeceğinden korkuyordu.

Ağır cıvatayı demir desteklerinden kaldırırken elleri titredi. Ne bulabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Winifred el değmemiş bir tepsiyi onun incelemesi için her gösterdiğinde, Holly'nin canlı etinin kemiklerinden ayrıldığı görüntülere karşı yüreği katılaşmıştı.

Kapı, elinin zorlamasıyla gıcırdayarak açıldı. Yüzüne bir örümcek ağı dolandı; ürpertiyle savaşıyor onu uzaklaştırdı. Oda alacakaranlığın toparlanan gölgeleriyle yıkanıyor. Açık pencereden soluk ışık süzülüyordu.

Holly'den hiçbir iz yoktu. Şarkının aniden kesilmesi daha uğursuz bir hal aldığı anda Austyn'in omurgasını bir korku ürpertisi okşadı. Pencerenin açık ağzı karşısında donup kalmıştı. Carey'nin üzerine demir bir ızgara takması için yalvardığı pencere. Kimsenin girmesini yasakladığı kapalı avluya bakan pencere. Duvara tırmanıp tutsak gelinine bir göz atmaya çalışacak kadar aptal olan tek adam, Caer Gavenmore'dan sırtındaki tunikten başka hiçbir şeyi olmadan sürgün edilmişti.

Austyn tereddütlü bir adım attı. Sonra kendini boşluğa doğru fırlattı, tam arkasından gelen tatlı bir ses "Sana bu zevki tattırmayacağım," dediği sırada eğildi.

Serçeler aşağıdaki kaldırım taşlarının üzerinde cıvıldaşıp zıplıyor, dinginlikleriyle onunla alay ediyorlardı. Austyn yavaşça dönerken bir kadın ağlardan oluşan bir perdeyi kenara itti ve yatağın etrafındaki gölgelerden çıktı.

"Seni böyle büyük bir hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi, "ama henüz seni dul bırakmadım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, tıpkı ilk karşılaştıklarında yaptığı gibi. "Ne yazık. Belki de ölene kadar şarkı söylemişsindir diye düşünmüştüm."

Holly'nin taşıdığı yanan ateş, etrafında titrek bir hale oluşturarak Austyn'e, nehirde acımasızca incelediği için titreyen ve aşağılanmış bir halde durduğundan beri ona ilk kez gerçek anlamda bakma fırsatı verdi.

Zayıftı, evet, ama hiç de zayıf sayılmazdı. Göğüsleri sanki taşmak istercesine kot pantolonunun brokarlı korsajına doğru kabarmıştı. Teni güneşten yanmış rengini kaybetmişti ama yarı saydamlığı onu daha kırılgan, daha çekici gösteriyordu. Dürtüsüyle savaştı ama bakışları kendi iradesiyle kadının yüzüne kaydı.

Saçlarını kırparak görünümünü bozmayı düşündüyse, fena halde yanlış hesaplamıştı. Yüzünü çevreleyen koyu bukleler kalp şeklindeki saflığını daha da güzelleştirmişti. Kaçırdığı öğünler elmacık kemiklerinin altında baştan çıkarıcı çukurlar oluşturmuştu. Hatta Tewksbury'deki bahçede olduğundan bile daha güzeldi. O zamanlar sıg bir kızıdan başka bir şey değildi. Şimdi menekşe rengi gözleri bir kadının karmaşık derinlikleriyle parlıyordu.

Austyn gözlerini kısıtı ve birkaç hafta boyunca karım dediği o garip, çekici kıza dair herhangi bir ipucu aradı. Karşısında duran egzotik yaratıkta ona dair hiçbir şey bulamadı. Onu hem yaralayan hem de dayanamayacağı kadar öfkeliendiren şey onun kaybıydı.

"Neden?" diye sordu kısık sesle. "Sen ve baban cahil bir Galli'ye oyun oynamanın iyi bir şaka olduğunu mu düşündünüz?"

Tütünü duvardan çıkıntı yapan bir taş kemerin üzerine bıraktı, ama onun parlak ışığında yıkanacak kadar yakınında durdu. "Bu asla bir şaka değildi. Babam beni bir yabancıyla evlendirmek istedi. Onu durdurmaya çalışmaktan başka çarem olmadığına inandım. Kendinizi hiç güçsüz hissetmediniz mi?"

Sana karşı koyacak gücü yok, diye düşündü Austyn ama bu sözleri söyleyemeden ölebilirdi. "Güçsüz mü? Babanın serveti emrindeyken mi? Kendi güzelliğin her erkeğin kalbine saplanacak bir kılıçken mi?"

"Güzelliğin beni ne hale getirdiğini görüyorsun. Doğduğum günden beri bir lanetten başka bir şey olmadı." Alaycı bir masumiyetle gözlerini açtı. "Ve sen, tüm erkekler arasında, lanetleri anlamalısın."

Austyn ona kaşlarını çatarak baktı, kendi iradesine rağmen gösterdiği cesarete hayran kalmıştı.

"Ben sadece taliplerimi geri püskürtmeye çalıştım," diye devam etti. "Çirkinliğime rağmen beni takip edecek kadar inatçı olduğumu nereden bilebilirdim? Ya da bu kadar açgözlü olduğumu?"

"Açgözlü mü?"

Narin çenesini meydan okuyan bir açıyla eğdi. "Evet, açgözlü! Seninkiler hiç de saf değilken benimkilere gölge düşürmeye cüret ediyorsun. Sen bir eş değil, kasanı şişirecek yüklü bir cüzdan peşindeydin. Gördüğüm kadarıyla siz de benden iyi değilsiniz efendim."

Austyn kasıla kasıla ona doğru gelirken Holly'nin tek yapabildiği ayakta durmaktı. Yalnız günlerini ve bitmek bilmeyen gecelerini onu yanına çağırmak için planlar yaparak geçirmişti, geldiğinde onunla ne yapacağını değil. Austyn mum ışığının döküldüğü yere girdiğinde kadın istemsiz bir soluk alıp verdi.

Tamamen siyah giyinmişti ve yeni bir sakalın gölgesi yanaklarını karartıyordu. Daha genç, daha cılız ama bir şekilde daha iri ve daha az idare edilebilir görünüyordu.

Dikkatli bir yırtıcı kuş gibi onun etrafında dönüyordu, gözleri donuk yarıklara kadar kısılmıştı. "Böyle kurnazca bir hikâye uydurmak için bolca vaktin oldu. Sana neden inanayım ki? Babanın seni mahvolduğun için masum bir şaklabanla evlendirmeye çalışmadığını nereden bileyim?" Bakışları kızın gergin karnına kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. "Biz konuşurken bile rahminin başka bir adamın bebeğiyle kalınlaşmadığını nereden bileceğim?"

Holly öfkesini bastırdı ve kendi alaycılığını yönetti. "Ve sanırım bu hayali sevgilimin bir rahip kılığında beni buraya, Gavenmore'a kadar takip ettiğine inanıyorsun?"

Gözlerindeki ölümcül parıltı karşısında Holly, alaycılığının hem kendisinin hem de Nathanael'in kellesine mal olabileceğinden korktu. Ama Austyn ondan uzaklaştı ve parmaklarını sanki boğazına dolanmalarını engellemek istercesine bükte.

Cesaretini toplayan Holly, onun görüş alanı içinde durmak için hareket etti. Eğer güzelliği onun tek zayıflığıysa, o zaman bunu

sonuna kadar kullanacaktı.

tam avantaj.

"Gerçek ne olursa olsun benim bir fahişeye olduğuma inanmaya kararlı olduğuna göre," dedi usulca, "bana ne yapacaksın Austyn? Beni dövecek misin?" Korkunç bir risk alarak onun eline uzandı. Adam onun dokunuşuyla irkildi ama geri çekilmedi. Parmak eklemlerini avucunun içinde kavradı ve her bir parmağını güçlü bir yumruk oluşturan kadar nazikçe katladı. "Kocam olarak buna hakkın var. Yoksa beni kazığa bağlayıp yakacak mısın, narin bedenim alevler içinde erirken gülerек?"

Avuçlarını pervasızca göğsüne yaslamak için onun elini teslim etti ve kalbinin düzensiz gümürtüsünün üzerine fısıldadı. "Yoksa arkayı dönüp beni burada mı bırakacaksın? Büyükbabanın yaptığı gibi çekip gidecek ve kapıyı arkandan sürgüleyeceksin. Yüzümü gördüğünü, sesimi duyduğunu, dudaklarımı öptüğünü unut..."

Açgözlü bakışları Holly'nin yüzünü okşadı. Holly dudaklarını ıslattı, neredeyse umuttan nefesi kesilecekti.

Austyn sert bir kahkaha atarak ondan uzaklaştı. "Winifred sana böyle mi söyledi? Aile geçmişinin daha kirli yönlerini geçiştirmek konusunda her zaman bir yeteneği olmuştur."

Holly'nin kendine güveni sarsıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Hızlı bir adımla yatağı destekleyen kaidenin üzerine sıçradı. Holly, gamzesinin şeytani parıltısı eşlik etmeseydi, dudaklarındaki alaycı kıvrımın bir gülümseme olduğunu anlayamazdı.

"Büyükbabam büyükannemi on yıl boyunca bu kuleye hapsetti. Ama onu hiç unutmadı. Aksine, efsaneye göre her gece ona tecavüz etmek için geri dönmüş. Hem de hiç bitmeyen bir şevkle." Austyn elini uzatarak hâlâ karyolanın direğine bağlı olan yıpranmış kurdelelerden birine dokundu ve koyu renk kirpiklerinin altından ona muzip bir bakış fırlattı. "'Cezalandırmalarında... oldukça yaratıcı olduğu fısıldanıyor." Kurdele Austyn'in becerikli parmaklarının arasından kaydı. "Ancak bu spordan sıkılıp teselliye bir başkasının kollarında aradıktan sonra kendini ölüme attı."

Austyn kaideden inerken Holly'nin omurgasından utanç verici bir beklenti ürpertisi geçti. İstemsizce geriye doğru bir adım attı ve ne tür bir yırtıcıyla karşılaştığını çok geç fark etti.

Onun yanından geçip kapıya doğru ilerledi.

"Austyn?" dedi kadın.

Döndü, ağzının şehvetli kıvrımları her türlü mizahtan arındırılmıştı.

"Ben masumum."

Ona alaycı bir selam verdi. "Bunu göreceğiz leydim."

Sürgü yerine otururken, Holly el yordamıyla en yakın tabureyi aradı. Titremelerini durdurmak için parmak uçlarını dudaklarına bastırırken bile bir zafer kıvılcımı hissetti. Çünkü kocasının gözlerinde tartışılmaz gerçeği görmüştü. Kocasına ona geri dönecekti.

Bir gece geçti. Sonra üç gece daha. Bir gecenin sonunda Holly'nin umutları azalmaya başlamıştı. Belki de, diye korktu, onun kışkırtmaları Austyn'i kucağından daha da uzaklaştırmıştı. Belki de o da büyükbabası gibi zevklerini bir başkasının kollarında aramayı seçmişti.

Bu görüntü karşısında gözleri doldu, annesinin ölümünden bu yana yaşadığı her şey kadar keskin ve dokunaklı bir kayıp duygusuyla boğazı düğümlendi. Şarkı söylemeye çalıştı ama melodilerin gelmediğini fark etti. En içli türküler bile özleminin derinliğini yansıtmakta başarısız oluyordu.

Bir hafta iki haftaya dönüşürken, her gün özenle hazırlanmış elbiselerini giymeyi bıraktı, düzensiz buklelerini bir zarafet görüntüsüne kavuşturmak için çabalamayı bıraktı.

Bir gece geç saatlerde, pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış ve bir yaz fırtınasının gökyüzünü dövmesini izlemişti. Kara bulutlar şatoya doğru kabarırken uzak ufuk gözden kayboldu. Gök gürledi ve şimşegin sivri çatalları nehrin kaynayan kazanı üzerinde çıtırdadı. Holly dizlerine sarıldı, yaklaşan girdabın kaçınılmazlığı karşısında felç olmuştu. Bu, kendisinin kadar vahşi ve huzursuz bir açlıkla gökyüzünde dolaşan akraba bir ruhtu.

Ancak rüzgar, yağmur tabakalarını tenine doğru sürmeye başladığında, dayanamayarak panjurları kilitlemek için ayağa kalktı.

özgürlüğün zor kokusu. Kulede volta atıyor, kasvetin üzerine kırılğan bir aydınlık düşürmek için her bir kandili yakıyordu.

Rüzgâr öfkeli yumruklarla panjurları dövüyordu. Holly yatağa kıvrıldı ve parçalanmış dikkatini, İsa'nın gelini Magdeburglu Mechtild'in ruhani coşkularını detaylandıran tezhipli bir el yazmasına odaklamaya çalıştı. Belki de Austyn onu, kendi kötü ruhunu rahibe manastırındaki geleceğine hazırlamak için göndermişti, d i y e düşündü acı acı.

Bir gök gürültüsünün asık suratlı hırıltısı ile bir sonrakinin arasında kapı gümbürtüyle açıldı ve Holly başını kaldırıp dünyevi kocasının için için yanan gözleriyle karşılaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Austyn Holly'yi son iki hafta içinde pek çok kılıkta hayal etmişti: kibirli bir leydi, soylu burnunu ona doğru eğerek küçümsüyordu; açgözlülüğü yüzünden onu azarlayan kötü niyetli bir cadalog; kabaran kirpiklerini kırıştırarak ve nemli, pembe dilini oynatarak onunla alay eden büyüleyici bir baştan çıkarıcı. Ama samur yatağında küçük, mutlu bir kedi gibi kıvrılmış ona bakarken, bu kadınların her birinin sadece onun gerçekte kim olduğunu unutturmak için uydurulmuş yanılsamalar olduğunu fark etti.

Karısı.

İnce kombinezon kalçalarına dolanmış, ince bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Bir erkeğin böyle bacaklara bakıp da onları beline dolanmış olarak hayal etmemesi imkânsızdı. Sanki Holly onun düşüncelerini sezmiş gibi, bacaklarını adamın bakışlarından korumak için kombinezonu aşağı doğru çekti. Kadının alçakgönüllülüğü adamın vicdanını sızlattı ve içindeki koruma ve sahip olma arzularını harekete geçirdi.

Onları ayıran ağ perdesini vahşi bir hamleyle yırttı. "Tutsak prensesi oynamaktan oldukça keyif alıyorsun, değil mi tatlım? Seni tavus kuşu tüyleriyle yelpazelememi ya da ağzına üzüm atmamı ister misin?" Alaycılığı ona ihanet etti ve Holly'nin ona vereceği her şeyi almak için ayrılan etli dudaklarının görüntüleriyle onu hırpaladı.

Holly oturur pozisyona geçti ve bir zamanlar "kocam" dediği vahşi yabancıya dikkatle baktı. Saçları dağınık, gözleri kırmızı çerçeveli ve vahşiydi, sanki son karşılaşmalarından beri uyumamış gibiydi. O zaman buz gibi bir öfkeyle kaynıyordu, ama şimdi yüz ifadesini keskinleştiren bir çaresizlik vardı. Holly ona uzanmak istedi ama buna cesaret edemedi. Bu gece onu terk etmesine neden olursa, asla geri dönmeyeceğini inancın ötesinde bir inançla biliyordu.

Sıkıntısını bir küçümseme maskesinin ardına sakladı. "Eğer tutsaklığımdan zevk aldığımı düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Taze kesilmiş samanlarla dolu bir çayırdan uzanmak ya da yüzüme vuran serin yağmuru hissetmek için lüks hücremi memnuniyetle takas ederdim. Ama sanırım bir kadını hapseden ve bir katilin şatosunda serbestçe dolaşmasına izin veren bir adam olarak bunu anlayamazsınız."

Austyn'in belli belirsiz irkilmesi ona iyi ve derinden vurduğunu gösteriyordu. "Siz leydim, ihanetinizi isteyerek yaptınız. Babamın başka seçeneği yoktu."

Holly, Austyn'in söylediği her kelimeye inandığına ikna olmamış olsaydı, boğazında düğümlenen histerik kahkahayı dışarı atardı. "Ah, Gavenmore'ların korkunç laneti! Hafızamı tazeleyin. Sakar bir balıkçının kızdırdığı huysuz bir denizkızı tarafından mı atılmıştı?" Zarif parmaklarını ona doğru salladı. "Yoksa atalarınızdan biri kurbağa taburesine bastığı için çileden çıkan küçük şişko bir Booka mı?"

Austyn'in boğazında bir kızarıklık belirdi. Holly kimsenin Gavenmore lanetinin doğruluğunu sorgulamaya cesaret edebileceğinden kuşkuluydu. En azından onun yüzüne karşı. "İkisi de değildi," diye boğuk bir sesle konuştu. "O peri kraliçesi Rhiannon'du, zalim ve kalpsiz bir cadı."

"Yanlışlıkla sadakatsizlikle suçlanan kalpsiz bir cadı." Holly bir kıvrımı parmağının etrafında doladı ve dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "Eğer bir adam sevdiğini iddia ettiği bir kadına güvenmeyi reddediyorsa, söyle bana kocacığım, aralarında sadakatsiz olan kim? Babanın vahşi bir öfkeden başka bir şeyle lanetlenmemiş olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Belki de anneni başka bir erkeğin kollarına iten kendi sefil kıskançlığıydı."

"Yeter!" Austyn kükredi. "Ne konuştuğun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Belki de sadece kendi sadakatsizliğinizi haklı çıkarmaya çalışıyorsunuz."

Holly dizlerinin üzerinde doğruldu, kendini savunmak için her türlü fırsatı kolluyordu. "Eğer buna inansaydın, Nathanael zindanında çürümek yerine ölmüş olurdu. Siz bir şövalyesiniz, efendim. Size haksızlık eden bendim; bu yüzden onurunuz onu serbest bırakmanızı gerektiriyor."

Austyn'in iğneleyici gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmadı.

"Sevgilisinin özgürlüğü için ne kadar güzel yalvardığına bakın."

"O benim sevgilim değil!" Holly, kocasının inatçılığı karşısında dayanamayarak bağırdı. "Ben masumum!"

Austyn'in sesi yumuşayarak kadifemsi bir törpüye dönüştü. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Holly'nin kalbinde korkulu bir umut canlandı. Eğer kocası masumiyetinin kanıtlanmasını istiyorsa, o zaman bunu sağlamaya çok istekliydi. Adam yatağın kaidesine doğru ilerlerken, Holly de diğer tarafa atladı ve kasıtlı bir küstahlıkla onu takip etmesi için kışkırttı.

"Nathanael'i tek sevgilim mi sandın? Ne kadar safsın! Bir sürü başkaları da vardı. Düzinelerce! Yüzlerce!" Pencereye koştu ve kepenkleri kırarak açtı. Şiddetli bir rüzgâr ve yağmur her bir kandili söndürdü, ağları dans eden bir çılgınlığa sürükledi. Holly, Austyn'in kaçınılmaz yaklaşımı karşısında sinmeyi reddetti. "Beni her gece burada, yatağında ziyaret ediyorlar." Gür buklelerini bir kez daha salladı. "Sadece saçımı indiriyorum ve yukarı tırmanıyorlar!"

Kaslı bir kolu beline dolayan Austyn onu pervaza doğru itti ve kalçalarının genişliğiyle bacaklarını ayırdı. Soğuk yağmur damlaları, uyluklarının arasındaki savunmasız oyuğa bastırılan sert sıcaklıkla tam bir tezat oluşturacak şekilde sırtına yağdı. Boşta kalan elini kızın buklelerine doladı, dudakları dudaklarının üzerinde gezinene kadar başını geriye eğdi, sahip olmaktan bir iç çekiş uzaktaydı. Adamın çaresizce aldığı her nefes kulaklarında zonkluyordu.

Keşke onu öpebilseydi, diye düşündü Holly çılgınca, belki de evlendiği adama ulaşabilirdi.

"Neden tereddüt ediyorsun?" diye fısıldadı kısık sesle. "Korktuğun lanet mi?"

"Lanetin benim üzerimde hiçbir gücü yok." "Neden yok?"

Holly'nin dünyası adamın gözlerinin karanlıktaki vahşi parıltısına, sesindeki vahşi umutsuzluk notasına daraldı. "Çünkü önce seni sevmem gerekirdi."

O anda adamın onu öpmeyeceğini anladı. Bir kolunu kalçalarına dolayıp onu yatağa kaldırırken bile biliyordu. Onu pelüş samurun üzerine yatırıp, beline kadar açıkta bırakan kombinezonunu yukarı iterken ve dizlerini ayırırken de biliyordu.

Ona doğru uzandı, sakallı çenesini okşamaktan, parmaklarını saçlarının arasından geçirmekten, onu kucaklamaktan başka bir şey istemiyordu. Ama adam bir eliyle Holly'nin iki bileğini birden yakaladı, onu zalimce bağlamaya değil, ikisini de yok edebilecek bir şefkatten mahrum bırakmaya çalışan nazik bir kelepçeydi bu. Tepkiyle titreyen Holly kendini en kötüsüne hazırladı.

Adamın maharetli parmaklarından biri kalçalarının arasındaki yumuşacık tüyleri ayırdığında tüm vücudu yıldırım çarpmış gibi sarsıldı.

Yüzünü yastığa çevirdi, onun sapkın cömertliği karşısında utançtan alev alev yanıyordu. Onu sevişmenin öpücüklerinden ve okşamalarından mahrum bırakabilirdi ama ona vahşice davranmayacaktı. İri, küt parmağı her darbede daha da derine inerek onu kabul etmeye hazır hale getirirken, sıktığı dişlerinin arasından kırık soluklar kaçtı. Dokunuşundan yayılan zevkin yıkıcı karıncalanmaları. Adamın bir parmağına bir başkası daha katıldığında, kadın adamın eline doğru eğilmek için duyduğu yabancı dürtüye karşı koyamadı.

Austyn eli Holly'nin ipeksi kıvrımlarına değdiği anda hata yaptığını anlamıştı. Onunla aceleyle ve kabaca, sanki uğruna parasını bıraktığı yorgun bir fahişeden başka bir şey değilmiş gibi yatmak niyetindeydi, ama onun narin bedeninin kendi bedeninin altında titrediğini hissetmek, ruhunda kalan bazı edep kalıntılarını harekete geçirmişti.

Parmağı onu sahip olmak için hazırlamaya çalıştığında, rahminin kırılğan kabının zaten onun için nektarla taşıdığını keşfetmek için bir inilti ısırdı. İstemediği ve hak etmediği acı bir tatlılıktı bu.

Başparmağını kadının samur postuna gömülü hassas çıkıntının üzerinde gezdirmek için onu baştan çıkardı. Onu, altında zevkle kıvrana kadar, muhteşem göğüslerini tülbentin ipek kumaşından emmeye teşvik etti. Dudaklarının yumuşak yapraklarını diliyle ayırmak için onu cezbediyordu. Ama o dilin ona ihanet etmesi ne kadar sürerdi? Ağzına, boğazının kıvrımlarına, karnının satenimsi kreminde karşı sıcak, boğuk kelimeler mırıldanmaya başlamadan önce? Şefkat sözcükleri. Aşk sözcükleri. Kıyamet sözleri.

Umursamaz düşünceleri ona pahalıya mal oldu. Holly'nin eli onun elinden kurtuldu ve ensesine dolanarak onu kızgın bir dağ gibi yaktı.

En ilkel arzusu hariç tüm özlemlerini acımasızca bastıran Austyn hortumunu çözdü, parmaklarını onunkilere geçirdi ve ellerini başının iki yanına bastırdı.

Holly Austyn'in güçlü ellerine sarıldı, sağanak yağmur, gök gürültüsü ve uğuldayan rüzgârlardan oluşan gölgeli bir evrende bildiği tek şey buydu. Dehşet onu boğmakla tehdit ettiğinde, kendine bunun bir yabancı değil, kendi Austyn'i olduğunu hatırlattı - iri, sıcak, nane ve ihtiyacının misk kokusu.

Bir şimşek çakması kuleyi aydınlattı. Bakışları kısa bir sonsuzluk için kilitlendi, sonra adam gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini onun yayvan bacaklarının arasına soktu ve masumiyetinin kırılğan bariyerini parçaladı.

Holly'nin parmakları, parlak bir acı mızrağı onu tüketirken sırtıyla birlikte yükseldi. Austyn'in eli saatlerce onun ırzına geçebilirdi ama onu içindeki bu dolgun ağırlığa hazırlayamazdı. Adam ona ezici geliyordu, o kadar büyüktü ki küçük bedeninin onu nasıl içine alabileceğini bilmiyordu. Yine de bir şekilde bunu başardı, sihirli bir şekilde ayarlanarak onun uzunluğunu ve genişliğini eriyen çekirdeğine kabul etti.

Acı azalırken, avuç içleri vücutları kadar sıkı bir şekilde birleşene kadar ellerini sıktı. Adam kalçalarını kadınınkilere dayadı, kendini onun zonklayan kılıfının içine alabildiği kadar soktu, sonra tekrar yapmak için geri çekti. Elleri onu iradesine tutsak ederken, vücudu karanlık zevk dalgalarıyla onu dövüyordu, ta ki kadın kendi sesini zorlukla tanıyana kadar, kırık inilti ve boğuk sızlanmalarla sadece onun sağlayabileceği parıldayan bir erteleme için ona yalvarıyordu.

Nefes alış verişinin sert törpüsü dışında verdiği tek cevap, toprak kuşatmasının yoğunluğunu ve ritmini iki katına çıkarmak oldu. Adamın güçlü bedenindeki her kas, içine gömülü olan parçası kadar kaskatı kesilirken, kadın saf bir zevkle soluk soluğa kaldı. Kulede çakan şimşekler, adamın yüz hatlarının vahşi güzelliğini bir anlığına görmesini sağlarken, adam coşkuyla başını geriye attı ve sonunda sessizliğini bozarak saf bir coşkuyla onun adını haykırdı.

Yüzünü Holly'nin boğazına gömerek ona doğru yığıldı. Holly elini onun gevşek elinin altından kaydırды ve sadece şunu düşündü

Parmaklarını saçlarının nemli ipeğine doladı. Adam tek kelime etmeden onun üzerinden yuvarlandı, hortumunu düzeltti ve sanki bir iblis lejyonu topuklarına yapışmış gibi kuleden uzaklaştı.

Holly karanlıkta çıplak bacaklarını iki yana açmış, kombinezonu beline kadar buruşmuş, hassas vücudu hâlâ kocasının tohumunun fokur fokur kaynayan cömertliğiyle dolup taşarken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Austyn dolambaçlı merdivenlerden büyük salona inerken adımları ağırlaştı. Kavernöz oda terk edilmişti, ortadaki ocaktaki ateşin sönmekte olan korları tek ışıktı. Masanın üzerinde bir fıçı bira ve terk edilmiş bir kadeh duruyordu. Fırtınanın tehdidi, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü ve mazgallara vuran sessiz bir yağmur sesine dönüşmüştü.

Parmakların udun tellerine uyumsuz bir şekilde vurmasıyla Austyn neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Seni rahatsız eden ne, dostum? Vicdan azabı mı?"

Austyn kaşlarını çatarak salonu çevreleyen gölgelere baktı ve sonunda Carey'nin sarı saçlarının parlaklığını seçebildi. "Şanslıyım ki silahsızım. Seni bir Viking akıncısı zannedip güzel kafanı uçurabilirdim."

Carey cevap olarak birkaç şımarık nota çaldı, sonra onu incelemek için başını eğdi. "Düşündüğüm kadar uzun sürmedi."

Austyn bir an için arkadaşından onu bu kadar iyi tanıdığı için nefret etti. Carey'ye ihanet etmesi için renginin açılması yetmişti. Masaya doğru yürüdü, kadehe güçlü bir bira doldurdu ve bir dikişte içti. "Ona tecavüz etmedim, eğer düşündüğün buysa."

"Böyle bir şey ima edebilir miyim? Senin cesur cazibene yenik düştüğünden hiç şüphem yok. Ne yaptınız peki? Ona şiir mi okudun?"

Austyn hırıltısını bastırmak için dişlerini sıktı. "Aramızda böyle saçmalıklara gerek yok. O benim karım. Benden önce başka bir adamla yatıp yatmadığına karar verme hakkına sahibim."

Carey'nin sesi, tellerin üzerinde dans eden parmakları kadar hafifti. "Peki ya o?"

"Hayır," diye yanıtladı Austyn, kendi asık suratlı ses tonunu küçümseyerek. "Ama bu seni durdurmadı, değil mi?"

Austyn de Holly'nin bol merhemiyile kendini hazırladığı ve onun vücudunun gergin kozasını deldiği o anı yeniden yaşamaktan kendini alıkoyamıyordu. Holly ona ipeksi bir eldiven gibi oturmuştu. Holly'nin mırıltılı iniltisini hatırlayınca suçluluk duygusuna kapılsa da, doymak bilmeyen bedeni canlandı.

Kadehi masaya çarptı ve devrilmesine aldırış etmedi. "Ne yapmamı isterdin? Geri çekilip özür dilememi mi? 'Kızlık zarınızı deldiğim için beni affedin leydim' mi diyecektim? Bir daha asla olmayacağına söz verebilirim. " Merdivenlere doğru yürüdü, en alt basamağa çöktü ve ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. "Tanrı beni affetsin Carey, onu sıradan bir fahişe gibi kullandım," diye itiraf etti kısık sesle. "Ne dudaklarını ne de göğüslerini öptüm. Ona tek bir nezaket sözcüğü ya da teselli sunmadım. Yemin ederim onu kasten incitmeye çalışmadım. Onun güzel teninde iz bırakacak hiçbir çürük bırakmadım." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve umutsuz bakışlarını Carey'nin yüzüne kaldırdı. "En azından senin görebileceğin bir şey yok."

Carey sadece düşünceli bir akor tıngırdattı.

Austyn başını salladı. "İhanetini keşfetmeden önce karımı baştan çıkarmak için öyle nazik nezaketler planlamıştım ki. Kokulu fiçiler ve baharatlı şarap. Nazik öpücükler ve tatlı sözler. Yine de bu gece ona bunların hiçbirini sunmadım."

Lavta sessizliğe gömüldü. "Ve senin kaba ilgini kollarını açarak... kabul etti?"

Austyn başını salladı.

"O zaman belki de nedenini kendinize sormalısınız."

Carey parmakları dalgın bir melodi çalarak ayağa kalkıp salondan çıkarken, Austyn gözlerini ocakta parlayan közlere dikti. Holly ile zarafet ve şefkat göstermeden yatmıştı, ellerinin onun göğüslerinin abartılı kıvrımlarını keşfetmesine izin verirse ya da susamış dudaklarının onun ağzının ballı nektarını yudumlamasına izin verirse ruhunun ebediyen kaybolacağından korkuyordu.

Yine de yüzünü hâlâ misk ve mür kokan ellerine gömdüğünde, kendini hiç olmadığı kadar lanetlenmiş hissetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Holly ertesi sabah eşeğin uzaktan görüldüğünü gördüğünde pencere kenarındaki koltuğun güneş ışığında uyukluyordu. Geç saatlere kadar uyumuştı ve henüz geçmemiş olan nefis bir rehabetin etkisindeydi. Eşeğe binmiş olan cüppeli figürü fark ettiğinde, dizlerinin üzerinde doğruldu ve hassas kasları protesto için sızlarken yüzünü buruşturdu.

Baş döndürücü tüneğinden bile atlının omuzlarındaki kederli çöküş belliydi. Nathanael özgürlüğünün ona neye mal olduğunu biliyor olmalıydı. Austyn onu aydınlatacak kadar kindar olmasaydı bile, rahip kocasının hâlâ onun sevgilisi olduğuna dair en ufak bir şüphe taşıyor olsaydı Caer Gavenmore'dan bir eşekle değil, bir cenaze arabasıyla götürüleceğini anlayacak kadar zekiymiş.

Kız onu izlerken, adam hayvanı yavaşlattı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

Elini veda selamıyla kaldırdı ve "Tanrı seninle olsun kardeşim," diye mırıldandı.

Nathanael el sallamasına karşılık vermedi ama yoluna devam etmeden önce uzun bir süre kuleye baktı. Sevgi ve pişmanlığın karışımından rahatsız olan Holly, onun dün geceki fırtınadan sonra hâlâ nemli olan dağlar ve bozkırlardan oluşan geniş bir tuval üzerinde küçücük bir benek olarak kayboluşunu izledi.

"Austyn onu asla yalnız göndermemeliydi," diye mırıldandı kendi kendine. "Adamın berbat bir yön duygusu var. Muhtemelen doğrudan denize at sürecek ya da öfkeli bir İskoç'u onu şehit etmesi için kışkırtacak."

Nathanael'in akıbeti hakkında endişelenmek için çok az zamanı vardı, çünkü sürgünün kaldırılırken çıkardığı donuk takırtı istilanın yakın olduğu konusunda onu uyarmıştı. Kadın

çenesini kaldırdı, boğazındaki nabzın beklenti dolu çırpınışını bastıramadı.

İçeri giren kocası değil, Winifred ve her biri buharlı su dolu bir ibrik taşıyan, titreyen bir sürü hizmetçiydi. Winnie başını eğmiş, eskisinden bile daha suskun duruyordu, ama Holly yanaklarında bir kez daha gelinciklerin açtığını fark etti. Ağzı sanki en ufak bir kışkırtmayla kıkırdamaya başlayacakmış gibi sert bir çizgiye sıkışmıştı.

Kesik kesik bakışları Holly'nin yüzü ve yatak dışında kuledeki her şeyden sekmeyi başardı. "Efendimiz bu sabah sıcak bir banyonun hoşunuza gidebileceğini düşündü." Kollarındaki gevrek bohçaya doğru başını salladı. "Ve temiz çarşaflar."

Kızlar küvete su dökmeyi birbirlerini dürtecek ve buruşuk yatağa sinsi bakışlar atacak kadar uzun süre bıraktılar. Winnie kendisine en yakın olanın cömert kıcına bir uyarı tokadı attı.

Holly onları selamlamak için ayağa kalktı, başını eğdi, sanki giysisi erminden bir örtü, dağınık bukleleri de bir taçmış gibi. Eğer Holly'nin gecikmiş evliliğinden dolayı utançtan kızarıp kekeleyeceğini düşündülerse, fena halde yanılmışlardı.

Yine de sesine sızan ironi notasını tam olarak yok edemedi. "Ne kadar düşünceli biri. Cömertliği için en mütevazı minnettarlığımı iletin."

"Benim arkadaşılığımın da hoşlanabileceğinizi düşündü leydim."

Tanıdık viyaklamayla birlikte, ılık bir gözyaşı seli Holly'nin görüşünü bulanıklaştırdı. Winnie'nin arkasından Elspeth çıktı, küçük, yaşlı hobgoblin yüzü Holly'nin o güne kadar gördüğü en güzel manzaralardan biriydi. Hemşire sevinçle hıçkırarak Holly'nin kollarına atılırken, Winnie ve öğrencileri nazikçe geri çekildiler. Sürgünün yerine otururken çıkardığı gümbürtü Holly ve Elspeth'i şefkatli kavuşmalarından alıkoydu ve onlara Elspeth'in artık metresinin tutsaklığını paylaştığını hatırlattı.

Elspeth kendi gözlerini silmeden önce Holly'nin yanaklarını uzun bir alışkanlıktan doğan bir ruhsatla sildi. "Ah leydim, sizin için ne kadar korktuğumu bilemezsiniz. Sör Austyn deli gibi kalenin etrafında dolaşıyor, günlerce ne uyuyor ne de yemek yiyordu. Hepimiz

Etrafında sessizce dolanır, bize öfkelenmesin diye fısıldaşırdık. Dün gece senin için geldiğinde onu durdurmayı düşündüm, yemin ederim öyle yaptım. Gerekirse kendimi bıçağının üzerine atardım ama Efendi Carey bir eliyle ağzımı kapattı ve çok geç olana kadar orada tuttu."

Holly düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. Görünüşe göre Nathanael onun Caer Gavenmore'daki tek savunucusu değildi. Winnie bile birlikteliklerinin tamamlanmasından gizliden gizliye memnun görünüyordu. Belki de kadın Holly'nin efendisinin kurtuluşu olabileceğine dair umudunu henüz yitirmemişti.

Elsbeth yatağın çökmekte olan dağınıklığına geniş gözlerle baktı. Kemikli omuzlarını bir ürperti sarstı. "Ah, çocuğum, sana karşı korkunç bir canavar mıydı?"

Holly muzip gülümsemesinin hemşiresinin korkularını yatıştıracaklarını umuyordu. "Oldukça vahşi. Ama ayıların çoğu kendi inlerinde köşeye sıkıştırıldıklarında böyle olurlar." Kendini Elspeth'in kucağından çekip küvete doğru yürüdü ve eğilip parmaklarını buharlı suyun içinde gezdirdi. "Canavarımın bu sabah oldukça insani vicdan azabı çektiğini söylemeye cesaret edebilirim. Nathanael'i serbest bıraktı. Yaralı duygularıma bakman için seni gönderdi. Ruhumu... um... yatıştırmak için lüks bir banyo sağlıyor." Holly yatağa döndü, karanlıkta orada gerçekleşen harikulade eylemin sisli görüntüleriyle kuşatılmıştı. Karnında karıncalanan bir zevk şeridi kıvrıldı. "Ve temiz çarşaf, böylece onun sefahatine dair tüm anıları silip atabilirim."

"Şafak sökmeden yola çıktı," diye gönüllü oldu Elspeth, "yüzü o kadar sertti ki bahse girerim geri dönmeyecekti. Ve leydime el sürmeye cüret ettiği için ondan kurtulduğumuza seviniyorum!"

Holly usulca ama ciddi bir kesinlikle, "Geri dönecek," dedi.

Tek merak ettiği, acı çeken vicdanının ne bulmayı umduğuydu. Karısı solgun ve ağlamaklı bir halde pencere kenarındaki koltukta otururken mi, teni onun dokunuşlarıyla temizlenmişken mi, kırmızı çerçeveli gözleri sitemle gölgelenmişken mi? Ya da belki de yatağın içinde, tertemiz çarşaf, başının üzerine çekilmiş bir halde sinmiş?

Holly'nin dudaklarında yavaş ve tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Elsbeth, hayatım, sen buradayken bana biraz çamaşır yıkamada yardım eder misin?"

Burada mı?"

Gavenmore'lu Sör Austyn tam bir yenilgi içinde kalesine döndüğünde akşam olmak üzereydi. Sarp ve taşlı geçitlerde savaşmış, önceki gece yağın yağmurla kabarmış dere ve nehirleri geçmiş ve atını sayısız fersahlık rüzgârlı bozkırda sürmüştü. Bir zamanlar cesaretini sınamak için sadece savaşın zorluklarını ararken, şimdi tüm ödüllerin en zorunu arıyordu: barış.

Arayışı sonuçsuz kalmıştı. Bineğinin toynaklarının altında ezilen kır çiçeklerinin yaydığı parfüm, Holly'nin teninin kokulu buketinin zayıf bir taklidinden başka bir şey değildi. Rüzgâr saçlarını karıştırıyor, tıpkı Holly'nin parmak uçlarının yapmaya çalıştığı gibi ensesindeki nemli bukleleri eliyordu. Kulaklarındaki esintinin fısıltısı, Holly'nin denenmemiş bedeninin ipeksi yaprakları onu kabul etmek için çiçek açtığında, onun yumuşak, kırık soluklarını yankıladı.

Nefes alışlarının zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu bilemiyordu çünkü bunu anlamak için ne zaman ayırmış ne de özen göstermişti.

Austyn öfkeli bir yemini bastırarak destiyeri perde duvarının yıkılmakta olan bir bölümünün üzerine sürdü. Hem kendisi hem de hayvan ter içinde kalmış ve yorgunluktan titremeye başlamıştı. Holly'ye duyduğu doymak bilmez iştahı kanından söküp atabileceğini ummuştu ama bunu yapmanın tek bir yolu olduğundan korkuyordu. Issızlık karanlık açlığını renklendiriyordu. Büyükbabasının da o merdivenleri çıkmaktan kendisi kadar korkup korkmadığını, çıkarken bile her adımın onu lanetlenmeye daha da yaklaştırdığını bilip bilmediğini merak etti.

Austyn atını annesinin mezarının yanından geçirdi, ona bir bakış bile atmayı reddederek. Caer Gavenmore'a zaferle döndüğü günleri hatırlamadan edemiyordu, babasının deliliğinin hayaleti bile bir turnuvadan ya da savaşta değerini kanıtlama ayrıcalığına sahip olduğu kanlı bir çatışmadan zaferle dönmenin gururunu bozamamıştı. Halkı avluya dizilir, yeşil ve kıvıl fularlar sallayarak zaferini kendi zaferleriymiş gibi alkışlardı.

Hayalet gibi bir tezahürat kulaklarına ulaştı. Austyn başını kaldırdı ve yaklaşan deliliğin bir şekilde

anılarını. Ama hayır, yine aynı şey oldu; alkışlarla desteklenen coşkulu bir onay kükremesi. Bu ses onu utandırmıştı. Holly'nin maskesi düştüğünden beri Caer Gavenmore'da kutlama yapmak için çok az neden olmuştu ve halkına sunmak için kötü gözle bakılan küçük gelinini eve getirdiği geceden beri böyle bir sevinç yaşanmamıştı. Hatırlayınca alnı bulutlandı.

Mazgallara baktı ama terk edilmiş kapı evinin çatısında tek görebildiği, köşedeki merlondan sarkan ince bir fildişi dilimiydi. Tuhaf, diye düşündü gözlerini solan ışığa karşı kısarak. O mazgala tünemiş bir gargoye olduğunu hatırlamıyordu. Söz konusu çirkin yaratık onu fark edip korkuluğun üzerinden koşarak geçip taş bacanın arkasında kaybolunca gözleri hayretle açıldı.

Merakla kuşatılmış bir halde, bineğinin adımlarını iç bailey'e doğru hızlandırdı. Siperlerin altında heyecanlı bir kalabalık toplanmıştı. Onu gördüklerinde tezahüratları bir alkış kükremesine dönüştü.

İri yarı bir arıcı yanından geçerken kalçasına vurdu. "En saf bal her zaman beklemeye değer, efendim."

Yaşlı bir beldame ona kız gibi bir reverans yaptı ve "Efendi Longstaff'a saygılarımı sunarmanız memnun olurum" diye mırıldandı.

Austyn'in bu Longstaff denen adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ve bu haydutun şatosunu böyle bir kargaşaya sürüklemesinden de hiç hoşlanmamıştı.

Attan indiğinde, çilli bir delikanlı koşarak gelip onu bineğinden indirdi. "Onu kestiğinizde bir parça alabilir miyim efendim? Annem, yastığının altında onunla uyursam p-p- pot'ncy'imi artıracığını söylüyor."

Austyn şaşkınlıkla çocuğun işaret parmağının yönünü takip etti ve bakışlarını en yüksek surdan bir flama gibi dalgalanan fildişi bir kareye dikti. Alkışlar yerini temkinli ama beklenti dolu bir sessizliğe bıraktı.

Austyn bunun bir flama değil, ince keteni karısının masumiyetinin açık kanıtıyla lekelenmiş, buruşuk bir çarşaf olduğunu kötü bir şokla fark etti. Kanının her damlası yüzünden çekilirken sallanmaya başladı, sonra tekrar alev alev yanan bir sıcaklıkla doldu.

Austyn on yıldır şövalyeydi; rüzgârda dalgalanan zararsız görünümlü çarşafın bir teslim bayrağı değil, açık bir savaş ilanı olduğunu **b i l e c e k** kadar uzun bir süre.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Austyn kuleye çıkan dolambaçlı basamakları üçer üçer çıktı. Kısa bir süre sürgüyü bir tekmeyle parçalama fikrini düşündü ama şiddetini böyle önemsiz şeylerle harcamamaya karar verdi. Yine de tahta çubuğu kenara fırlatıp kapıyı duvara çarparak açmanın hazzını yaşamaya izin verdi. Düşmanının kampına silahsız ve zırhsız girecek kadar aptal olduğunu ancak o zaman fark etti.

Holly kendi zarif belini, altın kumaştan parıldayan ipliklerle süslü, akıcı zümrüt bir cotte ile kuşatmıştı. Dolgun bir yakut, boğazının solgun çukurunda kan damlası gibi parlıyordu. İnce kalçalarının üzerinde duran dokuma kuşaktan elmas işlemeli bir pomander topu sarkıyordu. Parlak buklelerinin üzerine ince dövülmüş altından bir ağ atmıştı ama bukleler yakalanmamak için direniyor, şuh bir isyanla kıvrılıp oynaşmayı tercih ediyordu.

Pencerenin önünde öyle güzel ve zarafetle dolu bir şekilde duruyordu ki, Austyn'in dizlerinin üzerine çöküp kalbini ve ruhunu onun egemenliğine teslim etmemek için yapabileceği tek şey buydu.

Onun kusursuz duruşu, kendi terden ıslanmış tuniğinin ve dağınık saçlarının acı verici bir şekilde farkına varmasını sağladı. Yumrukları sıkılı ve göğsü engellenmiş bir öfkeyle inip kalkarken ona bir vahşiden biraz daha fazlası gibi görünmüş olmalıydı. Dün gece bu düşünceyi değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı. Muhtemelen tüm Galli erkeklerin karılarını, mevsiminde bir geyiğe binen geyikler gibi kızıştırdıklarını düşünüyordu.

Austyn bakışlarını ondan kaçırdı, ince balmumu fenerlerini, ocağın önündeki keten örtülü masaya serilmiş iki kişilik ziyafeti, yuvarlak küveti inceledi.

Ağzından baştan çıkarıcı küçük buhar kıvrımları yayılan narin arp, yerdeki bir yastık yuvasına yaslanmıştı.

Gösterişli yatak, tertemiz çarşafları ve samur örtüsü küstah bir davetle geriye doğru katlanmıştı.

Karısının gerçekten de çok güçlü müttefikler edinmiş olması gerektiğini fark ettiğinde gözleri kısıldı. Sanki sahip olduğu şey onu bir şekilde prenesten kraliçeye yükseltmişti ve kalesini kilitli bir kuleden yönetmek konusunda hiçbir tereddüt göstermiyordu.

"İyi akşamlar efendim," dedi, sesi bir ilahi kadar melodikti. "Sizin için akşam yemeği hazırlattım ve banyo yaptırdım."

Austyn bir zamanlar Holly olduğuna inandığı karısının böylesine şefkatli ilgisini nasıl karşılayabileceğini düşünmeden edemiyordu. "Aç değilim," diye homurdandı. Aynı inançla kirli olmadığını da iddia edemezdi.

"Yazık oldu. Winifred'e tüm favorilerinizi hazırlattım. Görünürde salamura bir lamprey yok. Beni memnun etmek için gösterdiğin çabanın karşılıksız kalmadığından emin olmanı istedim." Austyn ilk başta cadalozun, son ziyaretinde onu memnun etmek için çok az çaba sarf ettiğini, sadece kendi kaba tatminini aradığını hatırlatacak kadar cüretkâr olduğunu düşündü ama yüzünde kurnazlıktan eser yoktu. "Ne de olsa Nathanael'i serbest bırakacak ve Elspeth'i günü benimle geçirmesi için gönderecek kadar naziktiniz."

Parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Az önce surların etrafında dolaşırken gördüğüm Elspeth bu olamaz."

Holly'nin dudaklarında çıldırtıcı bir gülümseme belirdi. Masaya doğru süzüldü ve oturdu, pomander topu biçimli kalçasında şıngırdıyordu. "Carey'ye yayını çektirip onu vurdurmadığına şaşırdım."

"Ne tür bir yaramazlık peşinde olduğunu bilseydim, bunu düşünebilirdim." Austyn temkinli bir şekilde karşısındaki sandalyeye ilişti. "Elbette onun görevi hakkında hiçbir şey bilmediğine eminim. Bana her fırsatta hatırlatmaya çalıştığın gibi, sen her şeyden önce masumsun."

İki kadehe bal likörü doldurdu ve bir tanesini ona uzattı, yüzünün kızarmasına bile izin vermiyordu. Bu onu çok kızdırmıştı.

hala menekşe gözlü bir Madonna kadar saf ve dingin görünebiliyordu. "Korkarım bu sefer değil. Günah çıkarmam gerekiyor ve rahibimi gönderdiğinizde göre, kendimi *sizin* merhametinize bırakmak gibi zor bir duruma düştüm."

Devam etmesi için şüpheci bir davetle kaşlarını kaldırdı.

Bal liköründen zarif bir yudum aldı. "Evliliğimizi iptal ettirip beni utanç içinde babama geri göndererek benden kurtulmaya çalışabileceğiniz aklıma geldi, efendim."

Austyn, kızın tatlı dili alt dudağından altın rengi bir damla bal likörü damlatmak için dışarı fırladığında kendini bakarken yakaladı. "Bunu neden yapayım ki? Kırmak için daha fazla kalp toplayabilesin diye mi?"

Kirpiklerinin altından ona sitemkâr bir bakış fırlattı, o izlerken bile büyüyor gibiydi ama sanki hiç konuşmamış gibi devam etti. "Gördüğüm kadarıyla böyle bir sonuca iki yoldan biriyle ulaşabilirsin: Evliliğimizin zıfafsız olduğunu iddia ederek ya da yatağına geldiğimde bakire olmadığımı yemin ederek. Bu yüzden halkınıza iffetimin kanıtını göstermek için barbarca olsa da son derece onurlu olan bu geleneği seçtim."

Austyn sandalyesinde arkasına yaslanıp kısık gözlerle karısını süzdü. Onun kurnazlığına hayranlık duymak zorundaydı ama bunu yaparken, onu sevmekten duyduğu dehşetin neredeyse ondan hoşlanmaktan duyduğu dehşete eşit olduğunu fark etti.

Kadehinin sapını iki parmağının arasında döndürdü. "Bir dinleyici kitlesi arzuladığınızı bilseydim leydim, onları yatak odamıza davet edebilirdik. O zaman onların övgülerinin tadını uzaktan çıkarmak zorunda kalmazdınız."

"Alkışları duydum. Caer Gavenmore'daki her erkeğin güzelliği fahişelikle bir tutmadığını bilmek sevindirici."

Austyn itiraz etmeye başladı ama yaptıklarıyla kıyaslandığında sözlerinin boş kalacağını biliyordu. Gerçekte, Holly fahişeden çok melek gibi görünüyordu. Beceriksizce ellemeleri onun bekâretini çalmış olabilirdi ama masumiyet hâlâ bir acemi peçesi gibi etrafında parıldıyordu. Bu görüntüden rahatsız olan adam kadehi masaya çarptı ve sandalyesinden kalktı.

Austyn onun arkasında volta atarken, Holly'nin ensesi karıncalandı. Aslında onun banyo yapmayı reddetme kararını memnuniyetle karşılamıştı, çünkü adam

Güneş ışığı, taze kesilmiş saman ve uzun zamandır mahrum kaldığı tüm o tatlı yaz kokuları. Dudaklarını onun tünığının boğazındaki gevrek saç köpüğüne sokmayı, sakallı çenesindeki terin tuzlu tadını yalamayı arzuluyordu.

Tekrar onun görüş alanına girdiğinde, yüz hatlarını çaresiz bir kaş çatma kaplamıştı. "'Sadece görünüşünüzden dolayı sadakatsizliğe meyilli olduğunuzu düşündüğümünden değil. Sadece sizi bir ... bir ..." Doğrudan ona bakmakta zorlanıyordı gibiydi. "... bir hayal kırıklığı. Eş olarak pek de beklediğim gibi bir kadın değilsin."

Holly onun sözlerinin kendisini ne kadar derinden yaraladığını gizlemek için kadehi dudaklarına götürdü. Tüm eğitimi onu gelecekteki kocası için çekici bir eş haline getirmeye adanmıştı. Acaba kocası da onu yatağında bir hayal kırıklığı olarak mı bulmuştu diye düşünmeden edemiyordu. Boğazında haince bir yumru oluştu.

Bir yudum bal likörüyle yıkadı. "Sen benim hilemi keşfetmeden önce yeterince iyi anlaşıyor gibiydik."

"Çünkü senin ..." olduğunu düşünmüştüm. "Başka biri mi?" diye nazikçe sordu.

Avucunu masaya vurarak tabakları tıkırdattı. Gözleri soğuk bir ateşle parlıyordu. "Evet! Başka biri! Hiçbir erkeği kendisine sahip olmak için kocasına meydan okumaya ikna edemeyecek sade, sıradan bir kız. Bir şövalyenin savaşa çağrıldığında halkının ve kalesinin bakımını emanet edebileceği, ondan uzak kaldığı her saniye şehvetli bir haydutun baştan çıkarmasına yenik düştüğü hayalleriyle işkence görmeyeceği bir kadın." Austyn'in sesinin keskin kenarı, Holly'nin kalbine onun tüm atıp tutmalarından daha fazla işleyen bir özlem tarafından köreltildi. "Döndüğümde beni karşılamak için beklediğini her zaman bildiğim bir kadın. Dindar bir eş ve çocuklarıımın annesi."

Onu muayene ettiğini ve annelik gibi erdemli bir görev için uygun bulmadığını bilmek Holly'yi çok üzmüştü. Birinin ona sanki duyguları yokmuş gibi hitap etmesi ilk kez olmuyordu. Sanki güzelliği onu bir şekilde onların hakaretlerine karşı dayanıklı kılan güzel bir zırhmış gibi. Ama bu kabuğun ne kadar kırılğan olabileceğini ancak Austyn'le birlikte keşfetmişti.

Sandalyeden kalkıp adamın karşısına geçti ve gözlerindeki sıra dışı parlaklığı mum ışığının titremesine bağlaması için dua etti. "Eğer güzelliğim beni karın olmaya uygun kılmıyorsa, o zaman dün gece beni ne yapmaya çalıştın? Sevgilin mi? Gavenmore erkeklerinin fahişeleri karılarından daha mı iyi?"

"Çok daha uzun yaşamaya meyilliler." Austyn'in huzursuz adımları onu pencereye götürdü ve orada durup derinleşen geceye baktı. "Gördüğüm kadarıyla, seni babana geri göndermem için bana yalvarıyor olmalısın. *Özellikle de* dün geceden sonra."

Kırılğan bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Saçmalamayın efendim. Ben kocası cinsel haklarını kullanmayı seçti diye babasına kaçmaya hazır, mızımız bir çocuk gelin değilim."

Yüzünü ona döndü. "Ama bir fesih sana özgürlük verir. Bu kuleden özgürlüğü. Taleplerimden kurtulursun."

Holly, Austyn onu hayatından sürgün ederse, bu kuleden asla kurtulamayacağını bilecek kadar akıllıydı. Bu kule, onu boğana kadar kalbini taş taş içine alacaktı.

Ona doğru sürüklendi, başını eğerek doluluğunu süzdü ama dokunmaya cesaret edemedi. "Talepleriniz bu kadar mantıksız mı lordum? Sadakat mi? Doğruluk? Sadakat?"

"Bahsettiğim talepler bunlar değildi ve bunu sen de biliyorsun." Sesi sertti ama omuzlarını kavrayan elleri nezaketle flört ediyordu. "Seni Tewksbury'ye geri göndereyim mi, yoksa bu kulede her kaprisimin merhametine hapsolup, büyükannemin her gece katlandığına katlanmak zorunda kalmayı mı tercih edersin?"

Holly onun umutsuz bakışlarını cesaretle karşıladı. "Ben senin büyükannen değilim. Sen de büyükbaban değilsin. İstedğin kadar bağırıp çağırabilirsin ama bana tecavüz edeceğinden zerre kadar korkmuyorum. Ya da beni boğacağından," diye ekledi, samimi sözlerinin onda yarattığı acıya inat.

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Dün gece beni reddetmiş olsaydın, senden af dileyip gideceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, ben de tam olarak buna inanıyorum. Bu yüzden bu gece seni reddediyorum." Sözleri dipsiz bir kuyuya çakıl taşları gibi yuvarlandı.

Sessizlik.

Austyn onun omuzlarını bıraktı ve sanki bir düşman kampına değil de bir tuzağa düştüğünü çok geç fark etmiş gibi ondan uzaklaştı. Topuğu arpin kenarına çarptı; arp uyumsuz bir gümbürtüyle devrildi.

Şaşkın bakışları odayı tararken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Lezzetli akşam yemeğinden yedikten, ayaklarıma kapanıp ninni söyleyerek beni büyülemene izin verdikten sonra yorgun bedenimi soymana ve o zarif ellerinle beni tepeden tırnağa yıkamana müsaade etmeme rağmen beni yatağına götürmeye hiç niyetin olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hem de h i ç . "

"Neden seni utanmaz küçük ..." Ona doğru tehditkâr bir adım attı.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Vücutları arasında sadece bir santimlik hava cızırdayana kadar tehlikeli hücumunu durdurmadı. Onun gölgesinde küçülmemek için Holly kendini, gözyaşlarını silerken onu kucağına almış olan kocasını hatırlamaya zorladı. İntikam almak istediğinde Eugene de Legget'in canını bağışlayan savaşçıyı. Ensesinden tutup geniş avucunun içine almak için kudretli gücünü dizginleyen ve dilinin nazik iknasından başka bir şey yapmadan ağzının bekaretini çalan şövalye. Eğer o adamın onurunu yanlış hesapladıysa, bedeli gerçekten çok ağır olacaktı.

Austyn'in gözlerinin ışıltılı parmaklıklarının ardında verilen kutsal olmayan savaşı neredeyse görebiliyordu. Baştan çıkarma ve onur arasında bir savaş. Şehvet ve merhamet. Tutku ve merhamet.

Tam da karanlık arzularının galip geleceğinden korktuğu anda, adam parmaklarının ucuyla bir daha asla hissetmeyeceğini düşündüğü büyüleyici bir şefkatle yanağını okşadı. "Silahlarını iyi seçtin kadın. Şimdi ben de kendi silahımı seçeceğim."

Bu şifreli uyarıyla birlikte topuklarının üzerinde döndü ve onu terk etti.

Sürgü yerine oturduğunda Holly rüzgârdaki bir kamış gibi titreyerek pencere kenarındaki koltuğa çöktü. Austyn asla

Ama ona büyükbabasının olduğu gibi bir canavar olmadığını kanıtlayarak, en azından onu ruhu bozulmadan yoluna göndermişti. Parmak uçlarını karıncalanan yanağına dokundurdu ve aynı şeyi kalbi için de söyleyebilmeyi diledi.

Holly'yi uyku tutmadı. Bir gece önce kısa bir süre de olsa kocasıyla paylaştığından beri normal boyutunun iki katına çıkmış gibi görünen yatağında kıvranıp duruyordu. Kuştüyü şilte onu bütünüyü yutmakla tehdit ediyordu. Örtü ve çarşaflar, o tekmeleyip uzaklaştırana kadar ayak bileklerini çekiştiriyordu. Çürük iç çamaşırı bile onu bağlamaya çalışıyor, sapkın bir ilmik gibi boğazına dolanıyordu. Sonunda onu sürükleyerek çıkardı ve çocukluğundan beri yaptığı gibi uyumayı tercih ederek yere attı.

Ama gecenin serin havasının çıplak göğüslerini okşaması ona artık çocuk olmadığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Uyku ona düzensiz sıçramalar ve ateşli rüyalar halinde geliyordu. İç burkan bir yalnızlığa daldığı bir yolculuktan uyandığında tepesinde karanlık bir şeklin durduğunu gördü. Mantıklı aklı onu korkması gerektiği konusunda uyarmıştı ama daha ilkel bir içgüdü, özlemlerinin bu gölgeli tezahürünü memnuniyetle karşıladı.

Karanlığın içinde yarı melek, yarı şeytan, çalımlı bir satir gibi üzerine inerken rahmi beklentiyle hızlandı.

Onun ağzını öpmeyecekti.

Bu sevgi dolu Austyn, Stardust'tan ve gölgelerden kopup gelmiş, dudaklarını onun şakağına değdirmiş, diliyle her bir kulağının narin kabuğunda gezinmiş, çenesinin kıvrımlarını ısırmış, sonra da dudaklarını boğazında zonklayan nabza değdirmek için aşağıya inmişti. Kadın zevkle iç çekti.

Adamın nefis kurları onu ona dokunmaya ikna etti ama kadın ellerini yumruk yaptı, eğer bu cazibeye yenik düşerse adamın onu çağırđıđı özlemin sisleri içinde eriyip gideceğinden korkuyordu.

Adamın kurnaz dili meme uçlarından birini kırbaçlamak için dışarı fırladığında, bir zevk ürpertisi onu sarstı. Ağzının başarılı şeytanlığına karşı koyamayarak sırtını kamburlaştırdı. Göğüs uçlarının cömert küreleri

Göğüslerine hem bakılmış hem de övülmüştü ama hiç bu kadar hürmetkâr bir şekilde hoyratça kullanılmamışlardı. Her savunmayı bırakana kadar yaladı, ısırды ve alay etti, sonra onu sert ve derin bir şekilde emdi, uyluklarının arasından sıcak, kalın bir nektar dalgası çıkardı.

Onun ağzını öpmeyecekti.

Karnının titreyen derisine şefkatli öpücükler yağdırdı. Dili, sanki dokunuşuyla damgalamayacağı hiçbir gizli yer kalmadığı konusunda onu uyarmak istercesine kıvrıla kıvrıla göbeğine doğru ilerledi. Bacaklarını ayırmak için güçlü ellerini kullanmasına gerek kalmadı. Sakalının, dizlerinin iç kıvrımındaki tüylü deriye sürtünerek karıncalanması üzerine, uylukları eriyerek razı oldu ve utangaç bir şekilde onu en karanlık iştahlarını tatlı, yasak bir ziyafette doyurmaya davet etti.

Holly onun bıyığının ilk duygusal gıdıklanmasını asla unutamayacaktı. Parmaklarını onun saçlarının kaba ipeğinde kıvrırma arzusuyla savaşıırken, tırnakları avuçlarından küçük kan incileri çıkardı. Onun yumuşak iniltisi karşısında, dili onu hem yatıştırdı hem de çılgına çevirdi, şeytani bir beceriyle şişmiş etini okşayarak onu tutarsız bir zevk çılgınlığına sürükledi, sonra da nazikçe alçalarak bakımlarının ödülünü kucakladı.

Onun ağzını öpmeyecekti.

Onu bir, iki, üç kez kendinden geçmenin eşiğine getirdi, ama kurtulması için yaptığı boğuk yakarışlar sadece dilinin gergin çemberlerini uzatıyor gibiydi. Tam da onun dikkatini çekmek için yanıp tutuşan o eriyen boşluğu doldurmazsa açlıktan öleceğini düşündüğü anda, becerikli ellerini onun tensel ıstırabına ekledi, en uzun parmağıyla, sonra da geniş, tükürüklü başparmağıyla onu şefkatle ama mükemmel bir titizlikle tahrik etti.

Holly kollarını ve bacaklarını onun etrafına sarmak için çaresizce kıvrandı. Kalın, zonklayan zevk dalgaları tarafından kuşatılmış bir halde yukarı uzandı ve yatak direklerinden sarkan kadife kurdeleleri kavradı, kendini bir coşku denizinde boğulmaktan kurtarmak için gönüllü bir esarete soktu. O sırada adam diğer eliyle onun altına uzandı ve tek parmağının ucunu nazikçe kalçalarının arasındaki kırılgan, kapalı vadide gezdirdi.

Bu dokunuş, o kadar ilkel, o kadar kışkırtıcı ki, ruhunu ürpertti. Boğazından alçak bir inilti koptu, o kadar yabaniydi ki kendi iniltisi olduğunu fark etmedi.

Sesi karanlığın kendisinden örülmüştü, hem boğuk hem de ipeksi. "Şimdi beni reddeder misiniz leydim? Affınızı dileyip gideyim mi?"

Ona dokunmaktan vazgeçmişti ama nefesinin öpücüğü bile istekli bedenini kavuruyordu. Onun kurnaz dilinden, büyük, zarif parmaklarından alevlerin yükseldiğini hissedebiliyordu, çünkü parmaklar onun **s o l u k s u z b i r ş e k i l d e** araştırmak, okşamak ve sahip olmak için izin vermesini bekliyorlardı. Silahlarını ölümcül bir düşmanın şeytani becerisiyle seçmişti, ama Holly'nin hâlâ onun isteklerine uyacağını bilecek kadar ona inancı vardı. Eğer Holly onu reddederse, Holly bir itiraz homurtusu bile çıkarmadan onu terk edecek, Holly'yi özgürlüğünden mahrum bırakacak ve kendisi de harika bir keşfin uçurumunda sallanıp duracaktı.

Kadife kurdeleleri avuçlarını kesecek kadar sıkıca kavrayarak, ikisinin de kaderini belirleyecek olan o boğuk kelimeyi söyledi.

"Kal."

Kaldı. Parmakları ulaşabildikleri her savunmasız yarığı yağmalarken, ağzı onu yıkıcı bir şefkatle emiyordu. Holly, tarif edilemez bir dalgalanmanın ardından gelen coşku dalgasıyla haykırdı.

O ürpertici fısıltıların sonuncusu daha rahmini sarsmaya son veremeden, adam sert esasını kadının cinsel organının titreyen yapraklarının arasından geçiriyor, bir gece önce aralarında geçenlere pek benzemeyen hülyalı, kasıtlı bir ritimle derinlere doğru okşuyordu. O kısa, kükreyen bir yangındı; bu ise ruhunu yakmakla tehdit eden yavaş bir yanmaydı. Sanki tüm gece, tüm sonsuzluk boyunca ona sahip olacaktı.

Onun ağzını öpmeyecekti.

Onun acımasız şefkati Holly'nin sırtını tırmalamak, kaslı omuzlarını yumruklarıyla dövmek istemesine neden oldu. Boğuk bir hıçkırıkla yüzünü yastığa çevirdi, bacakları genişçe açılmış ve zonklayan göbeği onun zevki için yukarı doğru eğilmiş halde onun altında yatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Onu tatmin etti, vücutlarının bulunduğu nemli yuva tarafından korunan küçük yumruyu okşamak ve okşamak için uzandı.

boğazından teslimiyet ıgıllıkları yükselene kadar devam etti. Sanki onu en çok korktuğu Şeye, en karanlık, en Şehvetli dürtüleri tarafından yönetilen acınası, miyavlayan bir yaratığa dönüŐtürmeye çalışıyordu.

Adamın onu kaç kez o karanlık zirveye doğru itip uçurumun kenarından aşağı savurduğunun sayısını unutmuştu. Kabaran ritmi ve gerilen kasları ona düŐüŐte ona katıldığını söylemeden önce tatlı bir sonsuzluk vardı. EŞit bir sessizlik içinde gelip gitti ve Holly'yi terden sıırılsıklam olmuş ve titreyerek boş yatakta bıraktı.

Kocası Yestereve, sanki oyalanmak ruhunu kaybetmek anlamına gelecekmiŐ gibi onun yanından kaçmıştı ama bu gece onun ruhundan bir parça koparmış ve onu da yanında götürmüştü.

Bir kez bile ağzını pmeden.

Kuzey kulesinin altındaki duvarlarla çevrili avluya açılan tek bir kapı vardı. Austyn kapıyı yumruğuyla kırarak açtı ve Galler gecesinin kutsanmış soğuğuna doğru sendeledi. Taş duvarın dibine yığıldı, yüzünü gökyüzüne çevirerek puslu havanın ateşli bedenini yıkamasına izin verdi.

Holly onu reddetmekle aptallık etmiş olabilirdi ama o bunu kabul ederek daha da büyük bir aptal olduğunu kanıtlamıştı.

Bir kocanın karısına dokunabileceği hem kutsal hem de saygısız her Şekilde ona dokunabileceğine, ama kendisinin dokunulmamıŐ kalacağına inanmasına neyin sebep olduğunu söyleyemezdi. Onu yatağının üzerinde dikilirken bulduğunda yumuşak bir hoş geldin i çekiŐinden başka bir Şeyle ona kur yapmamıştı. Yine de kendini, acı tatlı sona kadar çıldırtıcı kısıtlama maskaralığını sürdürmeye zorlamıŐ, onu sahtekâr olduğu için ele verecek bir coşku kkremesine karşı dişlerini sıkımtı.

Austyn inledi. Tanrı aşkına, Holly'nin kokusu hâlâ sakalında, tadı dudaklarındayken onu nasıl uzakta tutacaktı? Daha önce hiçbir kadın, sade ya da güzel, parayla satın alınmıŐ ya da özgürce sunulmuŐ, kalbini bu kadar hızlı kesmemiŐti. Ondan korkuyordu.

Bu ilk savaştaki büyüleyici teslimiyet ona pekâlâ savaşa mal olabilirdi.

"Tatmin oldun mu, Rhiannon? Böyle mi başlıyor?"

Boğuk sorusu, beklediğı alaycı kadın kahkahalarının yankısıyla değıl, karısının ağlamasının mırıltılı notalarıyla karşılandı.

Austyn işkence dolu bir an boyunca karanlık kule penceresine baktı, sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü ve farkında olmadan kendini gölgelerin arasından fırlatıp duvara tırmanan kambur figürü görmezden geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Holly'nin günleri kısa sürede tahmin edilebilir bir rutine oturdu. Özgürlük dışında hiçbir lüksü yoktu.

Görünmez gardiyanı, Winifred'i kucak dolusu taze kesilmiş çiçek getirmesi için gönderdi - geç açan yasemin ve sabah sefası, ağaç sümbülleri ve kan kırmızısı güller, azalan yazın unutulmaz kokusunu kuleye yayıyordu.

Onları lavanta ve kıpkırmızı bir yağmur halinde pencereden dışarı fırlatırken, Holly dudaklarını acı bir çizgiye sıkıştırdı ve bereketli toprak bir kar örtüsünün altında uyuduğunda kışın onun tekliflerinin ne olacağını merak etti. Belki de o zamana kadar ondan bıkmış olacak ve çiçek armağanlarını daha minnettar bir sevgiliye verecekti.

Arpına yeni telli bir lavta ve dudaklarının hatlarına göre kusursuzca şekillendirilmiş oyma bir flüt eşlik etti. Bunu, sadece bir kadının olgun soprano sesine uygun nadir müzik parçaları olan tezhipli el yazmaları izledi.

Enstrümanlar kederli bir sessizlik içinde duruyordu; el yazmalarına dokunulmamıştı.

Hatta Elspeth'i gün ışığının durgun olduğu saatlerde ona eşlik etmesi için gönderecek kadar cömertti. Hiçbir şey hakkında neşeyle gevezelik etme yeteneğine sahip olan sevgili Elspeth, hanımının gözlerinin altındaki yorgunluk lekelerine sıkıntılı bakışlarını tam olarak gizleyemiyordu.

Holly, gecenin karanlığında kendisine tanınan fırtınalı özgürlükler olmasaydı, bitmek bilmeyen esaret günlerinin onu delirtebileceğini düşündü.

Elspeth'i yoluna gönderdikten ve mumları söndürdükten sonra, Austyn onun yatağına girecek ve şefkatli büyüsunu yapacaktı.

vücudunun üzerinde. Kocas1 olmaktan çıkıp karanlığın içinde hayalet bir aşığı dönüşmüş, her gece ziyaretinde ruhunun değerli bir parçasını daha çalışyordu.

Onun ağzını öpmeyecek ya da şefkatle okşamasına izin vermeyecekti. Şiddetli sessizliğini sadece ne kadar kötü bir sihir yapacağını fısıldamak için bozdu, ta ki Holly'nin kulağına sesinin boğuk tınısından biraz daha fazlası onu tatmin olmanın eşiğine getirene kadar. Adamın ilgisinde zerre kadar vahşilik olsaydı Holly ondan nefret edebilirdi ama adamın becerikli elleri kızın bedenini sanki kendi özel sunağıymış gibi el üstünde tutuyordu. Daha önce hiç böyle dizginlenemez bir coşku yaşamamıştı. Ya da böyle bir sefalet.

Vücudunun keşfedilmemiş hiçbir kırılğan boşluğunu bırakmadı, masumiyetinin kalan son kalesine öylesine iç burkan bir şefkatle saldırdı ki, hıçkırıklarını bastırmak için yüzünü yatağı gömdüğünde bile vücudu karanlık, enfes bir coşkunun ürpertileriyle sarsıldı.

O gece, adam bir memnuniyet homurtusu bile çıkarmadan ondan uzaklaşıp hortumunu giyerek ağır adımlarla kapıya yöneldiğinde, kadın inatçı sessizliğini bozdu.

"Benden hiçbir şey bırakmayacak mısınız, efendim?" diye bağırdı, gecikmiş bir utanç ürpertisine karşı dişlerini sıkarak. "Benden bu kadar nefret e t m e n i z e neden oldum mu?"

Bir kalp atışından fazla tereddüt etmedi. Sonra kapı kapandı ve sürgü yavaşça yerine oturdu, onu sadece solmakta olan umutlarıyla birlikte içeriye hapsetti.

Holly kuleyi arşınlarken Elspeth hanımına endişeli bir bakış fırlattı, kot pantolonunun kesik kolları her adımda dalgalanıyordu. Pencerenin önünden her geçişinde duraklıyor, sanki gün ışığının sönüşünü izlemek zorunda kalıyordu. Enfes yüz hatları acıya bürünmüştü ve gözlerinde hiç kimse için, en azından kendisi için iyi bir şey ifade etmeyen vahşi bir bakış vardı.

"Gözlerindeki parıltı umurumda değil, çocuğum," dedi Elspeth, dikişini bir kenara bırakarak. "Altı yaşındayken baban sana midilliği yasakladığında da aynı parıltı vardı. Kendini ona saklamıştın.

ve bir kar fırtınası sırasında kaçmışsın. Neredeyse iki gün sonra zavallı baban seni o karaağacın kovuğunda masum bir peri gibi kıvrılmış halde buldu. Endişeden aklı başından gitmişti, ama tek yapabildiği senin o pis küçük yüzünü öpücüklere boğmaktı."

Holly'nin dudaklarını kısa, hüzünlü bir gülümseme yumuşattı. "Belki de onun yerine benim küçük yaramaz kıcıma vurmuş olsaydı, şimdi kendimi böyle bir çıkmazın içinde bulmazdım."

Kapı açıldı ve Winifred yuvarlak yüzünü içeri soktu. "Gitme vakti, Elspeth."

Hemşire tereddüt etti, metresini böylesine kasvetli bir yalnızlık içinde bırakmaya gönülsüzdü. Holly'nin solgunluğu ve parlayan gözleri onu hem kırılğan hem de tehlikeli gösteriyordu; sanki hem kendisini hem de dokunduğu herkesi yakıp kül edebilecek egzotik bir ateşe tutulmuş gibiydi.

"İyi uykular," dedi Holly nazikçe.

Elspeth Winifred'e çaresiz bir bakış attı ama Galli kadın başını salladı, yüzündeki endişeli ifade Elspeth'inkini yansıtıyordu. Holly'nin kötü durumu hakkında açıkça konuşmuşlardı ama bu yıkım döngüsünü nasıl kıracaklarını bilemiyorlardı. Sanki efendileri ve hanımları ruhun karanlık bir dansına kilitlenmişlerdi ve ikisi de bu dansı acımasız sonucuna kadar götürmeye kararlıydı.

Holly'ye verebilecek başka bir şeyi olmayan Elspeth ona hararetle sarıldı. "Tanrı seni yarına kadar korusun, çocuğum," diye fısıldadı, önsezisinin ürpertisini üzerinden atabilmeyi dileyerek.

Elspeth gittikten sonra Holly odanın içinde süzüldü, artan bir amaç duygusuyla huzursuzluğunun sivri uçları yumuşamıştı. Her zaman yaptığı gibi her bir fitilin alevini kısmak yerine, günlerdir biriktirdiği mumları aldı ve kule aydınlık bir ışıltıyla yıkanana kadar her bir fitili yaktı.

Eğer Austyn ona gelecekse, bırakın ona ışık içinde gelsin. Artık ona kalbini saklaması için karanlıktan bir kalkan sunmayacaktı. Onunla mum ışığında cesurca yüzleşecekti, bunu yapmak gölgelerde aralarında geçenleri hatırlayarak kızarmasına neden olsa bile.

Ondan gerçeği öğrenecekti. Ve eğer bir şövalye olarak onuru üzerine onu asla sevemeyeceğine yemin ederse, son kez önünde eğilecek ve kendisini Tewksbury'ye geri götürmesi için yalvaracaktı. Kalbini bir ıstırap spazmı sardı ama acımadan bastırdı.

Önceki gecelerde olduğu gibi, beklemekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Pencereye doğru sürüklendi, aşağıdaki kaldırım taşlarında çürüyen çiçeklerin acı-tatlı tütsüsünü derin derin soludu, yaklaşan karanlıktan onu izleyen gözlerin sinsi okşayışını hiç hissetmedi.

Bu gece kendini ondan uzak tutacağı gece olacaktı.

Austyn ay ışığının aydınlattığı tepeye doğru yürürken, yemin ederken bile yalancı olduğunu biliyordu. Kadın kanında erimiş bir ateş gibi yanıyordu. Ona karşı koymak için gelgitlerin ayın siren çekimine karşı k o y m a s ı kadar çaresizdi.

Bitmemiş perde duvarın taşları gecenin çenesindeki fildişi dişler gibi aralandı. Alçak bir bölümün üzerinden atladı, gölgeleri ve getirecekleri tatlı anonimliği memnuniyetle karşıladı. Sadece karanlıkta kendini ona göstermeye cesaret edebilirdi.

Terk edilmiş şapelin yanından geçip iç bailey'e girdi ve bir avcıya dönüştüğünü hisseder gibi fenerlerin yanından geçti. Neredeyse bir diş merdivenin sığınağına ulaşmıştı ki, sarı saçlı bir figür gölgelerin arasından sıyrılıp yoluna çıktı.

Austyn durdu ve ellerini kalçalarına dayadı. "Kendinize bir eş arıyor olsaydınız, benim vicdanım kadar rahat hareket edemeyebilirdiniz."

Carey'nin gülümsemesindeki ukala parıltı onu uyarmış olmalıydı. "Seninkinde bir takla atmama izin vermeni umarken neden bu zahmete gireyim ki?"

Arkasından açılıp kapanan kapının sinsi gıcirtısıyla Holly omuzlarını dikleştirdi ve sevdiği adam için son bir savaş vermek üzere kendini hazırladı. Dönerken rahat bir nefes aldı. Bu

Kapıya y a s l a n m ı ş adamı görünce bir şaşkınlık çığlığı attı.

"Peder Rhys?"

Esareti başladığından beri kocası dışında kuleye girmesine izin verilen ilk erkek kayınpederiydi. Austyn'in onun hilesini keşfettiği gün korkuluklardan yaptığı gürleyen kınamayı hatırlayınca şaşkınlığını bir endişe kapladı.

Sessiz kalması için bir parmağını dudaklarına götürdü, utangaç ve neredeyse çocuksu görünüyordu. "Babam gelmemi yasakladı. Ama o dişi köpekle birlikteyken kaçtım."

Holly'nin şaşkınlığı artmıştı. "*Baban* sana yasak mı koydu? Anlamıyorum."

"Senin kötü biri olduğunu söyledi ama ben ona inanmıyorum." Soluk mavi gözlerinde yaşlar birikmişti; Austyn'in gözlerine o kadar benziyordu ki, Holly'nin onlara bakması bile canını yakıyordu. Gözyaşları ona sadece karanlığın ondan çaldığı her şeyi hatırlatıyordu. "Seni özlüyorum anne. Seni çok özlüyorum."

Anlama şafağı söktü. Holly, kendisinden önce bu kule hapisanesinde yaşamış olan kadınla kurduğu tüm empatiye rağmen, kadının çocuğunu bir kez bile düşünmemişti. Zalim ve intikamcı bir baba tarafından annesinin sevgisi yasaklanmış küçük bir çocuk. Holly, Gavenmore'lu Rhys'in kıskanç bir öfkeyle kendi karısını nasıl öldürdüğünü öğrendiğinden beri ilk kez adama karşı bir acıma duygusu hissetmişti.

Sempati sesini yumuşattı. "Eminim anneniz de sizi özlemiştir efendim. Hem de çok. Ama ben o değilim."

Sanki çoktan unutulmuş bir melodinin yankısını dinliyormuş gibi başını yana eğdi. "İkinizi de duyuyorum, biliyorsun. Babam uyuduğumu sandığında, gizlice avluya girip dinliyorum." Kurnazlık yüzündeki utangaçlığı yok etmek için araya girdi. "İnlediğinizi ve nefes nefese kaldığınızı duyuyorum. Bazen canını yakıyormuş gibi çığlık atıyorsun ama sonra canını daha çok yakması için yalvarıyorsun. Sana yaptığı iffetsiz şeylerden hoşlanıyorsun, değil mi? Belki de her şeye rağmen kötüsün."

Holly dehşet dolu nefesini bastırmak için elini ağzına kapattı. Küçük bir çocuğun anne ve babası arasında bu tür sesler duyduğunu hayal etmek yeterince üzücüydü, ama daha da dehşet verici olanı

en başından beri onu ve Austyn'i gizlice dinliyordu. Oğlunun asla yapmadığı bir şekilde onu ihlal edilmiş hissettirdi.

Ona doğru ilerledi, sesi bir çocuğun ağlamaklı tonlarından erkekliğin tehlikeli gücüne doğru yükseliyordu. "Belki de hilekâr bir fahişeden başka bir şey değilsin." Şehvet dolu bakışlarıyla onu taradı. "O süt gibi kalçalarının arasında kaç erkeği ağırladın, Gwyneth? Bir düzine mi? Bir lejyon mu?"

"Ben Gwyneth değilim! Ben senin annen de değilim." Arkasında açılan uçurumun farkında olan Holly pencereden uzaklaştı ve yatağa doğru geri geri gittiğini çok geç fark etti. "Ben Holly, Peder Rhys. Beni hatırlamıyor musunuz? Gelincik dolu fiçileri mazgallara taşımama yardım etmiştin. Gwyneth'in mezarına birlikte çiçek dikmiştik." Çılgınca sözleri onun takibini durduramayınca, "Ben oğlunuzun karısıyım, Tanrı aşkına! Austyn'in karısıyım!"

Kendi kulağına bile inandırıcı gelmiyordu. Gerçekte, Austyn nehir kıyısındaki o karanlık günden beri onu karısı olarak kabul etmemişti. Kendini bile ikna edememişken, bu deli adamı aşağılık bir fahişeden daha fazlası olduğuna nasıl ikna edecekti? Austyn onun Rhys'in tarif ettiği kadar zayıf ve kötü bir yaratık olduğunu kanıtlamamış mıydı, bedenini ve ruhunu şehvet dolu gecelere terk etme hevesiyle yanıp tutuşmuyor muydu?

Göz yaşlarını kırıpştırarak arkasında bir silah aradı. Dizlerinin arkası yatak kaidesine çarparken bile uyumsuz bir tını umutlarını kıskırttı.

"Eteklerini kaldır aşkım," diye hırladı, dudaklarında küfür gibi bir sevgi ifadesi vardı, "bakalım beni de kralı yatağına çektiğinde bulduğun kadar sağlam bir tatmin bulacak mısın?"

Gözlerini ondan ayırıp hortumunu karıştırdı, felçli elleri gençlik hayallerine ihanet ediyordu. Holly udunu geniş bir daire çizerek salladı ve kafasını hedef aldı.

Alet şakağına çarparak paramparça oldu. Adam geriye doğru sendeledi ve Holly'ye öyle yaralı bir bakış fırlattı ki, bu daha az vahim koşullar altında komik olabilirdi. Ama Holly zaferini kutlayamadan, adam darbeden kurtuldu ve ona doğru koştu. Delilikten doğan bir güçle kotunun zengin şam kumaşını yırttı ve ona savaştacak tek bir silah bıraktı.

Austyn silah arkadaşının onu cinayete kışkırtmak istemesi için tek bir neden bile düşünemiyordu. Özellikle de en olası kurban kendisiyken.

Carey'ye kısık gözlerle baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Carey bir omzunu tembel bir omuz silkmeye kaldırdı ve Austyn'inkine benzer bir çalımla onun etrafında dönmeye başladı. "Aklımı kaybetmedim dostum. Kendime geldim. Ve söylemeliyim ki bu kadar bencil olmak sana hiç yakışmıyor."

"Bencil mi?"

"Evet! Ya da açgözlü. Seçkin sülünüzün tadına bakmaktan ya da en iyi şarabınızdan bir yudum almaktan beni asla mahrum etmediniz. Öyleyse neden Holly gibi bir hazineyi kendine saklayacak kadar açgözlü olasan ki?" Austyn'in kaburgalarına dirsek atarak ona alaycı bir göz kırptı. "Bu bir kadını paylaştığımız ilk sefer olmazdı."

Austyn'in gözlerinin üzerinde kızıl bir öfke perdesi açıldı. Carey'yi tüniğinden yakaladı ve en yakındaki duvara çarptı. "Bu ne cüret? Üç kuruşluk bir fahişeden bahsetmiyorsun. Benim karımdan bahsediyorsun!"

Carey, Austyn'in kaslı ön kolu nefes borusuna dayanmışken olması gerekenden çok daha soğukkanlı görünüyordu. "O zaman küstahlığımı bağışlamalısın çünkü benim izlenimime göre bir erkek *karısını* bir kuleye kilitlemez. Ya da bir hırsız gibi onun iyiliklerini çalmak için geceleri yatağına girmez."

"Bunu kendi başına açtı. Bana asla ihanet etmemeliydi!"

Carey'nin gri gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Evet, ve eğer şu anda benim aptal boynumu kırarsan, bunu da onun üzerine atmanın bir yolunu bulacaksın, değil mi? Ne de olsa annen ve Holly gibi kötü kadınlar bundan zevk almaz mı? Kocayı kralla karşı kışkırtmak? Kardeşi kardeşe düşürmek? Arkadaşı arkadaşına düşman etmek?"

Austyn sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti ve kendisine arkadaştan çok kardeş gibi davranan adamın kızarmış yüzüne baktı. Mantıklı düşünmesini sağlamak için hayatını riske atmaya hazır bir adam. Birbirlerine karışan nefeslerinin sert tınısı yavaşça azaldı.

Sessizliklerinin gergin dokusu Austyn'in daha önce sadece bir kez duyduğu bir sesle yırtıldı. O kadar korkunç bir sestki, dokuz yaşındaki dehşete kapılmış çocuk gibi dizlerinin üzerine çöküp ellerini kulaklarına götürmek istedi.

Tam gırtlaktan gelen bir çığlık, acımasız bir şiddetle notanın ortasında boğuluyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Rhys'in boğumlu elleri boğazını sıkıp hayatını söndürürken, Holly en azından Austyn'in temizlemesi gereken pisliğin, babasının onu pencereden atmasından daha az olacağını düşündü. Yarın gece bu saatlerde o da başka bir Gavenmore hayaleti olacaktı.

Ne yazık ki hayaletlere inanmıyordu. Eğer inansaydı, en azından ruhu Austyn'e göz kulak olmak ve onun yerine eve sade, uysal bir gelin getirmeye cüret ederse yaramazlık yapmak için kalabilirdi. Yatak odalarında akortsuz şarkılar söyleyecek ve gelincik dolu fiçıları siperlerden aşağı, kadının çirkin kafasına itecekti. Holly, işkence gören ciğerlerine biraz hava çekebilseydi, bu görüntü karşısında kıkırdayabilirdi.

Kulenin etrafı kararıyordu. Yakında tamamen karanlık olacaktı. Holly gölgelerin toplanmasını memnuniyetle karşıladı. Austyn her zaman karanlıkta gelirdi. Dudakları olmasa bile dokunuşunun aşkı vaat ettiği tek yer orasıydı. Gözünden tek bir damla yaş süzüldü. Bir özlem gözyaşı. Bir pişmanlık gözyaşı. Ama umudundan vazgeçmeyi reddetti. Çünkü Austyn onu asla karanlıkla tek başına yüzleşmeye terk etmeyecekti.

İsa, cennetteki Tanrı, her şey yeniden oluyordu.

Austyn'in dizleri bu korkunç haykırış karşısında bükülmüştü ve bir anlık tereddütten sonra onu ayakta tutan tek şey Carey'nin tutuşuydu. Austyn arkadaşının elinden kurtulup kaleye doğru koşmaya başlamadan önce birbirlerine çılgınca bir bakış attılar.

Büyük salondaki bembeyaz yüzlerin yanından gürleyerek geçerken ve ilk merdivenleri çıkmaya başlamış olan adamların arasından ite kaka ilerlerken Carey'nin peşinden geldiğini duyabiliyordu.

Lütfen Tanrım, diye dua etti, çok geç kalmama izin verme. Bu sefer olmaz.

Kuzey kulesinin altındaki sahanlığa bir düzineden daha kısa bir sürede ulaştı, ancak ölüm kadar yoğun ve yapışkan bir sessizliğin içinde ilerliyormuş gibi hissetti. Dar, dolambaçlı merdivenlerden yukarı uçtu, omzu kapıya çarptığında beyninde patlayan acı kıvılcımlarına karşı uyuşmuştu.

Tökezleyerek kuleye girdiğinde, kendisini suya gömmekle tehdit edecek kadar yoğun bir ıssızlık dalgası tarafından yutuldu.

Görüntüler ona parçalar halinde geliyordu: yere saçılmış ud parçaları; babası bir kadına sarılmıştı; kadının ince parmakları yatağın kenarından sarkıyordu, tıpkı onu gömmek için merdivenlerden aşağı taşırken annesinin boynunun sarktığı gibi.

Austyn'i geçmişten günümüze sarsan şey parmak uçlarının inatçı seğirmesiydi. Odayı iki adımda geçerek babasının tuniğinin arkasından yakaladı ve onu yataktan fırlattı. Holly'yi kollarının arasına aldı, onun güzel yüzünü ölümle kararmış bulacağından korkuyordu.

Onun hırıltılı soluğu, dudaklarından duyduğu en tatlı melodiydi. "Derin nefes al, aşkım," diye yalvardı, kendi sesi bir yabancının boğuk törpüsüydü. "Oh, lütfen nefes al. Benim için nefes al."

Onu kollarında salladı, burun delikleri sıkışmış görüntüsünü kaybedip yüzü mordan beyaza dönene kadar başını avuçlarıyla destekledi. Babasının parmak izleri boğazının soluk paletini lekeledi.

Rhys sarkık bir yığın halinde yere yığılmıştı, alt dudağı titriyor, romatizmalı gözleri yaşlarla doluyordu. Şakağındaki bir yaradan kan damlıyordu. "Özür dilerim anne," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Yüzünü ellerinin arasına gömerken sesinin ıstırap dolu tınısı derinleşti. "Aman Tanrım, Gwyneth, çok üzgünüm."

Henüz kendi geleceğine bakıyor olabileceğinin acımasız bilgisine sahip olmasaydı, Austyn'in kalbinde bir damla bile acıma duygusu kalmazdı. O anda babasıyla ilgilenmek için ayağa kalkacaktı ama kolları Holly'nin değerli ağırlığını bırakmayı reddetti.

Kutsanmış bir hıçkırık, aç bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirdi. Yanaklarında bir parça gül açmıştı. Gözleri irkilerek açıldı ve ona ciddiyetle göz kırptı. "Ben bir hayalet miyim, efendim?"

Austyn kucaklamasını sıkılaştırdı ve kızın böyle bir hayalet durumuna ulaşmaya ne kadar yaklaştığını düşünürken ürperdi. Ağzını kızın buklelerinin yumuşaklığına gömdü. "Hayır aşkım, yine de senin bir melek olabileceğinden şüpheleniyorum."

Onun kollarına daha sıkı sarıldı. "Sanırım bu iyi oldu," diye fısıldadı sevimli bir mırıltıyla. "Çok yaramaz bir hayalet olmalıydım. Hortumunuzun bacaklarını birbirine dikecek ve pardösünüzün tüm dikişlerini sökecektim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Rhys'in saldırısının kotunu yırttığını yeni hatırlamış gibi aşağıya baktı. Damasko, kremi bir göğsün alaycı bir bakışını sunmak için ayrılmıştı. Bakışları kapıya yöneldi ve Carey'nin kapıda durduğunu, arkasında endişeli bir kalabalığın dolaştığını gördü.

Onun kollarında bir çocuk gibi titreyerek, çıplaklığını korumak için parçalanmış korsesini bir araya getirdi ve yalvaran gözlerini Austyn'e çevirdi. "Lütfen Carey'ye kızma. Bu onun hatası değildi. Bana bakması için onu ben ayarttım. Yemin ederim yaptım."

Geciken tepkiyle dişleri takırdamaya başladı. O olağanüstü gözlerde biriken yaşlar, Austyn'in tenini kaynar yağ damlacıkları gibi kavurmak için döküldü. Kalbinin etrafındaki görünmez duvarın yıkıldığını hissettiğinde iri bedeni titredi. Yirmi yıl boyunca üzerinde çalışıp da duvarın taştan değil de buzdan yapıldığını çok geç keşfetmesi ne kadar da ironikti! Holly'nin gözyaşlarının acı tatlı sıcaklığının onu eritip işe yaramaz bir moloz yığınınna dönüştürmesi, kalbini ham ve açıkta bırakmasından başka bir şeye mal olmamıştı.

Carey'e acı dolu bir bakış fırlatmaktan başka bir şey yapamadı. Silah arkadaşı babasını ve diğerlerini nazikçe kuleden çıkararak Austyn ve karısını yalnız bıraktı.

Austyn ellerini Holly'nin buz gibi kollarında hızlıca gezdirerek onları ısıtmaya çalıştı. "Seni boğarak öldürmeye çalışması dışında, o sefil sana zarar verdi mi?"

Holly başını salladı. "Ona vurmamalıydım. Onun çelimsiz bir ihtiyardan başka bir şey olmadığını biliyorum ama bana çok çirkin şeyler söyledi. Hortumunu çözmeye başladığında ..." Başını eğdi ve Austyn'i çaresizce uzun zamandır imrendiği yumuşak ensesine bakmak zorunda bıraktı. "Her gece avluda saklanıyordu.

Dinliyorum..." Yeni bir ürperti omuzlarını sarstı. Sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duyulmuyordu. "Onun ilgisini hoş karşılayacak ahlaksız bir fahişeden başka bir şey olmadığıma inanıyordu... çünkü ben de seninkini hoş karşıladım."

Pişmanlık Austyn'i sendeletti. Ayakta olsaydı dizlerinin üzerine düşerdi. Bu gururlu ve güzel kızı utançtan yerin dibine sokanın babası değil, kendisi olduğunu fark etti.

Kızın narin çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Haklısın. Ona vurmamalıydın. Bana vurmalıydın."

Holly'nin yüzü mum ışığından daha az parlak değildi ama Austyn onun ayrık dudaklarına, koyu renk kirpiklerinde titreyen gözyaşlarına bakarken, fiziksel güzelliğinin onun için hiçbir zaman gerçek bir tehdit olmadığını fark etti. Geçen mevsimler saçlarını gümüşle buğulandırabilir ve teninin satenine dikişler atabilirdi ama onun ruhunun güzelliği asla solmayacaktı. Ruhunun güzelliği, gülünç kılığının içinden parlayarak onu ışıltısıyla kör etmişti.

Vücudunun esnek zarafetini sadece karanlıkta arayarak inkâr etmeye çalıştığı o güzellikti. Karnının altına yastıklar koyup yüzünü kendisinden uzaklaştırırken korktuğu o güzellik, sanki başka bir kadınmış gibi davranabilirdi. Herhangi bir kadın. Ama onun zevkinin parıldayan melodisi, ince omurgasının kavisini, öpücüklerini bastırmayı arzuladığı süt gibi ensesi hep Holly'ye aitti.

Onun Holly'si. Cömert, inatçı ve sevdiklerini şiddetle koruyan. Ve cesur. Savaş alanında karşılaştığı tüm savaşçılardan daha cesurdu. Açgözlü bir delinin kafasına uduyla vuracak kadar cesur. Babası onu kendi yaratmadığı bir kadere zorlamaya çalıştığında ona karşı koyacak kadar cesurdu. Onun bedenini kendi bencil şehvetine kurban olarak sunacak kadar cesur.

Vicdan azabı başka bir duygunun soluk gölgesinden başka bir şey değildi; annesini Galler'in zengin topraklarına gömdüğünde sonsuza dek gömüldüğüne inandığı bir duygunun. Hem hassas hem de titrek, ama krallıkları devirecek güce sahip olan ve paha biçilmez harikalarının tadını çıkarmak için ruhunu sadece bir geceliğine riske atacak bir adamı baştan çıkaran bir duygu.

Austyn'in karnında bir ironi bıçağı kıvrıldı. Holly'yi asla sevmeyeceği fikrine inatla sarıldığı sürece, onu karısı olarak tutmakta özgürdü.

Holly, kocasının kolları ondan uzaklaştığında kaskatı kesildi. Onun sıcaklığını kopyalamak için boşuna bir çabayla kendine sarıldı.

"Şimdi gidiyorsun, değil mi? Bunu çok parlak yaptım ve sen gidiyorsun."

Ama kapıya bakmak yerine masaya doğru ilerleyerek gümüş bir kadehe yavaş bir zarafetle şarap doldurdu. Parlayan fenerlere memnuniyetle baktı, sonra kaşlarını çatı. "Çiçekler nerede? Burada çiçek olması gerekmiyor muydu?"

Holly gecikmiş bir suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu. "Hapşirmama neden oluyorlardı," diye yalan söyledi, "ben de Winifred'e onları aldirttim."

Adam yatağa dönüp dizlerinin üzerine çökerek samur denizinin çalkantılı sularında karşı karşıya geldiklerinde kadının şaşkınlığı daha da arttı.

Kadehi kaldırdı. "Gelinime kadeh kaldırıyorum."

Yüzündeki ciddi ifade Holly'nin kalbindeki hüznü bir akorda dokundu. Holly daha özlemini dile getiremeden, adam kadehin kenarını Holly'nin dudaklarına bastırdı. Derin derin içti, sanki susuzluğu asla giderilemeyecekmiş gibi onun ballı hürmetinin tadını çıkardı.

Aynı şekilde içti, sonra kadehin parmak uçlarından yere yuvarlanmasına izin verdi. Onu hem baştan çıkaran hem de korkutan şiddetli bir şefkatle yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı ve "Sana bedenimle tapıyorum, Tewksbury'li Leydi Holly" dedi.

Austyn onun ağzını öptü.

Sıcak dudaklarının ilk dokunuşuyla Holly'nin dişlerinin takırdaması durdu. Zevkten sersemlemiş bir halde, ölüp cennete gitmiş olabileceğini düşündü. Bu bir mucizeydi, karanlıkta paylaştıkları tüm dünyevi zevklerden daha samimi bir ruh ve beden karışımıydı.

Austyn'in az önce ne yaptığını anladığında gözyaşlarından oluşan bir perde görüşünü bulanıklaştırdı. Onu karısı olarak almıştı. Tuhaf bir kılık ve solmuş bir çan çiçeği şapkası giymiş huysuz bir yabancı değil, o, Tewksbury'li Holly, parçalanmış şam kumaşına bürünmüştü ama yine de bir şekilde Tanrı onu Adem'e ilk teslim ettiğinde

Havva'nın olduğu kadar çıplak ve savunmasız olmalıydı.

Öpücüğünün törensel saygısı ona kendini düşüşten önceki Havva kadar taze ve saf hissettirdi. Sanki onun bu centilmence hareketi hem kaybettiği masumiyetini hem de geleceğe dair umudunu geri getirmişti. Aynaya baktığında babasının parmaklarının bıraktığı çirkin izlerin kocasının saygısıyla silinip gittiğini g ö r s e y d i h i ç şaşırmasdı.

Kollarını onun boynuna dolayarak, uzun zamandır yapmayı arzuladığı gibi onu kalbine bağlarken, sevinç çılgılığı ağzı tarafından susturuldu.

Austyn sonsuza dek böyle kalmaktan memnun olurdu - Holly'yi kollarında salları, dudaklarını şefkatle yudumlar, sadece boğuk pişmanlıklar ve kırık sevecenlikler mırıldanacak kadar uzun süre duraklardı buklelerinin buruşuk ipeğine.

Ağzını onunkinden çekip boğazının dibindeki hassas deriyi okşamaya başlayan da oydu, ellerini tuniğinin altından geçirip parmaklarını göğüs kıllarının arasından geçiren de.

O büyüleyici eller karnının üzerinde çırpınarak hortumunun uçlarını aradığında nefes alma sırası Austyn'deydi.

Kadının bileklerinden birini yakaladı ve kısa süreli esaretinin etkisini yumuşatmak için dudaklarına götürdü. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı, derisinin altında damarların kırılğan izlerinin titreştiği noktayı örneklemekten kendini alamadı. "İstediğim bu değil."

Karnının adamın beline hafifçe bastırması onun apaçık bir yalancı olduğunu kanıtladı. "Belki de ne istediğimi düşünmenin zamanı gelmiştir," dedi, "seni uyarmalıyım ki babam her zaman benim çok şımarık bir kız olduğumu iddia etmiştir."

Babasının saldırısıyla bu kadar güçsüz hale geldikten sonra kendi gücünü kanıtlamaya ihtiyacı olduğunu hisseden Austyn, çarpık bir sırtışla onu d e s t e k l e d i . "O halde seni reddetmek bana düşmez."

Elini tekrar hortumuna götürerek ve avucunu ona duyduğu arzunun zonklayan ölçüsüne bastırarak sözünü mühürledi. Tewksbury'deki bahçede onu ilk gördüğü andan beri inatla azalmayı reddeden bir arzuydu bu. Kadın kıvrak parmaklarını onun boynuna doladığında, adam başını geriye attı ve dişlerini sıkarak bir coşku iniltisi çıkardı.

Austyn o tek dokunuşla onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini keşfetti. Ellerini omuzlarında gezdirip onu sırt üstü yatırdığında ve bir çocuk gibi soymaya başladığında bile. Tenini gıdıklayan pelüş samurla çırılçıplak kaldığında ona uzandı.

Gözleri parlatılmış değerli taşlar gibi ışıldayan kadın ondan uzaklaştı. "Bakabilirsiniz lordum, ki bu bana izin verdiğinizden daha fazla, ama dokunamazsınız."

Başını yana eğdi, kızın cesareti karşısında büyülenmişti. "Sen yapmaz mıydın?"

Yüzüne kışkırtıcı bir gülümseme yayıldı. "İzle beni."

Abartılı mum ışığı onu izlemeyi benzersiz bir zevk haline getirmişti. Dizlerinin üzerinde doğrulup hem cotte'sini hem de kombinezonunu başının üzerine çekti. Karmakarışık buklelerini silkelerken, Austyn saçlarının henüz o muhteşem göğüsleri bakışlarından koruyacak kadar uzamamış olmasına şükrederken buldu kendini. Elleri şimdiden onu okşamak, düğün gecelerinde yapması gerektiği gibi etinin her bir etli kabarıklığını ve çukurunu beslemek için ağrıyordu. Onun bekâretini böylesine duygusuzca çaldığı için kendisine olan borcunu ödemeye can a t ı y o r d u .

Ama Holly'nin aklında daha şeytani bir tazminat vardı.

Bu kez adam ona doğru uzandığında, kadın yatak direklerindeki kadife halkalara alaycı bir tehditle baktı. "Kendinize hakim olun efendim, yoksa ben sizi zapt etmek zorunda kalacağım."

Yastıkların arasında geriye düştü, boş elleri yumruk şeklinde düğümlendi. "Merhamet dilemeye cesaret edebilir miyim leydim?"

Dudaklarını kendi dudaklarıyla sıyırarak, öpücükten çok kısa bir süre önce, kışkırtıcı bir okşayıştta bulundu. "Nefesini boşa harcama."

Austyn intikamın bu kadar tatlı olabileceğini hiç hayal etmemişti. Özellikle de bu intikam kendi istekli bedeninden böylesine zarif bir özenle alınırken. Holly onun ateşli bedenini okşuyor, ancak her heyecan verici gezintiden sonra, sanki çok uzun zamandır mahrum kaldığı bir ziyafetle karnını doyurmak istercesine ağzına dönüyordu. Olgun dudakları karnının gergin düzlemlerine doğru kaydıığında, elleri örtüye takıldı ve örtüyü parmaklarının arasına aldı.

Göğüslerinin yumuşaklığı Austyn'in göğsünü okşayarak vücudunda süzüldü ve bir bakireninki kadar sanatsız ve büyüleyici bir öpücükle ağzını okşadı. Austyn zevkle inledi. Ama görünüşe göre bu erteleme sadece daha lezzetli bir işkencenin başlangıcıydı. Çünkü aynı masum dudaklar tekrar titreyen bedeninden aşağı süzüldü ve onu sarmak için bir çiçeğin taç yaprakları gibi ayrıldı.

Austyn kadife bağları yakalamadı. Karyola direklerinin kendisini tuttu ve ellerinde kırılacaklarından emin olana kadar sıktı.

"Yüce Tanrım, merhamet et kadın!" diye haykırdı ve hem işkencesini hem de zevkini ikiye katlayan içgüdüsel bir hamleyle yataktan kalktı. Kadının cömert saldırısını, sadece kendi tensel misillemesini titizlikle planlayarak parçalanmadan atlattı.

Holly bir kez daha o nefis dudaklarını kendi dudaklarına dayadığında, onu vahşice öptü, diliyle derin ve sert bir şekilde itti.

Ona çok iyi öğretmişti. Mırıldanmadan önce dişleriyle adamın alt dudağını çekiştirdi: "Beni reddeder misin kocacığım? Senden özür dileyip gideyim mi?"

Austyn'in kalbine bir acı saplandı. Adamın yüz ifadesindeki ani ciddiyet karşısında yüzündeki alaycı ışık kayboldu. Adam onu kollarıyla sarıp sarmaladığında ve sanki Tanrı onları bu şekilde biçimlendirmiş gibi vücuduna sararak altına aldığında hiçbir itirazda bulunmadı.

"Kal," diye fısıldadı kısık sesle, bunun ona son yalvarışı olduğunu biliyordu.

Austyn sırtını yatağa yasladığında, Holly bir zamanlar yasak olan, bacaklarını kocasının beline dolayarak onu içine çekebilme lüksüne sahip olduğu için derin bir nefes aldı.

Austyn kefareтини ödemesi gereken çok şey olduğunu biliyordu ama bu şimdiye kadar katlandığı hem en tatlı hem de en dayanılmaz kefaretti. Bütün o karanlık geceler boyunca mum ışığının nimetini onlardan esirgediği için kendi inadına lanet okudu. Geriye çekilip Holly'nin enfes yüzünde titreşen ve dans eden coşkuyu izlemek tam bir mutluluktu.

yüzünü. Kremsi yanaklarının gül rengine bürünmesini ve melek gibi dudaklarının onu dayanamayacağı kadar ateşlendiren yarı gazlar, yarı inlemelerle ayrılmasını izlemek. Bakışlarını aşağıya doğru kaydırды ve onun her cesur hamlesini karşılamak için eğilen vücudunun ilkel ihtişamına tanık oldu.

Güzel bir kadındı, evet, ama dün gece için *onun* güzelliğiydi. Onun geliniydi. Yüz hatlarını yumuşatan zevk maskesiyle büyülenen adam, vücutlarının birleştiği kaygan vadiye tek bir parmağını soktu ve **k ı z ı n s o l u k l a r ı** iniltiye dönüşüp gözleri yuvalarından fırlayınca kadar hassas bir sürtünme uyguladı.

O ilk ürpertici titreşimler onu coşkuyla sarmaladı. Kendini sertçe rahminin ağzına doğru sürdü, bir ömür boyu sürecek aşkı belinden yakıcı bir çağlayan halinde dökülürken dudaklarına karşı tatlı acı kükremesini mumladı.

Holly uyandığında yanındaki yatağı boş bulduğunda, odanın üzerinde şafağın inci gibi parıltısı asılıydı. Bir an için önceki gecenin de diğerleri gibi sadece bir gece olduğuna, Austyn'in zevkini aldıktan sonra aynı umursamazlıkla çekip gittiğine inandığı için morali bozuldu.

Hüzünlü bir iç çekişi bastırarak, onun iri, erkeksi bedeninin yatması gereken şiltedeki oyuğa doğru uzandı. Buruşuk çarşaflarda hâlâ bir sıcaklık izi vardı. İç çekişi neşeli bir rahatlama hıçkırığı olarak kaçtı.

Yüksek sesle gülerek boşluğa yuvarlandı, çocuksu bir terk edilmişlikle yuvarlandı ve kıvrandı, sonra Austyn'in erkeksi baharatını derin derin solumak için yüzünü yastığa gömdü.

Sırt üstü yatıp ahşap gölgeliğe bakarken, hafızasının ipeksi iplikleri gözlerinin önünde parıldayan bir duvar halısı örüyordu. Austyn o ilk tatlı vecd sarsıntısından sonra onun yanından kaçmak yerine başını göğsüne yaslamış ve nemli buklelerini yüzünden uzaklaştırarak onu terk ettiği tüm geceler için kısık sesle af dilemiş ve bunu telafi edeceğine yemin etmişti.

Gece yarısı ile şafak arasındaki kısacık saatler boyunca kaç kez yeminini mühürlediğinin sayısını unutmuştu. İkisini de yorgunluğun ele geçirdiği ve onun sıcak göğsüne sokulduğu, hem güvende hem de sevildiğini hissetmenin nefis duygusunun tadını çıkardığı anlar da onun için aynı derecede değerliydi. Eğer kız yuvarlanıp giderse, adam kaşlarını çatır ve mırıldanır, sonra kollarını kızın beline dolar ve çenesini kızın başına çarparak onu kendine doğru çekerdi. Onun uyurken bile sahiplenici olduğunu öğrenmek için küçük, gizli bir gülümseme takınırdı.

Sonra adamın belindeki ilk uyukulu kıpırtılar kadının kıkına çarpacak ve bu harika döngü yeniden başlayacaktı.

Holly'nin midesi huysuz bir hırıltı çıkardı. Austyn'in biraz peynir ve sosis aramaya gidip gitmediğini, böylece daha sıradan bir iştahı doyurup doyuramayacaklarını merak ederek doğruldu. Fenerler eriyip balmumu yumrularına dönüşmüştü. Havaya hafif bir serinlik sinmişti. Yatağın kenarından baktığında Austyn'in hortumunun olmadığını gördü ama tuniği hâlâ bir gece önce attığı yerde dikkatsizce yığılmış duruyordu.

Bir hevesle ayağa kalktı ve giysiyi başının üzerine çekti, sanki Austyn'in özünü gözeneklerinden emebileceymiş gibi tenine sarıldı. Kaba yün karıncalanmasına neden oldu. Baldırlarını sarışını hayranlıkla seyretmek için baş döndürücü bir dönüş yapmaktan kendini alamadı.

Masaya doğru tökezledi.

Kulenin kapısının aralık durduğunu ve onu puslu sabaha çağırdığını fark ettiğinde düşmemek için kenarına tutunmak zorunda kaldı.

BÖLÜM 27

Holly merdivenlerden sürünerek indi, farkında olmadan sırtını duvara dayamıştı. Büyük salondaki banklarda ve battaniyelerde uyumayı tercih etmiş olan bir avuç şato sakininin üzerinden dikkatle ilerledi. Ana kapı aralıktı ve soluk bir ışık huzmesini içeri davet ediyordu.

Dar gedikten geçip iç bailey'e doğru ilerledi ve sanki ilk kez görüyormuş gibi gökyüzüne bakmak için sınırında durakladı.

Kara kara düşünen tonoz, gün doğumuna dair boş vaatler vermiyordu. Sonbaharın ilk günleriyle karıştırılabilecek türden bir yaz sonuydu.

-Nehirden esen serinletici bir meltemin fısıltısı, çok erken terk edilmiş bir yaprağın sıçrayan sürprizi, bir meşenin yemyeşil zümrüt tacındaki yakutun bir anlık görüntüsü. Bu, kışın buz gibi nefesi yaklaşırken yazın iç çekişlerinin tadını çıkarmak için ince bir hatırlatmaydı.

Holly dünyanın ne kadar muazzam olduğunu unutmuştu. Etrafını çevreleyen hiçbir duvar olmadan, yükselen tepeler, uçsuz bucaksız kırlar ve geçit vermez ormanlardan oluşan kesintisiz bir manzaraya yayılıyor, hepsi de sis perdeleri arasından güçlü denize doğru akan nehrin kalaylı ipliğiyle birbirine bağlanıyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi. İçini bir ürperti kapladı, böylesine dizginlenmemiş bir vahşi doğanın onu kesinlikle yutacağına dair ilkel bir korku. Kuledeki hücresinin tanıdık duvarlarını, battaniyelerinin sıcak yuvasını özlemişti. Nehre bakan kayalığın tepesinde duran adamı görmemiş olsaydı, şatonun kedilerinden korkan ürkek bir fare gibi sürünerek deliğine geri dönebilirdi.

Bir ayağını kayaya dayamış, siyah saçları rüzgârın okşamasıyla savrulan kocasının görüntüsü ona cehennem alevlerinin içinden geçme cesareti verebilirdi .

Onu ona yaklaştıran her adımda korkusu biraz daha azalıyordu, ta ki sonunda görünmez prangaları çözülüp kolları bacakları havadan daha hafif hissedene kadar. Yeni doğmuş bir tay gibi çimenlerin üzerinde koşmak, zıplamak ve eğlenmek istiyordu. Ama Austyn'in meraklı hareketsizliği onu durdurdu. Onun yaklaştığından habersiz görünüyordu. Gözleri buğuluydu, sanki sisle örtülü nehrin kıvrımının ötesini, uzaktaki denizi görebiliyordu.

Onu ürkütmek istemeyen Holly bir elini uzatıp nazikçe sırtının alt kısmındaki kıvrıma dayadı.

Bu geçici dokunuş üzerine Austyn yere baktı ve Holly'nin ona gülümsediğini gördü. Holly bir şekilde onun zarif tünüğünü bir kraliçenin cüppesine dönüştürmeyi başarmıştı. Çıplak ayaklı, karmakarışık bukleli, şiş gözlü ve gece boyunca bahsettikleri ve aldıkları şehvetli öpücükler yüzünden dudakları hâlâ hafifçe şişmiş Holly. Hiç bu kadar güzel görünmemişti, bu da yapmak üzere olduğu şeyi hem daha kolay hem de daha önce yaptığı her şeyden çok daha kült yapıyordu.

Holly, Austyn'in yüzündeki ifadeyi gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Gülümsemesi solarken, onu kollarına çekti ve usulca öptü. Bu öpücükte o kadar hüznü, o kadar açıklanamaz bir şey vardı ki, endişesini yatıştırmak yerine daha da kötüleştirdi.

İç burkan bir nezaketle omuzlarını okşadı. "Seni eve gönderiyorum."

Sanki mesafe daha fazla darbeye karşı bir kalkan oluşturacaktı gibi ondan bir adım uzaklaştı. "Ben evimdeyim."

"Ama güvende değilsin. Caer Gavenmore'da asla güvende olmayacaksın." Boğazını avuçlayıp parmak uçlarını babasının elleriyle ona hediye ettiği morluklardan oluşan silik kolyeye nazikçe yerleştirirken yüzünde ıstırap titreşiyordu. "Dün gece olanlar sadece bunu kanıtladı."

"Babandan korkmuyorum. Sen beni ondan koruyacak kadar güçlüsün."

Austyn'in sakın kararlılık kabuğu paramparça oldu. "Ama seni benden kim koruyacak!"

Holly avuclarını onun gsnn baştan çıkarıcı sıcaklığına dayadı ve gözlerinin kalbinden taşan şefkati ve güveni yansıtmaması için dua ederek onun perili yüzüne baktı. "Ben de senden korkmuyorum."

"O zaman sen neşeli bir aptalsın!" Adam Holly'nin bileklerini yakalayıp daha önce defalarca yaptığı gibi ellerini kendisinden uzaklaştırırken Holly'nin kalbinde küçük bir çatlak oldu. Kayanın üzerinde oturur pozisyona geçerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Aşkımın sana felaket ve ölümden başka bir şey getirmeyeceğini zaten kanıtlamadım mı? Oh, 'yeterince masum bir şekilde başlayabilirdi. Ocağın çok yakınında oturduğun için gözüne bir kl lekesi kaçar ve ben de seni Carey'ye göz kırpmakla sulardım. Sonra bir bakmışsın," diye parmağını boğazına götürdü, "ikiniz de kaldırım taşlarının üzerinde l yatıyor olurdunuz ve ben de akşam yemeğimi tek başıma bitirmek zorunda kalırdım."

Holly gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Daha dn Austyn'e, onu sevmiyorsa bu sabah Tewksbury'ye dönmesi için yalvarmayı planlamıştı ve şimdi sevdiği için onu göndermeye karardı.

Başını ellerinin arasına gömdü. "Anlamamı nasıl sağlayabilirim? Bu kıskançlık damarlarımda dolaşan sakatlayıcı bir hastalık gibi. Dokunduğum her şeyi zehirliyor ve aşkı korkunç ve incitici bir şeye dönüştürüyor." Koyu renk kirpikli gözlerini kaldırdı ve ilk kez çaresizliğinin tüm boyutlarını görmesine izin verdi. Sesi yenik bir fısıltıya dönüştü. "Seni kaybetmeyi düşünmeden sana bakamıyorum bile."

İçinden titrek bir kahkaha hıçkırığı kaçtı. "Ama burada senin yanında kalmama izin verirsen beni kaybetmezsin. Seni asla isteyerek terk etmem." Onun yanında diz çöktü ve bir elini dizine koydu. "Sevmeye cesaret etmek tehlikeyi göze almaktır, değil mi? Bu riski almaya fazlasıyla hazırım."

Arkalarındaki mezara karanlık bir bakış fırlattı. "Annem böyle bir risk aldı ve bu onun hayatına mal oldu. Ben seni böyle tehlikeye atmayacağım."

Holly yavaş yavaş onu ikna edemeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Çok mücadele etmişti ama kalbinin kanı boşa akmış gibi görünüyordu. Bunun farkına varmak onu hem fkelen-dirmiş hem de korkutmuştu. "Yani gerçekten söylemeye çalıştığın şey, ne olursa olsun

Beni ne kadar sevdiğini iddia edersen et, beni asla güvenine layık bulamazsın."

Hayal kırıklığı sesini keskinleştirdi. "Eksik bulduğum sen değilsin, kendimim."

Nathanael'i gururlandıracak kibirli bir alaycılıkla dudaklarını büktü. "Ya bu korkunç 'Gavenmore'ların Laneti' bir sürü batıl saçmalıktan başka bir şey çıkmazsa?"

Austyn içini çekti. "Lanetin doğru olup olmaması önemli değil, yeter ki ben doğru olduğuna inanayım."

Holly onun çarpık mantığına itiraz edemedi. Gururunu bir kenara bıraktı, başını eğdi ve fısıldadı, "Beni kulede kilitli tutabilirsin. Eğer tek yol buysa..."

Tek parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı, gözleri onu kollarına ilk çeken o soğuk ateşle yanıyordu. "Seni tekrar kafese koymadan önce kendimi zincirlere sarar ve cehennemin en derin zindanına atardım."

Holly onun üzerinde yükselmenin verdiği kısa süreli hissin tadını çıkararak ayağa kalktı. "O zaman kendimi kafese kapatacağım. Eğer beni evinizden uzaklaştırmak istiyorsanız, efendim, Carey'ye koçbaşı ve mancınık getirmesini emretmenizi öneririm. Çünkü siz bu saçmalığa bir son verene kadar o kuleden dışarı bir adım bile atmayacağım." Arkasını döndü ve kaleye doğru yürümeye başladı. "Eğer Rhiannon seni bu kadar çok istiyorsa, benimle savaşmak zorunda kalacak. Cadı yoluma çıkarsa onun küçük peri kanatlarını koparır ve ona 'ölümcül kıyameti' tattırırım. "

"Kendi ruhunu kurtarmak için gitmeyeceksen, benimkini kurtarmak için git."

Austyn'in sesi kulaklarında bir ölüm çanı gibi çınladı. Holly dondu kaldı ve kendine ondan nefret etme lüksünü tanıdı. Onu bu kadar iyi tanıdığı için ondan nefret ediyordu. Karşı koyacak zırhı ya da silahı olmadığı halde ona meydan okuduğu için. Çelik eldiveniyle yüzüne bir tokat atmış olsaydı, onu daha derinden kesemezdi.

Arkasını döndüğünde onu ayakta, ayaklarını savaşa hazırlamış halde buldu. Acizliği onu saldırmaya, onun kendisini incittiği gibi onu da incitmeye itti. "Benden böyle asil bir fedakârlık isteyeceksen, belki de beni hamile bırakma riskini almamalıydın. Ne

"Eğer beni karnımda Gavenmore'un varisiyle babama geri göndereceksen, ne yapmalıyım?"

Başını eğerken Austyn'in çenesi sıkıştı. Bedenlerinin paylaştığı şefkatli birlikteliğin hatırlatılmasından mı, yoksa doğmamış çocuğuna veda etme düşüncesinden mi, Holly bunu söyleyemedi.

"Eğer bir erkek çocuk doğuracak olursan, onu benden olabildiğince uzak tut.

mümkün olduğunca. Ona doğuştan lanetlenme hakkında başka sunacak bir şeyim yok."

Holly çenesini meydan okurcasına dikleştirdi ve yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Bir karı kocanın ayrı evlerde yaşamasının alışılmadık bir durum olmadığını biliyorum, ama ya önerdiğin bu sahte evlilikten memnun olmazsam? Ya elimi bir başkasına uzatmayı seçersem?"

Bunun ona indirebileceği en acımasız darbe olduğunu biliyordu. Austyn'in cevabı yumuşaktı ve acı bir teslimiyetle süslenmişti. "Eğer yeniden evlenmeyi seçersen, hem Tanrı'nın hem de kralın huzurunda yalan söyleyerek evliliğinin feshedilmesini sağlayacağım. Hayatının geri kalanını benim aptallığımın bedelini ödeyerek geçirmen için hiçbir sebep yok." Gözlerini onun yüzüne kaldırdı. "Ama sen benim kalbimin karısısın ve her zaman öyle kalacaksın."

Sanki yemini kalbini parçalara ayırmıştı. Holly yüzünün bir acı maskesine dönüştüğünü hissetti. "Yaptığım tek aptallık, efendim, sizi sevmekti!"

Bu ateşli haykırıyla döndü ve son kez kuleye sığınmak için körlemesine kaleye doğru koştu.

El aynasının çatlak oval kısmı kusursuz bir oval yüzü yansıtıyordu. Koyu renk kaşlar hafifçe kanatlanmıştı, elmacık kemiklerinin kavisi yüksekti ve onlarca yıl hiçbir aşınma izi göstermeden ayakta kalabilecek kadar saftı. Sadece menekşe rengi gözler aynanın sahibinin boş ruhuna ihanet ediyordu.

Holly büzdüğü dudaklarını davetkâr bir pembeye boyadı, sonra dilini dudaklarında gezdirdi ve allığın külden çok daha hoş bir tadı olduğunu düşündü. Boğazındaki yakutu düzeltti ve buklelerinin üzerine altın bir fileto geçirdi. Kocasını cesaret edebilirse onu hırsızlıkla suçlasın! Bir zamanlar bu mücevherlere ve biblolarına sahip olan kadın

ondan daha fazla akrabalık taşıyordu. İtiraz ederse, kadın onları sadece verdiği zevklerin karşılığı olarak talep edecekti.

Buruşuk yatağa son bir kez hüzünlü bir bakış atma isteğini acımasızca bastırarak, ateşli parıltılarını arttırmak için her bir gözün altına ince bir sürme çekti. *Artık ağlamamalısın, diye sertçe azarladı kendini, yoksa bir mummyacının yüz boyası gibi yanaklarına bulaşıp çizgiler oluşturabilir.*

'Austyn'in onu göndermesi iyi oldu, diye düşündü serçe parmağının ucunu gözlerinin altındaki kırılğan çöküntülere dokundurarak. Onun çekişmeli arkadaşlığında bir gece daha geçirseydi şüphesiz cildinde geri dönüşü olmayan kırıksıklıklar oluşacaktı. Hiçbir kadının böylesine baş döndürücü neşe ve umutsuzluk uçuşlarına izlerini göstermeden katlanması beklenemezdi. Ve onca yılını güneşten kaçarak ve cildini koyun yağıyla yağlayarak Elspeth gibi pörsümek için geçirmemişti.

Sanki bu kötü düşünce onu harekete geçirmiş gibi, Holly'nin arkasından gelen cılız bir ses, "Leydim, Efendi Carey atları hazırladı," dedi.

Holly aynayı bir kenara bıraktı ve tabureden kalkarken ermin süslemeli mantosunu zarif bir zille süpürdü.

Elspeth nefesini tutamadı. Holly'nin doğumunda oradaydı ve annesinin bedeninden zahmetsizce kayan, mükemmel yuvarlak bir kafaya ve tüy kadar ince, minik, koyu kirpiklere sahip krem-pembe mucizeye tanık olmuştu. Holly'nin üçüncü doğum gününde, ziyarete gelen bir Arap prensi evlenme şerefini ona bahşetmek istediğinde, Holly'nin tombul küçük elini tutmuştu. Babası reddettiğinde on iki yaşındaki çocuk ağlamış ve hiddetlenmişti ama Holly ipeksi, siyah buklelerini küçümseyerek savurmuş ve bahçede solucan aramaya gitmişti.

Elspeth, Holly'nin güzelliğini her haliyle incelemişti ama hanımının hiç bu kadar nefes kesici görüldüğünü görmemişti. Ya da bu kadar kırılğan.

Sanki buzdan yontulmuş bir prenses gibiydi. Bu düşünce Elspeth'i onun için korkuttu. Buz sert olabilirdi ama aynı zamanda kırılğandı. -Isıya karşı hassas ve basınç altında parçalanmaya meyilli.

"Lütfen trenimi taşıy mısın, Elspeth?" Holly bir çift miniver astarlı eldiven giyerek sordu. "Bu mezarda tozlanmasını hiç istemem."

Elsbeth itaatkâr bir şekilde onun arkasına geçerken, Holly omuzlarını mağrur bir açıyla dikleştirdi. Gavenmore'dan bacaklarının arasındaki treniyle sürünerek uzaklaşmayı reddediyordu. Kalbi paramparça olmuş olabilirdi ama gururunu koruyarak oradan ayrılmaya kararlıydı. Güzelliği Austyn'in ve onun ölü ya da diri tüm sadakatsiz akrabalarının suratına bir tokat olsun!

Hem büyük salon hem de iç bailey izleyicilerle doluydu. Onun ortaya çıkışıyla nefesler tutuldu. Winifred gibi bazıları açıkça ağlıyordu. Diğerleri ise rahatladıklarını gizleme zahmetine katlanmadılar. Holly acı acı, belki de artık değerli efendileri güzel kadınların yıkıcı oyunlarından kurtulmuştur, diye düşündü. Kendisinden daha az güzel olanların kaba bakışlarına uzun zamandır alışık olduğu için başını dik tuttu.

Carey huzursuz atlarla birlikte bekliyordu; alaca bir iğdiş, küçük bir doru ve Holly'nin boyuna mükemmel bir şekilde uyan narin, gri bir doru at. Carey'nin yüzü kasvetliydi. Tepeye attığı sitem dolu bakışı fark etmemek imkânsızdı.

Holly göz ucuyla Austyn'i gördü; siyahlara bürünmüş bir gölge annesinin mezarının yanında duruyordu. Onun oradaki varlığı, yaptığı şeyin doğruluğunun sessiz bir kanıtıydı.

Holly, ona küçümseyici bir bakış bile atmadan Carey'nin elini tuttu ve doru ata yandan binerek eteklerini hayvanın yanları üzerinde güzel bir yelpaze gibi açtı.

Elsbeth körfeze yerleşirken Carey çaresizce bir şeyler söylemek ister gibi baktı ama Holly burun deliklerini öyle aristokrat bir küçümsemeyle açtı ki buna cesaret edemedi.

Eldivenli ellerini dizginlerin üzerinde kavuşturdu ve genç bir kraliçe edasıyla, "Devam edebiliriz," dedi.

İlerlediler, aval aval bakan seyircilerin yanından, çarpık kapıdan, terk edilmiş perde duvarının molozlarından geçtiler. Yolda geriye bakıp Caer Gavenmore'un bulutların üzerine tünemiş bir göksel saray olduğu gibi çocukça bir yanılsamaya kapılabilecekleri noktayı geçtiler.

Holly artık ne bulutlardaki şatolara ne de onların içinde yaşayan prenslere inanıyordu. Asi bir bukleyi düzeltme bahanesiyle elinin tersini gözüne götürdü ve eldiveninin bozulmamış ipeğine tek bir sürme lekesi bıraktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Holly mantosuna daha sıkı sarıldı ve dünyanın Ağustos ayında kışa yenik düşmesinin, hem yazın tembel zevklerini hem de sonbaharın gevrek zevklerini bir kenara bırakmasının nasıl mümkün olduğunu merak etti. Ormanın üzerine bir kasvet çökmüştü. Sert rüzgâr yaprakları sallamaktan ve yüzüne soğuk çiseleyen yağmur damlalarını savurmaktan zevk alıyordu.

Yolculuklarının bir buçuk gününü çam dallarından bir barınağın altına çömelmiş, yağmurun yoğun gri bir perde halinde açılmasını izleyerek geçirmişlerdi bile. Carey erzaklarının azalacağından korkmasaydı, aynı şeyi yaparak bitmek bilmeyen bir gün daha geçirebilirlerdi. Böylece sırlıklam yuvalarından çıkıp Tewksbury'ye doğru ilerlemeye başladılar, ruhları da hava kadar asıktı.

Elspeth bile gevezelik etme yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Holly, Elspeth'in boğumlu parmak eklemlerini nemden acı çekiyormuş gibi ovuşturduğunu fark edince hemşirenin mırıltılı itirazlarını duymazdan gelmiş ve Austyn'in büyükannesine ait olan kürklü eldivenleri giymesi için ısrar etmişti.

Holly artık kendi parmaklarını dizginlerin üzerinde hissedemiyordu. Tek dileği göğsündeki boş ağrının uyuşarak azalmasıydı. Yıllarca güzel bir kabuktan başka bir şey olmadığından korktuktan sonra, sonunda herhangi bir kadınınki kadar hayati ve savunmasız bir kalbe sahip olduğunu keşfetmişti ama bu kalp köklerinden sökülüp atılmıştı.

Bu da iyi oldu, diye düşündü. Artık buna ihtiyacı olmayacaktı. Görünüşe göre hayatını uzaktan tapınılmakla geçirecek, kocasının dokunuşunun sevgi dolu yakınlığını bir daha asla tadamayacaktı.

Sen her zaman kalbimin eşisin ve öyle kalacaksın.

Austyn'in sözü zihninde acı tatlı bir nakarat halinde yankılandı. Muhtemelen bu sözleri söylerken ona inanmıştı ama birkaç aylık yalnızlığın onun asil niyetlerini lekeleyeceğinden emindi. Onu özgür bırakmanın iyi niyetli kisvesi altında, tartıştıkları feshi arayacak ve buzağı kahverengi gözleri ve at gibi bir yüzü olan yumuşak huylu bir kıza evlilik yatağına kur yapacaktı. Holly onlara bir turnuvada ya da Mayıs Günü kutlamasında rastlayacak, acısını gizlemek için nezaketle gülümseyecek ve topuklarının etrafında koşuşturan tay gibi çocuk sürüsüne iltifat edecekti.

Ellerinden biri karnına doğru çırpınarak, kabul etmeye bile cesaret edemediği bir umuda sessizce tanıklık etti. Austyn onun doğurabileceği herhangi bir çocukla pek ilgilenmediğini acı verici bir şekilde açıkça belirtmişti ama ona kıvranan bir oğul sunarsa kararlılığının yumuşayıp yumuşamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Koyu renk saçları ve tombul yanaklarından birinde muzip bir gamzenin izi olan küçük, değerli bir erkek çocuğu. Göğsündeki donuk ağrı keskinleşerek özlem dolu bir ıstıraba dönüştü.

"Kendine işkence etmeyi bırak," diye mırıldanarak hem Elspeth hem de Carey'den tedirgin bir bakış aldı.

Yağmur neredeyse kesilmişti. Dallardan oluşan bir gölgelik dar patikayı kaplıyor, zayıf gün ışığını erken alacakaranlığa çeviriyordu. Holly'nin ensesi diken diken oldu. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, karmakarışık çalılarının arasından onlara bakan kötü niyetli gözleri hissetmemek için kendini zor tutuyordu.

Sinirlerini yatıştırmak için sertçe yutkundu, Gavenmore'a giderken benzer hayallere kapıldığında kendini ne kadar aptal durumuna düşürdüğünü hatırladı. Bu sefer onu kucağına çekip gözyaşlarını kurulayacak bir Austyn olmayacaktı. Onu bineğinin üzerine çekip sırtının rahatlatıcı genişliğini yastık olarak sunacak bir Austyn de olmayacaktı.

Ormanın uğursuz atmosferinden etkilenen tek kişi o değildi. Carey'nin eli yayının hazır olup olmadığını kontrol etmek için omzuna gitti. Elspeth pelerininin kapüşonunu indirdi, bakışları ağaçtan ağaca geziniyordu. Yeşillik tüneli sisle kaplı bir koruluğa açıldığında hepsi rahat bir nefes aldı.

Holly'nin iç çekişi, açıklığın kenarında duran sakallı bir figür gördüğünde şaşkınlık çılgınlığına dönüştü. Carey'nin uyarı çılgınlığını duymazdan gelerek kendini attan aşağı attı ve onu karşılamak için koştu.

"Bu sadece Nate!" diye seslendi Carey'e, rahibin kukuletasını düzelterek tanıdık yüz hatlarını ortaya çıkardı.

Carey bineğinin üzerine tekrar yerleşti, yüzü efendisini gururlandıracak bir kaş çatmayla karardı.

"Tanrı'ya şükür iyisin!" Nathanael onu kardeşçe bir kucaklamadan daha azıyla sararak haykırdı.

Holly ondan uzaklaştı, bu yakınlıktan oldukça rahatsız olmuştu. "Elbette iyiyim. Ama bu ıssız yerde ne yapıyorsun? Neden Tewksbury'de değilsin?"

Nathanael'in yanaklarında telaşlı renk lekeleri belirdi. "Seni o zalimin elinden kurtarmaya geliyordum." Ürperdi. "Onun ellerinde acı çektiğinizi hayal ettiğim korkunç kaderleri hayal bile edemezsiniz."

Holly kocasını savunabilirdi ama kendi güzel renginin, Austyn'in başarılı ellerinde çektiği çeşitli işkencelere ihanet edeceğinden korkuyordu. Nathanael'in zaten ona asla inanmayacağını biliyordu. Dindar coşkusu, bir arayış ihtimali yüzünden çılgınlığa dönüşmüştü. Ona göre, kötü kalpli bir dev tarafından bir kuleye kapatılmış bir prenses, Kutsal Kâse'yi aramaktan daha az cazip değildi.

"Buraya kadar nasıl geldin? Babam seninle mi?" O ana kadar kendini babasının boynuna atıp kederinden ağlamayı ne kadar arzuladığını fark etmemişti.

"Babanı gereksiz yere telaşlandırmamanın en iyisi olacağını düşündük. Gavenmore'u kuşattıktan ve seni o caninin pençelerinden kurtardıktan sonra şunu yapmayı planlıyorduk-"

"*Biz mi?*" Holly sözünü kesti, adamın kendini beğenmiş ifadesi Holly'nin tüylerini diken diken etmişti.

Hışırdayan çalılıklardan bir engerek yuvası gibi sürünerek çıktılar. Carey oku yaya yerleştiremeden, paslı bir kılıcın ucu adem elmasına bastırıldı. Elspeth'in alarm çılgılığı, ağzını kapatan pis bir el tarafından yarıda kesildi. Biri arasında

Holly ve yanındakiler bir düzine adam tarafından kuşatılmıştı.

Holly bu adamlarla ilgili hikâyeleri daha önce de duymuştu. Babasının topraklarının sınırlarında birden fazla kez gizlenirken görülmüşlerdi. Efendilerinin köylülerine dehşet saçmakla ünlüydüler; onların zavallı kazançlarını çalıyor, yaşlı adamları dövüyor ve bakire kızlarını vahşi bir spor için ormana sürüklüyorlardı. Pasaklı ve gaddardılar; gözleri, insandan çok canavar gibi görünmelerine neden olan ahlaksızlığa karşı doğuştan gelen bir iştahla kısılmıştı.

Ama her nasılsa saflarının arkasından çıkan adam - abanoz paltosu ve hortumu tertemiz, her bir saç teli kusursuz bir hizada geriye doğru kaymış, yakışıklı yüz hatlarına yapıştırılmış güler yüzlü bir gülümseme

-Onları beceriksiz bir grup sayfiyeden daha tehditkâr göstermiyordu.

"Sıkıntı içindeki genç kızın kendisi değil mi bu! Sizi kurtarma zahmetinden bizi kurtarmanız ne büyük incelik. Kuşatmaları çok yorucu buluyorum."

Holly farkında olmadan Nathanael'in kolunu tutuyordu. Bu adamın önünde herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek istemediği için parmaklarını çözdü. "Nathanael, *onun* burada ne işi var?"

Nate'in patronluk taslayan gülümsemesi duraksadı. "Neden, o benim hayatımı kurtardı. Vahşi doğada yolumu kaybetmiştim. Baronun nezaketi ve misafirperverliği olmasaydı, yok olabilirdim."

Eugene de Legget küçümseyerek homurdandı. "Onu açlık ve susuzluktan yarı sersemlemiş bir halde daireler çizerek dolaşırken bulduk, nefesinin altında bir dizi sıkıcı özür mırıldanıyordu. O sırada babanızın sınırından sadece birkaç metre uzaktaydı."

"Bunu bana hiç söylememiştin," dedi Nathanael öfkeyle. "Hâlâ Galler'de olduğumu sanıyordum."

"Elbette sana söyledim. Sadece hatırlayamayacak kadar sayıklıyordun." Eugene yağlı cazibesini Holly'ye yöneltti. Holly onun paltosundan sızmadığına şaşmıştı: "İyi kalpli kardeşimiz bizi içinde bulunduğun vahim durumdan haberdar ettiğinde, biz de yardım etmeye hazırдық. İtiraf etmeliyim ki pek de kötü görünmüyorsunuz." Elini uzatıp bir bukleyi parmakladı. "Hoşuma gitti. Oldukça... çocuksu."

Dudakları kelimeyi okşadı ve henüz on üçüncü doğum günlerini kutlamamış genç kızlara olan tutkusuna yepyeni bir ışık tuttu. Holly bir ürpertiye bastırarak elinin altından s ı y r ı l d ı . Onun kabalığı karşısında başını salladı.

Nathanael'in cüppesinin önünü tuttu. "Bu h a r a b e l e r sana bir kuşatma yürütebilecek gibi görünüyor mu? Arbalet ya da koçbaşı göremiyorum. Peki tırmanma merdivenleri nerede? Mancınıklar? Okçular?"

Nathanael, başından beri bir kâbus olduğunu keşfetme korkusuyla hoş bir rüyadan uyanmaya isteksiz bir adam gibi gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum. Sadece baronun ne hakkında olduğunu bildiğini düşündüm. Seni kurtaracağımıza söz vermişti."

"Evet, büyük olasılıkla geceleyin Gavenmore'a girip çaresiz sakinlerinin boğazlarını keserek. Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?"

Eugene nefesinin altından tısladı. "Ona bu kadar sert davranma Holly. Onun masumiyetini oldukça dokunaklı buldum."

De Legget ile yüzleşti ve ilk kez doğrudan ona hitap etmek için alçaldı. "O halde yemininizi yerine getirin lordum. Bana hemen babama kadar eşlik edin."

"Bu benim için büyük bir zevktir leydim."

Holly'nin omuzlarından gerginlik sızıyordu. Belki de de Legget'in kötülüğünü gözünde fazla büyütmüştü.

Dudakları özür dileyen bir ifadeyle büzüldü. "Ama korkarım ki bu oldukça imkânsız olacak." Örgülü kemerine uzandı ve küçük gümüş bir hançeri kınından çıkardı.

Holly içgüdüsel olarak Nathanael'den bir adım uzaklaştı, sonra bir adım daha. De Legget onu takip ederken, haydutlarından ikisi rahibi kollarından yakaladı.

İtiraz ederek kıvrandı. "Diyorum ki, beyler, beni hemen çözün!"

Holly'nin sırtı bir ağaca dayandı. Eugene bıçağı becerikli parmaklarının arasında döndürdü.

"Eğer onun saçının teline zarar verirseniz..." Carey

hırladı. Elspeth inledi, gözleri dehşetten şişmişti.

Sadece Holly sessizdi, Eugene'i elindeki tüm küçümsemeyele süzmeye kararlıydı. Geri çekilmemek için kendini zorladı, hatta

"Sizinle işim bittiğinde bu kadar kibirli olmayacaksınız leydim, çünkü sizi dizlerinizin üstüne çöktürmek gibi bir niyetim var. Öyle ya da böyle."

Hançerin bıçağı yanağını sıyırdı. Göz ucuyla Carey'nin debelenmeye başladığını gördü. Boğazındaki kılıcın bir et parçasını kopardığını ve tuniğinin boynuna bir damla kan akıttığını gördü.

"Bana diz çöktürebilirsin," diye tısladı. "Ama senin yaptığın gibi karnımın üzerinde sürünmeyeceğim."

Adam saçlarını tutup buz gibi bir kararlılıkla tek bir bukleyi koparıırken kadın acı dolu bir çığlık attı. Kemerinden sarkan kadife çantadan katlanmış bir parşömen çıkararak, bukleyi içine mühürledi.

"Taleplerimin etkili olmasını sağlamak için bu yeterli olmalı. Bu kadar centilmen olmasaydım, dilinizi de atardım. Eminim kocanız onu tanıyacak kadar dırdırına katlanmıştı."

Holly cevabını yuttu, hayatında bir kez olsun ihtiyatı cesarete tercih etmişti. Adamlardan biri onu belinden yakalayıp iri bir önkolla nefesini kesmeye çalıştığında neredeyse bunu yapmamış olmayı dileyecekti. Nefes alamadığı için gerçekten minnettar olması gerektiğini biliyordu. Dişsiz adam neredeyse görüldüğü kadar kötü kokuyordu.

"Atları getirin," diye emretti de Legget. Yanındakilerden ikisi ağaçların arasından sıyrıldı.

"Size inandım efendim," dedi Nathanael usulca, talihinin bu kadar hızlı değişmesinden dolayı bir çocuk kadar şaşkın görünüyordu.

Eugene sanki onun varlığını yeni hatırlıyormuş gibi ona bir bakış fırlattı. Holly bu bakışı hiç umursamadı. Göğsünde bir önsezi düğümü sıkıştı. De Legget rahibe yaklaşırken, hançer akıcı ellerinde c ı v a gibi parlıyordu, Holly devden kaçmak için nafıle bir çaba harcadı.

Baron'un içten iç çekişi kışın ayazını eritebilirdi. "Bu biz ölümlülerin en trajik hatası, öyle değil mi kardeşim? Birbirimizi sürekli hayal kırıklığına uğratmamız. Ama sen hâlâ Tanrı'na inanıyorsun, değil mi?"

Nathanael başını salladı, kara gözleri kasvetliydi. "Evet."

Eugene'in şefkatli gülümsemesi yayıldı. "O zaman ona selamlarımı ilet." Memnuniyetle homurdanarak hançeri Nathanael'in göğsüne sapladı.

Holly'nin boğazından bir ıstırap çılgılığı koptu. Carey, çırpınan kollar ve bacaklardan oluşan bir denizin altında kaldı. Elspeth'in ağzını kapatan el artık onun dehşet çılgınlıklarını bastıramıyordu.

Nathanael yere yığılırken, Holly onu yakalayan kişiden kurtulmayı ve sendeleyerek ilerlemeyi başardı.

Cübbesinin ön tarafında lanet olası bir leke belirirken bile elini ona doğru uzattı. "Beni affet," diye fısıldadı, gözleri o kadar bulanık ve odaksızdı ki, ona mı yoksa Tanrı'ya mı yalvardığını söyleyemedi. "Lütfen beni affet."

Holly'nin parmak uçları otlatılmış Onun; Eugene'in uşak adam yakalandı onu belinden kavradı ve ulaşamayacağı bir yere doğru sürükledi. Nathanael'in gözleri kapanırken ve sırt üstü yuvarlanırken kadın hayal kırıklığı içinde feryat etti.

Eugene uzandı, soğukkanlılıkla hançeri çıkardı ve bıçağı hâlâ elinde tuttuğu parşömene sildi. "Tanrı onun acınası ruhunu huzura kavuştursun."

Holly'nin öldürücü bakışlarını görmezden gelen Eugene, Carey'nin dört iri yarı adam tarafından yere yatırıldığı, alt dudağının normal boyutunun iki katına çıktığı ve gözlerinden birinin çoktan şişip kapandığı yere doğru yürüdü.

"Onu öldürmemeye ya da bacaklarını kırmamaya çalış." Eugene parşömeni Carey'nin hortumunun kemerinin içine soktu. "Her iki olasılık da yeni bir ulak bulmamı gerektirecek ve buna gerçekten sabrım yok."

Eugene Holly'nin dirseğini tutup onu bekleyen atlara doğru iterken, ete çarpan yumrukların mide bulandırıcı gümbürtüsü ve Carey'nin çaresiz homurtuları karşısında irkildi.

"Seni piç kurusu," diye tükürdü, Nathanael'in hareketsiz bedeninin yanından tökezleyerek geçerken sıcak bir gözyaşı seline kapılmıştı.

Parmakları kadının hassas etine battı. "Hatırlat da kocan olduğumda bana daha nazik bir şekilde hitap etmeyi öğretelim."

"Benim zaten bir kocam var!"

Adamın soğuk gülümsemesi kadının ruhuna saf bir dehşet dalgası gönderdi. "Uzun sürmeyecek leydim. Uzun sürmeyecek."

Holly çok geçmeden, yağmur altında bir doru at üzerinde yanlamasına tünemekten daha yorucu yolculuk yolları olduğunu öğrendi. Örneğin, elleri ve ayakları bağlanarak bir tahıl çuvalı gibi korkunç bir destrierin sırtında taşınmak gibi. Her toynak vuruşunda omurgası sarsılıyor ve dişleri zar gibi takırdıyordu. Yüzüne soğuk çamur taneleri sıçradı. Böyle bir işkencenin Elspeth'in çelimsiz kemikleri üzerindeki etkilerini düşündükçe ürperiyordu.

Saatler geçtikçe düşünceleri atın adımlarına ritim tutarak çalkalanıyor, keder ve pişmanlıktan oluşan çıldırtıcı bir girdabı harekete geçiriyordu. Keşke aşkı Austyn'in güvenini kazanacak kadar güçlü olsaydı. Keşke Eugene'e yem olmasaydı. Keşke çılgın planında Nathanael'in yardımını hiç almasaydı. Şu anda Tewksbury'de güvende olabilir, dindar olmadıkları için hizmetkârların başının etini yiyebilir ve ayine katılması gerekirken işportacılık yaptığı için babasını azarlayabilirdi. Sıcak gözyaşları, sallanan toynakları bulanıklaştırdı.

Nathanael'in zavallı, günahsız ruhu için dua ederek gözlerini kurulamaya çalıştı. Ama gözlerini her kapadığında gördüğü Nathanael'in solgun yüzü değil, Austyn'in yüzüydü: Austyn kendi kanından oluşan bir su birikintisine yayılmış, kara kirpikleri yanaklarına dökülmüştü. Austyn başka bir adamın saplantısının talihsiz kurbanıydı. Eugene'in ihaneti korkunç Gavenmore lanetinin gerçekleşmesi miydi? Güzelliği gerçekten de kocasının sonu mu olacaktı?

Holly'nin düşünecek vakti kalmamıştı ki atı durdu ve Eugene'in kişisel devinin beceriksiz pençeleri tarafından sırtından sürüklendi. Eugene onu iri omuzları üzerinde taşıırken, Holly varacakları yeri ürpertici bir şekilde gördü.

Eugene'in onu kendi şatosuna götürme riskini göze alamayacak kadar kurnaz olduğunu bilmeliydi; orada tutsaklığı babasının kulağına kadar gidebilirdi. İni için sarmaşıklerle örtülü, yıkılmaya yüz tutmuş bir gözetleme kulesi harabesini seçmişti, öyle ki uzaktan bakılsa çevredeki ağaçlardan neredeyse ayırt edilemezdi. Bu ıssız korulukta meraklı köylüler, meraklı hizmetkârlar, dedikodu yayacak ya da planladığı şeytani intikama müdahale edecek geveze sayfalar ya da hizmetkârlar olmayacaktı. Burada o ve Austyn tamamen de Legget ve yandaşlarının insafına kalmış olacaktı.

Holly ürperdi.

Nathanael'in pagan bir perinin kaprisli merhametine başvurmayı hoş karşılamayacağını biliyordu ama devasa omzunun üzerinden zıplayarak geçerken gözlerini kapadı ve şiddetle fısıldadı: "Lütfen Rhiannon, bir peri olabilirsin ama eğer bir kadın kalbine sahipsen onu buradan çok ama çok uzak tut."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

Gavenmore'lu Sör Austyn lanetli bir adamdı. Atalarından kalma evinin mazgallarında durmuş, gözlerindeki yağmuru kırıştırtarak doğu ufkuna doğru bakıyordu. Kıpırmızı paltosu tenine yapışmıştı. Sırtına işlenmiş anlamsız sarmaşık bordürü omuzlarını demirden prangalar gibi ağırlaştırıyordu.

Rhiannon'ın intikamı, karısının intikamının yanında hafif bir azarlamadan başka bir şey değildi. Peri kraliçesinin gölgesi aynı anda sadece bir yeri rahatsız edebilirdi. Holly'nin hayaleti her yerdeydi.

Nehir kıyısı boyunca paytak paytak yürüyor, yoluna kadife çiçekleri serpiştiriyordu. Annesinin mezarının etrafındaki anemonları okşuyor, ona bakınca ışıltılı menekşe gözlerini ve kirle lekelenmiş muzip burnunu görüyordu. Merdivenlerde yanından geçti, bir küvet dolusu kırmızı gelinciği mazgallara taşıyordu.

Austyn uzandı ve o gelinciklerden birinin solmuş yapraklarından bir yağmur damlasını fırçaladı.

İlk tezahür, Carey'nin Holly'ye şatodan çıkarken eşlik etmesinden sadece birkaç saat sonra gerçekleşmişti. Austyn, Winifred ve Emrys'le birlikte güneşin altında, şatoyu tamamlamak için hazırladığı planları paketliyor ve Holly'nin çeyizinin ne kadarının arduvaz ve kumtaşı siparişi için harcandığını hesaplıyordu. Geri alabildiği anda her kuruşu konta iade etmeye niyetliydi.

Kralın vergi tahsildarlarının kapıya dayanması ve ödeme yapmazlarsa şatoya ve yetersiz topraklarına el koymakla tehdit etmeleri sadece birkaç hafta sürer, diye düşündü Austyn, düzenli elleriyle bir tomarı düzgün bir tüpe sararken. Bu ihtimal artık onu eskisi kadar endişelendirmiyordu. Holly olmadan, kale boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Hayalleri için bir mezar.

Winifred'in endişeli bakışlarını görmezden gelerek ağrıyan alnını ellerinin arasına aldı. Kulaklarına uyumsuz bir şingirtı geldi. Başını kaldırdı, kalbinde çılgınca bir umut canlandı.

"Bunu duydun mu?" diye sordu Emrys'e.

"Neyi duydum mu, efendim?"

Şaşkın kâhyasını iterek geçen Austyn güneş ışığından uçtu. Güney koridorunda durdu, demir şamdanın kararmış zincirleri üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanmasını bekliyordu.

Şamdan sessiz ve hareketsiz duruyordu, paslı müziği sadece kafasının içinde çalıyordu.

Austyn duvardan aşağı kayarak oturma pozisyonuna geçti. Holly'nin hayaletinin kendini görünmez yapmış olmasının pek bir önemi yoktu. Onun neşeli kahkahalarının yankısını hâlâ duyabiliyordu.

Gece çökene kadar o karanlık koridorda çömeldi, sonunda ayağa kalktı ve sersemlemiş adımları onu kuzey kulesinin kapısına kadar götürdü. Nerede olduğunu anladığında döndü ve kararlılıkla kendi yatağının çorak sınırlarını aradı. Saatlerce bir o yana bir bu yana savrulduktan sonra, karısının meleksi şarkıları eşliğinde uyuşuk bir kâbustan aniden doğruldu.

Yataktan fırladı ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı fırladı. Ancak kulenin kapısını açtığında onu boş bir sessizlik karşıladı. Her türlü uyku iddiasından vazgeçen Austyn, gecenin geri kalanını pencere kenarındaki koltukta, yatağa bakarak ve Holly'nin hem yatağı hem de sıcak, sevgi dolu bedenini onunla nasıl cömertçe paylaştığını hatırlayarak geçirdi. Ertesi sabah Winnie onu orada bulduğunda, çabalarının hâlâ buruşuk çarşaflara sinmiş olan mür kokusunu yok edebileceğinden korkarak odayı toplamasına izin vermedi.

Büyükannesi öldükten sonra büyükbabasının kuleyi rahatsız etmelerini neden yasakladığını anlamıştı. Sanki adam, bir zamanlar içinde yaşayan kadının bir gün geri dönebileceği umudundan hiç vazgeçmemişti.

Austyn'in Holly'ye son bakışı, umutlarının büyükbabasınınkinden daha az boş olmadığına ikna etmişti onu. Holly'nin omuzlarının gururlu duruşunu, yüz hatlarının mağrur ifadesini asla unutamayacaktı.

Güzel gözlerinde yaralı bir bakış. Onu korumak için göndermişti, ama yine de onun kendisine olan inancını onulmaz bir şekilde kırdığına inanıyor gibiydi.

Pencere kenarındaki koltukta geçirdiği dördüncü geceden sonra Austyn, bir daha hiçbir Gavenmore erkeğinin kendi günahları için bir kadını cezalandırmaya kalkışmayacağından emin olmak için Emrys'in kule kapısını tuğlayla örmesinin en iyisi olacağına karar verdi. Ancak o zaman kendisinden sonra başka Gavenmore erkeği olmayacağını hatırladı. Lanet onu sadece karısından değil, çocuklarından da mahrum bırakmıştı.

Austyn, Holly'nin ona ne muhteşem oğullar vereceğini hayal ederken elleri yağmurdan kayganlaşan korkulukta kenetlendi.

Kuleyi mühürleme emrini henüz vermemişti, çünkü kalbine de duvar örmüş olacağını biliyordu, bu sefer sonsuza dek. O zaman günlerinin geri kalanını karısının hayaletini aramak ve kendi görünmez zincirlerini takırdatmak için kalede dolaşarak geçirmekten başka yapacak bir şeyi kalmayacaktı.

Saçlarındaki yağmuru silkeleyen Austyn, sürgününü paylaşan tek adamı aramak için yalnızlık duygusuyla korkuluktan uzaklaştı.

Austyn atını satranç tahtasında kayd ı r d ı , sonra babasının piyonunun onu almasını izledi ve pişmanlık duymadı. Rhys, Holly'ye saldırdığından beri neredeyse sakinleşmişti. Sanki şiddetin çirkin büyüğü ruhundaki karanlık bir şeytanı kovmuştu. Merhamet, Austyn'in onu zindana atmak için duyduğu ilk dürtüyü yat ı ş t ı r m ı ş t ı . Bunun yerine, babasının bir daha asla başka bir kadına zarar vermeyeceğine karar vererek, onu Emrys'in güvenilir bakımına teslim etmişti. Emrys rutubetten korunmak için yaktığı ateşi dürtüyor, Winifred ise koparılmış ve temizlenmiş a tavuk ile e cient Elleriyile büyük salonun kapısına doğru endişeli bakışlarını gizlemeye çalışıyor ama bunu baş a r a m ı y o r d u . Austyn'in kendi endişesi de artıyordu. Carey iki günden daha uzun bir süre önce dönmüş olmalıydı. Belki de yağmur dinene kadar Tewksbury'de k a l m a y ı t e r c i h e t m i ş t i , dedi Austyn kendi kendine. Kapıya bir göz atma dürtüsüyle dalga geçmeyi reddetti.

Holly'den haber almak için duyduğu acınası hevesi açığa vurmak istemiyordu.

Babasının sessizliği kendi düşünceli öfkesine o kadar iyi uyuyordu ki Rhys, "Hesap," diye tersleyince şaşkınlıkla irkildi.

Kirpiklerinin altından kapıya bir bakış atan Austyn, şahını babasının filinin yolundan kaydıldı ve vezirini dikkatsizce korumasız bıraktı.

Rhys onu yakaladı ve Austyn'in şahını köşeye sıkıştırarak zaferini pekiştirdi. "Şah mat."

"Görünüşe göre en iyi adam kazandı," dedi Austyn, başka bir oyun için taşları yeniden düzenlemeye başlarken gönülsüz bir gülümsemeye zorlayarak.

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, evlat."

Austyn başını kaldırdı. Babasının mavi gözleri Austyn'in yıllardır görmediği kadar berraktı. Bu manzara ona acı veriyordu. Ona babasının tek kahramanı olduğu zamanları hatırlattı. Hepsinin mutlu olduğu bir zamanı.

"Avludaydım," dedi Rhys usulca.

Austyn piyonlarını hassas bir şekilde sıraya dizdi ve ses tonundan öfkeyi uzak tutmaya çalıştı. "Holly bana söyledi. Ne kadar kabaymışsın, değil mi? Kendi oğlunu ve onun gelinini gizlice dinlemen" -bir acıya karşı dişlerini sıktı- "gelin."

Rhys başını salladı. "O zaman değil. Annemin atladığı gece."

Austyn'in elleri hareketsiz kaldı. Bu kez babasının bakışlarıyla karşılaştığında gözlerini kaçıramadığını fark etti.

"Onu küçüklüğümden beri görmemiştim," dedi Rhys, "bu yüzden onu ziyaret etmek için kuleye çıktım. Ona babamın dublörüyle birlikte olduğunu söyleyen bendim. Ağlamaya başladı. Bana sıkıca sarıldı ve iyi bir çocuk olduğumu ve beni tüm kalbiyle sevdiğini söyledi. Sonra da beni gönderdi." Elindeki satranç taşına baktı. "Belki de kalsaydım... ona babamın kadınından bahsetmeseydim..."

Austyn, çorak kalbinin hâlâ affedecek bir şeyleri olduğunu öğrenince şaşırdı. En küçük satranç taşlarından birini havaya kaldırdı. "Bu asla senin hatan değildi. Sen babanın kıskançlık ve intikam oyununda bir piyondan başka bir şey değildin."

"Beni severdi, biliyorsun. Sadık ve fedakâr bir ești."

Austyn kendi acısını uzak tutmak için mücadele etti. "Anneni böyle hayırseverlikle hatırlayabildiğin için şanslısın."

Rhys ona göz kırptı. "Benim annem değil. *Senin* annen. Gwyneth."

Austyn utanmıştı. Ölümünden bu yana babasının annesinden ilk kez iyi bahsettiğini duymuştu. Belki de Rhys geçmişe, o uğursuz sonbahar hayatlarını paramparça etmeden önceki altın yaz günlerine geri dönmüştü.

Rhys başparmağıyla oyulmuş kraliçeyi okşadı, eli garip bir şekilde sabitti. "Onu göndermemem için bana yalvardı."

Austyn kaşlarını çatı. "Onu nereye göndereyim?"

Babası beyaz kraliçeyi nazikçe siyah kralın yanındaki kareye yerleştirdi. "Edward Gavenmore'a yeni kaleyi kutsamak için gelmedi. Bana desteğini çektiğini bildirmek için geldi. Galler'in vahşi ve nankör bir topluluk olduğuna karar vermişti ve onların küçük isyanları onu kale kalelerinin güzel aptallıklardan başka bir şey olmadığına ikna etmişti. Pişmanlığını dile getirdi ve sadakatim için beni övdü, ama merhamet etmeyi reddetti. Yalvardığımda bile..."

Austyn, Emrys'in ateşi karıştırmayı bıraktığını fark etti. Winifred bir elinde kanlı bir tavuk kemiği, ağzı açık bir şekilde babasına bakıyordu.

"Yine de onu etkileyebileceğime inandım. Onur duygusuna hitap edebilirim. Gwyneth'ten nasıl hoşlandığını gördüğümde-"

Austyn ayağa kalktı ve satranç tahtasını devirdi. Taşların kaldırım taşlarının üzerine saçıldığını kulaklarındaki uğultudan duydu. "Onu sen mi gönderdin? Kendi karını başka bir adamla yatması için mi gönderdin?"

Rhys'in kâğıt gibi yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı ama sesi hâlâ bir erkeğin sesiydi, huysuz bir çocuğun sızlanışı değil. "Çok güzel ağladı ve ondan böyle bir şey istememem için bana yalvardı. Ona, beni gerçekten sevseydi, ortak iyiliğimiz için böyle küçük bir fedakarlık yapmaya istekli olacağını söyledim. Ertesi sabah Edward bana üzgün bir şekilde veda ettiğinde her şeyin boşa gittiğini anladım..."

Austyn'in kulaklarındaki kükreme dudaklarına ulaştı. Babasını omuzlarından tutup kaldırdı ve onu bir bez bebek gibi salladı. "Sen

senin emrini yerine getirdiği için mi öldürdün? Kendi açgözlü hırslarınız uğruna erdemini feda ettiği için onu boğdunuz mu?"

Austyn kıpkırmızı bir öfke sisinin içinden Winifred'in tiz yakarışlarını duydu, Emrys'in çılgınca kolunu çektiğini hissetti ama gözleri ölümcül bir irade savaşında babasınıninkilere kilitlenmişti. Austyn'in o soluk mavi gözlerde gördüğü şey korku değil, acımasız bir memnuniyetti. Rhys kendi oğlunun onu öldürmesini istiyordu. Karısının intikamının alınmasını istiyordu ama bunu kendi başına yapacak cesareti yoktu. Babasının günahlarının artık kendisine ait o l m a d ı ğ ı n ı anladığında Austyn'in omuzlarından ağır bir yük kalktı.

Elleri yavaşça çözüldü. Rhys sandalyeye yığıldı. Austyn onun eğik başına gerçek bir acıma duygusuyla baktı. "Özür dilerim, Yaşlı adam. Seni cehenneme göndermeyeceğim. Yaptıklarınla yaşamak zorunda olman çok daha büyük bir ceza."

Emrys'in elini sıkan Austyn omuzlarını dikleştirdi ve koridordan ve onun tüm musallatlarından kaçma hevesiyle merdivenlere yöneldi.

"Peki yaptığın şeyle yaşayabilecek misin?"

Babasının sesi, Austyn'in izlerini donduran bir otoriteyle çınladı. Zaman geriye doğru aktı. Yine dokuz yaşındaydı ve adını hendeğin ıslak harcına kazıdığı için azar işitmeye hazırlanıyordu. Arkasına döndü, yarı yarıya babasını sandalyeye oturmuş, yüzü gençliğin coşkusuyla kızarmış bir halde bulmayı bekliyordu.

Yaşlı adam başını yana eğmiş, parlak gözlü bir kuş gibi onu izliyordu. "Annenle ilgili en kötü şeylere inanmaya çok hevesliydin."

"Ben bir çocuktum! Bizi terk ettiğini düşünmüştüm!"

Holly'nin hayaleti omzuna dokundu. *Seni terk mi etti? Sanmıyorum efendim, çünkü onu terk eden sizsiniz.*

Austyn, Winifred'e doğru dönerek bir alarm sesi ve tavuk tüylerinden oluşan bir kar fırtınası yarattı. "Bunu duydun mu?"

"Hayır, efendim. Ben bir şey duymadım."

"Ben de öyle." Emrys karısıyla gergin bir bakış alışverişinde bulundu.

Babası güldü, Austyn'in ham sinirlerini gıcıklayan kuru bir törpü. Elinde fırsat varken yaşlı haydutu öldürmüş olmayı dilemeye başlamıştı.

"Benimle alay etme," diye tersledi Austyn. " O şeytani cadı Rhiannon'dan başka bir şey değildi. Tek zevki beni akılsızca rahatsız etmek."

Babası bilerek başını salladı. "Onun sataşmalarının sadece vicdanımın yankısı olduğunu fark edene kadar beni de rahatsız ederdi."

"Bir tane olduğunu hiç bilmiyordum."

Austyn'in alaycılığı Rhys'i kızdırmayı başaramadı. "Evet, bana işkence eden vicdanımdı çünkü kalbimin derinliklerinde annenin bana ihanet etmediğini biliyordum. Ben ona ihanet ettim. Annem de Gavenmore adını lekelemedi. Masum bir kadını hapsederek ve bir kale fahişesiyle zina yaparken onu tek oğlundan mahrum bırakarak hepimizi utandıran senin büyükbabandı. Yaşlı Caradawg'un genç gelini de muhtemelen aynı derecede suçsuzdu, kocasının sadakatine olan sefil inançsızlığı yüzünden kazığa bağlanıp yakıldı."

Holly'nin hayaleti bir bukleyi zarif parmağının etrafında arsız bir meydan okumayla döndürdü. *Eğer bir adam sevdiğini iddia ettiği bir kadına güvenmeyi reddediyorsa, söyle bana kocacığım, aralarında sadakatsiz olan kim?*

"Saçmalamayayı kes, kadın!" Austyn bir elini saçlarında gezdirerek gürlledi.

Winifred, sanki onun ani delilik hali bulaşıcı olabilirmiş gibi mutfağa doğru yöneldi.

Babası bir konuda haklıydı, diye düşündü çılgınca. Annesi hakkında inandığı tüm o korkunç şeyler yüzünden utanç içinde olmalıydı. Ama pişmanlığının sınırında çılgınca bir umut dans ediyordu.

"Lanet..." diye fısıldadı.

"Saçmalık, delikanlı!" diye bağırdı babası. "Bu asla bir lanet değil, ona inanacak kadar batıl inançları olanlar için gerçekleşmesi mukadder bir kehanetti. Güzellik Gavenmore erkeklerine asla felaket getirmedi. Gavenmore erkekleri kendilerine ve onları sevecek kadar aptal olan kadınlara felaket getirdiler."

Seni asla isteyerek terk etmem, diye fısıldadı Holly, nefesi kulağında sıcak ve tatlıydı.

Austyn ellerini masaya dayadı ve tuhaf bir şekilde başının döndüğünü hissetti. Diğerlerinin onu duyup duymamasının pek önemi yoktu, çünkü gerçek kalbinde bir katedral çanının sesi gibi çınılıyordu. Ona ihanet eden Holly değil, ona ihanet eden kendisiydi.

Aşklarının gücünden çok eski bir lanete inanıyordu. Eğer teselliği başka bir adamın kollarında ararsa, bu sadece güven eksikliği yüzünden onu buna ittiği için olurdu.

Holly'nin hayaleti başını geriye atıp şarkı söyledi; neşenin ve yarın için umudun ilahisi.

Şarkısı hâlâ kulaklarında çınlarken, Austyn bir pelerin kaptı ve koridoru geçmeye başladı.

Kapıya ulaşmadan kapı açıldı. Bir rüzgâr ve yağmur yüzüne çarpınca irkildi. Bir adam sendeleyerek salona girdi ama Winifred'in acı dolu çılgılığı olmasaydı Austyn onu tanıyamayabilirdi.

Carey'nin gözleri morarmış et kabarcıkları içinde ateşten yarıklardı. Sağ elmacık kemiği kırılmıştı, sol kolu inanılmaz derecede garip bir açıyla sarkıyordu. Diğer kolu, bir zamanlar tuniği olan ıslanmış yünün yırtık pırtık şeritleri arasından kaburgalarını tutuyordu.

Austyn düşmeden önce onu yakaladı. "Tanrım, dostum, ne oldu?"

Şişmiş dudaklarının arasından konuşmaya çabaladı ama sözcükler karmakarışık. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, sağlam koluyla hortumunun kemerini karıştırdı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Austyn, Carey'yi ailesinin bekleyen kollarına emanet edecek kadar paniğini kontrol altına aldı, sonra da hırpalanmış parşömeni yırtarak açtı.

Korkuyla ulumasına neden olan şey, kadınsı bir karalamayla çizilmiş mesaj ya da harita değildi, hatta kâğıdı lekeleyen uğursuz bakır lekesi de değildi. Austyn'in parmağına kadifemsi bir sitemle dolanan tek samur kıvrımdı.

BÖLÜM 30

Holly kule hücrelerini keskin, huzursuz adımlarla arşınılıyordu.

Dar pencerenin altında, pilili ipekten asılmış görkemli bir sayvan yerine, güve yeniğı bir battaniye buruşuk bir şekilde duruyordu. Kumaş kaplı bir küvet yerine, yıkanmak ve içmek için tasarlanmış acı su dolu bir leğen çorak ahşap zeminde duruyordu. Çökmekte olan ocağın üzerinde cılız bir fare, Holly'nin kahvaltı ve öğle yemeğı olarak kullandığı ve akşam yemeğı de olması gereken bayat kahverengi ekmek parçasını kemiriyordu. Onu esir alan kişi, Elspeth'in arkadaşılığının tesellisini bile ondan esirgemiş, inine varır varmaz sızlanan hemşireyi alıp götürmüştü.

Solgun bir ay gökyüzünde yükselirken, çaresiz bakışları pencerenin karşısındaki duvara demir plakalarla tutturulmuş bir çift paslı kelepçeye takıldı. Eugene onu zapt etmediğı için minnettardı ama o prangaların beklenti dolu boşluğu onu dehşete düşürüyordu. Neredeyse de Legget'in son talihsiz mahkûmunun iskelet kalıntılarını içermelerini tercih ederdi.

Volta atmaktan yorulunca diz çöktü ve sağ kelepçenin arkasında bulduğı gevşek bir harç parçasını kazıdı, ilk saldırısından sonra henüz iyileşmemiş tırnaklarına verdiği zarara aldırmadı.

"Umarım konaklamanızdan memnunsunuzdur leydim."

Holly zarif ses tonuyla ayağı fırladı. Eugene kapının pervazına yaslanmıştı, sürekli alaycı tavrını yumuşatan sevimli bir gülümseme vardı yüzünde.

"Rahibin saçmalamasından," dedi, "Gavenmore'daki odanızın da benzer şekilde düzenlenmiş olduğunu anladım."

Ona alaycı bir reverans yaptı. "Oh, hayır, efendim. Haftada sadece iki kez küflü ekmek kabukları yiyorduk ve fareler çok daha büyüktü.

Orada."

Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Yazık. Zindanları tarayıp ne ayarlayabileceğime bakmam gerekecek."

Holly onun yaklaşımı karşısında geri çekilmemek için kendini zorladı. Bu, üç gün önce rehin alındığından beri onu ziyaret etmeye tenezzül ettiği ilk ziyaretti ve onun varlığının, kasvetli de olsa, geleceği için iyi bir işaret olduğundan şüpheliydi.

Boğazının savunmasız sütununu ellerinin arasına alıp tenini hâlâ lekeleyen belli belirsiz lekeleri okşadığında irkilmemek iki kat zordu. "Kocanızın mücevher konusunda enfes bir zevki olduğunu söylemeliyim. Ama gelinim olmayı kabul etseydin, seni çürükler yerine elmaslar ve incilerle süslerdim."

Holly, böyle bir bağlılık gösterisinin Eugene'in ona olan nefretini alevlendireceğinden korkarak Austyn'i ateşli bir şekilde savunmaktan geri durdu. Bunun yerine nefreti kendine yöneltmeyi seçti. "Senin gelinim olmayı asla kabul etmem. Kocamı ve dünyadaki diğer tüm erkekleri öldürsen bile."

Ellerini büktü; Holly'nin ellerini pençelemek için yapabildiği tek şey buydu. Bir hafta içinde iki kez boğazlanmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Yavaşça baskılarını azalttılar ve yanlarında gevşek bir şekilde asılı kaldılar. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum canım, ama elini tutma teklifim geri çekildi. Cazibeni o barbarla bu kadar cömertçe paylaştıktan sonra solacağını elbette biliyordun. Artık benim gelinim olmaya uygun değilsin."

"Vay, vay, vefasız olan biz değil miyiz? İlk karşılaşmamızda, ben daha on iki yaşındayken, dizlerinin üzerine çöküp kılıcının kabzasını öpen ve sonsuz bağlılığına yemin eden sen değil miydin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Elbisene bakmak için çabalıyordum." "Hâlâ senden kaçan bir hoşgörü."

Sesi yumuşarken bile gülümsemesinin kötü tarafı keskinleşti. "Sadece çok kısa bir süre için."

Holly'nin kendine güveni sarsıldı. "Ama az önce artık senin ilgine layık olmadığımı söyledin."

"Seninle evlenmeye olan ilgimi kaybettiğimi söyledim. Seninle yatmak tamamen başka bir konu."

İstemsizce geriye doğru bir adım attı.

"Yaltaklanmana gerek yok, canım. O sersemin sakarlıklarının seni nasıl korkuttuğunu anlayabiliyorum ama sana söz verebilirim ki yakında dokunuşum için yalvarmana neden olacak yeteneklere sahibim."

Holly onun küstahlığıyla alay etme dürtüsüne karşı koyarken zihninde puslu bir görüntü belirdi: Austyn muhteşem vücudunu onunkine indiriyor, şefkatli bir zarafet ve karşı konulmaz bir ustalıkla onu kendine ait kılıyordu.

Kendini tam boyuna kadar kaldırdı. "Sizden isteyeceğim tek lütuf özgürlüğüm olacak, efendim."

Eugene'in gülümsemesi kayboldu. "Tam tersine leydim. Bana karşı gelmeye devam ederseniz, özgürlük için değil, merhamet için yalvarıyor olacaksınız."

Kapı çarpıp arkasından kilitlendiğinde, Holly'nin cesareti dağıldı. Titreyen dizlerinin ihanetine uğrayarak oturma pozisyonuna geçti ve küflü battaniyeyi omuzlarına doladı. Gecenin gölgeleri alışık olmadığı pencere pervazından süzülmeye başladığında, onları uzakta tutacak yanan fenerler ve titremesi durana kadar onu kollarına alacak Austyn yoktu.

Şövalye, atasının sekiz asır önce yaptığı gibi, destrierini kadim ormanda sürdü.

Ay ışığı ve gölgelerden örülmüş hain bir ağ, yosunlu çimenleri gölgeliyordu ama o, altın mahmuzlarıyla atın köpüklü yanlarını dürterek tehlikeli hızını yavaşlatmayı reddetti. Sadık hayvan homurdandı, burun delikleri eforla alevlendi, sonra bir santim daha hızlanmak için iri göğsünü öne doğru gerdi. Bir zamanlar Gavenmore unvanını taşıyan lordun emrinde güçlü bir şövalye ordusu olurdu ama Austyn'in elinde sadece acelesi ve onuru vardı. Montfort baronu Eugene de Legget gibi kurnaz ve dürüstlükten yoksun bir rakibe karşı bunların onu ayakta tutması için dua ediyordu.

Montfort'un mektubu eline geçtiğinden beri bir kez olsun sevdiği kadının başka bir adamın kollarındaki görüntüsüyle eziyet çekmemişti. Bunun yerine onun iyiliği için korkulara kapılmıştı: Acaba incinmiş miydi? Üşümüş müydü? Aç mıydı? Korkuyor muydu? Holly'nin

Onu en çok korkutan şey cesaretiydi. Onun pervasız meydan okumasının bir erkeği nasıl öfkelendebileceğini çok iyi biliyordu.

Destrier derin bir derenin içinden geçti. Buz gibi su serpintisi Austyn'in kararlılığını azaltamadı, çünkü talihsiz Gavenmore atasının aksine, sonunu değil, hem kaderi hem de kurtuluğu olan kadını aramak için ilerliyordu.

Holly kaskatı kesilmiş bacaklarını soğuk ahşap kalaslardan ayırmaya çalışırken, yarı yarıya uykunun cazibesine hiç kapılmamış olmayı diledi. Uykunun örümcek ağlarını gözlerinden silerek ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bir an için, Wye Nehri'nin kara dağ zirveleri arasında kıvrıla kıvrıla akan kıvrımlarını görebileceğine inanmaya cesaret etti.

Bunun yerine, ağaç tepelerinden oluşan yemyeşil zümrüt rengi bir halı ufka doğru uzanıyordu. Yaz İngiltere'ye sapkın bir intikamla geri dönmüştü ve sabah güneşinin parlaklığı Holly'nin gözlerini neredeyse kör edecek kadar yakıyordu. Doğu sırtının hemen ötesinde Tewksbury ve babasının olduğunu bilmek ona daha fazla işkence ediyordu.

Uyuşukluğunu üzerinden atarak pencerenin pervazına eğildi ve kulenin duvarına yapışmış kalın sarmaşık çelenklerinden birini deneysel bir şekilde çekti. Sarmaşık elinde koptu. Hayal kırıklııyla iç çekerek onu aşağıdaki kaldırım taşlarına fırlattı ve Eugene'in uşaklarından birinin kötü bir bakışını kazandı. Vahşilerden beşi ıssız koruluğun sınırlarında devriye geziyor, iri yumruklarında sivriltilmiş demir mızraklar tutuyordu.

Açılan kapının gıcirtısı onu misafiri olduğu konusunda uyardı. Ona katılan Eugene'in adımlarındaki neşeli sıçrama onu eskisinden daha temkinli yaptı. "Pencerenin önünde can mı çekiyorsun, canım? Soylu şövalyenin seni kurtarmak için gelmesini beklerken ellerini kavuşturup yalvarıyor musun?"

Holly neşeli kahkahalara boğuldu.

Onu esir alanın gülümsemesinde bir tedirginlik titreşimi belirdi. Holly onu kısa süreliğine de olsa etkisiz hale getirdiği için bir zafer dalgası hissetti.

Kadın ona acıyan bir bakış attı. "Neşemi bağışlayın efendim, ama bir yazı o kaba saba adamla evli olarak geçirdikten sonra

Galli, romantik düşüncelerini umutsuzca safça buluyorum. Sizi temin ederim ki Gavenmore benden kurtulduğu için en az benim ondan kurtulduğum kadar mutludur. Beni senin pençelerinden kurtarmak için değerli çeyizinden bir kuruş bile harcamayacaktır."

"Ah, ama ben bir kuruş fidye talep etmedim. Ben sadece... bir görüşme talep ettim." De Legget'in şehvetli dudakları masum kelimeyi bir iğrençliğe dönüştürdü.

"O zaman korkarım aynı derecede hayal kırıklığına uğrayacaksın," demek için kendini zorladı Holly. "Kocam parası konusunda olduğu kadar zamanı konusunda da cimridir -özellikle de benim söz konusu olduğum durumlarda. Eminim Nathanael size Gavenmore benim maskaralığımı keşfettiğinde vardığımız çıkmazdan bahsetmiştir."

Eugene bir kalçasını pervaza dayadı ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Küçük bir çatışma hakkında bir şeyler hatırlıyor gibiyim. Bir sürü bağırış çağırış ve şiddet tehditleri. Köylüler senin kazığa bağlanıp yakılmanı talep ediyorlardı. Gavenmore seni yarı çıplak sokaklarda sürüklüyordu. Ne büyüleyici bir gösteriydi! Kaçırduğım için üzgünüm."

Holly başını eğdi ve suratını asmış gibi yaptı. "Beni şirret, hilekâr bir cadı ilan etti ve onun çocuklarını doğurmaya uygun olmadığımı söyledi." Bu sözlerdeki gerçeklik iğnesi hâlâ yaralama gücüne sahipti.

"Bunlar her annenin arzulaması gereken nitelikler! Kirpiklerini kırıştırıp onun gözüne giremeyeceğine inanmamı bekleyemezsin." Çenesini iki parmağının arasında ürpertici bir şefkatle kavradı ve yüzünü ışığa çevirdi. "Sevgili rahibinize göre, Gavenmore erkeklerinin güzel kadınlara karşı potansiyel olarak ölümcül bir zaafi olduğu biliniyor."

Holly, Nathanael'in hem kendisini hem de Austyn'i yok edebilecek tek silahı farkında olmadan Eugene'in şeytani ellerine bırakmış olabileceğini öğrendiğinde dehşete kapılarak kirpiklerini indirdi. Bu bilgi onun gerçek dışında tüm savunmalarını ortadan kaldırdı. Ya da Eugene'inki kadar kurnaz bir zihni yanıltmaya yetecek kadar yakın bir şey.

Onun alaycı okşayışından sıyrılarak kule boyunca volta attı, sonra dönüp ona baktı ve ilk kez içindeki acıyı serbest bıraktı

Austyn ona veda ettiğinden beri. "Evet, Gavenmore erkeklerinin güzelliğe karşı bir zaafı vardır. Onu diğer erkeklerin ekmek ya da bira tükettikleri gibi tüketirler. İştahları doymak bilmez. Eminim Nathanael de size onun özgürlüğü için erdemimi takas etmek zorunda kaldığını söylemiştir. Kocam, onu memnun ettiği sürece her gece *güzelliğimden* pay almaya çok hevesliydi."

"Şanslı adam," diye mırıldandı Eugene, imalı bakışları kadının göğüslerinde oyalanırken.

"Ama şimdi benden sıkıldı ve ne yapıyor? Beni alenen reddediyor. Beni babamın evinde yaşamaya göndererek aşağılıyor. Biz konuşurken bile muhtemelen güzel bir hizmetçi kızı baştan çıkarıyordur!" Holly kirpiklerinden bir damla gözyaşının titrediğini ve yanağından aşağıya doğru yanan bir yol çizdiğini hissetti. "Sana yemin ederim ki o adam beni hiç umursamıyor!"

Performansı o kadar sarsıcıydı ki, toynak seslerinin sarsıcı gürültüsü, alarm çığlıkları ve kulenin penceresinden içeri süzülen saf öfke feryadı olmasaydı Holly bile buna inanabilirdi.

"Montfort! Kadınıma ne yaptın sen?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Eugene bir kolunu beline dolayıp onu pencereye doğru sürüklerken Holly çaresiz bir inilti yuttu. Aşağıdaki manzara hayal edebileceğinden hem daha iyi hem de çok daha kötüydü. De Legget'in uşaklarından ikisi kaldırım taşlarının üzerinde iki büklüm yatıyordu. Dev, otların arasında yana doğru eğilmiş, sallanan başını ovuşturuyordu.

Austyn zıplayan atını kalan iki muhafızın arasına oturturken gözle görülür bir çizik bile yoktu. Ru anlardan birinin dizginlerini ve kılıcını ele geçirmiş olması, diğerinin ise sırtına demir bir kargı dayamış olması onu zerre kadar endişelendirmemişti.

Holly'nin boğazı çaresiz bir sevgi dalgasıyla sıkıştı. Austyn'in sonuçlarını düşünmeden onun uğruna tehlikeye atılması tam Austyn'e göreydi. Austyn'in Tewksbury'ye tek bir silahşor ve lekesiz onurundan başka bir şeyle gelmediğini ve mızrak dövüşü kariyerinin en abartılı ödülünü, yani bir gelini alıp gittiğini hatırladı.

Yüz ifadesi fırtınalıydı, kıskançlıktan mı yoksa endişeden mi bilemiyordu. Belki de Eugene'in saldırısını onu cezalandırmak için kinci bir girişim olarak kışkırttığına inanıyordu, diye düşündü çılgınca. Belki de bunu kadınların sadakatsizliğinin bir başka lanetleyici kanıtı olarak görecekti.

"Karım için geldim."

Kadın için geldim.

Holly geçmişten gelen yankıyı fark edemedi, Eugene elbisesinin arkasından tutmuş ve onu pencerenin pervazına doğru kaldırmıştı. Pencere Gavenmore'dakinden çok daha dardı ama Holly'nin zayıf bedeni için geniş bir alan vardı. Mavi gökyüzü ve yeşil toprak tersine dönmekle tehdit ederken başı dönüyordu.

"Yukarı gelmek ister misiniz?" diye seslendi Eugene, "yoksa onu aşağı mı göndereyim?"

Austyn aşağılayıcı bir an için tereddüt etti. "Yukarı geliyorum." "Mükemmel. Adamlarım sana eşlik etsin."

Eugene'in sesindeki şeytani nota Holly'yi uyardı ama kendini ele vermeye cesaret edemedi. Yapabildiği tek şey uyarı çığlığını bastırmak ve kargı Austyn'in kafasının arkasına inip onu bineğinden kaldırım taşlarına çarparken sempati içinde yüzünü buruşturmaktı.

- - -

Austyn'in dudakları hülyalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başını Holly'nin göğsünün pelüş sıcaklığına yaslamış, mor bir kalp otu çayırına uzanmıştı. Holly ona doğru eğilip alnına şefkatli öpücükler kondurmaya başladığında, güzel kokulu bukleleri burnunu gıdıklıyor ve o tatlı ses tonuyla cesaretini övüyordu.

"Uyan, seni beceriksiz sersem." Bir soğuk su seli yüzüne çarptı.

Gözlerini açtığında Holly'nin tepesinde dikildiğini gördü, sevimli küçük yüzü bir öpücükle değil, bir kaş çatmayla buruşmuştu. Ayrıca Holly'nin elinde boş bir leğen tuttuğunu, kendisinin sadece hortumuyla yayılan bir su birikintisinde oturduğunu, bileklerinin arkasındaki duvara kelepçelendiğini ve güneş ışınlarının zonklayan kafasına acımasızca vurduğunu fark etti, artık sabah değil, öğleden sonraydı.

Eugene de Legget endişeyle yüzüne bakmak için eğildiğinde ayın koyu renkli hilali güneş ışınlarının önünü kesti. "Sizi kendim uyandırmayı teklif ettim, efendim, ama karınız bu onuru bana bahşetmek için yalvardı."

Austyn'in bakışları Eugene'den Holly'ye kaydı. Parlayan gözleri sözsüz bir uyarıyla parladı.

Austyn başını büyük, tüylü bir çoban köpeği gibi salladı ve su damlacıkları etrafa saçıldı. Holly geri çekildi, leğeni yere bıraktı ve öfkeyle çığlık attı.

"O cadalozun bir erkeği uyandırmasının tek yolu bu," dedi üst dudağını sırtarak kıvrarak.

Holly ellerini kalçalarının üzerine koyarak ekşi bir tatlılıkla gülümsedi. "Oh, çoğu erkeğin sizin gibi uyandırmak için kült olduğundan şüpheliyim, efendim. Ne de bu kadar kolay harcanabilir."

"Bir erkek, soğuk bir ringa balığı gibi altına yatmaktan başka bir şey yapmayacak bir kadını tatmin etmek için neden kendini paralasın ki?"

Eugene alnındaki suyu mendiliyle sildi ve birinden diğerine utanmaz bir hayranlıkla baktı. "Bu canlı bir ringa balığı mı, yoksa ölü bir ringa balığı mı, efendim?"

"Oh, ölü, kesinlikle. En azından canlı bir tanesi arada sırada biraz çırpınırdı."

Holly küçümseyerek homurdandı ve saçlarını savurdu, mağrur güzelliği doruktaydı. "Canlı ya da ölü değil, ama beceriksizce beceriksizliklerinize karşı tiksintiyle donmuş."

"Gerçekten de donmuş. Efendi Longstaff'a ölümcül bir donma vakası yaşatacağınızdan korkuyordum."

"Efendi Longstaff! Ha! Kendinizi övmeyin."

Austyn çok az bir çabayla vahşi bir hırıltı çıkardı, daralmış bakışları bu şımarıklığın intikamını almaya söz veriyordu.

Eugene aralarına girdi, birbirlerinin boğazına sarılmak üzere olduklarından ve onu kendi şeytani zevklerinden mahrum bırakacaklarından korktuğu belliydi. "Eğer karından iddia ettiğin kadar nefret ediyorsan, Gavenmore, neden bu kadar cesurca yardımına koşuyorsun?"

Austyn dikkatini Montfort'a çevirirken buz gibi alaycı tavrını takınmak zorunda kalmadı. "Onunla evlenmek için bu kadar cesurca koşturmamla aynı sebepten. Altın. O akılsız kendini öldürtürse babası o çeyizi daha ne kadar tutmama izin verir sanıyorsun? Bunca haftadır onun dikenli dilinin kırbacına katlanmak zorunda kaldığım için bunu hak ettim."

Holly Eugene'e doğru eğildi ve tatlı, pembe dilini ona doğru uzattı. Austyn su birikintisinin içinde kıpırdandı ve dilinin yapabileceği lezzetli işkenceleri hatırlamak için böyle uygunsuz bir anı seçmemiş olmayı diledi.

Şaşkınlığını gizlemek için, sanki kelepçeleri karısının boynuna dolamaktan başka bir şey istemiyormuş gibi, kelepçeleri sertçe

çekiştirdi.

zarif boynu. Sağ kelepçe, onu kışkırtıcı bir inçlik esnemeyle ödüllendirdi.

Eugene kemerinden küçük gümüş bir hançer çıkarınca çırpınmayı bıraktı. "İçinizi rahatlatmama izin verin, efendim. Sevgili eşinizi öldürmek gibi bir niyetim olmadığını bilmek sizi rahatlatacaktır."

Austyn'in çarpan kafasından akan kan onu rahatlatarak başını döndürdü.

Eugene bıçağı başparmağında test etti, sonra şefkatle gülümsedi. "Turnuvada kalabalığın önünde adımı lekeleyen sensin ve öldüreceğim de sensin."

Holly'nin dehşet dolu soluğu neredeyse onları ele veriyordu ama hemen toparlandı ve çocuksu bir neşeye ellerini çırpı. "Oh, neşe! Ve ben de sonsuza kadar o lummo'la kalacağım'dan korkuyordum."

Eugene bile bu kana susamışlık karşısında ona şüpheyle baktı. "Hatırlat da seni yatağıma götürdüğümde mumlar yanarken uyuyayım, canım."

Austyn sağ kelepçeyi dayanılmaz bir yavaşlıkla ama giderek artan bir çaresizlikle ileri geri oynatmaya başladı. Eugene işini bitirmeye gelmeden önce zinciri birkaç santim daha gevşetebilirse... "O cadıyla yatacak kadar aptalsan," dedi, "yakında uykunda bağırsaklarını deşmesi için birine yalvaracaksın. Ölümü, onun dırdırını dinleyerek geçireceğim bir ömür boyu cehenneme tercih ederim."

Holly ona doğru hamle yaptı, parmakları pençe şeklinde kıvrılmıştı. "Hançeri bana ver ve o zavallıya saldırmama izin ver! Onun acısına son vereceğim."

Eugene onu belinden yakaladı. "O kadar hızlı değil, aşkım. Ona acı çektirmek istemez misin?"

"Aklında ne vardı?" Austyn hırladı. "Beni onu tekrar bıçaklamaya zorlamak."

"Sadece rüyalarında!" Holly karşılık verdi.

Eugene'in tutuşu yumuşayıp alaycı bir kucaklamaya dönüştüğünde kadın tiksintiyle karışık bir ürpertiye karşı koydu. "Tam tersine," dedi Eugene yanağını kızın şakağına sürterek. "Ben bu onuru yaşarken senin de izlemek isteyebileceğini düşündüm." Bir elini Austyn'in belinden yukarı doğru kaydırıp olgun göğüslerinden birinin alt tarafını avuçlarken gözleri Austyn'in gözlerinden hiç ayrılmadı.

Holly'nin bakışları da kocasının yüzüne kilitlenmişti. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Gözle görülür tek bir irkilmenin,

fısıltılı bir ipliğin

boğazında düğümlenen iniltinin ikisinin de mahvolmasına neden olacağını düşündü.

Austyn'in öfkeyle kaşlarını çatmaya ya da sevinçle çukurlaşmaya hazır yüzü en ufak bir duygu belirtisi bile göstermiyordu. O kadar durgundu ki, kutsal olmayan güzelliği harçla kaplanmış olabilirdi.

Eugene'in göğsünün yumuşaklığını yoğuran elini soğukkanlılıkla görmezden gelerek onu küçümseyen bir bakışla süzdü. Kelepçelere karşı zorlanarak kollarını büktü ve büyük, uykulu bir ayı gibi esnedi. "Sen bilirsin Montfort. Sadece işin bittiğinde ikimizi de uyandırmayı unutma."

Öfkeden kaskatı kesilen Eugene, Holly'yi itti. Holly bir dizinin üstüne tökezledi ama zafer sarhoşluğundan bir damla bile acı hissetmedi.

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz," diye hırladı Eugene. "Tiz sesli bir cadaloz ve neşeli bir boynuzlu. Bir bakireyi kaynar yağa batırıp çıkarmanın keyfini çıkarmaya yetersiniz."

Holly onun huysuz öfkesinin tadını çıkararak sırttı. Ama adam hançeri sallayarak Austyn'e doğru kararlılıkla yürüdüğünde gülümsemesi soldu. "Senin gibiler için hızlı ve temiz bir ölümü ziyan etmekten ne kadar nefret ettiğimi bir bilsen..."

Austyn zincirlerine karşı ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı, ön kolları çabayla şişti. Holly'ye yalvaran bir bakış fırlattı. Holly onu iyi tanıyordu ve bunun bir yardım talebi değil, elini çekmesini isteyen umutsuz bir emir olduğunu anladı.

Holly'nin silah arayacak zamanı yoktu. Çılgılık atacak ya da çılgınca bir dua mırıldanacak zamanı da yoktu. Eugene hançeri geriye savurdu ve bıçağını kocasının kalbine doğrulttu. Baronun dirseğinin altından geçerek kendini Austyn'in üzerine attı, kollarını onun beline doladı ve bıçağın kürek kemiklerinin arasına saplanmasını beklerken yüzünü onun göğsünün teselli edici sıcaklığına gömdü.

Kulağının dibinde Austyn'in kalbinin gümbürtüsü dışında, oda bir mezar kadar sessizleşti. Sonra soluk s o l u ğ a g e l e n bir kıkırdama ensesindeki tüyleri diken diken etti. Hâlâ Austyn'in beline yapışmış halde başını çevirdiğinde Eugene'in dudaklarında zafer kazanmış bir alaycı ifadeyle karşılaştı. Adamın görünmez tuzağının boğazını sıktığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Ne kadar kafa karıştırıcı. Kocanı hiç umursamadığını iddia ediyorsun ama onun için ölmeye hazır olduğunu kanıtladın." Hançerin kabzasını çenesine vurdu. "Kimse Montfort Baronu'nun özünde romantik olmadığını söylemesin. Asil fedakârlığınızı onun yaşamasına izin vererek ödüllendireceğim."

Holly'nin kirpiklerinde biriken gözyaşları bir rahatlama seliyle yanaklarından aşağı döküldü. Austyn çenesini Holly'nin buklelerine sürttü, bu ona izin verilen tek teselli gösterisiydi.

"Yaşa, Gavenmore," dedi Eugene, sesinin öldürücü yumuşaklığıyla ikisini de büyüleyerek. "Karına her baktığında onu sırt üstü yatmış, bacaklarını başka bir adam için açmış olarak hatırlayacağını bilerek yaşı. Benim ilgimden gizliden gizliye zevk aldığı, acı içinde değil, coşku içinde kıvrandığı ve inlediği korkusuyla yaşayın. Dokuz ay sonra doğuracağı bebeğin Gavenmore'un gerçek varisi değil de, küçümsediğin bir adamın sümüklü piçi olabileceği şüphesiyle yaşa."

Holly, dehşet dolu bir sisin içinden, Austyn'in vücudundaki her kasın çelik gibi katılaştığını hissetti. Eugene hançerin bıçağını boğazına dayayıp onu kendisinden uzaklaştırırken, öfke ve ıstırapla böğürerek zincirlere karşı direndi.

Holly çırpınıyor, tekmeliyor ve çırpınıyordu, artık Eugene'i onu öldürmesi için kışkırtıp kışkırtmadığını umursamıyordu. Austyn'i bir Gavenmore erkeği için gerçekten de ölümden beter bir kadere katlanmaya zorlamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Bıçağın ucu boğazını ısırdı.

"Holly, bana bak!" Kocasının kükreyerek verdiği emir o kadar karşı konulmazdı ki, Eugene bile onu sürüklemeyi bırakıp bakakaldı.

Austyn'in bakışları tatlı, kutsal bir ateşle yanıyordu. "Beni dinle meleşim," dedi şiddetle. "Sana zarar vermesine izin verme. Ne isterse yap." Gözlerindeki yaşları temizlemek için öfkeyle gözlerini kırıştırdı. "Hayatın benim için erdeminden daha değerli. Sende taptığım şeye asla dokunamayacak. Sen benim gözümde her zaman saf ve güzel kalacaksın."

"Ne kadar iğrenç!" Eugene tükürdü.

Holly'nin dizleri sarsıcı bir aşk kuşatması altında çöktü. Kocasının cömertliği ona kendi fedakârlığını sunmaktan başka bir seçenek bırakmamıştı.

Dirseğini sertçe Eugene'in başlığına sapladı. Adam bir yemin homurdanarak tek dizinin üzerine çöktüğünde, kadın onun elinden kurtuldu ve pencereye doğru sendeledi.

Çıkıntıya tırmandı. Rüzgâr saçlarını yırttı ve onu önlük için onu Bacaklar sadece olarak o vardı üzerinde o Gavenmore'da bir yaz öğleden sonrası, günün güzelliği ona tüm zorluklarına rağmen hayatın savaşmadan vazgeçilemeyecek kadar değerli olduğunu hatırlatmıştı. Aşağıdaki kaldırım taşlarına bakmayı reddetti.

Bunun yerine, kuleye doğru döndü ve gözyaşlarının arasından, inancı ona savaşa devam etme cesareti veren adama gülümsedi.

"Hayır," diye fısıldadı Austyn, karısının şefkatli gülümsemesiyle perçinlenmişti. "Oh, Tanrım, lütfen, hayır..."

"Aptallık etme, seni kaltak," diye tersledi de Legget, ayağa fırlayarak. Ama Austyn ona asla zamanında ulaşamayacağını biliyordu.

Austyn tüm ağırlığıyla kelepçeleri zorluyor, panik onu bileklerinden aşağı süzülen kan damlalarına karşı uyuşturuyordu.

Eugene ona doğru hamle yaptı. Holly parmak uçlarıyla güzel dudaklarına dokunduğunda zaman durdu, ardından dar çıkıntıdan geri çekilerek gözden kayboldu.

BÖLÜM 32

Austyn Holly'nin adını haykırdı. İnsanlık dışı bir acı dalgasıyla beslenerek, bir harç patlamasıyla kelepçeleri duvardan söktü. Eugene'in boğuk bir şaşkınlık çığlığı atmaktan başka bir şey yapacak vakti olmamıştı ki, serbest kalan zincir boynuna iğrenç bir çatırtıyla dolandı.

Austyn baronun cansız bedenini yere indirdikten sonra pencereye doğru koştu. Avuçlarını çıkıntıya dayayarak ürpertici nefesler çekti ve aşağıdaki kaldırım taşlarına bakacak cesareti toplayana kadar gözlerini kapalı tuttu.

"Austyn?"

Belli belirsiz bir fısıltıyla gözleri dehşet içinde açıldı. Neşeli mavi gökyüzü kederiyle alay ediyordu. Yüce Tanrım, diye düşündü vahşice, sevgili karısının hayaleti ona musallat olmadan önce yas tutmasına izin verilmeyecek miydi?

"Austyn!"

İkinci yalvarış hem daha bedensel hem de daha sinirli geliyordu. Austyn bakışlarını yavaşça indirdiğinde Holly'nin pencerenin hemen altında bir sarmaşık perdesine dolanmış olduğunu gördü. S a r m a ş ı k l a r d a n biri elinde kopmuş ve ölümcül bir çığlık atmasına neden olmuştu.

İnançsızlıktan titreyen Austyn elini uzattı. Kadın onu kavradı, tutuşundaki çaresizlik hayalet olmadığına dair ona güvence veriyordu. Austyn sevinçle bağırarak onu kendine doğru çekti ve ateşli bir şekilde kucakladı. Kollar, bacaklar, kahkahalar ve gözyaşlarından oluşan nefes kesici bir karmaşa içinde kulenin zeminine yuvarlandılar.

Sanki onun tadına bakmaya açmış gibi dudaklarını onun boğazına dayadı. "Beni bütün gün orada sallanmaya bırakacağını sanmıştım. Malzemenin tutup tutmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer sen

Biraz daha oyalansaydım, Winnie'nin incirli pudinglerinden biri gibi kaldırım taşlarının üzerine *düşerdim*."

"Dırdır, dırdır, dırdır," diye mırıldanarak onun güzel alnını, değerli kulaklarını, küstah burnunun ucunu öptü.

"Eğer sana uygun bir dikkat dağıtıcı sağlarsam, o alçağı alt edebileceğini biliyordum." Avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve ona hayranlıkla gülümsedi. "Sana olan inancım sonsuzdu."

Austyn ayıldı. "Ben de sizin içinizdeyim leydim." Rüzgârda savrulan buklelerini düzeltti, yüzüne baktı; çarpıcı güzelliğinden çok daha fazlası için sevdiği bir yüzdü bu.

Dudakları şefkatli bir uyum içinde birbirine değdi ve oyalandı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ayrıldıklarında kuleyi altın rengi bir pus kapladı. Austyn, kulaklarında yankılanan hafif kahkaha dalgası olmasaydı, bunu havada sürüklenen harç zerreciklerine vuran güneş ışığından başka bir şey sanmayabilirdi.

O ve Holly birbirlerine sarıldılar, önlerinde parıldayan bir kadın silueti belirlediğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Saçlarının buğday ipeği, Holly'ye kendini bir trolde daha güzel hissettirmeyecek kadar egzotik güzellikte bir yüzün etrafında dans ediyordu. Farkında olmadan Austyn'in kollarındaki sahiplenici tutuşunu sıkılaştırdı.

Austyn onun zengin, melodik ve hafif alaycı sesini her yerde tanıyabilirdi. "Tek istediğim buydu, Gavenmore'lu Austyn. Bir kadının kalbinin sağlamlığına inanman."

Görüntü dalgalandı, ama belirsizliğe gömülmeden önce Austyn kendini annesinin bağışlayıcı gözlerine bakarken buldu. Bu cömert ve beklenmedik hediye karşısında kalbi minnettarlıkla kabardı.

Işığın uhrevi halesi kayboldu, ufalanan taş ve harç tozunun sıradan kasvetine geri döndü. Pire ısırtığı yemiş bir fare arka ayakları üzerinde doğrulup Rhiannon'un kaybolduğu yerde havayı s ü z d ü .

Austyn ve Holly birbirlerine merakla baktılar.

"Gerçekten lanetlenmişsin," diye fısıldadı, sanki Galli peri hâlâ kulak misafiri olabilirmiş gibi.

"Evet." Saygılı bir parmağıyla kadının yanağının kıvrımlarını çizdi. "Ama sizin sayenizde ve bana olan sarsılmaz inancınız sayesinde, leydim, şimdi gerçekten kutsanmış durumdayım."

Holly bir sevinç hıçkırığıyla kendini onun kollarına attı. Austyn onu kendine doğru çekti ve ham duyguların hücumuna karşı gözlerini sıkarak kapattı. Dudakları buluştuğunda, havada bir trompet sesi yankılandı.

İkisi de trompetlerin tantanasının aşklarının göksel bir kutlaması değil, bir savaş çağrısı olduğunu anlamadan önce sersemlemiş bir mutluluk sonsuzluğu vardı.

Aşağıdaki açıklık öfkeli bağırışlar ve yaklaşan kaos tehditleriyle çınılıyordu. Hâlâ el ele olan Austyn ve Holly dizlerinin üzerine çöktüler ve pencerenin pervazından baktılar.

İki ordu zıt yönlerden açıklığa akın etti ve de Legget'in uşakları fareler gibi karanlık ormana dağıldı.

Doğudan devasa bir şövalye birliği geliyordu; sancakları safran ve mor renklerle dalgalanıyor, parlak plaka zırhları güneşte parlıyordu. Kesin düzenlerinin başında, muhteşem gri bir aygırın üzerinde, Tewksbury sancağını gururla taşıyan bodur bir figür oturuyordu.

Holly heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Babam beni kurtarmaya geldi!"

Austyn onun elini sıkarak, "Biraz daha aceleyle ve biraz daha az şatafatla gelseydi hayatımdan bir on yılı kurtarabilirdi," diye mırıldandı.

Batıdan, sağlam saban atlarına, sarkık naglara ve yağlanmış eşeklere binmiş rengarenk bir grup adam geldi. Paslı çapalar, yırtık pırtık süpürgeler ve demirci çekiçlerinden başka silahları yoktu ama sert Galli yüzleri İngiliz meslektaşlarının yüzlerinden daha az kararlı görünmüyordu. Generalleri, kaburgaları sargılı ve sol kolu derme çatma bir sapanla desteklenen, solmuş bir nergis gibi eyerinin kulpundan sarkan sarı saçlı bir Viking'den başkası değildi.

"Lanet olsun onun inatçı postuna!" Austyn haykırdı. "Emrys beni takip etmesini engellemek için onu kilitleyeceğine söz vermişti."

"Onun hemen arkasındaki Emrys olabilir mi? Tanrım, kafası neredeyse babamın zırhı kadar parlak." Holly işaret etti. "Ve bakın, Winifred demir bir kaşıkla çaydanlığa vuruyor. Ne muhteşem bir Amazon olurdu!"

İki ordu, tehlikeli çatışma işaretleri göstererek koruluğun ortasında buluştu.

Austyn içini çekti. "Kamu yararı için birbirlerini yok etmeden önce oraya gitsek iyi olur." Holly'nin itiraz çılgınlıklarını duymazdan gelerek onu kollarının arasına aldı. "Başka birinin seni alıp götürmesinden korktuğum için seni yere bırakmaya korkacağım."

Gizliden gizliye sevinerek saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Artık bana olan inancınızı kanıtladığınıza göre, efendim, bir daha asla kıskançlık hastalığına yakalanmayacaksınız."

İkinci bir bakış atmadan de Legget'in cesedinin üzerinden geçti ve ona şeytani bir göz kırptı. "Rhiannon buna asla söz vermedi."

"O *benim* kızım! Kuleye hücumu ben yöneteceğim!" diye bağıırıyordu Tewksbury Kontu, Austyn Holly'yi kaleden çıkarırken, Elspeth de onun peşinden koşuyordu.

Carey, dudaklarının uğradığı çeşitli hakaretler yüzünden kelimeleri hâlâ bulanıklaştırken, "Cehennem gibi olacaksın," diye bağırdı. "O *benim* leydim! Saldırımı ben yöneteceğim."

"Şarj, ha! Zar zor yürüyebiliyorsun."

Austyn kontun omzuna hafifçe vurdu.

Arkasını döndü ve gürledi, "Şimdi olmaz, delikanlı. Meşgul olduğun u görmüyor musun?"

Austyn sabırla onun ikinci kez dönmesini bekledi. Austyn'in kollarındaki kızını görünce boncuk gibi küçük gözleri büyüdü.

"Bebeğim!" diye bağırdı, cüce yüzünü meleksi bir gülümseme kaplamıştı. "Benim değerli küçük bebeğim!"

Austyn kollarını ona dolayıp yüzünü öpücüklere boğarken Holly zevk ve utanç karışımı bir duyguyla kıvrandı. Austyn onu kendi haline bırakmak için kesinlikle hiçbir istek göstermiyordu.

babasının kollarında. Holly, ikisinden biri onu biraz daha sadık bir şekilde sevseydi, ikiye ayrılacağından korkuyordu.

"Nereden bildin baba?" diye sordu ve Austyn'in kollarına yerleşerek onun yıpranmış yanağını okşadı. "Sana ihtiyacım olduğunu nereden bildin?"

Şövalyelerden oluşan bölük, homurdanan dört piyadenin taşıdığı bir sedyeyi ortaya çıkarmak için ayrıldı. Ağır bir şekilde sargılanmış göğsünü tutarak oturur pozisyona gelmeye çalışıyordu. "Ona söyleyen bendim."

"Nathanael!" Holly nefes aldı. "Yüce Tanrım, öldüğünü sanmıştım."

"Ben de öyle." Ağır bir zinciri havaya kaldırdı. "Ama görünüşe göre haçım darbenin en kötüsünü savuşturmuş." Utangaç bir şekilde sırttı. "Umarım seni çok korkutmamışımdır. Acıdan bayılmış olmalıyım." Askerlerden birinin kıs kıs gülmesi üzerine, "Oldukça dayanılmazdı," diye tersledi.

Babası rahibe ters ters baktı: "Bizi böyle neşeli bir kovalamacaya sürüklemeseydi daha erken burada olurduk. Yanlış yöne gittiğimizi fark edene kadar İskoçya yolunu yarılamıştık."

"Şimdi, efendim, biliyorsunuz ki benim yön duygum içler acısıdır." Nathanael gözlerini kuleye çevirdiğinde gözleri karardı. "Baron mu?"

Austyn kararlı bir ifadeyle, "Bir daha kimseyi rahatsız etmeyecek," dedi.

Kont ve Nathanael başlarıyla onaylarken Carey topallayarak Austyn'in sırtına vurdu.

Kontun bakışları Holly'nin yüzünden Austyn'inkine kaydı. "Gel çocuğum," dedi itaatsizliğe izin vermeyen bir sesle. "Seni eve götürmenin zamanı geldi."

Holly kollarını kocasının boynuna doladı ve başını onun omzuna yaslayarak babasına aradığı güvenceyi verdi. "Ben geldim, baba."

Austyn onun saçlarını öptü. "Babanın davetini geri çevirmek için bu kadar aceleci olmayalım. Kuş tüyü bir yatakta mışıl mışıl bir gece uykusu tam da aradığımız şey olabilir." Gamzesinin parıltısı, Austyn'in aklından geçen en uzak düşüncenin rahat bir gece uykusu olduğu konusunda onu uyardı.

Carey kaburgalarını ovuşturarak, "Bana uyar," diye mırıldandı. "Ben de," dedi Nathanael, sedyenin üzerine uzanarak.

Ama Austyn geçmek isterken, rahibin eli Holly'nin kolunu yakalamak için uzandı. Holly, Austyn'in gerildiğini hissetti ama Nathanael'in gözlerindeki hüznü gölge, mahcup gülümsemesiyle aydınlandı. "Umarım ikinizi de en içten dileklerle kutsamama izin verirsiniz."

Austyn, Holly'yi hem babasının hem de rahibin kutsamasıyla at arabasına doğru taşırken, kulağını okşadı ve fısıldadı, "Belki bu gece sana bir arkadaşım ile yeniden tanışmak için zaman verir. Efendi Longstaff, onuruna attığın oldukça kaba bir iftirayı telafi etmek için çok hevesli."

"Sizi temin ederim ki bu arsız adamın kibrini yatıştırmaya fazlasıyla hazırım," diye fısıldadı.

Onun kahkahası üzerine yüzü kızarmış genç bir şövalye miğferinin ön yüzünü geriye kaydırarak, mızrağını selamlamak için havaya kaldırdı ve "Tüm İngiltere'nin en güzel yüzüne sahip olan Leydi Holly'ye!" diye bağırdı.

Yükselen coşkulu tezahürat, Austyn'in kalabalığa yönelttiği kapsamlı bakışla notanın ortasında bastırıldı. Bakışları yüzünü dayanılmaz bir şefkatle okşamak için alçaldığında Holly'nin nefesi kesildi.

"Leydi Holly'ye," diye ilan etti, gür sesi kristal sessizlikte bir çan gibi çınlayarak, "tüm İngiltere'nin en güzel kalbine sahip olan."

Holly kocasının öpücüğünü memnuniyetle karşılarken kalbi sevgiyle dolup taşı.

Bu kez Galli ve İngiliz seslerin haraç için birleşmesiyle ormanda yankılanan coşkulu kükremeyi bastırmak mümkün değildi. Austyn, Holly'yi destiyere bindirip önüne katarken, havada neşeli bir tantana dalgalandı ve müjdecileri ellerinden sarkan parlak boynuzlara şaşkın şaşkın bakakaldılar.

EPILOG

"Holly Felicia Bernadette de Chastel!"

Holly, kocası çayırda sinsice ilerlerken gülümsemesini işlemekte olduğu küçük başörtüsünün arkasına sakladı. Yakışıklı yüzü sert bir çatık kaşla çevriliydi ama kulaklarını çekiştirerek babasının kocaman omuzlarına tünemiş olan üç yaşındaki çocuk olmasaydı daha da korkutucu görünebilirdi.

Bir sepetin içinde, başparmağını melek gibi dudaklarının arasına sokmuş uyuyan kızını ezmek için battaniyenin kenarında durdu ve Holly'nin gözlerinin önünde bir tomar parşömen sallandırdı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Nakışını bir kenara bırakan Holly, kucağında uyuklayan altı yaşındaki çocuğa ait siyah bir bukleyi dalgınca döndürdü. "Gloucester Baronu'ndan bir mektup," diye tahmin etti. "Hava durumu üzerine düşünceler. Kralın metresi hakkında bir parça dedikodu. Guatrının büyüklüğü hakkında şikayetler..."

Austyn mektubu bir çırpıda açtı ama okuyabilmek için kızının ellerini gözlerinden uzaklaştırmak zorunda kaldı. " 'Beni küstah sanma Gavenmore,' " diye okudu, " 'ama birden fazla kez büyük kızının benim gibi yalnız bir dul için uygun bir gelin olabileceği dikkatimi çekti. Gerçekten de yalnız bir dul! Çaresiz bir ihtiyar demek istiyor!' " Austyn mektubu bir top haline getirdi ve nefesinin altından homurdandı.

Kızı neşeyle saçlarına vurdu. "Babam kocaman bir ayı!"

"Babam büyüyen bir ayı değil, Gwynnie. Kral unvanını geri aldığından beri, o büyüyen bir kont." Onu nazikçe omuzlarından ayırdı ve Holly'nin yanına battaniyenin üzerine çökmeden önce kışına bir şaplak atarak çimlerde yürümeye gönderdi. Onun

yüz ifadesi kasvetliydi. "Şimdiden başlıyor, değil mi? Birkaç yıl daha barış içinde yaşayacağımızı sanıyordum."

Holly başını onun omzuna yasladı. "Bu kaçınılmazdı, biliyorsun. Felicia ve Bernadette neredeyse sekiz yaşındalar."

Austyn kaşlarını çattı. "İkizler bugün nerede?"

"Carey amcalarıyla birlikte ok atmayı öğrenmeye gittiler." Austyn ürperdi. "Umarım yastıklı zırhını giymiştir."

"Eminim öyledir. Sanırım kafasına haşhaş fıçısını attıklarında dersini aldı. O zamandan beri onu miğferi olmadan görmedim. Bir de ocakta kestane kızartırken kuzey kulesini yaktıkları o küçük olay vardı."

Austyn başını salladı. "O çarşafın bacaya nasıl tıklandığını hiçbir zaman anlayamadım..."

Holly bir parça iplik koparıp mırıldandı. Austyn'in kulenin yerine inşa ettiği geniş güneş evini tercih ederdi. Çocuklarının meraklı gözlerinden uzakta birkaç değerli mahremiyet saati çalmak istemedikleri sürece kapısı asla kilitlenmeyen bir güneş.

Austyn uyuyan kızının saçlarını okşadı, sonra bir parmağını bebeğin tüylü yanağında gezdirdi. "Hepsi çok güzel."

Bir zamanlar sesinde umutsuzluk varken, şimdi sadece gurur ve aşklarının dünyaya böyle bir zarafet getirmiş olmasından dolayı sürekli bir merak duygusu vardı. Austyn'in babası bile bunun kısa bir tadına varmıştı. Gavenmore'lu Rhys ilk torununu şefkatle kucağına aldıktan sonra uykusunda sessizce ölmüştü. Şimdi bir anemon örtüsünün altında, karısının yanında, nihayet huzur içinde yatıyordu.

Holly uzanıp kocasının şakaklarındaki gümüş dalları okşadı ve her zaman yaptığı gibi bunların ne kadar çarpıcı olduğunu düşündü. "Korkarım ki önümüzdeki birkaç yıl içinde güzel bir eşe sahip olmaktan daha can sıkıcı sınavlar olduğunu öğreneceksin. Altı güzel kızın taliplerini savuşturmak gibi. Umarım kendini hala lanetli hissetmiyorsundur."

Austyn onu kollarının sıcak çemberinin içine çekti. "Sen ve kızlar her zaman benim en büyük nimetim olacaksınız." Onun dudaklarını

Aralarında hâlâ çok hızlı ve parlak bir şekilde alevlenen tutkuyu ateşleyerek.

Toynak seslerinin gök gürültüsü, yumuşak hayallerini bozdu.

"Oh, Austyn, yapmadın!" Tam zırhlı binici yaklaşırken Holly haykırdı, yeni tamamlanmış kalenin göksel kuleleri ve zarif kemerleri narin savaşçı için mükemmel bir fon oluşturunuyordu.

Omuz silkti ve ona asla karşı koyamadığı o çarpık gülümsemelerden birini bahsetti. "Baban zırhı bağışladı ama kızlarımızdan birinin kendi taliplerini savuşturabilmesi gerektiğini düşündüm."

Kıvrak binici atı zıplatarak durdurdu, sonra uzanıp miğferini çıkardı ve kuzguni bukleleri sırtından aşağı döküldü.

Dudaklarından muzip bir kıkırdama döküldü. "Seni babamı öperken gördüm anne. Ne kadar iğrenç!" Sivri burnunu havaya kaldırdı, küçümseyerek baktı. "Öpücüklerimi asla değersiz bir adama bahsetmeyeceğim."

Austyn sırttı. "İşte benim kızım." Holly onu çimdikledi.

Binici atı döndürdü ve dörtnala koşturdu. Birbirlerini sevgiyle kucaklayan Austyn ve Holly, onun evlerini çevreleyen perde duvarın eteklerinde korkusuzca dörtnala gidişini izlerken şaşkınlıkla başlarını salladılar.

Annesinin zarafetini ve muziplik anlayışını, babasının mızrak dövüşü yetenekleri ve inatçı cesaretiyle birlikte miras almıştı. Birçok ozan ve bir avuç şair, siyah saçlı, mavi gözlü genç kızı İngiltere'nin en güzel kadını ilan etmişti bile. Holly bu unvanı, on iki yıl önce Tewksbury'nin en yumuşak, en kuş tüyü yataklarından birinde gebe kalan sevgili büyük kızına bırakmaya çok hevesliydi...

Gavenmore'lu Leydi Ivy!

YAZAR HAKKINDA

New York Times çöksatan yazarı TERESA MEDEIROS yakın zamanda *Aßaire de Coeur* dergisi tarafından En Sevilen On Romans Yazarından biri seçildi ve *Romantic Times* Reviewer's Choice Award for Best Historical Love and Laughter ödölünü kazandı. Eski bir ordu mensubu ve kayıtlı hemşire olan yazar, ilk romanını yirmi bir yaşında yazmış ve o zamandan beri hem eleştirmenlerin hem de okuyucuların kalbini kazanmaya devam etmiştir. On üç romanın yazarı olan Teresa, Kentucky'deki evinde kocası ve iki kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Okuyucular www.teresamedeiros.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirler.

OceanofPDF.com

Eğer sevdiysen

Hepsinin en güzeli,

karşı konulmaz sesinin

TERESA MEDEIROS

New York Times'in en çok satan romanıyla sizi büyüleyecek.

Unutulmayacak Bir Öpücük

Bantam karton kapaklı baskıda şimdi

Bu heyecan verici yayına bir göz atmak için sayfayı çevirin....

OceanofPDF.com

Sevgili oğlum, bu mektubu yazarken ellerim titriyor....

Şeytan Devonbrooke Hall'a gelmişti.

Dört siyah atın çektiği bir arabada ya da kükürt püskürterek değil, Devonbrooke'un yedinci dükü Sterling Harlow'un bal sarısı saçları ve melek yüzüyle gelmişti. Son yirmi bir yıldır evim dediği saray yavrusu malikânenin mermer koridorlarında yürürken, iki kızıl çoban köpeği, kendisinininkine eşdeğer bir aslan zarafetiyle peşinde dolanıyordu.

Bir elini umursamazca sallayarak köpekleri durdurdu, sonra çalışma odasının kapısını iterek açtı ve çerçeveye yaslanarak kuzeninin orada olduğunu ne kadar süre fark etmemiş gibi davranacağını merak etti.

Kalemi birkaç dakika boyunca defteri karalamaya devam etti, ta ki özellikle şiddetli bir *t-geçiş*i sayfada çirkin bir mürekkep lekesi bırakana kadar. Yenilgiyle iç çekerek, tel çerçeveli gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Görüyorum ki Napolyon sana hiç görgü öğretememiş."

"Tam tersine," diye cevap verdi Sterling tembel bir gülümsemeyle. "Ona bir iki şey öğrettim. Waterloo'dan sonra sırf benden uzaklaşmak için tahttan çekildiğini söylüyorlar."

"Artık Londra'ya döndüğüne göre, sürgünde ona katılmayı düşünebilirim."

Sterling odayı geçerken kuzeni kendini bir terzi kuklası kadar sert tutuyordu. İşin tuhafı, Diana muhtemelen Londra'da deri ve maunla döşenmiş ihtişamlı masanın arkasında eğreti durmayan tek kadındı. Her zaman olduğu gibi, orman yeşili ve şarabın görkemli tonları için mevcut güzeller tarafından tercih edilen soluk pastel ve bakire beyazlardan kaçındı. Koyu renk saçları, dul tepe noktasının zarafetini vurgulayan sade bir topuzla geriye doğru toplanmıştı.

"Lütfen somurtma, kuzenim," diye mırıldandı, eğilip yanağından öptü. "Dünyanın kınamasına katlanabilirim ama seninki beni kalbimden yaralıyor."

"Eğer bir tane olsaydı olabilirdi." Öpücüğü almak için yüzünü eğdi, sert ağzı yumuşadı. "Bir hafta önce döndüğünü duydum. Sanırım yine o serseri Thane ile kalıyordun."

Sterling masanın önündeki deri berjer koltuğu görmezden gelerek yanlarına geldi ve bir kalçasını kuzenine en yakın köşeye dayadı. "Nişanı bozduğun için seni hiçbir zaman affetmedi, biliyorsun. Onun kalbini kırdığını ve karakterine acımasızca iftira attığını iddia ediyor."

Diana sesini dikkatle nötr tutmaya özen gösterse de yanaklarında bir miktar renk belirdi. "Benim sorunum arkadaşınızın karakteriyle ilgili değildi. Eksikliydi."

"Yine de bunca yıldır ikiniz de hiç evlenmediniz. Bunu hep merak etmişimdir."

Diana gözlüklerini çıkardı ve soğuk bakışlarını ona yöneltti. "Bir erkekle evlenmektense erkeksiz yaşamayı tercih ederim." Çok fazla şey açıkladığını fark etmiş gibi gözlüğünü tekrar taktı ve kaleminin ucundaki fazla mürekkebi silmekle meşgul oldu. "Eminim ki Thane'in kaçamakları bile sizinkilerin yanında sönük kalıyordur."

Londra'ya döneli dört düello yapacak, üç talihsiz gencin aile servetini kazancına ekleyecek ve bir sürü kalp kıracak kadar uzun zaman olduğunu duydum." Sterling ona sitem dolu bir bakış attı.

"Dinlememeyi ne zaman öğreneceksin? için Kaba Dedikodu mu? I sadece kanatlı iki dostlar, kazandı Bir başkasının atalarının evini ve tek bir kalbi yaraladı."

inandığımdan çok daha az masum olduğu ortaya çıktı."

Diana başını salladı. "Kalbini senin ellerine emanet edecek kadar aptal olan her kadın hak ettiğinden fazlasını alamaz."

"İsterseniz benimle alay edebilirsiniz ama artık savaş bittiğine göre, gelin arayışıma ciddi bir şekilde başlamaya niyetliyim."

"Bu haber şehirdeki her hırslı dilberin ve çöpçatan annenin kalbini ısıtacak. Söyle bakalım, bu ani ev ve ocak özleminin sebebi nedir?"

"Yakında bir varise ihtiyacım olacak ve sevgili Granville Amca'nın aksine, Tanrı onun kara ruhunu korusun, bir varis satın almaya niyetim yok."

Sanki Sterling'in amcasından bahsetmesi doğaüstü bir varlığı çağırması gibi, odada tüyler ürpertici bir hırıltı yükseldi. Masanın üstünden bakınca, kuyrukları hazırda titreyen mastiflerin masanın altına baktığını gördü.

Diana sandalyesinde yavaşça geriye yaslanarak kucağında kıvrılmış olan zarif beyaz kediye gösterdi.

Sterling kaşlarını çatı. "Bunun ahırda olması gerekmiyor mu? Yaratıklara tahammül edemediğimi biliyorsun."

Sterling'e kendi kedi gülümsemesini veren Diana, kediyi kabarık çenesinin altından okşadı. "Evet, biliyorum."

Sterling içini çekti. "Aşağı, Caliban. Aşağı, Cerberus." Köpekler somurtmak için ocaktaki halının üzerine yığılırken, kuzenine bıkkın bir bakış attı. "Burada kalıp seninle savaşmak varken neden Fransızlarla savaşmaya gitme zahmetine girdim bilmiyorum."

Aslında ikisi de onun neden gittiğini biliyordu.

Sterling'in, amcasının bir delikanlının ruhunu göstermesinden neden hoşlanmadığını anlaması uzun sürmemişti. Bunun nedeni, yaşlı zavallının onu sopalamaktan acımasızca zevk almasıydı. Sterling, amcasının kendisini bir sonraki dükün kalıbına sokma çabalarına, on yedi yaşına gelip de, tıpkı babası gibi, birkaç ay içinde on beş santim uzayınca kadar metanetle katlanmıştı.

Sterling o soğuk kış gecesinde dönüp amcasının budaklı ellerinden bastonu kopardığı anı asla unutmayacaktı. Yaşlı adam onun önünde titreyerek darbelerin inmeye başlamasını beklemişti.

Onu bastonu ikiye ayırıp amcasının ayaklarının dibine fırlatmaya ve oradan uzaklaşmaya iten şeyin amcasını mı yoksa kendisini mi hor görmesi olduğunu hâlâ söyleyemiyordu. Yaşlı adam bir daha ona elini bile sürmemişti. Birkaç ay sonra Sterling, amcasının Napolyon'un savaş alanlarını on yıl boyunca gezmek için planladığı büyük turu reddederek Devonbrooke Hall'dan ayrılmıştı. Parlak askeri kariyeri Londra'ya sık sık yaptığı ziyaretlerle noktalanmış, bu ziyaretler sırasında savaştığı kadar sıkı da oynamıştı.

"Eve gelip kalmayı düşünebilirsin," dedi Diana. "Babam öleli altı yıldan fazla oldu."

Sterling başını salladı, gülümsemesinde pişmanlık vardı. "Bazı hayaletler asla huzura kavuşamaz."

"Bildiğim kadarıyla," diye cevap verdi, gözleri uzaktı.

Amcası onu bir kez bile sopalamamıştı. Bir kadın olarak, onun bu kadar ilgisine bile layık değildi.

Sterling onun eline uzandı ama o çoktan kurutma kâğıdının altından katlanmış, krem rengi bir kâğıt parçası çıkarmıştı. "Bu dört ay önce postayla geldi. Alayınıza gönderecektim ama..." Zarif omuz silkişi çok şey anlatıyordu.

Kararının doğruluğunu kanıtlayan Sterling, bir çekmeceyi kaydırarak açtı ve mektubu, hepsi de Sterling Harlow, Lord Devonbrooke'a hitaben yazılmış ve hiçbirisi açılmamış, birbirinin aynı mektuplardan oluşan kalın bir yığının üzerine atmaya hazırlandı. Ama bir şey elini durdurdu. Portakal çiçeklerinin kokusu hâlâ kırtasiye malzemesine sinmiş olsa da, el yazısı beklediği o hafifçe kıvrılan yazı değildi. Bir kadının nefesi kadar ince, garip bir ürperti ensesindeki tüyleri kaldırdı.

"Aç şunu," diye emrederek mektubu tekrar Diana'nın eline tutuşturdu.

Diana yutkundu. "Emin misin?"

Sertçe başını salladı.

Fildişi saplı mektup açacağını balmumu mührün altına kaydırıp mektubu açarken elleri titriyordu. " 'Sevgili Lord Devonbrooke,' " usulca okudu. "Annenizin bu dünyadan çok daha nazik bir dünyaya göç ettiğini üzülererek bildirmek isterim. " Diana duraksadı, sonra bariz bir isteksizlikle devam etti. " 'Her ne kadar son birkaç yıldır tekrarlanan uzlaşma ricalarını görmezden gelmeyi seçmiş olsan da, dudaklarında senin adınla öldü. Bu haberin sizi gereksiz yere üzmeyeceğine inanıyorum. Her zaman mütevazı hizmetkârınız, Bayan Laura Fairleigh. "

Diana mektubu yavaşça masaya bıraktı ve gözlüklerini çıkardı. "Oh, Sterling, çok üzgünüm."

Çenesindeki bir kas bir kez seğirdi, sonra hareketsiz kaldı. Tek kelime etmeden mektubu Diana'nın elinden aldı, çekmeceye bıraktı ve portakal çiçeklerinin kokusunu havada bırakarak çekmeceyi kapattı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sağ yanağındaki gamzeyi derinleştirdi; bu gamze, ister oyun masalarında ister savaş meydanlarında ona bakan rakiplerini her zaman dehşete düşürürdü. "Bu Bayan Fairleigh bana pek de mütevazı gelmedi. Devonbrooke'un her şeye gücü yeten dükünü suçlamaya cüret eden bu arsız herif de kim?"

Diana deri ciltli bir deftere bakarken o bekledi. Kuzeni, bir zamanlar babasına ait olan ama şimdi kendisine ait olan tüm mülkler hakkında titiz kayıtlar tutuyordu.

"O bir rektörün kızı. Sanırım bir yetim. Yedi yıl önce, anne ve babaları malikanenin rektörlük binasını yok eden talihsiz bir yangında öldükten sonra, anneniz onu küçük erkek ve kız kardeşiyle birlikte yanına aldı."

"Ne kadar da hayırsever biri." Sterling alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Bir rektörün kızı. Bunu bilmeliydim. Tanrı'nın kendi tarafında savaştığını sanan zavallı, kandırılmış bir aptalın haklı öfkesi gibisi yoktur." Tik ağacından yapılmış tepsiden bir kâğıt çıkardı ve Diana'nın önüne koydu. "Hemen bir mektup kaleme al. Bayan Fairleigh'e Devonbrooke Dükü'nün bir ay içinde Hertfordshire'a gelip mülkünün tamamına sahip olacağını bildir."

Diana ona bakakaldı ve defterin kapanmasına izin verdi. "Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın? Annem de babam da artık ölü. Bu Arden Malikanesi'ni benim yapar, değil mi?"

"Peki yetimlerle ne yapmayı planlıyorsunuz? Onları sokağa mı atacaksınız?"

Çenesini sıvazladı. "Avukatıma onlar için durumları araştırmasını söyleyeceğim. Muhtemelen cömertliğim için bana teşekkür edeceklerdir. Ne de olsa, uzun süre kendi hallerine bırakılan üç çocuk ancak yaramazlık yapabilir."

"Bayan Fairleigh artık bir çocuk değil," diye hatırlattı Diana ona. "O artık yetişkin bir kadın."

Sterling omuz silkti. "O zaman ona bir koca bulurum - benim gözüme girmek için geline küstahça davranmaktan çekinmeyecek bir asker ya da hukuk memuru."

Diana bir elini göğsüne götürerek ona ters ters baktı. "Çok romantiksin. Bu kalbimi ısıtıyor."

"Ve sen de iflah olmaz bir azarcısın," diye karşılık verdi Sterling, onun kibar burnunu cımbızlayarak.

Ayağa kalktı, bu rahat hareket çoban köpeklerinin dikkatini çekti. Diana onun kapıya doğru gitmesini bekledi, köpekler de peşindeydi, sonra usulca, "Hâlâ anlamıyorum, Sterling. Arden mütevazı bir taşra malikânesinden başka bir şey değil, bir kulübeden biraz daha fazlası. Ziyaret etme zahmetine bile katlanmadığın bir düzine devasa malikâne varken neden orayı kendine mal etmek istiyorsun?"

Duraksadı, gözlerinde kasvetli bir mizah vardı. "Ailem tapusunu almak için ruhumu sattı. Belki de bu bedele değip değmeyeceğine kendim karar vermek istiyordum."

Ona kusursuz bir selam çizdikten sonra kapıyı arkasından kapattı ve onu kucağındaki kediye okşamaya bıraktı, kaşları dalgın bir şekilde çatılmıştı.

"Ruhsuz şeytan! İğrenç kurbağa! Pislik kokan insan-domuz! Oh, onun sefil siniri!"

George ve Lottie, Laura'nın salonda bir ileri bir geri hışımla gidişini şaşkınlıkla izlediler. Yumuşak huylu kız kardeşlerini daha önce hiç bu kadar etkileyici bir öfke içinde görmemişlerdi. Başının tepesinde düzenli bir düğüm halinde toplanmış olan gür kahverengi saçları bile öfkeyle titriyordu.

Laura elinde tuttuğu mektubu sallayarak döndü. Pahalı kırtasiye malzemesi, sabah postasıyla geldiğinden beri defalarca avucunun içinde buruşturulduğu için buruş buruş olmuştu. "Mektubu kendisi kaleme alma nezaketini bile göstermemiş. Kuzenine yazdırmış! O kalpsiz devi şimdi görebiliyorum. Muhtemelen başımızın üstündeki çatıyı kapmayı düşünürken açgözlü bir neşe içinde küçük şişko ellerini ovuşturuyordur. Ona Devonbrooke Şeytanı demelerine şaşmamalı!"

"Ama Leydi Eleanor beş ay önce öldü," dedi George. "Bizimle temas kurmak için neden bu kadar bekledi?"

"Bu mektuba göre, son birkaç aydır yurt dışındaymış," diye yanıtladı Laura. "Muhtemelen bir kıta turuna çıkmıştır, hiç şüphesiz, aşırı düşkün bir çapkının utanmaz zevkleriyle karnını doyuruyordur."

Lottie, "Bahse girerim o bir cücedir," diye cüret etti.

"Ya da kırık dişli ve on yaşındaki veletler için doymak bilmez bir iştahı olan kambur bir trol." George ellerini pençe gibi kıvrıp Lottie'ye doğru hamle yaptı ve Lottie'nin jüponlarının altında uyuklayan yavru kedileri yırtık pırtık halının üzerine savuracak kadar tiz bir çığlık attı. Lottie arkasında bir yavru kedi sürüsü olmadan hiçbir yere gitmezdi. Öyle zamanlar olurdu ki Laura, küçük kız kardeşinin onları kendisinin yumurtladığına yemin e d e r d i .

Laura onlardan birine takılmamak için garip bir sıçrayış yapmak zorunda kaldı. Sarı tekir, güvenli bir yere kaçmak yerine arka ayaklarının üzerine çöktü ve sanki çarpışmaları tamamen Laura'nın suçuymuş gibi küçümseyerek bir pençesini yalamaya başladı.

"Bu kadar kendini beğenmiş görülmene gerek yok," diye küçük kediye bilgilendirdi. "Eğer tahliye edilirse, yakında o çok sevdiğin sulu çiroz yerine ahır farelerini mideye indirmeye başlarsın."

Hüzünlenen George, kanepede Lottie'nin yanına çöktü. "Bizi gerçekten tahliye edebilir mi? Ve eğer çıkarırsa, bize ne olacak?"

Laura'nın kahkahası çok az eğlence içeriyordu. "Oh, endişelenecek bir şey yok. Şunu dinleyin: 'Lord Devonbrooke affınıza sığınıyor,' " diye küçümseyerek okudu. "Uzun zamandır görevlerinde gevşek davrandığı için içtenlikle pişmanlık duyuyor. Arden Malikanesi'nin yeni efendisi olarak, sizin için yeni durumlar bulma sorumluluğunu memnuniyetle üstlenecektir. " Mektubu tekrar buruşturdu. "Gerçekten de durumlar! Muhtemelen bizi ıslahevine atmayı planlıyor."

"Çalışmak hiçbir zaman pek umurumda olmadı. Sanırım sokaklara atılmayı tercih ederdim," dedi Lottie düşünceli bir ifadeyle. "Oldukça çekici bir dilenci olurdum, sence de öyle değil mi? Beni karlı bir sokak köşesinde, donmuş parmaklarımla teneke bir fincanı tutarken göremiyor musun?" Bir iç çekti, hayal gücü drama sevgisini besliyordu. "Her geçen gün biraz daha solgunlaşıyor ve zayıflıyorum, ta ki sonunda yakışıklı ama soğuk bir yabancının kollarında veremden ölene kadar." O

Sözlerini kanepenin üzerine bayılıp tombul, küçük bir elinin tersini alnına bastırarak gösterdi.

"Son kullanma tarihinin geçmesi muhtemel tek şey," diye mırıldandı George, "Cookie'nin çay keklerinden çok fazla yemek."

Kendine gelen Lottie dilini ona doğru uzattı.

George ayağa fırladı ve kumral saçlarını ela gözlerinden uzaklaştırdı. "Biliyorum! O alçağı düelloya davet edeceğim! Beni reddetmeye cesaret edemez. Aralık ayında on üç yaşında olacağım, neredeyse bir erkek."

"Başımı sokacak bir evimin olmaması ve kardeşimin ölmüş olması kendimi bir nebze olsun daha iyi hissetmemi sağlamayacak," dedi Laura acımasızca ve onu iterek geri çekildi.

"Onu öldürebiliriz," diye önerdi Lottie neşeyle. Gotik romanların erken gelişmiş bir okuyucusu olan Lottie, Bayan Radcliffe'in *Udolpho'nun Gizemleri* kitabını bitirdiğinden beri birini öldürmek için can atıyordu.

Laura homurdandı. "Bunca yıl boyunca annesinin mektuplarını nasıl duygusuzca görmezden geldiği düşünülürse, muhtemelen gümüş bir kurşun ya da kalbine bir kazık saplanması gerekirdi."

"Anlamıyorum," dedi George. "Leydi Eleanor bize Arden Malikânesi'nin her zaman evimiz olacağına dair söz vermişken, nasıl olur da bizi kış üstü kapı dışarı edebilir?" -Laura'nın uyarı dolu *bakışlarını* yakalayınca boğazını temizledi-

Laura pencereye doğru ilerledi ve dantel perdelerden birini geri çekerek ağabeyinin kurnaz bakışlarından kaçındı. "Bunu size daha önce hiç söylemedim çünkü ikinizin de endişelenmesini istemedim ama Leydi Eleanor'un verdiği sözün bazı *şartları* vardı."

George ve Lottie endişeli bir bakış fırlattıktan sonra hep bir ağızdan, "Ne gibi?" diye sordular.

Laura onlarla yüzleşti, gerçek aceleyle ortaya çıktı. "Arden Malikânesi'nin mirasına konmak için yirmi birinci yaş gününden önce evlenmem gerekiyor."

Lottie'nin nefesi kesilirken George inledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü

Laura burnunu çekerek, "Bu kadar dehşete düşmüş görünmene gerek yok," dedi. "Bu oldukça aşağılayıcı."

George, "Ama köydeki tüm bekâr erkeklerden gelen bir düzine teklifi geri çevirdiniz bile," dedi. "Leydi'nin

Eleanor senin bu kadar titiz olmanı onaylamadı. Muhtemelen bu yüzden seni zorlamaya çalıştı."

"Tooley Grantham oburdur," dedi Lottie, Laura'nın potansiyel talipleriyle ilgili çekincelerini tombul parmaklarıyla işaretleyerek. "Wesley Trumble çok kıllı. Huey Kleef yemek yerken höpürdetiyor. Ve Tom Dillmore'un boynunun kıvrımlarında ve kulaklarının arkasında her zaman küçük kir kırıksıklıkları vardır."

Laura ürperdi. "Sanırım hayatımın geri kalanını sofra adabı olmayan ve banyo yapmaktan nefret eden iri yarı bir ayıyla geçirmemi istiyorsun."

"Hayatının geri kalanını var olmayan bir adamı bekleyerek geçirmekten daha iyi olabilir," dedi George karanlık bir sesle.

"Ama biliyorsun her zaman babamın cemaatteki işlerini sürdürebilecek bir adamla evlenmeyi hayal etmişimdir. Köydeki erkeklerin çoğu okuma bile bilmiyor. Öğrenmek de umurlarında değil."

Lottie uzun bir altın bukleyi parmağına doladı. "Ne yazık ki ben abla değilim. Elbette büyük bir fedakârlık olurdu ama aşk yerine para için evlenmeyi çok isterdim. O zaman sana ve George'a sonsuza dek bakabilirim. Ve zengin bir koca bulmakta hiç zorlanmam. Eşsiz bir güzelliğe sahip olacağım, biliyorsun. Herkes öyle söylüyor."

"Sen zaten eşsiz bir sıkıcisın," diye mırıldandı George. Suçlayıcı bakışlarını Laura'ya çevirdi. "Bir kocaya ihtiyacın olduğunu daha önce söyleyebilirdin. Hâlâ senin titiz standartlarına uygun birini bulmak için zaman varken."

Laura gıcırdayan bir sedirin üzerine çöktü ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Bizden başka birinin bu köhne yeri isteyeceğini nereden bilebilirdim ki? Sanırım burada istediğimiz kadar yaşayabileceğimizi ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını düşünmüştüm."

Akmayan yaşlar gözlerini yaktı. Doğu pencerelerinden süzülen güneş ışığı, salonun kibar salaşlığını daha da belirginleştiriyordu. Kanepenin minderlerine işlenmiş küçük güller uzun zaman önce solmuş, sulu bir pembeye dönüşmüştü. Çirkin bir küf lekesi kapının üzerindeki alçı frizi bozarken, deri ciltli küflü bir kitap yığını gül ağacı piyanonun kırık ayaklarından birini desteklemek için kullanılıyordu. Arden Malikânesi mütevazı bir

Eski ihtişamının sadece bir gölgesini yansıtan kır evi, ama onlar için evdi.

Yedi yılı aşkın bir süre önce ailelerini kaybettiklerinden beri bildikleri tek ev.

Ağabeyinin ve kız kardeşinin kederli yüzlerinin kendisinininkini yansıttığını yavaş yavaş fark eden Laura, gülümsemeye zorlayarak ayağa kalktı. "Böyle asık suratlara gerek yok. Lord Şeytan gelmeden önce koca bir ayımız var."

"Ama doğum gününe sadece üç haftadan biraz fazla bir süre kaldı," diye hatırlattı George ona.

Laura başıyla onayladı. "Durumun umutsuz görüldüğünün farkındayım, ama babamın bize öğrettiklerini her zaman hatırlamalıyız - dua ve ısrarla, iyi Tanrı sağlayacaktır."

"Bizi göndermesi için O'na ne söylemeliyiz?" Lottie hevesle dizlerinin üzerinde zıplayarak sordu.

Laura cevabını uzun bir süre düşündü, dindar tavrı gözlerindeki kararlı parıltıyla çelişiyordu. "Bir erkek."

OceanofPDF.com

